

# МАРИЯ БАРЕТ



**МЕТАСЕЛЪР**  
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

# ОТМЪСТЕНА

# МАРИЯ БАРЕТ ОТМЪСТЕНА

Превод: Милена Кацарска

[chitanka.info](http://chitanka.info)

На тридесет и една години, Оливия Дейвис се радва на блестяща кариера като журналистка и на страхотен любовник. Но зад ослепителната външност на Джеймс се крие фатална слабост, която разбива и бездруго произстиналата им любов и тласка Оливия във водовъртеж от беди. Уволнена от работа и обвинена в престъпление, отчаяната млада жена се обръща за помощ към някогашния си приятел Фрейзър, чиято безусловна любов ѝ дава шанс за отмъщение.

*Бих искала да благодаря на следните хора:*

*Родителите на Джулс, Джун и Пат, за това, че ни помогнаха да купим къщата, в която живеем и работим, на собствените ми родители, Морийн и Тед, които ни помогнаха да я обзаведем, на персонала на „Принсез Мери“, които се грижеха чудесно за нашия син, на скъпата ми приятелка Джо Франсиз заради познанията ѝ за „Лойдс“, на Мартин О’Колинс от Би Би Си и Пам Роул от Тайн Тийс Ти Ви, на Джеймс Малхоланд и Саймън Уейли за изключителните им юридически съвети, на службите за митнически контрол на Нейно величество, и по-специално на Джоу Лайънс и Дейвид Честър — офицери на Британската империя, на Барбара от „Ню Касъл Кроникъл“, на мама и Джун, които се грижеха за Уилям и мен, когато имахме нужда, и както винаги — на Дж. Б.*

*Оксфорд, юли 1984*

— Ливи! Ливи! Ехо! Насам! — опита се да надвика глъчката на площада Люси Дийкън. После замаха толкова яростно с ръка, че шапката ѝ отхвъркна.

— Люси, моля те! — майка ѝ се наведе и я вдигна. — Дръж се с малко повече достойнство, та днес е промоцията ти! — ала думите ѝ се изгубиха нечути при вихрената поява на Оливия Дейвис, с нейния внушителен ръст от метър и осемдесет, дълги, загорели крака под тогата, покрити само до началото на бедрата от миниатюрното парче на черната кадифена пола.

— Люс! — изпищя тя и се стрелна през тълпата от облечени в черни тоги випускници, които се тълпяха като ято врани, за да се прегърнат двете театрално и да се целунат по устните с онзи многозначителен маниер, който им бе извоювал такава репутация в колежа. После се отдръпнаха една от друга и избухнаха в смях.

— Господи! Изглеждаш дяволски зашеметяващо! — изрече Люси със завист. — И какъв тен! — Люси навлажни с език пръста си и го потърка в бузата ѝ. — При това не се измива! — майката на Люси

извърна лице, притеснена от умишлено разиграното представление, и се опита да отклони погледа на съпруга си от краката на Оливия.

— И как беше? — усмивката на Люси помръкна и се смени с гримаса. — Цели шест месеца в Далечния изток с Джеймс и само две картички!

Ливи с обич обгърна ръката на приятелката си над лакътя.

— Извинявай, Люси. Съжалявам, честна дума. Ще ми простиш ли?

Люси я стрелна косо с очи и видя израз на неподправено съжаление на лицето на приятелката си. Беше много трудно човек да устои на Оливия. Тя се предаде веднага.

— Да, добре. Обаче ми кажи как беше. Още не си отговорила на въпроса ми. Поток от нажежени до бяло страсти?

— Беше... — Ливи направи малка пауза — ... просто прекрасно! — в действителност това беше лъжа. Пътуването далеч не бликаше от горещи страсти, тръпката на връзката ѝ с Джеймс бързо бе отшумяла и се бе уталожила до привично спокойствие. Но Ливи все пак си имаше своята гордост, пък и Джеймс бе свършен във всяко друго отношение.

Реши да промени темата и се обърна учтиво към господин и госпожа Дийкън.

— Нали не бихте имали нищо против, ако ви отнема Люси за няколко минути? — тя се усмихна. — Просто Дейвид е тук с майка ми и ми обеща да ни снима всички заедно.

Дафни Дийкън за първи път откликна на усмивката. Може би при всички връзки на Оливия в света на медиите в момента ставаше дума за Дейвид Бейли?

— Ъ-ъ... Дейвид...? — подкани я тя.

Обаче Ливи не отговори. Само хвърли на Дафни поглед, който красноречиво намекваше, че може би става дума именно за този Дейвид, за когото си беше помислила тя, и госпожа Дийкън охотно закима с глава към дъщеря си.

— Иди, Люси, миличка! Не карай хората да чакат!

Значи действително ставаше дума за Дейвид Бейли, помисли си тя тържествуващо. Е, това вече бе нещо, с което можеше да се похвали в клуба си по бридж!

— Хайде, скъпа, отивай! И побързайте!

Люси се взря с недоумение в майка си, а Оливия я хвана под ръка и я задърпа нататък.

— Той е ужасно зает, нали знаете! — и тикна Ливи през рамо и Дафни кимна, а в очите ѝ проблесна въодушевление. — Така че действително се налага да бързаме. Как е успял да намери време да дойде насам, умът ми не го побира!

Дафни понечи да ги последва и Ливи ускори крачка.

— Няма да ви отнемам Люси за дълго, госпожо Ди, обещавам! — двете се устремиха почти тичешком през площада към главния вход на Шелдониън Тиътър. — Снимките му направо са разкошни! — извика тя назад и махна с ръка. — Ще ви изпратя няколко.

— Нали всъщност не става дума за Дейв... — подхвана Люси.

Ливи припряно я прекъсна.

— Напротив, естествено, че е той — изрече и се засмя весело. — Дейвид Шнайдър, агентът на майка ми! Току-що си е купил нов „Пентакс“!

— Ама и ти, Ливи!

— Какво Ливи? Искаш ли да имаш увековечени трите си най-добри години в живота или не?

— Да, но...

— Но какво? Трябваха ми двадесет и пет минути, за да събера малката ни групичка на едно място в един и същи момент, така че си затваряй устата и ме следвай!

Люси изгледа отстрани съвършения профил на Ливи и видя, че би било безсмислено да ѝ се противопоставя. Както винаги. От първия ден, в който се бяха срещнали в колежа, никога не бе имало случай, в който Оливия Дейвис да не постигне това, което си науми, по възможно най-приятния начин, разбира се. Понякога животът на Ливи ѝ се струваше вълшебно предначертан и единственото, което му оставаше на човек да направи, както скоро бе установила Люси, бе просто да се остави на течението и да се наслаждава на ореола, който блестеше около приятелката ѝ.

Хю Хауърд стоеше съвсем леко встрани от малката елитна група, която съставляваше кръгът на Ливи, и за момент отклони очи от обектива, за да огледа светналите лица, събрани за снимката, всички усмихнати и радостни под блясъка на следобедното слънце. Дори и величавата красота на сградата на „Шелдониън Тиътър“ зад тях не

можеше да се мери с излъчването на малката група, каймакът на Оксфорд, шепата избраници, посочени лично от Оливия Дейвис, за да бъдат включени в бляскавата ѝ среда на съществуване.

Раменете му се напрегнаха, когато почувства познатото пробождање на завист и неприязън към нея, и като хвърли поглед към Джеймс, съзря същия надут израз на самодоволство, от който буквално му се повдигаше. Бяха го използвали, съвсем глупашки се бе оставил да го направят, наивно и страстно влюбен до уши, и го бяха зарязали, низвергнали, и то за какво? Хю преглътна мъчително и се обърна към обектива, а фотографът ги подкани да се усмихнат.

Беше се задържал при тях, естествено беше ходил на всички забави, като част от групата, но така и никога не се беше слял с тях, никога не се беше почувствал в свои води. И нито за миг не беше простил на никой от тях.

Само пари и без капка мозък, помисли си той, като чу как Джек Уилкокс извика нещо тъпо и цинично в отговор на указанията на човечеца с фотоапарата. И му се прииска Джеймс да го погледне, макар и само за миг, и да му се усмихне с онова чувство на съзаклятничество, което бяха споделяли със съзнанието, че откъдето и да произхождаха двамата, те стояха далеч, далеч по-високо от останалите.

— Хю! За Бога, усмихни се, де! — Джеймс се обърна с усмивка към него и Хю осъзна, че се бе намръщил. — Той май още се опитва да преведе текста на церемонията от латински! — добави Джеймс и Ливи се разсмя. — На твое място не бих си блъскал главата над това, Хю — продължи той. — Единственото, което ти трябва да помниш, приятелю, са магическите инициали М.А.<sup>[1]</sup> и вълшебната думичка „Оксън“<sup>[2]</sup>!

Сега вече всички избухнаха в смях, включително и Хю, като най-гръмогласно се смееше Джек Уилкокс, който вече беше пиян.

— Забрави всичко, което си научил за времето, прекарано тук, само помни как да вмъкваш името на колежа, който си завършил, още в първите няколко изречения на всеки разговор и светът ще бъде в краката ти! — Джеймс, който беше хванал ръката на Ливи, я доближи до устните си и я целуна с чувство. Фрейзър Стюарт трепна. — Освен това си води бележки за тези, с които си лягаш, защото, ако някога са

имали склонност към перверзиите, определено ще свършат в Камарата на общините! — лицето на Хю пламна, но никой не го забеляза.

— Джеймс, престани! — извика Ливи с удоволствие. — Единственото, което ще имаме запечатано на лентата, ще са пломбите на всички ни!

— Добре, добре, спрете да се хилите, ако обичате! — Джеймс пусна ръката на Ливи и я придърпа по-плътнo към себе си. Изглеждаха щастливи и златисти под светлината на топлото юлско слънце, и двамата загорели от пътуването им из Далечния изток, и двамата умни и красиви. Идеалната двойка.

Фрейзър Стюарт отклони очи и се почуди как така Ливи не се досещаше. Обърна пак лице към обектива, щом Дейвид Шнайдър призова за вниманието им за следващите няколко кадъра и се опита да се усмихне, без да мисли нито за Ливи, нито за Джеймс, без да мисли за изминалите две години в очакване и надежди. Вместо това си помисли за Абърдийн, но не с радост или въодушевление, а с тежко чувство за отговорност и болезнено разочарование, защото се бе наложило да се откаже от мястото в Бар Скул. Опита се да изтика и това от съзнанието си и сковано се усмихна, щом отброиха три.

Имаше задължения, предстоеше му да свърши много неща и да оправи един истински хаос, а Шотландия може би бе отдалечаването на разстояние, от което имаше нужда. Година след този ден вероятно нямаше да се чувства вече по същия начин както в момента, не и след като се установи напълно. Може би щеше да ѝ се обажда от време на време да разбере как вървят нещата при нея, но нищо повече. Трябваше да остави нещата така както бяха, да се нагърби с отговорностите си във вестника. Освен това сега тя имаше Джеймс. Фрейзър стисна длани в юмруци при тази мисъл и направи последен опит да се усмихне. Задържа усмивката за двадесет секунди, без да обръща внимание на глупавите забележки, които продължаваше да сипе Джек Уилкокс, и снимките на випуск '83 най-сетне завършиха.

Секунди по-късно малката групичка приятели се разпръсна, сбогуваха се помежду си и всеки, понесъл в себе си неговите или нейните собствени спомени, тръгна да търси семейството си и пое по своя собствен път.



- [1] Мастърс, втората университетска степен след бакалавърската.  
— Б.пр. ↑
- [2] Прозвище на всички, завършили Оксфорд. — Б.пр. ↑

# ПЪРВА ЧАСТ

## ПЪРВА ГЛАВА

*Оксфорд, октомври 1992*

Хю Хауърд последва малката тълпа туристи, запътили се към Шелдониън Тиътър, като слушаше с половин ухо беседата на екскурзоводката и му се искаше да поправи няколко неща в обясненията ѝ. Дразнеше го квичацият ѝ гъгнещ глас, както и непрекъснатото ѝ замахване с чадъра напред, когато ги подканваше да тръгнат в нужната посока. Горките копелета, помисли си той, тръгнали да трамбоват градчето под опеката ѝ, като така изобщо не добиваха представа за красотата му, заради предимството да приключат с обиколката в рамките на един час.

Остави ги на площада пред театъра. Усмихна се, когато, обръщайки се, зърна за миг отегченото лице на някакъв юноша, който неистово отмерваше с глава ритъма на музиката, звучаща в слушалките на уолкмена му, докато екскурзоводката продължаваше монотонната си беседа.

Хю заброди сам в сянката на сградите, като остави възприятията си да поглъщат безпрепятствено омаята на Оксфорд и спомените да го заливат за първи път от повече от осем години.

Никога не се беше връщал. Нито веднъж. Беше напуснал Оксфорд, без да изпитва нищо друго, освен горчивина, гняв и болка, от романтиката на мястото му се бе повдигало години наред. Спомняше си всичко толкова отчетливо, сякаш се бе случило вчера, всяка емоция, която беше изпитвал, всяка казана дума, всяка целувка. Застана далеч от студената каменна фасада на сградата, в центъра на главния площад и остави немощното октомврийско слънце да стопли лицето му с лъчите си. Всичко това вече беше свършило. Беше свършило още преди години и Хю го беше забравил.

Почти.

Само че сега, както си стоеше и си представяше отзвука от гласа на Ливи, усети как го прониза чувство на тържество. Позволи си за миг да се потопи в доволство, мислейки си за трескавия труд, който бе полагал през последните няколко месеца. Сега вече беше време да

получи подобаваща награда за усилията си. Беше на път да скрепи всичките си планове за бъдещето и едновременно с всичко това да усети опияняващия вкус на отплатата. Сладостният вкус на отмъщението.

Като се обърна, за да си върви, хвърли поглед точно към мястото, където се беше снимал с останалите в деня на промоцията, фотография, която бе изпратил на родителите си като компенсация за това, че от неудобство не ги беше поканил за деня. И без това я бе намразил. Вече далеч бе надраснал непохватния, недодялан младеж от снимката. Сега знаеше кой е, знаеше накъде е тръгнал и оттук насетне беше негов ред да използва тези, които щеше да срещне по пътя си.

Хю чу как часовникът на кулата удари единадесет, погледна часовника на ръката си и придърпа колосаните краища на маншетите си леко надолу, за да се показват повече под ръкавите на дневния му костюм и да се забелязват копчетата за ръкавели от черен емайл в модернистичен стил. Изпъна жилетката си от копринен италиански брокат, която бе купил при служебно пътуване до Флоренция, и се запъти към Хълма. Сватбата на Елиза и Хенри беше определена за дванадесет и половина в църквата на Дънс Тю на около петнадесет мили оттук, така че му оставаше на разположение повече от час. Точно колкото да направи посещение при смирената младоженка, помисли си Хю и се усмихна, улавяйки неясното си отражение във витрината на един магазин. Щеше да ѝ занесе подарък за медения месец, нещо много секси и шик, нещо от „Вива“. В края на краищата, каза си той, след година, година и нещо ще има за какво да бъде благодарен на Елиза. Поканата за сватбата ѝ не би могла да дойде в по-подходящо време.

Хю паркира яркочервеното си „Порше 911“ в алеята за коли пред Чард Хаус, точно до семейното бентли, което беше обточено с бели панделки, готово да отведе булката до църквата. Като слезе от колата, забеляза един младеж любопитно да наднича през перилата на верандата. Хю се усмихна. Братът на младоженката, предположи той и уверено се запъти към къщата.

— Здравей. Ти сигурно си...?

— Филип. Братът на Лиза — младежът доста бурно отметна назад дългата си руса коса и погледна през рамото на новодошлия към колата му. Хю плъзна ръка в джоба на панталона си.

— Филип, бих искал да се видя с Елиза за малко. Коя е нейната стая?

Филип вдигна очи към Хю и го измери с поглед, без да казва нищо. Хю извади десетачката, която вече държеше приготвена в ръката си, и я пхна дискретно в горното джобче на самото на младежа точно под копринената му кърпичка. Филип отново отметна бретона си и кимна по посока на стълбището.

— Четвъртата отдясно — каза. — В дъното на коридора. Ако минете през кухнята, може да използвате задното стълбище.

— Благодаря.

Филип вдигна рамене и напъха банкнотата по-дълбоко в джоба си, докато Хю минаваше покрай него.

— Хенри има сааб турбо с подвижен покрив.

— Горкият Хенри — Хю продължи към кухнята. Изкачи се по стълбите, откри четвъртата врата вдясно, тихичко завъртя дръжката и влезе, без да почука. Постоя мълчаливо за момент, загледан в погълнатата от тоалета си Елиза.

Елиза Наш изстиска още малко крем от тубичката върху дланта си и го нанесе внимателно по целите си гърди. После взе шишенце с парфюм, махна стъклената запушалка и я прилепи последователно към двете си зърна и по тях останаха влажни, ароматни следи. Върна запушалката на мястото ѝ, вдигна тънките презрамки на коприненото си бельо и се наведе, за да нагласи жартиерите си. Обърна се, готова да откачи роклята си от закачалката, и подскочи, като съзря Хю Хауърд, изглеждащ добре, както винаги, облегат нехайно на вратата на спалнята ѝ и следящ всяко нейно движение с лека, доволна усмивка на уста.

— Ах ти, гадина такава! Хю!

Усмивката му стана по-широка и той извади иззад гърба си лъскава, бяла чантичка от картон с отчетлив яркозелен надпис. Подаде ѝ я.

— Ще ми простиш ли?

Тя се усмихна и пристъпи към него, за да вземе чантичката от ръката му.

— Виждам те за втори път, след като ти пратих поканата за сватбата. Единствените две срещи, откакто завършихме, а това е повече от девет години, смея да добавя, а ти изведнъж се появяваш в спалнята ми, за да ме гледаш как се обличам за сватбата си! По дяволите, ама и тебе си те бива, Хю Хауърд!

Хю я придърпа към себе си и леко я целуна по устата.

— Обаче ти не ми се сърдиш — той я пусна. — Знам го.

Елиза ненадейно се разсмя.

— Разбира се, че не се сърдя — тя се обърна пак към тоалетката си и постави чантичката до парфюма си. — Всъщност мисълта за това е даже доста еротична.

Хю вдигна очи към тавана.

— След час ще се омъжваш, Елиза, скъпа. Какво ще си помисли Хенри, ако те чуе да ги приказваш такива?

— Почти нищо. Хенри изобщо не може да мисли, затова и се омъжвам за него.

Сега бе ред на Хю да избухне в смях. После прекоси стаята и се настани на един стол, като продължаваше да се усмихва.

— Продължавай в същия дух това, което правеше, мила. Не бих искал да ти преча.

Елиза вдигна вежди. Пристъпи към него, застана точно пред стола му и свали едната си презрамка надолу, оголвайки обла, розова гърда.

— А защо не?

Хю се наведе напред и леко близна зърното. Чу как тя въздъхна, облегна се назад и вдигна презрамката на мястото ѝ.

— Хубав аромат, Елиза.

Тя сведе очи към него разочарована.

— Винаги си бил малко странен, Хю.

— Не странен, просто различен.

Тя сви рамене.

— Е, добре, щом така или иначе това ще е първата ми брачна нощ, да се надяваме, че парфюмът няма да иде на вятъра — погледна надолу към гърдите си, чиито зърна още бяха щръкнали, и се усмихна.

— Та, между другото, как изглежда скъпият ни стар Хенри?

Елиза отново сви рамене и се обърна.

— Инструментариумът му си е на мястото, само дето не го бива много-много в употребата му.

Хю се разсмя.

— О, горката Елиза!

— Изобщо не съм горката Елиза — тя се озърна. — Хенри има повече пари и по-малко здрав разум от всичките ми познати мъже. Кой го е грижа за секса при такава комбинация? — тя взе гилзата си с червило от масичката и като се обърна пак към огледалото, леко отвори устни, за да го нанесе. — Сега — промълви, като продължаваше да държи устата си разтворена — кажи ми, щом като не си дошъл, за да ме пратиш с усмивка на уста в църквата, защо се вмъкна тук? — тя хвърли поглед през рамо към отражението на Хю в огледалото. — О, Боже! Не отново Джеймс Уорд и Ливи Дейвис!

Хю се ухили.

— Не, не за тях. Предния път ми каза всичко, което исках да науча за тях, злобна клюкарка такава!

Елиза се разсмя и червилото ѝ се размаза.

— Мамка му! — посегна към кутията с хартиени кърпички.

— Джак Уилкокс — изрече Хю. — Нали прави някакви инвестиции от негово име в Кейзъноувс?

Ако искаше да го използва, Хю трябваше да знае точно колко струваше Джак.

Елиза, вече доволна от повторното нанасяне на розовото червило „Чарлс де Риц“, се обърна и с укор поклати глава.

— Ако не напусках града и ако не ми беше подарил такъв божествен подарък последния път, Хю, любими, вероятно нямаше да ти отговоря на този въпрос.

— Обаче?...

— Обаче тази скъпа чантичка бих я познала от мили разстояние. От онзи сладък магазин „Вива“ е, нали?

Той кимна и тя се разсмя.

— Е добре, така или иначе Джак никога не ми е допадал особено!

И като свали роклята си от закачалката, Елиза започна да излага пред Хю фактите за инвестиционната политика на Уилкокс в най-обширни и изчерпателни подробности.

Малко след един и половина Хю за втори път през този ден подкара колата си към Чард Хаус. Сви към поляната, която бе отворена за паркиране, и спря поршето си между рейндж роувър и мерцедес. Слезе от колата, като внимаваше да не изцапа излъсканите си до блясък обувки в калната трева. Той приглади надолу сакото си, нагласи връзката си и се отправи към огромната тента, разпъната от задната страна на къщата. По време на църковната служба бе стоял в една кръчма, понеже не понасяше хорово пеене, и бе изостанал с повече от четиридесет минути след върволицата за приема. Едно от нещата, които най-много мразеше в сватбите, бе проклетото редене на опашка за първото питие в началото!

Като мина през един навес и пое по дълъг покрит с тента проход с висящи бели копринени ленти, Хю използва за ориентир глъчката на тълпата и се запъти към централната маркиза<sup>[1]</sup>. Нареди се на опашката и се усмихна учтиво на двойката, която беше пред него. След няколко минути вече успяха да минат напред и навътре към маркизата, оброчена с изобилие от лилии и рози и претъпкана с внушителен декор от дамски шапки и официални тоалети. Зърна Елиза да целува една възрастна леля, а до нея бе застанал Хенри. Нервният младоженец беше на вид доста стъписан от цялата помпозност и определено изглеждаше толкова глупав, колкото Елиза го беше описала. Хю се усмихна и плъзна поглед навътре под тентата. Точно в този момент съзря Джеймс.

Джеймс Уорд беше застанал до Ливи Дейвис, която изглеждаше зашеметяващо както винаги, и изслушваше пороя от думи от устата на една възниска и доста грозновата блондинка с непроницаемо изражение на лицето си. Елегантно подръпваше от тънка, дълга пура и кимаше от време на време, като все пак успяваше да следи и останалите гости около себе си. Беше облечен безупречно и скъпо, костюмът му бе идеално ушит, а жилетката бе в екстравагантно съчетание от червени, зелени и сребърни райета. Олицетворяваше от глава до пети изтънчения дипломат, какъвто Хю винаги бе вярвал, че ще бъде. И все пак лицето му въобще не се беше променило.

Като го гледаше сега, Хю осъзна, че той би могъл със същия успех да бъде и онова момче, което бе срещнал през първия ден за записване в колежа, същото загадъчно очарователно момче, не дотам



уверено в себе си, но с достатъчно самочувствие, за да преведе срамежливия и непохватен Хю Хауърд през минното поле на първите им дни в Оксфорд. Докато го наблюдаваше сега, Хю си даде сметка, че нищо не е забравил. Без значение какво беше планирал, какво си беше мислил, само при вида на Джеймс Уорд всички стари спомени се възродиха, цялата болка и объркване, и същият дълбок, мощен копнеж, който бе изпитал в мига, в който го бе срещнал за първи път.

Стоеше, без да помръдне, и просто изпиваше с очи Джеймс, като за мимолетен промеждутък от време не знаеше какво да предприеме нататък. Ала беше кроил планове прекалено дълго, беше работил прекалено трескаво за тази сделка и месеци наред се бе опитвал да улови точно този човек, който би могъл да я довърши вместо него. Тук беше заложено прекалено много, за да може с лека ръка да го захвърли в моментен пристъп на слабост. Щеше да се справи с Джеймс Уорд. Та нали именно в това беше тръпката? Част от сладкото отмъщение, щом този път той щеше да получи това, което желае, и да съсредоточи цялата власт в своите ръце. Пристъпи крачка напред под навеса, без да сваля очи от Джеймс. Видя как грозната блондинка се оттегли и зачака Джеймс да се обърне. Секунди по-късно погледите им се срещнаха.

Джеймс Уорд беше отегчен до смърт от дамата, която току-що се беше отдалечила от него. Беше се постарал да изобрази престорен, но умерен интерес и да го задържи колкото може, накрая се бе прозял, доста шумно при това, с което я бе отпратил мигновено. Джеймс плъзна очи наоколо и към входа за тентата, за да види дали някой, който представлява интерес, не е дошъл на приема, и начаса съзря Хю Хауърд. Закова се на място, втренчил поглед в студените сиви очи на мъжа насреща, и по тялото му премина тръпка, която не бе изпитвал в продължение на цели десет години. Задържа взора си прикован още един миг, неспособен да извърне очи, но в следващия момент магията бе разрушена.

Ливи видя Хю и на лицето ѝ цъфна широка, доволна усмивка. Тя извика:

— Хю? Да вярвам ли на очите си!

Ливи устремно тръгна напред през тълпата към входа, без да забележи, че лицето на Джеймс бе станало пурпурночервено зад гърба ѝ, а Хю ѝ се усмихна, за да я приветства. Не беше забравил топлотата, която винаги се излъчваше от Оливия Дейвис, усещането, че човек е

обгърнат от магическата ѝ аура, и когато тя се приближи към него, той видя същата красива жена, всепоглъщащо уверена в своята женственост, с бледорозов костюм на Джорджио Армани, който съвършено подходеше на сламената шапка от Хърбърт Джонсън, чиято фина воалетка бе спусната точно до линията на очите ѝ. Ливи стигна до него, задържа шапката си с ръка, за да не падне, и го целуна по бузата, а пространството помежду им се изпълни с аромата на парфюма ѝ.

— Хю! Изглеждаш фантастично! Не сме се виждали от векове, не, повече... от светлинни години! — тя отстъпи крачка назад, огледа го с възхищение от глава до пети и се разсмя.

Боже, прекрасна е, помисли си Хю и в следващия миг се намрази за моментната си проява на слабост пред зашеметяващия ѝ чар.

— Ливи, изобщо не си се променила! — той пое двете ѝ ръце в своите и ги целуна. Сега вече истински специалист по преструвките, той се постара да изглежда напълно поразен и доволен от тази неочаквана среща. — Нямах представа, че двамата с Джеймс ще сте тук, аз... — направи пауза, понеже Джеймс се беше присъединил към тях. — Джеймс! Радвам се да те видя — протегна му ръка и забеляза как по лицето на Джеймс пробягна леко иронично изражение. Същият израз, израз, който го връщаше десет години назад и го караше да се смее с глас, както винаги.

Хю се обърна отново към Ливи.

— Ами останалите? Фрейзър Стюарт, Люси Дийкън? И те ли се спотайват някъде в тълпата наоколо?

Ливи се смръщи.

— Не, за съжаление, не. Люси ще побеснее, като разбере, че те е изпуснала! Тя е в Щатите и осъществява някаква рекламна работа за новия фонд, който ръководи. Доста нависочко се е издигнала в банката, в която работи.

— Ами Фрейзър?

— Това начумерено копеле! — вметна Джеймс.

— Джеймс!!!

— Е, добре де, такъв си е. Обажда се чат-пат, но все няма време да се видим.

— Фрейзър също го няма тук — каза Ливи, като изгледа Джеймс полу на шега, полу с истински укор. — Той ръководи малък вестник в

Абърдийн и очевидно не може да се откъсне от задълженията си.

Хю видя как Джеймс изсумтя с крива усмивка.

— На Джеймс винаги му се вижда адски смешна представата за Фрейзър като собственик на вестник — добави тя недоволно. — Понятие си нямам защо!

Обаче Хю имаше. Прекрасно знаеше колко се беше дразнил Джеймс от Фрейзър Стюарт навремето — той бе прекалено умен, за да бъде по вкуса на Джеймс.

Хю се усмихна и Ливи отвърна на усмивката му.

— А Джак Уилкокс?

И Ливи и Джеймс едновременно направиха една и съща физиономия.

— О, Джак е на линия! — отвърна Джеймс и Ливи се разсмя. — След около час без проблеми ще чуеш гръмогласното му бърборене чак от другия край на маркизата.

— Или може би след около час и половина, Джеймс — поправи го Ливи. — Всичко зависи от това колко често ще минават таблите с шампанското — двамата избухнаха в смях, а Хю се усмихна широко и със задоволство.

Значи Уилкокс си е все същият безмозъчен тъпак, помисли си той. Запали цигара, взе втора чаша шампанско от минаващия покрай тях сервитьор и реши, че следобедът всъщност се очертаваше да бъде изключително приятен.

---

[1] Голяма палатка, навес (арх.). — Б.пр. ↑

## ВТОРА ГЛАВА

Будилникът извънхя пронизително и Ливи се обърна в леглото, с мъка откъсна съзнанието си от странния и прекрасен сън и протегна ръка, за да докосне Джеймс и да се увери, че той е буден. Напипа празно пространство.

Отвори очи, присви ги, за да се вгледа в циферблата, въздъхна тежко и положи усилия да се разсъни. Долови аромата от кафе, който се носеше от кухнята, и забеляза, че щората бе леко повдигната, за да пусне в стаята мъждивата ноемврийска светлина. Джеймс очевидно вече беше станал. Тя седна в леглото, прехвърли дългите си стройни крака на пода, после стана, загърна се в халата си и прекоси спалнята. Мина през светлата, просторна дневна и влезе в кухнята, където Джеймс четеше „Таймс“.

— Добро утро, скъпи.

Той нито вдигна очи, нито й отговори, но Ливи все пак се наведе и го целуна по върха на главата. Сипа си кафе, добави мляко и захар в чашата си и зачака Джеймс да забележи присъствието й в стаята. Няколко минути по-късно той отгърна на следващата страница и пак, без да я поглежда, попита:

— Искаш ли кафе?

— Вече си сипах — отвърна тя студено.

Сега вече той я погледна.

— О, да, наистина — усмихна й се с една от своите очарователни и полуизвинителни усмивки и сви рамене.

Въпреки раздражението си Ливи отвърна на усмивката. Винаги го правеше.

— Рано си станал.

Той беше сгънал вестника и сега преглеждаше последната страница.

— Хъммм.

— Да не би нещо да се е случило в службата?

Джеймс най-сетне остави вестника, изправи се и за първи път тази сутрин я удостои с погледа и вниманието си.

— Нали знаеш, че никога нищо не може да се случи във Външното министерство, Ливи — изрече търпеливо.

— Да, разбира се — тя бе изрече въпроса си на шега. — Защо в такъв случай си станал в ранни зори?

— Имам да свърша някои неща — излъга той. Пристъпи към мивката и постави съдовете си от закуската на плота встрани, като избягваше погледа ѝ. — А сега, ако ме извините, госпожо Любопитка, трябва да се облека — той се обърна към вратата и отново се усмихна пресилено. — Да си виждала новия ми сапун за бръснене „Трампърс“?

— Да, прибрах го. Сложих го в... — Ливи спря напред изречението. Господи, разговорите им бяха толкова скучни напоследък! Почти не се виждаха, а когато бяха заедно, разговорите им бяха вяли и касаеха единствено ежедневни теми, свързани с домакинството и работата. — В шкафа в банята е — довърши тя.

Взе броя на „Таймс“ и чашката си с кафе и ги занесе в дневната, където се отпусна на един от тапицираните с бледокремава кожа дивани. Вдигна краката си на ниската масичка и за миг се взря през прозореца. Различи смътните очертания на ранобудните последователи на здравословния начин на живот, които се потяха по тренажорите зад стъклени стени на „Пийк Хелф Клъб“ на срещуположната страна на Кадоган Куър и потрепери при мисълта за този вид усилия. Отпи солидна глътка от сладкото кафе и се настани по-удобно на възглавниците, разгърна вестника и зачете.

Двадесет минути по-късно Ливи стоеше на прага на спалнята и наблюдаваше как Джеймс приключва с обличането си за предстоящия работен ден. Той затъкна полите на раираната си риза от фин памук в панталона на тъмносивия си рипсен костюм и завърза копринената си вратовръзка в идеален възел с привични движения на дългите си елегантни пръсти. Вдигна възела до яката и приглади връзката, като провери дали е с подходящата дължина, преди да посегне към сакото си на закачалката. Облече го, сравни още веднъж дали цветовете на вратовръзката си подхождаха с копринената подплата, после извади една от четките от скрина, за да приглади назад косата си.

Ливи прекрачи прага на стаята, вдигна една отхвърлена като неподходяща риза и вратовръзка от леглото и ги занесе до гардероба на Джеймс.

— Какво не им е наред на тези двете? — попита.

— А? — той се извърна към нея. — О, не си подхождаха.

— Разбирам — в действителност изобщо не разбираше. Ливи притежаваше естествен усет за елегантност и нещо, което един журналист навремето бе нарекъл „небрежен шик“. Никога не се бе вълнувала особено от това, което обличаше, може би защото не ѝ се налагаше — би могла да се увие и в чифт стари пердета и пак да изглежда фантастично.

— Ти по кое време ще тръгваш, скъпа? — Джеймс тършуваше в чекмеджето за подходяща кърпичка, докато говореше.

— О, не знам точно. По някое време следобед. Ще се отбия през службата за час, час и нещо, за да прегледам набързо интервюто, което правих миналата седмица, а Люси каза, че можем да обядваме заедно в „Цианис“, ако успее да се измъкне — Ливи се обърна, за да го погледне. — Нали знаеш, че все още можеш да промениш решението си и да дойдеш с мен този уикенд, ако искаш. Можем заедно да тръгнем довечера.

— Ливи — Джеймс пхна кърпичката в джоба си. — Вече поне сто пъти сме говорили за това. Знаеш, че не си падам по уикенди, прекарани в семейна обстановка.

— Нито пък аз.

— Да, но съществената разлика тук е, че на мен не ми се налага да ходя задължително.

— Щеше да дойдеш, ако имаше някоя интересна личност, поканена там, нали?

— Да. Обаче този път няма да има, нали?

Ливи поклати глава. Само майка ѝ, Питър и малкият ѝ брат по майчина линия, Джайлс, щяха да бъдат в къщата в Съсекс. И тя ненавиждаше ходенето до там почти толкова, колкото Джеймс, но ако не идеше, майка ѝ щеше да го направи на голям въпрос. Той прекоси стаята, сложи длани на талията ѝ и положи глава на рамото ѝ.

— Прекалено много време прекарваме разделени — промълви тихо тя.

— Това е цената на успеха — отвърна той, вдигайки глава. — Новата напориста звезда в света на телевизията, каквато си ти, Ливи, любов моя, трябва да прави някои жертви — той плъзна ръце надолу и обхвана дупето ѝ. — Налага се все пак да поработиш за тази невероятна заплата, която ти дават, нали знаеш. В днешно време не

раздават пачки само заради едно сладко дупе! — тя се усмихна и той се приведе, за да докосне устните ѝ със своите. Тя изведнъж вдигна ръце и преплете пръсти в косата на тила му, като придърпа главата му по-плътено към себе си. Почувства топлотата на езика му, след което той рязко се отдръпна.

— Ще закъснея — прошепна и отдели тялото си от нейното. Свали ръцете ѝ от тила си и се усмихна със същата небрежна, извинителна усмивка, която бе видяла по-рано. Целуна ги и добави. — Много ме изкушаваш, но...

— Дългът те зове — кимна тя.

След миг той вече бе до вратата, като изпълваше сакото си и затягаше вратовръзката. Изпрати ѝ въздушна целувка от прага.

— Пожелавам ти приятно прекарване, скъпа — тя отново кимна. — Прати много поздрави на Мойра и Питър и фрасни един по главата на Джайлс от мен.

— Джеймс!!!

— Добре де, майтапя се! Чао, скъпа.

И тя понечи да му прати въздушна целувка в отговор, но него вече го нямаше. Чу как входната врата се хлопна и осъзна, че той беше тръгнал, преди да успее даже да му каже довиждане. Сви рамене и се запъти към банята. Липсата на страст в отношенията им не беше нищо ново за нея, всъщност нещата си вървяха по този начин от години.

Ливи прекрачи прага на банята, облицована със сив мрамор, натисна ключа встрани от вратата и обширното, елегантно пространство се озари от поток светлина. Застана пред голямото огледало над мивката и се взря в отражението си, осветено от две силни лампи, разположени странично. Пусна халата си да се свлече на пода и заоглежда всеки сантиметър от издълженото си стройно тяло, покрито със загар чак до малкия триъгълник от руси косми между краката ѝ, след което прокара пръст от ключицата си надолу по заоблените гърди, плъзна го над плоския си корем и още по-надолу по гладките си бедра.

— Не е зле за жена на твоята възраст — каза на глас. — Напълно оправдава инвестицията от седем стотака годишно в „Холмс Плейс“<sup>[1]</sup> — тя се усмихна на отражението си, но с доста вяла усмивка. Някак си не можеше да се отърси от чувството, че всичко това едва ли не отиваше на вятъра. Последният път, когато бяха правили любов с

Джеймс, беше... Тя се замисли озадачена, мъчейки се да си спомни. Като сложеше пътуването си до Прага, което бе продължило почти цял месец, после почти денонощната работа, за да завърши предаването, а и пътуването на Джеймс до Париж... Ливи въздъхна и поклати глава. Е, когато и да е било, очевидно беше адски отдавна!

Пресегна се зад гърба си, за да вземе пухкава, бяла хавлиена кърпа от горещата тръба на парното и отвори вратата на кабинката на душа. Завъртя крана и остави водата да се оттече за момент, за да добие нужната температура, след което закачи хавлията до вратата и пристъпи под стремителната, вдигаща пара струя. Посегна към шишето с гел за душ марка „Кларинс О’Динамис“. Същевременно по навик бързо изтика проблема с Джеймс назад в съзнанието си.

На половин миля от това място, почти по същото време Джеймс влезе в една телефонна кабина на Слоун Скуеър, извади малко листче хартия от горния джоб на палтото си и набра номера. Беше нервен и ръката, с която придържаше слушалката към ухото си, се бе навлажнила от пот. Изчака да прозвучи свободният сигнал на линията и за кой ли път тази сутрин се запита защо, по дяволите, правеше това. Чу свободния сигнал още веднъж, после миг тишина и накрая онзи глас, който изгаряше от нетърпение да чуе от дни насам.

— Ало, Хю? Джеймс е — изрече и в следващия момент вече знаеше точно защо го правеше. Разсмя се, духът му бе окрилен от вълнение, каквото не бе изпитвал от години, и продължи нататък. — Хю, както се оказа, днес съм свободен за обяд. Извинявай, че така в последния момент, но дали не би могъл да успееш все пак?

Хю затвори телефона след обаждането на Джеймс и на устните му трепна малка усмивка на тържество. Нещата бяха потръгнали.

— Да разбирам ли, че вече знаеш?

Хю вдигна очи към Пол Робсън, старши застраховател, когото наскоро беше направил младши съдружник и който току-що уверено влизаше в неговия кабинет.

— Какво да знам? — Хю моментално застана нащрек. Робсън бе добър професионалист, но дяволски много си пъхаше носа навсякъде.



— „ИМАКО“!

Хю леко се отпусна.

— Разбира се, че знам, по дяволите! — сопна се той. В следващия момент бързо се усмихна. — Зная, че си младши съдружник, но кой все пак стои начело на тази компания?

Робсън постави на бюрото две папки. Изобщо не обърна внимание на държането на Хю — все пак не му плащаха такава внушителна заплата, за да придиря за добрите обноси на шефа си.

— Е, ето тук са всички подробности — отвърна той. — „ИМАКО“ искат да направят по-голяма застраховка този път и като имам предвид малките дялове, които поемахме досега, според мен вече можем да ги удовлетворим със застраховането на доста по-внушителна част от техния бизнес — той се усмихна. — Всичко е указано в документите.

Хю взе папките и прелисти набързо първата.

— Това вече бе обсъдено — каза.

— О, така ли? — Робсън бе изненадан. Той бе този, който се занимаваше предимно с нещата на „ИМАКО“ и се грижеше за повечето техни застраховки. Именно благодарение на старателното му презастраховане „Хауърд Ъндъррайтинг“ беше спечелил доста пари през изтеклата година. Това, че Хю бе действал зад гърба му, го караше да изглежда като нищожество и макар че не го показва, той се разгневи. — Каква част от техния бизнес реши да поемеш?

— Поех го целия.

Робсън се усмихна, като си мислеше, че Хю се шегува, ала след миг физиономията му се опъна.

— Нали не говориш сериозно?

Хю повдигна едната си вежда.

— Застраховка на стойност петнадесет милиона лири?

— Да. Някакви проблеми да имаш с това?

Робсън поклати глава.

— Да, имам проблем — отвърна. — Сега ще трябва да намерим адски много средства, за да покрием презастраховката, по дяволите! Това е проблемът! Всеки път поемаме по един малък пакет, по два до три милиона, а сега бум! Изведнъж вземаме целите петнадесет! Скокът не е ли малко височък?

Хю сви рамене.

— Така се правят пари в днешно време — отвърна студено.

— Ами аз? Къде, по дяволите, ще намеря тези средства за...?

— Не ти се налага! — прекъсна го Хю. — Аз лично вече покрих всичко.

Робсън се взря в Хю.

— Покрил си го?

— Да, единствено при това условие се съгласих да поема бизнеса.

— С кого?

Хю въздъхна, ненадейно раздражен.

— С цяло ято малки застрахователни компании. Колкото можах да намеря — той взе отново папките и ги подаде през бюрото на Пол. — Не бих искал да бъда груб, Пол, но аз съм в правото си да взимам каквито и да е решения в тази компания. Мисля, че си наясно с това?

Робсън пое папките. Трябваше да излезе от този кабинет начаса, преди да изтърси нещо, за което по-късно щеше да съжалява.

— Да, Хю — отговори той, — разбирам — и без да добави нищо повече, се врътна на пети и излезе.

Хю се облегна назад в стола си и въздъхна дълбоко.

Знаеше си, че щеше да има проблеми с Робсън — всъщност това и беше едничката му истинска грижа. Счетоводителите правеха това, което им кажеше, плащаше им достатъчно, за да го правят, и никой друг не беше забъркан. Само този Робсън, той бе единственият, който можеше да създаде неприятности, единственият, който имаше възможност да открие, че Хю въобще не беше презастраховал бизнеса на „ИМАКО“. Не го беше пипнал с пръст.

Ако действително желаете да задвижи онази сделка в Южна Америка, му трябваше внушителен тласък в счетоводните документи на „Хауърд Ъндъррайтинг“, а застраховката на „ИМАКО“ бе прекалено съблазнително предложение, за да го отхвърли. Налагаше се да убеди Мануело, че вече е влязъл в големия бизнес и че, като цар Мидас, до каквото се докосне, се превръща в злато. Трябваше да докаже, че може да му се има доверие. Освен това петролните химикали са стабилно производство и рискът никак не беше висок. Ако беше коя да е друга компания, той вероятно би бил изключително предпазлив, преди да предприеме такъв рязък отскок в тяхната застраховка, но не и с „ИМАКО“. Изкуствени торове, за Бога, каза си

той и извади пакета си с цигари от чекмеджето на бюрото, за да запали една. Дръпна дълбоко от марлборото и се отпусна. Торове, помисли си, какви рискове би могло да има в тях?

— Добро утро, Рон! — Ливи влезе с устремна крачка в лъскавото фойе на Сити Телевижън, обзаведено в черно и хром, и поздрави служителя от охраната, без да спира.

— Добрутро, Ливи! Каква прекрасна сутрин, а!

— Вярно! — тя пое нагоре по стълбите и Рон я съпроводи с поглед. Носят я страхотен чифт крачка, си каза той в очакване на стоплящата сърцето гледка на прекрасното ѝ дупе, стегнато в черен клин от ликра под вталеното червено сако. Очите му продължиха да я следват нагоре по стълбите, неотклонно приковани в заоблените, чевръсти полукълбца, докато тя не се обърна назад, достигнала почти края на стълбището, и каза:

— Май ще трябва да си купя по-дълго сако, за да ми покрива задника, ти как мислиш, Рон? — и като се усмихна на сконфузеното му изражение, продължи нататък, сви зад ъгъла и изчезна от полезрението му.

— Добро утро, Ливи!

— Привет, Бил! Добрутро, Сам! — Ливи метна чантата си на бюрото и се отправи към кафе машината. — Уха, Сам! Страхотни цайси!

Сам, асистентката на продукцията, повдигна яркорозовите рамки с бляскащи имитации на диаманти от очите си за миг и се усмихна.

— Подарък са. Нали се сещаш от кого?! — тя ѝ смигна и Ливи избухна в смях.

— А ще ти даде ли назаем и някоя от престилките си заедно с букет гладиоли?

— Само ако въртя добри минети.

— Саманта!!!

— Ха, майтапя се. Шокирах Ливи Дейвис! Чу ли, Бил? Шокирах Ливи Дейвис!

— О, Сам, моля те! — Ливи изплези език и безсрамно го завъртя наляво-надясно, докато Бил не вдигна поглед. Остави Сам да се смее

до припадък и продължи към машината. — Може ли да сипя на продуцента си кафе, какво ще кажеш, Бил?

— Да, благодаря. Чудесно.

— А на Сам? Чисто или с мляко, малко или двойно?

Сам почти успя да се съвземе, колкото да поклати глава, след което в помещението отново се разрази кикот.

— Ливи, за нещо специално ли си дошла? — попита я Бил. — Останах с впечатлението, че днес си взе почивен ден.

— Трябва да пътувам до Съсекс на гости на семейството си за почивните дни, но все пак реших, че би било добре да хвърля последен поглед на извадките от онова интервю с Мик и Вик, преди да тръгна. Те може и да са страхотни творци, но не могат и едно свързано изречение да скърпят! Освен това имам уговорка за обяд с една приятелка...

— О, Ливи, да не би да става дума за Люси Дийкън? — прекъсна я Сам.

— Да, точно с нея. Защо?

Сам посегна към пачката бележки встрани от компютъра ѝ.

— Люси Дийкън се обади тази сутрин в осем и половина и хъм... — Сам зачете стенографираното. — Налага ѝ се да замине за Шефилд за някаква делова среща днес следобед и много съжالياва, обаче няма да може да обядва с теб. Каза, че ще ти се обади през почивните дни у вас. Това е.

— О, по дяволите! Е, жалко. Благодаря ти, Сам.

— А извадките от онова интервю са у нас в дневната, Ливи — Бил направи тъжна физиономия и извинително повдигна рамене. — Подхванах ги още снощи и си мислех този уикенд да поработя върху тях. Съжالياвам.

Ливи доля вода върху съдържанието на малкото пакетче от фолио и се опита да запази бодростта си. Разнесе се ухание на почти свежо кафе и тя отпи глътка от своята чашка, преди да добави мляко в тази на Бил. Цялата подредба на сутринта ѝ ненадейно се бе разпаднала и ѝ се налагаше да замине за Съсекс по-рано като резултат от това. Занесе чашките във вътрешността на офиса и подаде на Бил неговата, преди да седне зад бюрото си.

— Остава ми поне пощата — рече с раздражение, но после реши да се обади на Джеймс и да види дали той бе свободен за обяд. Рядко

се срещаша по време на работния ден, но този път може би той щеше да направи изключение. Всичко би било по-добро от цял следобед, прекаран в градината с майка ѝ, която щеше да говори безспир за Питър и Джайлс, сякаш родният ѝ баща никога не бе съществувал. Взе телефона и набра номера на Джеймс. Той вдигна слушалката само след две иззвънявания и тя се усмихна, като чу мекия дълбок тембър на гласа му.

— Джеймс, аз съм.

— А, Ливи. Какво си забравила пак?

Тя забеляза покровителствения му тон, но се опита да не му обръща внимание.

— Чудех се дали не би искал да обядваме заедно.

— Какво, днес ли?

— Да, днес — Ливи продължаваше да потиска раздражението си.

— Опасявам се, че не мога. Вече имам уговорка.

— Оо — тя изчака той да обясни по-подробно, но Джеймс не добави нищо повече. След няколко мига тишина Ливи каза: — Няма значение. Просто ще тръгна по-рано, отколкото бях планирала.

— Добре.

Ливи си помисли, че Джеймс ѝ звучеше малко странно, но не ѝ се искаше да го обсъжда по телефона от службата, особено като се имаше предвид, че Сам се навърташе наоколо.

— Е добре, значи ще се видим в неделя вечерта.

— Аха, дотогава — кратка пауза, после: — О, да, и приятно прекарване, скъпа.

— Благодаря.

— Чао — връзката прекъсна.

Ливи поседя, загледана в слушалката за момент, преди да я остави на вилката, и накрая каза:

— Е, значи така! Това е!

Взе купчина писма и някои снимки от изявите ѝ в обществото през изминалата седмица и ги пхна в чантата си.

— Ще тръгвам — викна към Бил. — Ще се видим в понеделник сутрин — изправи се и забеляза озадачения израз на лицето на Сам, но бе прекалено подразнена от разговора си с Джеймс, за да се опита да го разсее с някоя шеговита забележка. Извърна се и се позабави за миг,

докато закопчее катарамата на раницата си Армани, после я преметна през рамо и мина покрай бюрото си към вратата. — До понеделник, Сам. Не прави нищо, което аз не бих направила!

Сам изсумтя.

— Даваш ми истински картбланш, Ливи!

Ливи не можа да сдържи усмивката си.

— Доскоро — изрече за последен път и изчезна през вратата.

Сам погледна към Бил.

— Джеймс или предстоящият уикенд в Съсекс? — попита.

Бил вдигна очи към тавана.

— Този скапаняк, приятелят ѝ, на първо място, пък освен това и спомените за Брайън, бих казал.

Сам кимна. И двамата знаеха, че почивните дни при семейството ѝ обикновено напомняха на Ливи за баща ѝ, което даже след дванадесет години бе болезнено. Бил сви рамене и Сам отново кимна в отговор. Освен това и двамата знаеха, че Ливи беше независима натура и Джеймс просто изяждаше част от личното ѝ пространство. Обаче никой от двамата не дръзваше да ѝ го каже.

Като слезе в подземния паркинг, Ливи натисна бутона на алармената сигнализация, който бе на ключодържателя ѝ, и централната система за заключване на BMW-то ѝ се отблокира с щракване. Отвори вратата към задната седалка и хвърли чантата си, после заобиколи до страната на шофьора и се плъзна зад волана. Завъртя стартера, моторът измърка и се пробуди, а заедно с него се включи и стереоуредбата. Гласът на Дина Каръл зазвуча в колоните. Ливи мина на задна, завъртя волана и се огледа назад. Забеляза прореза в изкуствения мек гюрук на колата и спря за миг, като си спомни с усмивка разговора, който бяха провели преди няколко месеца с Фрейзър Стюарт, тъкмо след покупката на колата.

— Мек гюрук, а, Ливи? — беше избухнал той. — Май главата ти е омекнала, ако питаш мен, по дяволите! И колко време мислиш, че ще оцелее това чудо в Лондон?

— Около шестнадесет часа, Фрейзър! — изрече Ливи на глас в празния автомобил и се ухили. Покривът бе разрязан още през първата нощ, след като бе купила колата, а после още на два пъти. Не че някога би признала пред Фрейзър, че бе имал право, нали си имаше гордост, проклет всезнайко! Излезе на заден ход от мястото си за паркиране,

подкара към будката на охраната и показва на човека зад стъклото червения си пропуск. Барьерата се вдигна и тя потегли. Може би ще му се обадя довечера, каза си, и увеличи звука на касетофона. Сума време не се бяха чували. После се сети, че никога не ѝ беше удобно да използва телефона у майка ѝ и Питър, така че отхвърли мисълта от съзнанието си.

Усили музиката още малко и ускори към светофарите. Беше нетърпелива най-сетне да се измъкне на широката магистрала. Може би отиването у дома все пак си имаше своите предимства.

---

[1] Салон за красота в Лондон. — Б.пр. ↑

## ТРЕТА ГЛАВА

Джеймс пресече улицата на ъгъла на „Фортнъмс“ и сви надолу по „Дюк Стрийт“ към „Джерман Стрийт“, като пътьом се огледа в една витрина на магазин. Вдигна ръка, за да приглади назад паднал кичур от косата си и изпъна сакото си. Беше малко нервен, пренапрегнат. Нямаше понятие какво да очаква. Осем години са дълъг период, помисли си, хората се променят. Може би идеята все пак не беше чак толкова добра.

Но като пресече улицата отново, вече близо до „Симпсънс“, и видя табелата на „Ролийс“ високо пред себе си, изведнъж проумя с ненадейна тръпка на удоволствие, че действително очаква с нетърпение следващите няколко часа. За пръв път от години насам изпитваше подобно нещо и самата мисъл за предстоящата опасност го караше да се чувства истински жив.

Ускори крачка и спря пред ресторанта точно в дванадесет и десет, като погледна часовника на ръката си, преди да влезе вътре. Успя да различи няколко подранили групички за обяд през стъклото, но залата на „Ролийс“ все пак бе полупразна. Отвори вратата, лъхна гоухание на чесън и пържоли и прекрачи прага. Огледа се, забеляза, че е пристигнал пръв, каза името си на салонния управител и го последва към масата, която според молбата му бе запазена в задната част. Поръча си питие, седна с броя на „Иконъмист“ в ръка и зачака, а кръвта бучеше във вените му от вълнение и съзнание за притворност.

Хю Хауърд наблюдаваше Джеймс на крачка от входа във вътрешността на „Фортнъмс“, видя как той се поспря пред „Ролийс“ и след като погледна часовника си, влезе в ресторанта. Този обяд му бе коствал седмици на внимателно манипулиране: случайната среща след сватбеното тържество на Елиза, предполагаемото обаждане по работа, отхвърлената покана за частно посещение на галерията на Никълъс Торп във Фулъм. Хю бе планирал всичко с изключителен педантизъм, но все пак бе необходимо именно Джеймс да го покани днес на обяд, това съставляваше неотменима част от стратегията.



Остана на мястото си и изчака достатъчно, за да може Джеймс да се настани, после тръгна по неговите стъпки и токовете на обувките му ръчна изработка чевръсто зачаткаха по тротоара. По копринената му вратовръзка от „Хермес“ се появиха петънца от първите капки на токущо започналия дъжд. Стигна до ресторанта няколко минути по-късно, хвърли поглед през прозореца, за да открие къде беше седнал Джеймс, преди да отвори вратата, след което пристъпи навътре, кимна на сервитьора и с уверена стъпка се запъти към масата в дъното.

Спря на няколко крачки от масата и за момент се загледа в Джеймс, който четеше, в пригладената лъскава коса, тесните ъгловати черти, които се съчетаваха съвършено, в безупречното облекло и дългите фини пръсти, които отгърнаха страницата на списанието, пръсти, които Хю си спомняше изключително добре. Чак тогава пристъпи напред с нехайна, старателно оформена усмивка на устните си и каза:

— Здравей, Джеймс. Радвам се, че успя да дойдеш.

Джеймс вдигна поглед сепнато — очакването бе приключило. Изправи се, подаде ръка на Хю и го погледна право в очите.

— Да — отвърна, — аз също.

След което двамата мъже си стиснаха ръцете. Усещането за пръстите на Джеймс бе точно такова, каквото го помнеше Хю. Тогава Джеймс се усмихна. С една от онези леко високомерни усмивки, така позната, лична и интимна, че не беше необходимо да изрича нищо повече и въпреки студенината, сковала сърцето му, Хю изпита същата неволна тръпка в стомаха си, дълбока, сладостна болка.

— Много време мина, Хю — добави Джеймс. — Наистина.

Ливи отби BMW-то до бордюра на двойното платно и плавно намали. Спря точно пред цветарския магазин и излезе от колата. Кимна на младежа зад щанда. Беше дванадесет и половина и тя бе на петнадесетина мили от дома си.

— Добър ден!

Ливи се усмихна.

— Здравей! Би ли ми увил две връзки от онези карамфили, моля? Младежът извади цветята от кофата и от дръжките им покапа вода. Чевръсто ги уви в хартия. Държеше главата си сведена, докато

пристягаше ъгълчетата с тиксо.

— Вие сте Ливи Дейвис, нали?

— Да.

Продължаваше да държи главата си наведена, когато ѝ подаде букета.

— Бихте ли ми дали автограф? — момчето вдигна лице и леко се изчерви. — За сестра ми?

— Разбира се! — Ливи взе цветята и бръкна в чантата си, за да извади пари и химикал. Подаде банкнотите, докато младежът разчистваше място на тезгяха, за да може да се облегне. Той ѝ подаде лист хартия и тя се поспря за момент, преди да се подпише.

— Какво име да напиша?

— Мал... О! — младежът извърна очи засрамен. — Кхъм... бихте ли... ъъ... с обич, или нещо подобно?

Ливи едва сдържа усмивката си. Забеляза на дясната ръка на младежа голям пръстен с инициали и написа:

„Скъпи М. Дж., с обич, Ливи Дейвис“.

След което добави със замах и няколко символа за целувки накрая. Изправи се.

— О, ъъ... — младежът прочете написаното и се ухили до уши. — Страхотно! Благодаря много, Ливи!

Ливи се усмихна.

— За мен беше удоволствие.

Тръгна обрано към колата и прибра цветята отзад до чантата си. През последния половин час от време на време бе превалявало, а сега започна да вали с тежки, ледени струи на фона на оловносивото небе. Светлината помръкна почти изведнъж. Ливи махна с ръка на момчето зад щанда и се мушна в топлата суха вътрешност на колата си, включи стартера и задържа за миг ръцете си над отворите на радиатора, за да ги загрее. Погледна навън през стъклото и си каза, че се надява това време да не се задържи и през двата почивни дни. Последното, което искаше, бе да бъде принудително затворена в къщата от петък до неделя. В „Старото Паство“ имаше прекалено много неща, които събуждаха спомени за баща ѝ, за да изпитва уют и спокойствие.

— Ливи! — Мойра, майката на Ливи, я очакваше зад остъклената врата на верандата, когато Ливи слезе от колата. Продължаваше да вали като из ведро и тя не бе дръзнала да излезе навън да посрещне дъщеря си, за да не си развали прическата. Наполовина оттеглила се актриса — външният вид все още бе от огромно значение за нея.

— Влизай вътре, скъпа! По-бързо! — извика тя с добре школувания си глас. — Питър ще внесе багажа ти по-късно.

Ливи притича до къщата и се пхна под покрива на верандата, затръшна вратата след себе си и заизтръсква водните капки от косата си. Щом влезе на сухо, целуна гримираното с вещина лице на майка си и я последва към топлата вътрешност на къщата, вдишвайки мириса на изсъхнал папур и восък за изтъркване на дъсчения под — аромата на нейния дом. Свали елегантното си червено сако и посегна към една от старите развлечени жилетки, закачени в антрето. Навлече я и я закопча догоре.

— Влизай навътре, скъпа — повтори Мойра и по навик закачи сакото след дъщеря си. — За обяд съм направила огромно количество топла супа — пристъпи до подножието на стълбите и извика: — Джайлс! Откъсни се от телевизора за пет минути, ако обичаш. Време е за обяд! — после хвана дъщеря си под ръка и я поведе към помещението, което според Ливи бе най-хубавата стая в къщата — просторната, разхвърляна, топла и уютна кухня.

Обядваха на правоъгълната маса от полиран бор с Уили, лабрадора, свит в краката на Ливи с отворена уста, сипещ лиги по каменния под, а Джайлс, пъпчивият дванадесетгодишен брат на Ливи по майчина линия, който в момента беше във ваканция между сроковете в училището си в Уинчестър, се тъпчеше механично, без да сваля слушалките на уолкмена от главата си, и беше разгърнал пред себе си един брой на списанието „Виз“. Мойра бърбореше безспир за съдебните случаи на Питър и напредъка на Джайлс в училище, точно както бе предполагала Ливи, а телефонът звъня на три пъти, без никой да му обърне внимание. Ливи очакваше с нетърпение момента, в който щеше да се отърве от компанията им и да се качи горе в стаята си.

В два и половина Мойра стана от масата и постави чайника на котлона.

— Баба ти ще дойде след няколко минути — каза. — Стана й навик да се отбива тук всеки ден за чая.

Ливи стана от масата и се зае да раздига съдовете. Долови нотката на раздразнение в гласа на майка си и забележа погледите, които бяха разменени между нея и Джайлс.

— Как е баба напоследък?

— Все същата свадлива стара вещица! — изрече Джайлс с претъпкана с хляб и сирене уста. Той тъкмо обръщаше касетата си. — Не мога да разбера защо мама я търпи, тя е груба и всеки път...

— Джайлс! — срязва го Мойра. — Достатъчно! — после се обърна към Ливи. — Възрастта започва да си казва думата при нея — добави.

— Глупости! Винаги си е била такава, от момента, в който двамата с татко...

— Казах, достатъчно! — Мойра бе на път да избухне и Джайлс моментално си затвори устата. Ливи запази коментара за себе си. Майката на баща ѝ обвиняваше Мойра за смъртта на Брайън и до известна степен Ливи я разбираше — тя самата достатъчно дълго бе обвинявала Питър за същото в миналото. Какво толкова, можеха да преглътнат кратките посещения на Иди, нали? Дори и да беше малко трудна за понасяне. Поне това бяха длъжни да направят след мъката, която връзката на майка ѝ с Питър ѝ беше причинила.

Ливи каза:

— Вероятно и всички нас ще ни сполети същото, Джайлс, ако доживеем до такава възраст. Старческото оглупяване не е отминало почти никого.

— Не е така! — отвърна бурно Джайлс. — Аз ще кажа на жена си да ме зарече начаса, щом забележи, че ставам такъв. По-скоро бих...

— Мойра! Мойра!

Джайлс млъкна наред изречението и хвърли поглед към майка си. Припряно скочи на крака, взе касетофончето си и се обърна към вратата.

— Мойра! В кухнята ли си?

Високият дрезгав глад на Иди буквално прорязваше тъпанчетата на човек и Мойра побърза да откликне:

— Да, Иди, тук сме.

Джайлс отчаяно се стрелна към вратата, но в този момент Иди я отвори със замах и прекрачи прага на стаята. Момчето се прилепи до стената, за да я пропусне да мине и се опита да се престори, че изобщо не е в стаята.

— Много хубаво, можеше да ми отговориш още първия път, когато те повиках, по дяволите! — изсумтя Иди и стовари чантата си върху плота на масата. — Както виждам, копелето е във ваканция между сроковете, а?

Ливи забеляза как потръпнаха ноздрите на майка ѝ, но Мойра не каза нищо. Джайлс тихомълком се беше измъкнал през вратата и бе избягал надалеч от кухнята, щом из въздуха започна да се носи наситената миризма на нафталин.

— Уф, Ливи, тук май е доста топло — каза Мойра. — Би ли отворила прозореца?

— Топло, как ли не! — тросна се Иди. — Не си спомням твоят съпруг някога да е поддържал нормална температура в тази къща! Нещата изобщо не са такива каквито бяха по времето на...

— Не мисля, че е справедливо да говориш така, бабо! — опита се да я прекъсне Ливи. — Аз...

— Да съм искала да чуя особеното ти мнение, Оливия? А?

Ливи загуби ума и дума и само поклати глава. Иди не се държеше по-заядливо от обичайното, но Ливи все забравяше колко ужасна бе в действителност, докато не я видеше отново.

— Както и да е — Иди ненадейно се усмихна. — Ела и целуни бабчето си — тя разтвори ръце и Ливи пристъпи напред, за да я прегърне, като сдържаше дъха си.

— Още ли живееш с онова зализано парвеню, твой приятел? Хъм, така си и мислех — Иди изсумтя презрително. — Крайно време е да му биеш шута и да си намериш някой с истинска класа, Оливия, а не някакъв си натегач, завършил държавна гимназия, който непрекъснато трябва да се преструва, че е на ниво — Иди седна. — Мойра! Сложи ли чайника на печката?

Мойра кимна, твърдо решена да не се поддава на заяжданията на старата жена. Обърна се към шкафовете и започна да подрежда нещата за чая, а Иди зачеса една космата брадавица на лицето си.

— Оливия, между другото ти купих подарък — изрече Иди студено. — В чантата е — тя се облегна назад и впи очи във внучката

си. — Стига си стояла като безмозъчен истукан! Този твой подарък ми костваше доста нерви! Иди и го вземи! — в острия ѝ тон звучеше раздражение и Ливи веднага пристъпи към масата.

— Много е кльощава — отбеляза Иди през рамо към Мойра, така сякаш Ливи изобщо не беше в стаята. — Да можеше да ѝ дадеш малко от своята обилна плът, та двете да се изравните — тя се захили, но кикотът премина в кашлица и Иди измъкна измачкана, стара носна кърпа от ръкава на жилетката си, за да си издуха шумно носа.

— Прекрасна е, бабо — възкликна Ливи, като разгърна яркочервена найлонова риза с огромна, сплескана фльонга отпред.

— Чудесно! И аз си помислих, че ще ти хареса. Даже казах на момичето в магазина, че ще я харесаш.

Ливи потисна усмивката си и размени поглед с Мойра.

— Благодаря, бабо — отвърна. — Много е хубава наистина!

— Разбира се, че е хубава, Оливия — каза Иди, като посегна към бучката сирене „Чедър“ и си отрязва солидно парче. — Ще чакам да те видя с нея в следващото ти предаване.

По-късно същия ден, преди вечеря, Ливи стоеше наред боядисаната в избеляло розово дневна и се опитваше да си спомни как бе изглеждала стаята, когато баща ѝ беше жив. В съзнанието ѝ изникваха някои отделни мебели, като Григорианската махагонова библиотека и ниската орехова маса, но останалото ѝ убягваше. Всичко се беше променило, бавно, но сигурно, почти всичко беше подменено. Баща ѝ беше заличен.

Вдигна поглед при влизането на Мойра в стаята, която задържа отворена вратата пред Питър, за да може той да внесе подноса с питиетата. Усмихна се на майка си, която изглеждаше уморена и изнервена и почувства един от редките приливи на обич към нея. Мойра пристъпи към камината, за да се стопли, и Ливи се присъедини към нея. Постояха една до друга в мълчание, докато чакаха Питър да сипе питиетата.

— И как ви мина следобедът? — попита Питър, като им подаваше уиски с газирана вода.

Мойра вдигна рамене и Ливи се усмихна.

— Доста ужасно — отвърна му Ливи, — благодарение на ненавременната поява на Иди.

— О, това вече е прекалено! — Питър се обърна, за да погледне Мойра, но тя пренебрегна изражението му и не каза нищо.

— Какво лошо има в това баба да идва от време на време? — остро попита Ливи.

— Какво лошо ли? — избухна Питър. — Просто е ужасно наистина да се появява почти през ден, не е честно спрямо майка ти. Толкова е груба, нарича Джайлс копеле, заяжда се с Мойра...

Ливи забеляза как майка ѝ изгледа Питър и той моментално млъкна, отпи от уискито си и след малко добави:

— Обаче с майка ти имаме различно мнение по въпроса.

Ливи се загледа в пламъците на огъня за момент.

— Знам, че е доста опърничава, но Иди е единственото, което ни свързва с баща ми — промълви накрая. Отново видя безмълвното общуване, което се проведе между Питър и майка ѝ. — Мисля, че е важно да поддържаме тази връзка...

— Знам — прекъсна я Питър. — Мойра ми каза какво е твоето мнение.

— Така че тя идва и си отива, когато пожелае — добави Мойра, за да сложи край на темата.

Питър и Ливи премълчаха и в стаята за известно време се възцари тишина.

— Е, дали тази вечер Джайлс ще ни удостои с присъствието си, как мислиш? — попита Питър накрая. Изрече въпроса колкото можеше по-небрежно, но в гласа му се долови напрежение и той прозвуча почти саркастично. Разговорите за Иди и отвратителният ефект, който присъствието ѝ имаше върху Мойра, както можеше сам да се увери, наистина го вбесяваха.

— Аз ще го повикам — каза Мойра. Пристъпи към вратата и извика в коридора:

— Джайлс, приготвила съм пакет солени бисквити „Уолкърс“ със сирене и лук за теб! — после се върна обратно и седна на дивана до Питър. На лицето ѝ се появи една от нейните чаровни, ведри усмивки и Питър за пореден път осъзна с обичайната ненадейна тръпка на радост колко много я обичаше.

— Начаса ще се появи — добави тя и погледна Ливи, за да ѝ обясни. — В килера съм складирала доста от тях, за да мога да го примамвам, когато се наложи. Ние не си падаме по бисквити и снакс, а винаги съм смятала, че подкупите и корупцията са идеални лостови механизми, особено при подрастващите.

И Ливи и Питър избухнаха в смях, което поразведри атмосферата.

— И къде са бисквитите, мамо? — лицето на Джайлс се показва през полуотворената врата.

— В килера, втората полица от горе на долу. И само един пакет. Ясно?

— Слушам!

Чуха как той хукна по коридора към кухнята и килера в дъното. Минути по-късно се появи отново.

— Уф, супер са! — той шумно замляска.

— Хубаво ухаеш, Джайлс — Ливи вдъхна свежия аромат на одеколона му за след бръснене и Джайлс се изчерви.

— Аз, ами-и, кхъм, взех си душ — той сведе очи към пода. — И използвах малко от твоя динамит „Кларинс“ — вдигна лице пак към Ливи и я изгледа леко смутен. — Надявам се, че нямаш нищо против?

— Разбира се, че нямам! — Ливи потисна усмивката си. — Имаш предвид „О Динамис“, нали?

— Аха, така беше. О, освен това взех и малко от гела ти за душ, Лив — добави той вече добил по-голям кураж. — Само че не се получи много пяна. Наложил се буквално да изстискам половин тубичка!

— Какъв гел за душ? — Ливи се напрегна да си спомни какво беше донесла със себе си.

— Почистващия гел, онзи в бялата тубичка?

— О, това вече е върхът, Джайлс! — Ливи поклати глава, като се чудеше дали да се смее или да му зашие един здрав зад врата. — Това е маската ми за лице — проточи с изтънял глас. — Тубичката струва четиринадесет лири!

Минаваше полунощ и Ливи се намираше в своята стая, която бе най-горе в къщата. Беше запалена единствено малката нощна лампа до леглото и леденият нощен вятър шибаше стъклата на старите прозорци. Беше се увила с тежък юрган на кръпки и бе облякла една от



старите памучни нощници на майка си, бяло нещо с дълги ръкави, което я покриваше изцяло от врата чак до петите, обаче въпреки това ѝ беше студено.

Тази стая винаги си е била студена, помисли си Ливи, въпреки всички усилия на Питър за отопление и изолация. Спомни си как Питър бе настоявал тя да има свое лично пространство в старата къща, когато се бе преместил в „Паството“, почти година след смъртта на баща ѝ. Освен това помнеше отчетливо, сякаш бе вчера, колко бе ненавиждала присъствието му и колко явно му го беше показвала. Той беше положил искрени усилия по своя непохватен, ергенски маниер да се сприятелят, но тя го беше отхвърлила, както ѝ собствената си майка, прекалено смазана от скръбта си и обърквана от случилото се, за да може да прости или да ги заобича.

Бе изпитала необходимост да стовари вината за самоубийството на баща си върху някого, затова и бе обвинила Питър. Майка ѝ беше имала любовна връзка с Питър Маршал, следователно отговорността падаше върху него. Брайън Дейвис, бащата на Ливи, беше разбрал за това, беше открил, че Мойра е бременна, беше ги напуснал двете с Ливи и година по-късно се беше самоубил. На безутешното седемнадесетгодишно момиче, каквото бе тогава, всичко му се струваше толкова просто.

Ливи вдигна поглед към редицата телевизионни награди, които пазеше на полицата над камината, постиженията на баща ѝ, и дълбоко в сърцето си осъзна, че така и никога не беше простила на Питър напълно. Тя едва ли бе познавала истински Брайън Дейвис. През по-голяма част от времето беше далеч в някое училище, а когато се беше прибирала у дома, той винаги пътуваше за някъде, обикаляше света със своя новинарски екип. Но той бе толкова обаятелен човек, толкова жизнен, обичлив, щедър. Когато и да се видеха, той я беше обсипвал с любов, обграждал с внимание, изслушвал всяка нейна дума и се бе отнасял с нея като с възрастен. Беше я карал да се чувства така, сякаш никой друг на света не би могъл да означава повече за него, и дори и сега тя чувстваше липсата му, може би даже още по-болезнено, защото не бе имала достатъчно време да бъде край човека, когото обожаваше.

Ливи погледна часовника си и се запита дали бе прекалено късно, за да се обади на Джеймс. Мислите за баща ѝ винаги я натъжаваха и ѝ се искаше да си поговори с някого. Посегна към

телефона и набра лондонския си номер, заслуша се в свободния сигнал и зачака Джеймс да вдигне. Пак погледна часовника си — беше дванадесет и половина, обаче никой не отговори на обаждането ѝ. Изчака още минута, после затвори и се сгуши по-плътно под юргана. Джеймс навярно бе излязъл, каза си, като се запита за миг къде ли бе отишъл и с кого. Не че това я безпокоеше особено, двамата бяха прекалено независими, за да се тревожат за такива неща като доверие. Без тази независимост едва ли биха могли да оцелеят.

Ще се обадя отново сутринта, реши тя, като загаси лампата и нагласи по-удобно възглавниците си. Дано облаците да се разпръснат, за да стана рано и да изляза за една дълга разходка. Ще се обадя, преди да тръгна. Ливи затвори очи и се заслуша в омайните шумове на старата къща, която с поскърцване се отпускате за нощната си почивка. След броени минути потъна в дълбок сън.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше девет и петнадесет, когато Джеймс се завъртя в леглото, наслаждавайки се на усещането, че цялото топло пространство принадлежи единствено на него. Придърпа завивката по-плътно около себе си и отвори очи в мига, в който телефонът започна да звъни. Въздъхна, понечи да седне, обаче размисли. Единственият човек, на когото би хрумнало да звъни в този час в събота, бе Ливи, а той действително не желаше да си направи труда да стане и да вдигне слушалката заради нея. Заслуша се в звъненето, което продължи една-две минути или малко повече и накрая престана. Усмихна се, обърна се отново на своята страна на леглото и с удоволствие се отпусна пак в сън.

Час по-късно се събуди вече наспал се. Дъждът беше спрял и слънцето си проправяше път през облаците, осветявайки подгизналия, сив лондонски пейзаж с бледите си зимни лъчи и прониквайки в стаята през процепа между щорите. От тях интериорът, изцяло в бяло и жълто, сякаш засия и като се изправи до седнало положение, Джеймс за пореден път си помисли каква прекрасна обстановка бе създавала и аранжирала Ливи за двама им.

Изчака за момент очите му да привикнат с утринната светлина, после стана от леглото, пристъпи към прозореца и внимателно дръпна нагоре тежките копринени римски щори на жълти и бели ивици, като гледаше гънките в материята да падат равномерно и в права линия. Отвори прозореца, за да влезе малко свеж въздух, взе хавлиения си халат от бронзовата закачалка зад вратата и се загледа за миг в отражението си в огромното антично огледало с рамка от бор, което заемаше почти цялата стена. Завърза колана на халата и лениво прекоси дневната на път към кухнята.

Направи си кафе и се замисли за предишната вечер, за това как обедът им с Хю се бе проточил до следобеда, после обаждането му в службата, за да каже, че няма да се връща там. Разходката в Ричмънд по брега на реката, когато дъждът бе престанал и слънцето се бе спуснало зад върховете на дърветата в парка, отнасяйки светлината на

деня със себе си, и разговорът, непресекуващият разговор в тъмния вечерен здрач, разговорите през цялото време, такива разговори, които бе забравил, че могат да съществуват, нещо, което го караше отново да се усеща млад и изпълнен с надежди. Бяха разговаряли за какво ли не, бяха се смели и си бяха спомняли, и ранната привечер бе повела към вечеря, после късно питие в Сохо и накрая пътуване с такси към дома с всички възбуждащи, опасни усещания, които предизвикваше близостта на Хю и виждането в света навън през прозореца на колата, така сякаш никой, освен тях не съществуваше.

Джеймс си сипа чаша кафе и остави кафеварката на масата. Добави малко захар и седна, като плъзгаше поглед по редицата литографии от деветнадесети век с мотиви от лозови листа и плодове, които Ливи бе събрала за кухнята. Обичаше кухнята и начина, по който Ливи бе съчетала цялото ѝ излъчване, със старинните дъбови бюфети, антични гравюри, дървения прът, на който бяха окачени медни тигани, връзки лук и чесън и огромни китки благоуханни билки. Всъщност Джеймс обичаше целия апартамент, изискания адрес, който се изписваше W1, изненадата, когато човек се изкачеше до последния етаж на тази стара сграда от времето на кралица Виктория и ненадейно откриеше на върха ѝ този огромен, просторен панорамен апартамент, целия в кремаво, слонова кост, бяло и най-бледия оттенък на жълтото.

Ливи притежаваше изключителен вкус, трябваше да ѝ го признае, а и подходящи приходи, за да го задоволи. Джеймс бе съвсем наясно, че никога не би могъл да си позволи подобен начин на живот, на който се наслаждаваше сега, разчитайки само на собствената си заплата, затова и не хранеше никакви илюзии по отношение на предимствата и облагите, които бе донесъл лично за него съвместният живот с Ливи Дейвис. Единственият проблем бе, че причините като че ли бяха позагубили от своята яснота с течение на годините и в момента той просто не беше сигурен какво имаше по-голямо значение за него. Обаче Джеймс никога не си задаваше този въпрос, що се отнасяше до него, верността бе отживелица, само за хора с религиозни пристрастия.

Наля си втора чаша кафе и я занесе в дневната, където също вдигна щорите и отвори куфарчето си, за да извади броя на „Иконъмист“. Видя сакото на костюма си, метнато на облегалката на стола, и си спомни как Хю пъкна номера на домашния си телефон в

горното му джобче, след което взе копринената кърпичка на Джеймс и смеейки се, я пхна в джоба на палтото си като сувенир.

Джеймс пристъпи към сакото и извади малкото листче хартия, като го разгърна, за да прочете номера. Сигурно никога нямаше да позвъни на Хю. Беше пофлиртувал с него предишната вечер и поне доколкото нещата касаеха него, това беше единствената причина за срещата им. И все пак, както държеше листа в ръцете си, ненадейно почувства същата остра тръпка на вълнение, която бе пулсирала в него през целия вчерашен следобед. Силата ѝ го порази.

Джеймс смачка листа в ръката си и го пхна в джоба на халата, като се опита да изхвърли тези мисли от съзнанието си. Игричките с опасността бяха едно, помисли си, но ухаждането ѝ съвсем друго. Остави кафето там, където си беше, отиде в банята и пусна душа. Обилният горещ душ винаги е като балсам за тялото и душата.

Двадесет минути по-късно, докато се бършеше с голямата хавлиена кърпа, отпуснат и освежен, Джеймс изруга, като чу повторното извъняване на телефона за тази сутрин. Вероятно пак Ливи, каза си, уви кърпата около кръста си и бос пристъпи в дневната. Ако не вдигнеше, тя вероятно щеше да се чуди къде се е запилял. Взе слушалката в ръка и се подпря на топлия радиатор.

— Да, моля?

— Джеймс?

Прониза го моментен пристъп на паника, последван от мощна вълна на вълнение.

— Хю! Откъде докопа този номер? — Джеймс се бе държал изключително предпазливо предната вечер и не бе издал нищо.

— Джак Уилкокс. Нали нямаш нищо против?

— Не! Не, разбира се — той се отпусна назад върху стената. Да чуе гласа на Хю, беше истинска радост за него и това чувство надделяваше над всички останали. — Радвам се, че се обади — добави.

— Спомена ми, че Ливи я няма. Чудех се дали не би искал да дойдеш на една изложба? — Хю действаше внимателно, знаеше, че поканата за среща посред бял ден щеше да прозвучи безобидно, практически безопасно.

— Не знам — Джеймс се усмихна. Искаше му се да го подържи в напрежение. — Каква изложба?

Обаче Хю го познаваше по-добре, отколкото си мислеше.

— Има ли значение? — отвърна той и Джеймс се разсмя.

— Не, всъщност не — няма нужда да бъда чак толкова предпазлив, помисли си Джеймс, в края на краищата ставаше дума само за един следобед, прекаран навън, можеше да се справи.

— Искаш ли първо да обядваме заедно?

Джеймс се поколеба.

— Не, за обяд няма да мога, Хю — необходимо му бе малко пространство и време, за да бъде насаме със самия себе си след вчерашния ден. — Може да се срещнем в два да речем? Или два и половина?

Хю прекрасно знаеше каква тактика предприема Джеймс, винаги го бе правил по същия начин, две крачки напред, една назад. Тяхната връзка през онези първи месеци в колежа бе несекващ източник на изумление за Хю — в нито един момент не можеше да бъде сигурен къде точно се намира. Сега вече това не го тревожеше, беше готов да чака, да играе на всички игри, които Джеймс сметнеше за необходими. Хю искаше отмъщение, а знаеше, че за това човек трябваше да притежава търпение.

— Два и половина е добре — каза. — Да кажем в „Тейт“?

— Става. Ще те чакам непосредствено след главния вход — Хю си го записа и понечи да затвори.

— О, и още нещо. Хю?

— Да?

— Ще нося червен карамфил и брой на „Таймс“. Паролата ще бъде... — Джеймс направи пауза и се замисли за момент. — Паролата ще бъде *соба*! — избухна в смях.

— Господи!

— Знаех си, че ще си спомниш!

— Как бих могъл да го забравя? — Хю изведнъж се сети за всички онези пъти в миналото, когато Джеймс имаше навика да казва думата в най-неподходящи моменти, с което предизвикваше такова сърцебиене в гърдите на Хю, че той имаше чувството, че ще се пръсне. Никой не знаеше какво означава тази дума, разбира се — сега опразвам боинга, амиго — с всичката ѝ многозначност, и никой не знаеше за тях двамата. Обаче Джеймс на моменти се бе приближавал опасно близо до ръба, буквално бе изкарвал акъла на Хю на един или

два пъти. Но това беше в началото, в дните преди Ливи Дейвис, преди мощния светски вихър, който отведе Джеймс главозамайващо високо сред знаменитостите и на светлинни години от Хю Хауърд. Това беше в дните, когато Хю се чувстваше щастлив както никога.

— Хю? Там ли си още?

Хю бавно се върна към настоящето.

— Да. Не казвай тази дума, Джеймс. Тя принадлежи на миналото.

— Добре де, виж, съжалявам — една от големите дарби на Джеймс бе дипломатията. Той винаги знаеше какво точно да каже и кога да го каже. С лекота отстъпваше назад. — Прав си. Просто се опитах да се пошегувам.

— Да, добре. Ще се видим по-късно, нали? — Хю изпитваше задоволство от извинението — то му даваше леко преимущество.

— Да. В два и половина, в „Тейт“.

— До два и половина тогава — и без да добави нищо повече, Хю затвори.

Джеймс застана пред една от късните творби на Търнър<sup>[1]</sup> в галерията „Клор“ и се възхити на усета на художника за цвят и багра. Картината сякаш живееше свой собствен живот, почти мистичен, докосващ всеки, който я погледнеше, и той усети пулсиращите тласъци във вените си — отекващ, ускорен пулс. Долови присъствието на Хю зад гърба си, ала не се обърна. Искаше чувството за близостта на неговото тяло да продължи за още поне един миг. Долавяше аромата на одеколона за след бръснене на Хю, остър и цитрусов, и той се смеси с цветовете, засилвайки наситеността на това, което изпитваше до такава степен, че му се зави свят. Не беше реално, нищо не беше реално, само цветове и вихрени емоции. Хвърли кос поглед към огромното пусто пространство на галерията и в следващия момент, точно както бе очаквал, че ще стане, Хю сложи ръка на бедрото на Джеймс и пръстите му се разпериха към скута му.

— Да вървим — тихо изрече Хю.

Джеймс не каза нищо. Хю се беше обърнал мигновено и бе излязъл от галерията, през стъклената врата, надолу по стълбите в мрачния, студен ноемврийски следобед. Джеймс го последва, неспособен да се възпре, крачещ сякаш в някакъв транс. В смълчаната сянка на сградата Хю спря и пристъпи към Джеймс. Джеймс затвори

очи, пред него отново изникна картината с пламтящия огън от червено и златно и тогава усети твърдите, сухи устни на Хю върху своите собствени и силната, възбуждаща линия на тялото му. Беше напълно загубен. Нищо друго нямаше значение, освен това. Нищо.

По-късно, когато Джеймс се събуди, видя, че беше сам. Трябваша му няколко минути, за да се ориентира къде е, след което седна в леглото и гърдите му се стегнаха от панически страх. Отметна завивката встрани и сграбчи ризата си, като се изправи на крака. Излезе от спалнята, навличайки я припряно, и видя Хю, който четеше в огромната си, безупречно обзаведена дневна, изтегнат на дивана и заслушан в концерт за цигулка на Брамс. Закова се на прага и се запита какво, по дяволите, да направи. Беше объркан, уплашен от действителността, която току-що го беше поразила, и чувстваше върху плещите си тегнещия товар на вината.

Ненадейно Хю се сепна, сякаш бе разбрал, че някой стои там, и се обърна. Видя Джеймс, задържа за миг погледа му и долови напрежението в него. Плъзна бавно очи по дължината на дългото стройно тяло в рамката на вратата, след което отново ги върна към лицето на Джеймс.

— Реших да те оставя да поспиш — промълви. — Ела и седни до мен.

Джеймс се поколеба за момент, после пристъпи навътре в стаята. Взе пакет с цигари от масата, извади една и я запали със запалката „Дънхил“ на Хю, при което пръстите му леко трепереха. Хвърли нервен поглед през прозореца към светлините на пристанището на Челси.

— Всичко е наред, никой не може да ни види тук горе — каза Хю. Но все пак се изправи, пристъпи към прозореца и дръпна шнура, за да затвори плътно процепите на черните италиански щори.

Приблужи се към Джеймс и застана на сантиметри от него.

— Джеймс — добави тихо, — никой не може да ни види, никой не може да ни чуе, никой никога няма да разбере за нас. Всичко е само... само между мен и теб — сви рамене. — Една фантазия. Няма нищо общо с реалността. Наясно си с това, нали?

Джеймс кимна и Хю взе цигарата от пръстите му, дръпна си дълбоко и я постави между устните на Джеймс. Издуха дима странично през устата си и вдигна ръка, за да прокара пръст по



квадратната линия на брадичката на Джеймс. После го плъзна надолу към гърдите му, към отвора на ризата.

— Искаш ли да пийнем по нещо? — попита го.

Джеймс остана неподвижен за миг, осъзнавайки изгарящата възбуда в скута си. Изтръска пепелта от цигарата в отворената си длан и хвърли поглед надолу към набъбващия си член. Забеляза как Хю проследи погледа му и двамата проумяха, че нищо не би могло да овладее това, което изпитваше. Беше минало прекалено много време, а и той така се нуждаеше от това.

— Да — отвърна, — бих пийнал.

Хю се усмихна.

— Хубаво — приведе се по-близо към него, така че топлият му дъх да погали бузата на Джеймс. — Защо не се върнеш обратно в леглото? — рече меко. — Ще ти го донеса направо там.

Без повече да съзнава напълно какво прави и защо, Джеймс кимна и се запъти към спалнята. Все още чувстваше натиска на вината, тежестта някъде в дъното на стомаха си, но за момента реши да не й обръща внимание. Тя се смени от нещо друго, от нещо, което го завладяваше, поглъщаше и го лишаваше от сила заради копнежа, който не си бе представял, че продължава да храни.

---

[1] Уилям Търнър (1775–1851), англ. художник маринист. — Б.пр. ↑

## ПЕТА ГЛАВА

Черното такси спря пред сградата на „Сити Телевижън“ в W1 и Ливи слезе от колата, треперейки в ледената януарска сутрин, понесла голяма чанта от Харви Никълс. Беше осем часът, а събеседването ѝ бе насрочено за девет.

Влезе стремително в офиса си, махна с ръка на Бил, който тъкмо поемаше дневната си доза кофеин, и пристъпи към бюрото си. Отвори картонената чанта, извади новото яркорозово сако от Никол Фари и го закачи, като изпъна свършените дипли на вълната. Усмихна му се нервно и се присъедини към Бил до кафе машината.

— Чисто, без захар — каза той.

— Не, с мляко и две бучки захар тази сутрин, ако обичаш. Не съм яла от вчера на обяд.

Бил взе млякото и захарта и щедро сипа и от двете в пластмасовата чаша на Ливи.

— Нервна ли си?

Тя вдигна рамене, отпи глътка от врялата течност и отвърна:

— Всъщност уплашена до смърт.

— Това пък защо? — Сам току-що се беше появила, вдигнала очилата си в яркорозови рамки на главата си и с гневна червена резка на носа си, там, където я притискаха. Гледаше ги с присвити очи. — Оу! Боже, да! Извинявай, Ливи, забравих.

Бил се извърна и я потупа по темето.

— Саманта! Как можа да забравиш днешното събеседване на Ливи с Големия шеф? И това ми било сътрудник от проучвателен екип! Та тази информация трябва да е на най-преден план в съзнанието ти!

Сам направи тъжна физиономия, но забеляза, че Ливи не се усмихваше.

— Ще ги сразиш, Ливи! Не се тревожи.

Обаче Ливи само кимна и се върна с повлечена стъпка обратно на бюрото си. Беше прекалено нервна, за да забележи закачките им. Настани се на стола си, взря се през прозореца и за пети път тази сутрин започна да прехвърля предварително подготвените си отговори.

Отново се опита да прецени какви бяха шансовете ѝ да получи работата, но така и нямаше представа в крайна сметка. Самочувствието ѝ все пак беше високо, независимо от това с какво ѝ се налагаше да се бори. Ливи знаеше, че това бе големият ѝ шанс, поредица от предавания за изкуството по националната мрежа в най-гледаното време — това определено би увенчало кариерата ѝ. Именно това бе желала винаги, действително да извоюва успех, за това се бе борила още от онзи първи ден през лятото след завършването на Оксфорд, когато бе прекрачила прага на „Би Би Си“. Защото, откакто се помнеше, Ливи Дейвис искаше да бъде най-добрата, да бъде достойна дъщеря на баща си. И до момента, без особени затруднения, беше успявала.

До ръката ѝ прозвуча острият звън на телефона и Ливи се сепна. Вдигна слушалката и включи Рютърс екрана на стената, за да прегледа заглавията от пресата, докато говори.

— Ливи Дейвис.

— Привет, Ливи. Обажда се Хю Хауърд.

Ливи се завъртя на стола си, за да е с гръб към екрана.

— Хю?! Боже мой! — бяха минали месеци. — Радвам се да те чуя — тя посегна към чашата си с кафе. — Хареса ли ти сватбата на Елиза?

— Като за сватба не беше зле — той весело се засмя. — Но се зарадвах, че отново се видяхме с Джеймс, толкова време мина.

— Да — Ливи не беше сигурна, че разбира какво точно имаше предвид той. — Сигурно е така.

Хю моментално долови объркването ѝ. Значи правилно беше предположил, Джеймс не беше обелил и дума за срещите им. Обаче бе крайно време тя да научи за тях. Важно бе Джеймс да разбере кой всъщност командваше парада. Вдигна днешния брой на „Таймс“ от бюрото пред себе си и хвърли поглед на представлението, което бе оградил с червен химикал. По най-завоалиран начин Хю бе на път да се самопокани на вечеря у тях. Това определено щеше да поразтърси славния Джеймс.

— Ливи — подхвана той, — извинявай, че те безпокоя на работата, но просто исках да разбера дали да мина през вас да ви взема довечера, или ще се чакаме направо пред театъра.

Лъжите му се удаваха с такава лекота. Вече му бяха станали втора природа.

Ливи беше озадачена.

— Прощавай, Хю? Не разбирам какво точно имаш предвид.

— Тази вечер Джеймс беше организирал сбирка у тях за някои от мазниците от Външно министерство.

— Театър?

Хю потисна усмивката си на другия край на линията.

— О, не! Не ми казвай, че Джеймс е забравил да ти спомене!

— Да ми спомене за какво?

— Че съм направил резервации да ви водя двамата тази вечер на „Мис Сайгон“, един вид в знак на подновената ни дружба.

Ливи моментално бе обзета от гняв.

— Не говориш сериозно! О, Хю, наистина съжалявам! Тази гадина Джеймс, ще го удуша! — тя поклати глава. — Той пък е уговорил някакво събиране у дома за свои колеги... О, Боже, наистина съжалявам, много съжалявам! — Ливи се чувстваше ужасно. Как бе могъл Джеймс да забрави?

Хю помълча за момент. Знаеше, че Ливи и Джеймс тази вечер имаха гости, знаеше всичко, което правеше Джеймс. Изчака още няколко секунди, за да даде време на Ливи да осмисли нещата, след което каза:

— Е, добре де, предполагам, че ще мога да пробутам билетите на някой от служителите си. Така ще мога да мина и за истински загрижен за добруването на подчинените си шеф — той бе налучкал с точност реакцията на Ливи, която не закъсня с предложението си.

— Хю? Действително ли можеш да го направиш? Искам да кажа, да дадеш билетите на някой друг? Ако успееш, може да дойдеш у нас на вечеря. Какво ще кажеш? Това е най-малкото, което мога да направя, за да извиня ужасното поведение на Джеймс! — мисълта ѝ се носеше бързо. Ако се обадеше на Люси, щеше да изравни бройката на поканените мъже и жени и щеше да поръча допълнително храна. — О, кажи да, Хю! — замоли го тя. — Зная, че е в последния момент, но наистина ще се радваме, ако дойдеш.

Хю се поколеба. Точно така бе предвидил да се развият нещата, но все пак не желаше да звучи прекалено напорист. Накрая отвърна:

— Ами-и... добре, ако си сигурна, че няма да ти създам главоболия?

— Не се занасяй! Разбира се, че няма. Пък и Джеймс ще е доволен.

Как ли не, помисли си Хю. Джеймс ще бъде пред нервен срыв.

— Добре тогава, Ливи — отвърна ѝ с усмивка, — с удоволствие ще дойда.

— Чудесно! — тя въздъхна с облекчение, понеже бе успяла да оправи кашата с билетите. — Чакай да ти дам адреса. Всички ще се появят около осем, осем и половина... — и тя му даде всички подробности, докато драскаше в бележника си списък с всички допълнителни неща, които ѝ трябваха за още една двойка гости, и за пореден път си мислеше колко глупаво беше от страна на Джеймс да забрави за тази уговорка за театър, да не говорим, че даже не бе споменал, че отново се беше срещал с Хю.

Няколко минути по-късно Ливи затвори и веднага набра номера на Люси Дийкън.

— Привет, Люси, аз съм!

— Ливи! Как си?

— Ами-и... — почуди се дали да не каже на приятелката си за срещите на Хю и Джеймс и за билетите и за това колко бе ядосана на Джеймс в момента, но видя, че Сам я гледа и затова отвърна само: — горе-долу, но имам нужда от услуга. Можеш ли да дойдеш на вечеря у нас днес? За да попълня бройката? Току-що поканих Хю Хауърд.

Люси се поколеба за момент. Беше уморена и всъщност не ѝ се искаше да излиза, но човек трудно можеше да откаже на Ливи Дейвис.

— Добре — отвърна ѝ, — с удоволствие. По кое време да довтасам?

Ливи драскаше заврънкулки по един лист, като си мислеше, че мълчанието на Джеймс относно Хю красноречиво говореше за естеството на връзката му с него, когато Люси извиси глас по линията.

— Ливи! Там ли си още?

— О, Боже, да, извинявай. Ела в осем, Люс — Ливи винаги казваше на Люси да се появява половин час по-рано от останалите гости, защото тя обикновено идваше с половин час закъснение.

— Добре. Ще бъда у вас в осем... — тя направи пауза и се усмихна, защото прекрасно познаваше Ливи — ... и половина —

завърши тя и Оливия се разсмя.

— Както и да е — продължи тя, — радвам се, че звънна, защото тъкмо щях да ти се обаждам! Да ти пожелаая късмет на събеседването тази сутрин.

— О, благодаря, Люси. Много ти благодаря — Ливи не добави, че Джеймс напълно бе забравил за това и че тя беше бясна и по този повод. — Признавам, че съм адски нервна.

— Не се занасяй! Ти и нервна? — Люси се разсмя. — Какви са ти шансовете, как мислиш?

— Прилични, бих казала, нищо по-категорично. Джеф Ридж очевидно също има аспирации към това предаване, а той има много повече опит от мен, пък и е по-популярен.

— Просто направи най-доброто, на което си способна, Ливи. Досега си се справяла невероятно добре, тъй че се опитай да не нервничиш прекалено много — Люси се заслуша в краткото мълчание, което се възцари от другата страна на линията, и разбра, че Ливи Дейвис не я устройваше такъв вид мъдрост. Ливи се захващаше с нещо с ясната цел да победи, нищо друго не би я задоволило. — Виж, налага се да прекъсваме — каза Люси. — Имам някой на другата линия. В мислите си ще съм с теб.

— Благодаря, Люси, много ти благодаря.

— Успех тогава. Ще се видим довечера в осем и половина.

— Аха, до довечера — Ливи затвори. Извъртя се със стола си и изведнъж на погледа ѝ се наби розовото сако. — Сам? — извика, докато вадеше несесера си с гримове от чантата. — Сам?

— Ето ме! — Сам откъсна очи от екрана на компютъра си и се взря в нея през умопомрачителните си розови очила.

— Какво ще кажеш за това сако? — попита Ливи, като отчаяно се нуждаеше от нечие уверение. — Не е ли прекалено...? Цветът имам предвид?

— Не! Страхотно е! Хубаво, супер, прекрасно, приказно! — Сам стана и пристъпи към бюрото на Ливи. — Сакото е чудесно, не в това е проблемът. Ако циците ти бяха с три номера по-големи, тогава вече щях да кажа, че имаш определени шансове!

Ливи изтича нагоре по стълбите пред къщата и натисна звънеца на своя апартамент, после се върна обратно до таксито и започна да разтоварва покупките от багажника с помощта на шофьора. Натрупаха хартиените пликосе на тротоара, като ги подпираха един до друг, докато не изпразниха колата и не се получи внушителна купчина от покупки под ситните капчици на дъжда.

— Колко ви дължа? — тя зарови в чантата си, за да намери портмонето си.

— Два и петдесет, слънчице.

— О, Джеймс. Слава Богу!

Джеймс остави входната врата отворена, усмихна се сковано на Ливи и се наведе да вземе някои от чантите, докато шофьорът се качваше обратно в колата си.

— Това ли е всичко, Ливи? — гласът му прозвуча рязко и той не я погледна. — Бог знае защо ти се прииска изведнъж да поканиш Хю Хауърд, по дяволите — измърмори през зъби, като внесе първия наръч в преддверието и го остави до асансьора. Като вдигна очи, забеляза как Ливи го изгледа гневно и осъзна, че трябваше да внимава. Тя нямаше никаква представа защо мисълта за Хю на вечеря у тях го вбесява толкова много. — Просто винаги променяш плановете в последната минута — добави той кисело.

— Променям плановете в последната минута ли!? — избухна тя. — Господи, ама и твоето нахалство си го бива, Джеймс! — тя хвърли чантата с покупки на земята и ядно тръгна навън, за да вземе следващата. Джеймс я последва унило. — Ако не беше забравил проклетата уговорка за театър — продължи тя гневно, — тогава нямаше да ми се налага да го каня на вечеря, нали? — Джеймс не отвърна нищо. Каква уговорка, по дяволите, запита се той, докато взимаше последните две чанти. Беше абсолютно вбесен от цялата тази работа, както и бе казал на Хю по телефона в обедната си почивка. Обаче Хю се бе изсмял и го бе нарекъл параноик. Може и да беше. Но никак не му допадаше, изобщо не му харесваше, че той замесва Ливи по този начин. И в днешния следобед, докато бе размишлявал за това колко опасности криеше вечерта, беше осъзнал, може би за първи път, че бе затънал по-надълбоко, отколкото си беше представял. Понятие нямаше какво си беше наумил Хю, но определено знаеше, че

евентуална близост между него и Ливи би била прекалено опасна, за който и да е от тях, по дяволите!

— Това ли е всичко? — попита Ливи. Тя задържа асансьора, докато Джеймс стоварваше и останалите чанти в краката ѝ.

— Да — Джеймс се изправи и тя пусна вратата тъкмо когато той се вмъкна в кабината. Джеймс замислено се взираше в отдалечаващата се земя под краката си, докато кабината се изкачваше в железната си клетка, и мълчеше.

— Джеймс?

Асансьорът рязко изтрака, спирайки на последния етаж, и Джеймс вдигна глава.

— Да?

— Виж какво, ако някой трябва да се цупи за тази вечер, това определено съм аз — Ливи се мъчеше да говори с равен глас, ала Джеймс долови гневното напрежение в тона ѝ. В основата на гръбнака му се зароди ледена тръпка на страх.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че разговорът ми с Хю ме накара да проумея нещо — двамата продължаваха да стоят в кабината, малка железна клетка, увиснала на единадесет етажа разстояние от земята. — Колко малко те познавам всъщност.

Джеймс стоеше като истукан и беше затаил дъх.

— Има ли нещо, което все пак би било редно да ми споменеш през изтеклата седмица? — сега вече гласът ѝ бе откровено предразнял и той усети надигащите се в гърлото ѝ сълзи.

Извърна лице от нея, за да не види тя ужасното чувство за вина и страх в очите му.

— Като например? — почти се задушаваше, докато чакаше отговора ѝ.

— О, за Бога! — извика тя и се опита да отвори железната врата с цялата си сила. Тя се беше заклецила и докато Ливи се мъчеше да се пребори с нея, в душата ѝ се надигна цялото разочарование от четиридесетминутното интервю на петия етаж и ненадейно я погълна цялата. Най-сетне успя да натисне дръжката на вратата, дръпна назад железната решетка и избухна в сълзи. Изскочи тичешком от кабината.

— Думичка не обели за това! — извика тя, обръщайки се към него. — Нито една дума, нито веднъж! Даже не ми пожела успех! —



Ливи трескаво затърси ключовете си и Джеймс, залят от вълна на облекчение, в миг проумя за какво му говореше тя. Устреми се през вратата на асансьора към нея.

— О, Ливи, скъпа. Толкова съжалявам. Твоето събеседване, разбира се. Как можах да забравя? — нито за миг не се беше сетил за това, така погълнат бе от мислите си за Хю. — О, Боже! — той протегна напред ръце и я придърпа към себе си. През последните няколко седмици бе започнал да ненавижда физическия контакт с нея, но в този момент облекчението му бе така силно, че изобщо не се замисли, когато посегна да я прегърне. Загали косата ѝ не само за да успокои нея, но и себе си, а когато плачът ѝ престана, отвори вратата и я въведе в жилището им.

— Седни тук, а аз ще ти наляя нещо за пиене — след като първоначалната му паника бе преминала, вече не бе толкова сигурен как да се справи с този изблик. Ливи рядко действаше неразумно и никога емоционално. Джеймс отиде в кухнята, за да отвори бутилка вино.

— И тъй, какво стана тази сутрин? — извика през рамо. Извади корковата тапа, взе две високи чаши от бюфета и наля и в двете отмерено количество тъмноръчно вино. Отнесе ги в дневната и се спря за миг на прага, поглеждайки Ливи.

Истината беше, каза си тя, като преплете пръсти, опитвайки се да формулира отговор за Джеймс, че тя никак не бе наясно какво бе станало тази сутрин. За първи път в живота ѝ нещата не се бяха развили според желанията ѝ. По време на цялата си кариера в телевизията Ливи Дейвис бе минавала с такава лекота от един пост към друг в йерархията и със съвсем малко усилия от нейна страна, че беше приела напредъка си като нещо, което се разбира от само себе си. От „Би Би Си“ се бе прехвърлила в частната телевизия и на заплата два пъти по-голяма от първоначалната ѝ, а там, на място, ангажиментите ѝ бяха израствали както като престиж, така и като възнаграждение. Каквото и да си наумеше Ливи Дейвис, го постигаше и тази сутрин, въпреки нервността и опасенията ѝ, увереността ѝ също бе била непохватима. Не беше имала причини да мисли, че с тази работа нещата ще се развият по-различно.

Като вдигна очи към Джеймс, който ѝ подаде чашата с вино, тя отвърна на въпроса му:

— Всъщност не знам. Не казаха нищо определено.

— Е и? — Джеймс седна срещу нея и крадешком хвърли поглед към часовника си — искаше да хване новините в шест.

— Човек обикновено успява да си създаде мнение за това, което си мислят.

— О, Ливи! — Джеймс не можа да сдържи усмивката си. — „Човек“ вероятно ще рече ти, нали? А всички останали твои събеседвания за работа са били в кърпа вързани още в мига, в който прекрчаваш прага! Това ли имаш предвид?

— Да. Е, не точно, но...

— Ливи, тази работа е нещо голямо, това е почти върхът и е три пъти по-отговорна от всичко, което си правила досега. Не се умърлушвай толкова лесно.

— Да, но...

— Но какво? — той поклати глава. — Но може да ти се наложи да се потрудиш за нея, вместо да ти падне наготово в скута, както обикновено става при теб. Това ли е „но“-то?

Ливи извърна лице и Джеймс за миг бе жегнат от чиста завист. Нямаше право на такива чувства, разбира се. Той самият се бе възползвал от успехите на Ливи през годините, обаче въпреки това не можа да се сдържи. На нея всичко ѝ се удаваше толкова лесно, чак му се гадеше от това. Почуди се дали Ливи някога щеше да порасне достатъчно и да заживее в истинския свят като всички останали хора, но бързо отхвърли мисълта от съзнанието си. Беше достатъчно интелигентен, за да проумее, че ако това някога, се случеше, тя щеше начаса да прозре същността му.

— Хайде стига, Ливи. Пъхни се под душа и се опитай да не мислиш за днешната сутрин. Извинявай, че забравих. Прощаваш ли ми?

Ливи кимна и остана на мястото си за момент, докато се успокои.

Джеймс се изправи, пристъпи към нея и пое двете ѝ ръце в своите.

— Ливи, наистина адски много съжалявам.

Тя пак кимна и вдигна очи към лицето му. Усмивката му беше толкова обаятелна, че на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да му отвърне със същото. Допи на един дъх остатъка от виното в чашата си и се изправи на крака.

— Може би съм прекалено чувствителна напоследък — изрече. Как би могла да му каже колко много значеше успехът ѝ за нея? Понякога това беше единственото, което действително имаше значение.

— Знаеш ли, наистина се радвам, че ще се видим отново с Хю тази вечер — каза, като прекосяваше стаята. Поспря се на прага. — Още не мога да повярвам, че си забравил да споменеш, че си го срещал и след сватбата на Елиза! — тя се усмихна. — Ако не ми се беше обадил тази сутрин, сигурно така и никога нямаше да разбера.

Джеймс сви рамене.

— Случайните срещи могат да доведат до много неща — добави Ливи, влизайки в спалнята. — Могат да променят даже живота на човек — извика тя. После се показа пак на прага. — Не мислиш ли?

Джеймс отново само вдигна рамене. Не му достигна смелост да я погледне в очите.

— Гейм, сет и мач! — извика Хю през мрежата към Джак Уилкокс и с широка усмивка на уста тръгна към противника си, за да си стиснат ръцете. — Добра игра, Джак!

— Но не достатъчно — отвърна Джак през смях и се наведе да вдигне една топка. После я пхна в джоба на торбестите си бели шорти и Хю го загледа с ненадеен пристъп на завист. Това е то, фамилното богатство, помисли си Хю, истински джентълмен дори и в размъкнатия си потен екип.

— Тези кортове са дяволски добри — каза Джак, следвайки Хю към изхода на ограденото пространство. — Жалко, че този клуб се пада малко далеч от Лондон — продължи. — Иначе не бих имал нищо против да стана член.

Хю сви рамене и му подаде леденостудена кутия „Люкозайд Спорт“ от машината за безалкохолни, после пхна монети в отвора и за своята.

— Каква е таксата за членство?

— Висока — отвърна Хю. — Човек може да се присъедини само към „Дейвид Лойд тенис клуб“ или пък да се запише за целия комплекс. Залата с уредите, басейна, сауната, всичко. Аз взех карта за целия комплекс. Някои от подчинените ми живеят в Уимбълдън, Рейнс

Парк, затова предложих този клуб за поддържане на формата на цялата фирма.

— Страхотна идея! Трябва да ти призная, че „Куинс“ започва да ми писва вече, там няма нищо такова.

Хю извърна лице и се усмихна цинично. Най-изтънченият тенис клуб в страната, а на Джак му е писнало от него! Там не биха удостоили Хю даже с поглед — той не притежаваше нужните вратовръзки в гардероба си.

— Допий си питието, Джак. Имаме време за сауна, ако искаш.

— Аха, с удоволствие! — Джак смачка кутията и се прицели в кошчето за боклук тъкмо когато от тенис корта дойде една висока, дългокрака блондинка заедно с инструктора си. Тя седна и кръстоса дългите си загорели крака, докато треньорът ѝ купуваше напитка, а очите на Джак се заковаха в цепката на късата бяла поличка, в която се виждаше значителен отрязък от закръглено, стегнато бедро.

— Казвам ти, Хю — прошепна Джак, когато минаха покрай нея на път за съблекалнята, — в „Куинс“ човек не може да види такова качество! — той се извърна през рамо за един последен поглед. — Там има само конски зъби и кокалести трътки. От прекалено много езда и падания по време на лов.

В бара на горния етаж Хю се настани на стола и зачака Джак да донесе питиетата. Погледна часовника си и прецени, че за да стигне от клуба до Централен Лондон, му трябваха четиридесет минути. Трябваше да отиде у Ливи и Джеймс в осем и половина. Усмихна се, когато Джак му подаваше малката бутилка с бира.

— Кога си уговорихте среща с Нел?

Физиономията на Джак се опъна.

— Знаеш ли, още не съм съвсем убеден, че идеята е добра, Хю — той отпи глътка от бирата си и остави шишето на масата. — Мисля, че вече съм малко старичък за уговаряне на срещи с непознати.

— Глупости! — Хю се ухили. — Нел ще ти допадне, тя е много забавна — и това е, меко казано, помисли си за миг, но на нея ѝ се плащаше добре за това, което вършеше. — Пък и как би могъл да се срещаш от време на време с обаятелни млади дами, ако не те представят приятелите ти? Предполагам, че в стаите ти не гъмжи от мацки, нали?

Джак се разсмя.

— Не, като изключим Лора Мейсън. Тридесет и пет годишна, американски загорели бедра, здраво стъпила на земята с двата крака. Истински хит, при това с добра позиция в правния съвет по планиране!

— О, звучи добре! Слушай, къде ще водиш Нел?

— В „Чатни Мерис“. Там добре ли е, как мислиш?

— Идеално — Нел би отишла навсякъде. — Тя обожава кърри!

— Я пак ми кажи откъде я познаваш? — Джак изведнъж доби нервен вид. — Просто за да имам нещо като тема за разговор в началото.

— Братовчедка е на един от брокерите ми. Я се отпусни, Джак! Тя е прекрасно момиче и изобщо няма да ти се наложи да измисляш теми за разговор, гарантирам ти — Хю се усмихна. На Джак въобще нямаше да му трябват разговори, но той и сам скоро щеше да открие това. — Виж какво, извини ме, приятел, но трябва да бягам — той допи остатъка от бирата на един дъх и се изправи.

— Къде ще ходиш тази вечер?

— Канен съм на вечеря у Ливи Дейвис и Джеймс Уорд.

— О, това е хубаво! Ходил ли си преди у тях?

— Не — Хю извади ключовете си от джоба.

— Ах, апартаментът им е страхотен. Ливи сама го е обзавеждала — Джак също се изправи и двамата мъже излязоха от бара, като пътъом взеха саковете си.

— Следващия път трябва да поиграем в „Куинс“ — каза Джак. — Какво ще кажеш за някой ден в средата на следващата седмица, когато успея да запазя корт?

— Страхотно! — Хю задържа вратата и последва Джак към паркинга. Когато стигна червеното порше, се обърна, за да си стиснат ръцете. — Приятно прекарване с Нел тази вечер — добави той, като се усмихна.

— Какво толкова смешно намираш в това? — попита Джак.

Хю вдигна рамене.

— Ще те удуша със собствените си ръце, Хауърд, ако си ме натресъл на някое дърто грозилище! — отвърна Джак, като се ухили до уши.

— Довери ми се, Джак. Тъкмо напротив, тя е фантастична!

— Добре де, добре — Джак вдигна ръце примирително и продължи по алеята на паркинга към BMW-то си.

— Само не прекалявай с яденето — извика Хю, като намали скоростта, минавайки покрай Джак. — Храносмилането често пречи на доброто представяне!

Джак се разсмя.

— Де да имах този късмет да ми се отвори парашутът още първата вечер! — извика му в отговор.

„О, ще го имаш, помисли си Хю, не без злоба, ще го имаш.“ Обаче не каза нищо. Махна му с ръка, вдигна прозореца нагоре и натисна клаксона.

— Платих доста пари за този късмет — отбеляза той на самия себе си. — Ще бъдеш повече от късметлия!

И като си мислеше за коварната Нел, Хю натисна педала на газта, сви по шосето с две платна и се устреми обратно към Челси.

Джеймс излезе от спалнята и погледна Ливи, която тъкмо нагласяше огромна стъклена купа с лилии в центъра на масата. Беше напълно погълната от задачата, като взимаше внимателно всяко стръкче от купчината и го поставяше артистично на определено място. Хвърли поглед на подбора ѝ от цветя и за момент си помисли, че Ливи вероятно харчеше за цветя толкова, колкото други хора за цяла вечеря. После продължи към кухнята.

Взе тирбушона, седна на квадратната дървена маса и започна да отваря четирите бутилки „Бароло“, реколта '85 година. Взе си грозде от купата с плодове и повдигна фината кърпа, за да види какви сирена беше купила Ливи.

— Не пипай! — Ливи внесе в стаята ненужните цветя, уви ги в хартия и ги пъкна в коша за боклук.

— Всички ли са италиански?

— Не, освен италианските има и уелско козе сирене.

— Пфу!

— Е, някои от нас притежават по-изтънчен вкус и го обичат — отвърна тя и се наведе, за да извади дългото плато с шунка „Парма“ от хладилника. — Би ли ми хвърлил торбичката със смокини, ако обичаш?

Джеймс остави бутилката на масата, взе плика и се протегна, за да го подаде на Ливи.

— И какво е менюто за днес?

— „Парма“ с пюре от смокини, после...

— Откъде?

Тя се извърна и се намръщи.

— Защо винаги си мислиш, че всичко е купено готово?

— Та откъде? — повтори той.

Ливи въздъхна.

— От италианския ресторант на Марио на „Кингс Роуд“ — тя се обърна пак към плодовете. — Не ме карай да се чувствам по-виновна, отколкото вече съм!

— Защо е необходимо да се чувстваш виновна, Ливи? Храната е прекрасна, а и ти винаги успяваш да направиш така, че изглежда сякаш сама си я приготвяла.

— Уф, злобар такъв!

Той привърши с последната бутилка и подреди корковите тапи в редица.

— Не злобар, а честен.

— Я виж кой го казва!

Джеймс бързо вдигна глава и видя, че Ливи се усмихваше. Отвърна ѝ с една от своите предпазливи и добре школувани усмивки, след което стана и отнесе две от бутилките в трапезарията. Остави ги на помощната масичка и се взря навън в светлините на площад „Кадоган“ през прозореца, който бе от пода до тавана. С ужас очакваше вечерята, буквално излизаше извън кожата си от нерви заради Хю и все пак изпитваше и онзи познат, остър спазъм в слабините си.

— Добре ли изглежда?

Той се сепна и рязко се извъртя. Ливи го гледаше и кимна към цветята и свещите в стаята.

— Великолепно е.

— Ами дай по-ведро тогава, гостите ни ще пристигнат всеки момент — на устните ѝ моментално цъфна усмивка, щом на входната врата долу се звънна. — Нали ти казах! — добави тя. — Точно на минутата — Ливи отиде в коридора, за да натисне бутона за отваряне. — Боже! Люс, подранила си, не мога да повярвам! Да, качвай се.

Тя зачака на площадката, като придържаше вратата отворена, и Джеймс чу как извика нещо на Люси долу. Сипа си чаша вино и отпи

внушителна глътка тъкмо когато двете влизаха.

— Люси! — той пристъпи напред и разцелува най-добрата приятелка на Ливи по двете бузи.

— Здравей, Джеймс — отвърна тя. Не му се усмихна с особена топлота, но Люси така или иначе винаги бе имала резерви към него. — Колко е вълнуващо да се видим пак с Хю след всичките тези години — отбеляза Люси. — За теб навярно е чудесно. В колежа бяхте много близки приятели, нали?

Джеймс кимна и почувства как кръвта се изкачи в лицето му. Припряно се обърна, за да го прикрие.

— Страхотни приятели — измърмори. — Сега искаш ли да ти наляя нещо, Люси? — попита, като се чудеше как, за Бога, щеше да изкара до края на тази вечер.

Хю най-после паркира колата си, след няколко обиколки в околните пресечки, заключи я и включи алармената система. В ръцете си държеше две бутилки от реколта 1986 година на „Кот дьо Леше Премие Крю Шабли“, които човекът в „Бери Брос“ му бе препоръчал като напълно задоволителни, и кутия шоколадови бонбони „Леонидас“. Не че искаше да впечатлява когото и да било, просто искаше да им стане ясно, че най-сетне се бе вписал в техния кръг, че вече знае как трябва да се правят нещата.

В жилището имаше четирима непознати за него души, когато влезе. Представиха го, но той не им обърна особено внимание. Джак бе имал право, размерите и елегантният шик на помещението, в което току-що бе влязъл, го зашеметиха за миг — огромните прозорци с изглед към площад „Кадоган“, луксозното съчетание от кремаво, бяло и потъмняло дърво, наситеният аромат на лилии — всичко това буквално го остави без дъх.

— Господи! Каква великолепна стая — промълви той, разбрал с годините, че комплиментите разкриваха естествено приемане на ситуацията, а не невежество, както бе смятал първоначално.

— Благодаря — Ливи се усмихна и Хю в миг проумя, че тя никак не се беше променила. Complimentите бяха нещо, което се разбираше от само себе си за красиви и талантиливи хора като Ливи Дейвис, те винаги се приемаха за нещо съвсем нормално.



— Заповядай — той ѝ подаде виното, когато Джеймс се приближи към тях.

— Здравей, Хю! — той протегна ръка и двамата се здрависаха, като Джеймс почти мигновено отдръпна своята.

— О, и това също — добави Хю, като се обърна към Ливи, сетил се за шоколадовите бонбони.

— О, чудесно! С тях ще се почерпим по-късно — Ливи се обърна към кухнята. — Джеймс, недей да обсебваш Хю за цялата вечер, заведи го при Люси! — тя се засмя. — Люси изгаряше от нетърпение да те види през цялата седмица, Хю!

— И умира от желание да те отегчи до смърт със светските си приказки!

— Охо, чух това, Дейвис — Люси се появи от другия край на стаята и топло разцелува Хю по двете бузи. — Мляс, мляс! Хю, любов моя, изглеждаш направо зашеметяващо.

Хю се усмихна широко и очите му за секунда срещнаха погледа на Джеймс. Тайната шега, която бе съществувала навремето помежду им, ненадейно се възроди и въпреки шикозния костюм от „Джийвс енд Хоукс“, личната сметка в „Бери Брос“, обувките ръчна изработка и членството си в „Анабелс“, Хю осъзна, че така и не можеше да се впише напълно сред тях. Само че сега пет пари не даваше за това. Не беше дошъл тук, за да се състезава, а по работа. Всичко бе част от педантично разработения му план.

— Хю, Джеймс ми каза, че извършваш застраховки за много фирми в Бразилия. Вярно ли е? — Люси запали цигарата си от златната запалка, която Хю ѝ подаде.

— Не са чак толкова много. Оттам получаваме някои прилични премии — никога не се впускаше в подробности за Бразилия, това никак не би било умно от негова страна. Бизнесът в Южна Америка съдържа главозамайващ риск, беше полузаконен, неморален, но толкова изгоден, че Хю би следвало да е луд, за да се откаже от него. Той забеляза запаления интерес на Люси и побърза да смени темата с нещо по-безобидно.

— Нашият най-крупен бизнес във Великобритания е „ИМАКО“.

— Стига бе! — Люси не се занимаваше с производствени предприятия, но всеки в Сити знаеше за „ИМАКО“. Те бяха мастодонти.

— И каква част от бизнеса им обслужваш?

— Не се пали толкова! — разсмя се Хю. — Вече виждам в очите ти доларовия знак, Люси. Обработваме съвсем малка част от техния бизнес. Обаче — той скромно сви рамене, — за мен лично, това е прилично постижение.

— Бас държа, че е така! — разсмя се Люси. — Няма нужда да скромничиш, Хю. Човек не получава собствена, отделна лежа в „Лойдс“<sup>[1]</sup> едва навършил двадесет и девет, без да е работил дяволски усилено и без да притежава блестящ ум.

— Блестящ? Кой има блестящ ум? — Ливи допълни чашата на Люси.

— Хю естествено! — Люси отпи солидна глътка от изстуденото сухо вино и добави. — Имам ужасното чувство, че Хю е поел неотклонно по пътя към върха и ще ни остави всички нас зад гърба си, да се гърчим объркани и поразени в подножието на неговия успех.

— О, Люси! — Ливи избухна в смях и се обърна към Хю с бутилката вино в ръка. — Вярно ли е това, Хю? Наистина ли си на път да стигнеш върха?

Хю се усмихна. Люси Дийкън винаги бе притежавала удивителната способност да уцелва точно десетката и същевременно изобщо да не го съзнава.

— Всъщност все още не знам със сигурност, Ливи. Много зависи от това как ще се развият нещата в следващите няколко месеца — казваше истината, но само той си знаеше какво точно означаваше изреченото от него.

— Е, ще ни кажеш каква е гледката оттам, горе, нали?

— Едва ли точно на теб трябва да я описвам, Ливи — усмихна се Хю. — Откак се помня винаги си била с една дължина преди всички нас.

Ливи отново се засмя, без да забележи злобната нотка в тона на Хю.

— Изобщо не мисля, че си прав, но все пак ти благодаря.

Хю вдигна вежди.

— Ливи обикновено би се съгласила с теб, Хю, но тази вечер нещо ѝ е криво — обясни Люси, понеже беше прекарала повече от половин час на телефона следобед в разговор с Ливи след интервюто ѝ. — Днес е кандидатствала за работа, която не са ѝ предложили още в

мига, в който е прекрачвала прага на стаята. Това изненадващо защо я е поразтиърсило.

Ливи изгледа Люси с престорен гняв. И двете знаеха, че само на Люси би могла да й се размине подобна забележка, заради приятелството им и защото бе изречена с топлота и лек хумор.

— И за каква работа ставаше дума? — попита Хю.

— За водещ на шест нови предавания за изкуство по националната телевизия. Нещо като поръчка от „Саут Банк“<sup>[2]</sup>.

Хю тихо подсвирна.

— Мислиш ли, че си успяла?

— Не знам. Казаха, че желаят да получат някои действително новаторски идеи и че моят личен почерк също е много важен. Не зная дали харесаха или не предложенията ми, по този въпрос не споменаха нищо. Имах усещането, че чакаха някой или нещо, което напълно да ги зашемети, а аз не го предоставих — тя сви рамене.

— Можеше да се явиш на събеседването гола! — вметна Люси.

— Люс, моля те!

Хю се разсмя.

— Както и да е, стига сме говорили за мен — рече Ливи, долавяйки, че вниманието на Хю се бе насочило към другия край на стаята. — Разкажи ми за Южна Америка, Хю, този континент е истинска загадка за мен. Често ли пътуваш из него?

Хю примигна и отмести очи от Джеймс, за да кимне в отговор на въпроса на Ливи.

— През тези години пообиколих доста места в Бразилия — отвърна й. — Но Джеймс също е бил там. Няма да те отегчавам с разкази за Рио, сигурен съм, че вече си ги чувала. Бил съм за малко обаче и в Боливия, Перу и Аржентина — той предпазливо пропусна Колумбия. — Това е континентът на крайностите, фантастично красив и същевременно отблъскващ.

— О, разкажи ми повече — настоя Ливи. — Искам да науча всичко.

Хю потисна усмивката си. За Ливи беше толкова присъщо да иска да обсеби и да ръководи разговора.

— Откъде да започна? — попита я.

— Откъдето искаш — отвърна Ливи, като остави бутилката с вино на масата, напълно забравила за задълженията си на домакиня. —

Имаш на разположение цялата нощ, ако желаеш!

Свещите вече се бяха смалили и разговорите бяха наситени и вдъхновени около масата, където хората говореха по двойки и тройки. Бяха поглъщали порто, сирене, червено вино и плодове и кафеварката вече бе напълнена за трети път. Кутията с „Леонидас“ беше отворена и от време на време някой от гостите се навеждаше напред, взимаше един от обилно изпълнените с крем бонбони, прошумоляваше със златната му обвивка и оставяше едва забележима следа от шоколадови трохи по масата. Ливи се облегна назад и се взря право в Хю, който тъкмо завърши разказа си, с очи пламнали от вълнение. Изобщо не забелязваше останалите присъстващи в стаята, нито приглушения ромон на гласовете, нито ненадейните изблици на смях. Разговорът им с Хю беше личен, само между двамата, и единственото, за което можеше да мисли в момента, бе току-що изреченото от него.

Ливи се наведе напред.

— И действително си го видял с очите си? — гласът ѝ бе натежал от почуда.

Хю кимна. Беше поразен от реакцията ѝ и сега не можеше да се въздържа да не си поиграе с нея. Тъмна, заплетена идея започваше да се оформя в главата му и му се искаше да провери колко далеч би могъл да я накара да отиде.

— Но никой не е виждал, нито чувал Лени Дуче вече почти десет години! — тя спря и тежестта на току-що казаното от нея увисна в пространството помежду им. Лени Дуче бе един от най-блестящите и високоплатени съвременни творци за последните три десетилетия, или поне до момента, в който бе изчезнал преди десет години. — Как, по дяволите, го правят? Имам предвид, как го намират.

Хю бавно и дълбоко всмукна от цигарата си.

— Той искаше да преговаря с една от компаниите, с които имам сделки. Проявяваше голям интерес към участък от джунглата, който правителството им беше продало. Искаше да го откупи — всичко това беше една изключително корумпирана сделка, с Мануело начело на цялата операция, която му бе донесла доста солидна печалба, но Хю не спомена нищо от тези подробности.

— Господи! Сигурно говориш за...

— Около шейсет милиона долара. Този човек струва цяло състояние, Ливи. Това беше нищо за него.

— И значи той просто е излязъл на сцената, за да преговаря с юристите на компанията?

Хю се усмихна.

— Е, не беше чак толкова просто. Той е изключително затворен човек, нали знаеш. Направо параноик, що се отнася до страха му, че светът ще разбере къде е.

— Още не мога да повярвам, че си го видял със собствените си очи! — Ливи взе една цигара от пакета на Хю и запали. Почти никога не пушеше, но бе така погълната от чутото, че едва ли съзнаваше какво точно върши. — И как ти се видя той, Хю? Забеляза ли нещо, което да потвърди слуховете, че е болен от СПИН?

— Не. Дуче беше в отлична форма и цветущо здраве, съвсем резервиран, що се отнася до нещата, касаещи лично него, но изключително красноречив за каузата, за която се бореше. Видя ми се много симпатичен човек.

— Говори ли с него лично?

— Ливи! Какво е това? Разпит пред данъчните власти? — Хю се облегна назад на стола си, смаян от промяната в човека срещу него. Видя нещо в очите ѝ, което разпозна, и то го шокира и вдъхнови едновременно. Никога не бе мислил Ливи Дейвис за болезнено амбициозна личност, но сега съзря именно това пред себе си. То сякаш струеше от нея, нажежено и наситено, и ѝ придаваше леко агресивен вид, който му се стори даже привлекателен.

Усмихна се, когато идеята придоби още по-ясни очертания в съзнанието му и започна да проумява как точно би могъл да използва и нея. Запали цигара, като взе огънче от нейната с бавно, интимно движение, и каза:

— Знаеш ли, има вероятност да мога да открия Дуче отново, ако възникне нужда — извърна се, за да тръсне пепелта от цигарата си, но с крайчеца на окото си продължи да следи внимателно изражението на лицето ѝ. Забеляза мимолетен израз на тържество, което се смени с отявлена, напориста амбициозност и начаса разбра, че тя се беше хванала. Познаваше същия този глад толкова добре, че не би могъл да го сбърка с нищо друго. И така цялата основа на плана му придоби съвсем нови измерения. Щеше да използва Джеймс, в това нямаше съмнение, но ако можеше да използва и Ливи, вкусът на отмъщението щеше да бъде далеч по-сладък. Това беше плод на моментно

вдъхновение — да оплетеш паяка в собствената му мрежа — неподправена, неуловима проява на гениалност.

Сърцето на Ливи биеше така учестено, че ѝ се наложи да допре длан до гърдите си, за да се помъчи да го успокои. Сети се за интервюто тази сутрин, за работата и за телевизионния удар, който би могъл да я направи световноизвестна знаменитост. Среща с Лени Дуче, да бъде единствената, която се е свързала с него от десет години насам — това беше шанс, който идва веднъж в живота! Това би ѝ осигурило мястото, каза си тя, но освен това щеше да ѝ даде и много, много повече от една поредица от предавания за изкуството в телевизията.

— Хю, би ли могъл?...

Хю я прекъсна.

— Действително да намеря Дуче? Заради някой друг, искаш да кажеш?

Ливи откровено го погледна в очите.

— Заради мен. За специално предаване, посветено на него.

— Ливи, но това е почти непосилна задача!

— Ами, свържи ме с компанията, с която той е говорил тогава?

Хю погледна крадешком Люси Дийкън, която седеше в далечния край на масата. Тя бе достатъчно погълната от разговора с мъжа, седнал от дясната ѝ страна. Понеже единствено тя би могла да знае, че „ИМАКО“ няма никакви сделки в Бразилия, Хю прецени, че бе в безопасност. Ако искаше да замеси Ливи в цялата операция, се налагаше да подхвърли някое име, нещо, което да придаде достоверност на казаното от него. Тя никога не би отишла в Бразилия, ако научеше истината за Мануело.

Като допря пръст до устните си, за да покаже, че информацията бе поверителна, Хю отвърна:

— Кои бяха ли? „ИМАКО“.

— Те ли?

— Да, но между нас да си остане — Хю видя как в очите на Ливи припламна интерес. Бе имал право, като реши да избере някое добре познато име. Той понижи глас. — Обаче наистина нека да си остане само между нас, Ливи. Само още двама души знаят, че е ставало дума за „ИМАКО“. Дуче не знаеше с кого си има работа.

Ливи бе изненадана.

— Той все пак осъществи сделката, защото тя много го интересуваше — обясни ѝ Хю и сви рамене. — Проблемът е, че всъщност не съм сигурен дали ще можем да го заинтригуваме отново. Няма причини да пожелае да разговаря с британски журналист в присъствието на операторски екип, когато единственото, което би могъл да получи, е нарушаване на уединението му.

Но през цялото време, докато говореше, мисълта на Хю работеше по обичайния си педантичен и блестящ в стратегическо отношение начин. Беше убеден, че присъствието на Ливи в Бразилия наистина щеше да му послужи, и то не само в една посока. Тя би била идеално прикритие за Джеймс — филмов екип, високо ниво и извън всякакво подозрение, но което бе още по-важно, тя щеше да е там, в случай че малодушният Джеймс се уплашеше. Като хвърли поглед към Джеймс, Хю осъзна, че тази осигуровка си струваше усилията да открие Дуче отново. Когато човек познаваше Джеймс така както на него му беше ясен, нямаше място за илюзии кого и какво би пожелал той, за да спаси собствената си кожа. Ех, да хванеш паяка в собствената му мрежа, каза си той отново, изгаси цигарата си и се усмихна на Ливи.

— Но знаеш ли какво, Ливи? — изрече накрая, като следеше в упор реакцията ѝ. — Ако положи дяволски усилия, може и да успее да го направи.

---

[1] Световноизвестна застрахователна компания. — Б.пр. ↑

[2] Южният бряг на Темза, където се намират Кралската фестивална зала и кметството на Лондон, в смисъл на нещо, което идва от високопоставено място и носи престиж. — Б.пр. ↑

## ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин Джеймс се събуди в девет и протегна ръка към другия край на леглото, очаквайки да докосне Ливи. Отвори очи, обърна се настрана и се взря в недокоснатата друга половина на леглото.

— Ливи? — Джеймс седна в леглото и отметна косата от очите си. — Ливи?

— Ъхъмм?

От съседната стая се чуваше лекото потракване от натиска на пръсти по клавиатурата. Последва пауза, въздишка, след което потракването се възобнови, този път с по-голяма бързина. Джеймс стана от леглото, навлече халата си и сънено тръгна към дневната.

— Ливи? Какво правиш?

Ливи, облечена в старата си копринена пижама, седеше с кръстосани крака на дивана, сложила в скута си лаптопа<sup>[1]</sup>, а около нея бяха пръснати листове, изписани със ситния ѝ почерк. Тя даже не удостои Джеймс с поглед, когато той пристъпи към нея и взе една от книгите с лъскави корици, които беше извадила от библиотеката, за да прочете заглавието.

— „Лени Дуче и свободата на абстрактния експресионизъм“. Боже Господи! Какво, за Бога, правиш с това в... — той погледна часовника си. — ... девет и десет в събота сутринта? — поизчака, но като не получи никакъв отговор, остави книгата, откъдето я беше взел, и отиде в кухнята.

— Кафе? — извика.

— Аха, да, ако обичаш.

Джеймс надникна през вратата.

— Най-сетне отговор! — Ливи бе вдигнала глава от работата си. — Какво правиш, Лив? Това е проклетият уикенд, ако си забравила!

— Пиша наново предложенията си за изкуствоведските предавания за Сити Телевизион.

— Какво, точно сега ли?



— Да, сега! Предложението за пилотното предаване не може да чака. Обадих се на Алан и Джуди ми каза, че той ще ми звънне, като се върне от разходката на кучетата. Искам да ида до Кент тази сутрин, за да поговоря с него за това.

Джеймс дойде от кухнята и застана пред нея опулил невярващо очи.

— Сериозно ли говориш?

— Естествено, че говоря сериозно! Хю каза...

Джеймс изпита особено бодване в основата на тила си.

— Какво е казал Хю? Какво общо може да има Хю със „Сити Телевижън“?

— Доста, както се оказа — Ливи ненадейно се усмихна. — О, Джеймс, още не мога да повярвам! Хю очевидно се е срещал с Лени Дуче в края на миналата година и мисли, че ще успее да ми помогне да взема интервю от него. Това е страхотно, Джеймс! Той наистина е велик! Най-известният жив художник на двадесети век, а целият свят понятие няма как да го открие през последните десет години! Просто е толкова невероятно, че нямам думи!

Джеймс се закова на място и пробождащото усещане продължи надолу по гръбнака му. Разбра, че чувството, което го бе завладяло, беше страх. Защо трябваше да изпитва боязън от Хю, нямаше понятие, но все пак се страхуваше. Чувството продължи до основата на гръбнака му и обхвана цялото му тяло, така че в един миг го разтърси.

— Да не ти е зле, Джеймс?

— Не, не, нищо ми няма — обърна се, като чу, че чайникът в кухнята завря, и излезе от стаята. Страхът мигновено отстъпи място на гнева и той пренебрегна повторния въпрос на Ливи. Защо Хю би направил нещо за Ливи? И защо ѝ трябваше на Ливи да ходи в Кент в събота, когато слънцето свети ярко, а той ще трябва да прекара целия ден сам? Не беше чул и дума от разговора им предната вечер. Какво още си бяха казали? Бяха го изолирали много явно и въпреки че не го осъзна, гневът му се промени отново, този път в ревност.

— Джеймс?

Той се извърна. Ливи стоеше на прага на кухнята.

— Можеш да дойдеш с мен при Алан и Джуди, ако искаш.

— Не. Благодаря за поканата, Ливи, но телевизионните работници винаги ми идват малко много — той сипа врящата вода

върху смляното кафе и потопа филтъра в каната. Телефонът извъня.

— Аз ще вдигна. Сигурно е Алън — Ливи се върна в дневната, за да вдигне слушалката. — Би ли ми донесъл кафето, моля те? — провикна се пътъом.

Джеймс кимна и Ливи се усмихна с благодарност.

— Ало? Алън! Привет, как си?

Джеймс изслуша началото на разговора, след което затвори междинната врата. Пусна радиото, нагласи го на канал „Кепитъл“ и тананикайки си, едно наля две чаши с кафе, отпи от едната и остави другата да поизстине.

Ливи се беше облякла и тъпчеше записките в куфарчето си, когато Джеймс излезе от душа. От нея се носеше свеж, лимонов аромат и косата ѝ беше измита. Джеймс бе ядосан за това, че тя го оставяше сам, и му беше трудно да го прикрие.

— Кога ще се върнеш?

Ливи щракна закопчалките на куфарчето и се изправи.

— Няма да се връщам тази вечер. Ще спя у Алън и Джуди. Не съм ги виждала от маса време и...

— Да, добре, знам! Много е важно да поддържаш връзка с приятелите на баща си и така нататък, дрън-дрън.

— Благодаря ти, Джеймс.

Той пренебрегна сарказма ѝ.

— Да не говорим, че Алън има дебели връзки в Сити — продължи той, — та ако трябва да убедиш някого, че те бива за тази работа, естествено че ще започнеш от него.

Ливи се взря в него, изчака да завърши тирадата си и накрая каза:

— Какво ти става, Джеймс? Махмурлук ли те мъчи?

Джеймс вдигна рамене. Съзнаваше, че се държи детински, но не желаше да остава самичък, това го изнервяше. Прекрасно знаеше, че изкушението да звънне на Хю щеше да бъде изключително голямо, и това го караше да се чувства на практика безсилен. Вече изобщо не беше сигурен, че предимството бе на негова страна.

— Нищо, забрави — отвърна най-последно. Усмихна се и Ливи начаса му прости за троснатия изблик. — Извинявай, Ливи — Джеймс пристъпи към нея, за да я целуне. — Приятно прекарване. Знаем колко много означава тази работа за теб.

Ливи задържа главата си облегната на рамото му за няколко минути, а той поглаждаше нежно косата ѝ. За миг я загложди мисълта защо действително работата бе толкова важна за нея, но почти моментално потисна съмненията си.

Прекалено дълго се бе стремилa към това, за да го поставя под въпрос сега.

— Ще се видим утре в такъв случай.

Тя вдигна лице и кимна. Прегръдката ѝ бе донесла успокоение, но все пак се зарадва, когато Джеймс леко се отдръпна от нея. Наведе се, взе куфарчето си, компютъра и чантата с дрехи и се запъти към вратата.

— Успех — пожела ѝ той.

Тя се усмихна.

— Мерси — и като му прати въздушна целувка, излезе от стаята. След малко той чу как входната врата се хлопна и кабината на асансьора шумно се задвижи. Върна се обратно в спалнята и започна да се облича.

Минаваше единадесет, когато Джеймс вдигна слушалката на телефона, за да се обади на Хю. Беше размишлявал над това повече от час, като остави идеята да се загнезди в главата му, да се настани твърдо, тъй че като дойдеше време да се обади, да не изпитва никакви съмнения, а само убеждението, че осъществява обичайно, приятелско обаждане. На Джеймс не му беше присъщо да обмисля действително сериозно постъпките си. В този момент вече бе разбрал, че Хю бе опасен, но по някакъв начин успя да изключи това чувство от съзнанието си. Единственото, което някога взимаше предвид, бяха нещата, които можеха да му донесат удоволствие или облаги, останалото начаса забравяше, и то с лекота.

Хю седеше подпрян на няколко възглавници в леглото си, четеше „Дейли Телеграф“ и слушаше изпълнението на живо на Хърби Ман във Вилидж Гейт. Беше отпуснат, напълно доволен от себе си — нещо, което рядко му се случваше — и потропваше с босия си крак в ритъма на баса, докато си четеше. Телефонът на нощното шкафче зазвъня и като изчака няколко сигнала, Хю се пресегна, за да го вдигне.

— Да, моля?

— Хю? Добро утро. Джеймс се обажда.

Хю се облегна назад, бутна вестника настрана, отпусна глава на пухените възглавници и на лицето му изгря бавна, тържествуваща усмивка.

— Здравей, Джеймс.

След седмици и седмици на предпазливо и педантично преследване Хю най-сетне бе получил това, което бе желал. Джеймс вече не можеше да се въздържа.

— Благодаря за вечерята снощи — подхвана небрежно. — Как е Ливи тази сутрин?

— Замина за Кент — отвърна Джеймс, без да успее да прикрие раздразнението в гласа си. — Неистово се е запалила по идеята, която си й подхвърлил снощи, и хукна да я обсъжда с един стар приятел на семейството.

— О, така ли?

— Да, така — Джеймс се усмихна. — Да не би случайно да си го направил нарочно?

Хю се засмя. „Много високо мнение имаш за себе си, Джейми, момчето ми“, помисли, обаче отвърна:

— Ами-и... — и след доловима пауза — чудя се дали не би дошъл насам да споделиш с мен закуска на терасата?

Джеймс погледна през прозореца към кристалносиньото мразовито януарско небе и отговори:

— За закуска по палта ли става дума?

— По палта или без, както пожелаеш.

— Е, добре тогава, ще бъда у вас след около половин час.

Хю отново се усмихна.

— Ще се видим след половин час значи — приведе се напред и остави слушалката на вилката, без да добави нищо повече.

— Нат? — извика. Свали крака на пода и се изправи. — Нат?

Вратата на банята се отвори и един млад, тъмнокос мъж, не много различен от Джеймс, извърна лице, покрито в долната му част с пяна за бръснене, от огледалото и го насочи към Хю.

— Нат, след около двацет минути един човек ще дойде на закуска — Хю сви рамене. — Съжалявам.

— Няма нищо — Нат взе самобръсначката и започна да я прокарва по линията на челюстта си. — Ще се дооблека — каза,

изплаквайки бръснача за момент, след което продължи. — До десет минути ще съм тръгнал.

Хю облече халата си и вдигна двете чашки от кафе от земята.

— Благодаря, Нат — излезе от банята и тръгна към кухнята. Отношенията му с Нат бяха изключително удобни и за двамата, поне за момента. Без лъжи, излишна суетня, само секс — не много чест и напълно задоволителен. Дяволски добре знаеше, че каквото имаше с Нат, никога не би имал с Джеймс.

Хю още беше по халат, когато Джеймс пристигна четиридесет минути по-късно. Тъкмо беше излязъл от душа. Беше отключил входната врата и бе оставил вратата на жилището си отворена, докато правеше кафе в кухнята. Чу как Джеймс влезе и го извика. Тази сутрин бе във великолепно настроение — след всичкото това чакане най-сетне бе убеден, че Джеймс му беше вързан в кърпа, което означаваше, че бе дошло времето да задвижи нещата. Мисълта за това го въодушевяваше и го изпълваше с агресивна увереност. Обърна се, щом Джеймс прекрачи прага на стаята.

— Добро утро.

Джеймс беше безупречно облечен в чифт тъмносини панталони, бледосиня оксфордска<sup>[2]</sup> памучна риза, светлосив пуловер от кашмир и кафяви велурени обувки от Гучи. Хю се усмихна при вида му, който винаги беше съвършен.

— Здравей — отвърна той. — Как си? Много поразии ли имаше след снощи?

— Не чак толкова. Ливи се обади на госпожа Някоя си и тя ще дойде следобед, за да изчисти.

Хю, както и самият Джеймс, знаеше колко притворна беше тази забележка, но я отмина без коментар. Услужливата памет на Джеймс изглежда бе забравила как беше работила майка му, за да го издържа в колежа.

— Заповядай, седни — каза му. — Искаш ли кафе?

— Хъм, да, моля — Джеймс взе броя на „Дейли Телеграф“ и отгърна на спортната страница. Хю се загледа в него за момент, в квадратната, гладко избръсната челюст, в идеалната подстрижка на косата му и в меката линия от тила към шията, но бързо извърна очи, щом Джеймс вдигна поглед.

— Какви са тези приказки, че Ливи ще тръгва към Бразилия да гони Михаля? — изрече Джеймс и килна стола си назад към стената. Тонът му беше кисел и гласът му съвсем леко бе изтънял като на капризно дете. Все още бе раздразнен от опътуването на Ливи за Кент и ревнуваше заради внезапния интерес на Хю към нея. Съзнаваше, че реакцията му бе съвсем детинска, но не можеше да се сдържи. — И откога имаш интерес да помагаш на някого? — попита саркастично.

Хю почувства как го прониза остър пристъп на гняв заради така пренебрежително изречената обида и троснато отвърна, без да се замисли:

— Нямам, но Ливи може да е от полза там! — обаче в мига, в който избухна, проумя, че не биваше да го казва. Видя как Джеймс начаса застана нащрек и в погледа му проблесна безпокойство.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще е полезна?

Хю не отговори, беше прекалено несигурен в следващата си реплика. Нещо в Джеймс бе започнало да го дразни неимоверно много напоследък — собственическото му държане, глупавата параноя, че целият свят го следи и наблюдава, очаквайки да разобличи него — прикрития педераст. Истината е, злобно си каза Хю, че светът и пет пари не дава, обаче Джеймс бе прекалено самонадеян, за да го проумее някога. Освен това, съвсем скоро действително щеше да има за какво да бъде параноичен. Тогава щеше да разбере какво се нарича неистов страх.

— Зададох ти въпрос, Хю — гневно каза Джеймс. — Настоявам за отговор!

— Настоявам, настоявам — тросна се Хю. — Говориш като разглезен богаташ, Джеймс.

— Не бих си и помислил, че познаваш така добре богатшите, Хю! Много ли имаше от тях в онзи мръсен работнически квартал в Манчестър? — Джеймс видя как лицето на Хю се промени, очите му станаха твърди, а устните се свиха в тънка линия. — Трябва да внимаваш, Хю, любими — продължи Джеймс, неспособен да сдържи злобата си. — Ако сипеш подобни хули, лесно ще разкриеш съкровенията тайна за работническото наследство зад гърба си! — той се усмихна гадно и извърна очи. — Все още не си отговорил на въпроса ми.

Хю се загледа в острите, съвършени черти на профила пред себе си в продължение на няколко минути, профил, който някога бе обичал, и съвсем ясно видя колко красив бе Джеймс и колко добре тази външна хубост прикриваше вътрешната му грозота. Беше очаквал да настъпи подходящият момент, в който да поеме контрола в свои ръце, с подмолна и постепенна изява на властта си. Но сега въобще не го беше грижа за това. Джеймс трябваше вече да научи и колкото по-бързо тази власт излезеше наяве, толкова по-добре.

Хю бавно изрече:

— Имам един план, Джеймс. Той включва най-вече теб, но Ливи също би могла да бъде от полза до известна степен. Затова и споменах Бразилия пред нея — забеляза как Джеймс се изпъна на стола си и замръзна изумен.

— И какъв е този план? — попита Джеймс ледено. Външно се постара да запази спокойствие, но в стомаха му се загнезди болезнен спазъм на страх. Имаше ужасното предчувствие, че животът му беше на път да се разпадне на части.

Хю се облегна назад, небрежен и спокоен.

— Вече стана година, откакто се опитвам да организирам сделка с наркотици в Бразилия, и смятам, че вече съм близо до осъществяването ѝ. Мрежата за разпространение е организирана, но допреди около пет месеца, докато не получих поканата за сватбата на Елиза, бях в задънена улица относно куриера, който бих могъл да използвам. Това беше последното звено, което ми бе необходимо, за да задвижа нещата. Трябваше ми някой с изключително нисък рисков фактор, някой на практика извън подозрение и когато получих онази покана, ми хрумна, че Елиза би могла да ми помогне — Хю спря. Джеймс се беше втренчил в него с широко отворена уста. Хю знаеше, че той вече бе отгатнал втората част на историята.

— Елиза беше повече от услужлива — продължи Хю. — Уведоми ме за всички клюки, за цялата ти история всъщност. Външно министерство, постът в Лисабон, положението ти сега в отдела за Бразилия, а и стотиците подробности за половинчатата ти връзка с Ливи. Абсолютно всичко! — той се усмихна. — Направо Божи дар, би могло да се каже, тъй че се спрях на теб. И действително положих много усилия през последните месец, месец и нещо, за да се поставя в

такава позиция, че да мога да ти направя предложение, което да нямаш възможност да отхвърлиш.

Джеймс поклати глава, прекалено поразен, за да може да отвърне каквото и да било. Просто седеше, втренчил очи в мъжа отсреща, и през цялото време мъчителен, вледеняващ страх обхващаше всяка фибра на тялото му.

— Нямах това предвид — прошепна. — Не говориш сериозно, нали, Хю? — той хленчеше, прекрасно го чуваше и сам. — Не искаш да кажеш това, Хю, знам, че не искаш.

Хю сви рамене.

— Мислиш ли?

Изведнъж гневът връхлетя Джеймс. Той скочи на крака и се стрелна към Хю, замахвайки с юмрук.

— Ти си луд, по дяволите! Напълно луд! — изкрещя му. — Няма начин да ме замесиш в това безумие. Няма начин! — обаче Хю хвана ръката му, преди тя да го удари. Беше по-нисък, но доста по-силен физически. Сграбчи Джеймс за китката и я изви болезнено.

— Така ли? Много е късно, Джеймс! — изрече ледено. — Вече си се забъркал от врата, та чак до малкия си стегнат задник!

— Ти си напълно откачен, Хю — запени се Джеймс. — Ти си луд за връзване!

— Без майтап? — Хю продължи да стиска китката му. — Аз не мисля така. И кой би те заподозрял, Джеймс? Старши секретар във Външно министерство в Бразилия по служба? Ти си извън всякакво подозрение, това е неотменна привилегия на работата ти. Да те спрат на митницата, би било направо смехотворно — той леко отпусна хватката си. — Хайде, размисли малко — после пусна ръката на Джеймс.

— Няма начин! — задъхано изрече Джеймс, разтърквайки зачервената кожа на ръката си. — Майната ти!

Но Хю само вдигна рамене и отстъпи встрани.

— Казах ти да размислиш малко, Джеймс — изразът на лицето му бе напълно лишен от каквито и да било чувства. — Какво би казала Ливи, ако разбере, че си спал с мен?

— О, за Бога, Хю!

— За това, че си изложил здравето, даже живота й на риск, като си спал с друг мъж? Представа си нямаш какъв полов живот вода,



нали, Джеймс? — Хю изсумтя презрително и после добави със сарказъм: — Май идеята за безопасен секс ти е напълно чужда? Беше прекалено нетърпелив да сложиш ръцете си върху мен, за да се замислиш за подобни неща.

Изведнъж Хю видя как Джеймс се стърчи сякаш цялата му сила и агресивност го бяха напуснали. Продължи, опивайки се от усещането, че властта бе в неговите ръце.

— Апартаментът на площад „Кадоган“ принадлежи на бабата на Ливи, нали? А колко печели самата Ливи? А? Достатъчно, за да изплаща всички сметки, докато ти си купуваш единствено скъпите костюмчета от „Джийвс и Хоукс“ и плащаш за някоя и друга почивка на остров Маврикия? — Хю вдигна едната си вежда. — Хубав начин на живот, вярно скъпичък, но хубав.

Джеймс се взря в него със страх и отвращение.

— Наистина ли мислиш, че Ливи ще ти повярва?

— Естествено. Нямахте да го спомена, ако не бях убеден.

В следващия миг Хю проумя, че бе съвсем близко до установяване на пълната си власт. Видя как слабохарактерността на Джеймс изплува на повърхността и разбра, че го беше хванал. Пристъпи към него и сложи ръка на рамото му, бързо променяйки подхода си.

— Няма нищо — прошепна, — разбирам те. Ти изпитваш същото като мен. Не желаеш да има шумотевица и широка гласност за това, че си хомосексуалист, искаш си сигурността, прекрасните неща, които Ливи може да ти предостави, изискания начин на живот. Винаги е било така, още от първия момент в колежа, когато осъзна колко много може да ти даде тя. Ти ме заряза заради Ливи, помниш ли? Искаше всичко да е лесно. Все още го искаш — той се приведе още по-близо към него. — Не те виня. Аз на твое място вероятно бих постъпил по същия начин. Но ти наистина можеш да го имаш по лесния начин, Джеймс. Аз също. Не е необходимо някой някога да узнава за нас, за каквото и да било — Джеймс можеше да усети топлия му дъх върху лицето си.

— Можем да продължим по същия начин дотогава, докато пожелаеш — каза той. — Ти имаш нужда от това, аз — също — забеляза как Джеймс потрепери, лека, неволна тръпка разтърси цялото му тяло. — Довери ми се, Джеймс — прошепна му. — Не искам много

от теб, просто ми се довери, направи това, което ти кажа — придвижи ръка надолу към скута му и чу как той простена. — Виждаш ли, аз знам кое е най-добро за теб.

Разкопчавайки колана на панталоните на Джеймс, Хю плъзна късите си, дебели пръсти в тях и почувства възбудата там, въпреки страха и гнева. Разбра, че сега вече нищо не можеше да го спре.

— Довери ми се, Джеймс — повтори отново и го целуна по врата. — Просто ми се довери, скъпи.

Ливи се отдръпна от масата и прокара пръсти през косата си. Отметна я назад от лицето си и Алън, който я гледаше в упор, си помисли колко много приличаше тя на майка си. Чудеше се защо бе така твърдо решена да живее според представата си за баща си, представа, която съществуваше само за нея, но никога не ѝ го беше споменал. Възхищаваше ѝ се за това, което беше постигнала, и спираше дотук. И трябваше да признае с купчината листове по предложението ѝ, пръснати пред него, че този път Ливи бе тръгнала по дирите на история, която щеше да разтърси целия свят. Това беше проект, достоен за наградата на Телевизионната асоциация, нямаше две мнения по въпроса, ако тя успееше да осъществи замисъла си.

Той взе наброските ѝ за примерното интервю и го зачете за трети път този следобед. Гледната ѝ точка в разработката бе нова и оригинална, не все същото старо: „Какво е направил Лени Дуче за изкуството на дваисети век?“, а различното: „Какво е направило изкуството на дваисети век за Лени Дуче?“ Това беше поглед към съвременния свят през очите на един от най-талантливите и интелигентни творци на съвремието, преди и след успеха му. Какво го беше променило и защо? Ако Ливи действително успееше да се добере до Лени, помисли си Алън, то тогава светът щеше да бъде поразен от резултата.

Вдигна очи от листовете и видя втренчения взор на младата жена в него.

— Дяволски добра идея ти е влязла в главата, Ливи — каза.

— Знам.

Той се усмихна.

— Самата скромност, както винаги. Наистина ли мислиш, че този твой Хю ще отговори на очакванията? Та ти даже не знаеш кой е свързката му с Дуче.

Ливи затвори за миг искрящите си очи. Тя не беше напълно откровена с Алън — единственото нещо, за което бе настоял Хю, бе да пази в пълна тайна участието на „ИМАКО“ в сделката. В този момент проумя колко рисковано навярно изглежда идеята в очите на Алън и за първи път, откакто Хю бе споменал името на Лени Дуче, изпита леко колебание. Защо ли Хю би направил нещо от такава изключителна важност за нея? Тя едва го познаваше, предната вечер бе говорила сериозно с него за първи път от осем години насам, а той бе направил спонтанно и невероятно обещание. Обещание, което можеше да я изведе на върха на кариерата ѝ. Тя отново отвори очи.

— Да — отвърна, — зная кой е, но нямам право да казвам — и в мига, в който изричаше думите, проумя, че каквото и да се случеше, щеше да преследва тази цел неотклонно, докрай. Проумя, че нищо не би могло да се изпречи между нея и славата.

— Мислиш ли, че Джейк Парсънс ще се съгласи? — попита.

Алън пусна листа, който държеше в ръката си, върху купчината документи на масата и се усмихна.

— Скъпо мое момиче — подхвана той, — мислиш ли, че щях да седя тук и да обсъждам едно предложение в продължение на цели четири часа и половина, без да съм се обадил отначало на програмния директор, за да чуя мнението му по въпроса?

Ливи присви очи.

— И?

— Всъщност не се налага да ти го казвам буква по буква, нали? — Алън се изправи, сложи длани на голямото си закръглено шкембе и го потупа с обич. — Хайде, ставай, отиваме в кухнята да ядем, преди стомахът ми да се е разбунтувал съвсем, и ще обсъдим кой е свободен за режисьор на проекта ти, докато обядваме — той ѝ протегна ръка. — По-добре късно, отколкото никога. Джуди ми правеше знаци зад гърба ти през последните четиридесет минути. Надявам се само подлютеното ми агнешко да не е изгоряло!

Алън издърпа Ливи да стане и като я обгърна с ръка през раменете, я поведе извън кабинета си, към предната част на къщата,

където вкусният аромат на храната изведнъж я накара да се почувства премаляла от глад.

Същата събота следобед Джак Уилкокс хвана Нел за ръка, докато с клатушкане се измъкваша от винената изба „Бентлис“ на Странд, и придърпа съблазнителното ѝ, добре оформено тяло към себе си. Тя се закикоти, когато той плъзна в ухото ѝ мокър, топъл език, и го отблъсна от себе си.

— Джак! Хората ни зяпат! — тя чевръсто затрака с високите токчета на черните си велурени боти, а Джак протегна напред ръка и я прокара по оголената дължина на бедрото в черен чорап и я мушна под стегнатата поличка от ликра.

— Хванах те! — той се разсмя гръмогласно, с лице зачервено от огромното количество шампанско и замъглени очи. Стисна я за бедрото и изхълца.

— Опа! Ис-свинявай! — после я задърпа към ръба на тротоара и викна към черното такси, спряло на отсрещната страна на улицата, за да свали предишните си клиенти. — Такси!

Пусна Нел и се устреми през натовареното движение, подсвирквайки, когато се размина на косъм с бронята на минаваща спортна кола и се препъна в отсрещния бордюр.

— Примсез Гейт, приятелю! — извика на шофьора, като успя да възвърне равновесието си. — Хайде, Нел!

— Джак! — Нел се материализира до него, както му се стори само след миг, и Джак изведнъж осъзна, че беше далеч по-наквасен, отколкото си мислеше. Неуверено се нагнезди на задната седалка и се отпусна замаяно.

— Към Мейфеър, ако обичате! — Нел се качи до него и той се взря в нея през алкохолната мъгла.

— Защо отиваме в Мейфеър?

Тя се наведе към него и го целуна по устните, като нещо плъзна език в устата му и го завъртя от вътрешната страна на зъбите му. После се откъсна от него и се усмихна.

— Този път отиваме у нас — прошепна. — Имам изненада за теб.

Джак поклати глава и се захили.

— Господи, Нел...

Тя бе преметнала единия си крак върху неговия и над ръба на чорапа ѝ се виждаше оголена горната част на светлокафявото ѝ бедро. Той зърна черната дантела, покриваща триъгълника ѝ, и дишането му се учести. Тя вдигна пръсти към лицето му, задържа го за миг и пак го целуна, този път по-дълбоко, като завъртя език около неговия, изучаващо и изкусително. Той се надвеси към нея и оципа кожата на бедрото ѝ.

— Ау! — тя се отдръпна и избухна в смях. — Ти си развратник, Джак Уилкокс! — зърна погледа на шофьора в огледалото и кимна леко. Колкото повече свидетели, толкова по-добре.

Джак отново се наведе към нея, но тя го отблъсна игриво.

— Ще трябва да почакаш — подразни го Нел и дръпна надолу ципа на коженото си яке, под което се показва прозрачното ѝ черно боди и твърдите, тъмнокафяви връхчета на гърдите ѝ. — Ще получиш това, което искаш, накрая — каза, като скръсти ръце и съблазнително повдигна нагоре гърдите си. — Снощи го получи, нали?

Джак затвори очи и в съзнанието му нахлуха образи от предишната нощ в неговия апартамент. Тя беше ненаситна, готова да направи всичко, за да му достави удоволствие с невероятното си гъвкаво тяло. Това буквално беше най-доброто му изчукване, което бе имал някога. Той кимна немощно.

— Как така живееш в Мейфеър? — попита, леко провлачвайки думите. Отвори очи, когато колата сви рязко и Нел се плъзна върху него. — Това е доста елегантен квартал.

Нел се закикоти и остана там, където си беше, с цялата тежест на тялото си върху неговото.

— Нали? — отвърна му и измърка, когато пръстите на Джак за пореден път пропълзяха към горната част на бедрото ѝ и към скута ѝ. Тя разтвори широко крака и се постара да застане така, че шофьорът със сигурност да вижда всичко, което ставаше на задната седалка.

Като застанаха на тротоара на „Кларджес Стрийт“, Нел натисна копчето на домофона на една висока бяла къща от периода на Регентството и зачака вратата да се отвори с жужене. Бутна я напред и леко дръпна спътника си в просторното, централно фоайе, като затвори с крак вратата зад гърбовете им. Обви ръце около врата на Джак и двамата се отпуснаха тежко на стената в страстна прегръдка.

Минути по-късно, когато Джак понечи да целуне шията ѝ, тя опря длани на гърдите му и леко го отблъсна от себе си.

— Почакай — промълви тихо. — Да влезем вътре, там е топло — той кимна и тя го поведе по коридора към отворената врата на апартамента си. На лицето му за миг се изписа озадачен израз, но тя се обърна към него с усмивка и го въведе в дневната. — Затвори очи — каза му — заради изненадата, която съм ти приготвила.

Той се засмя, подчини ѝ се и усети как тя завърза нещо меко и копринено около главата му, закривайки очите му. Чу я как се закикоти, после долови шумолене на дрехи, след което нещо, звучащо като шепот.

— Джак? — сега тя стоеше пред него, Джак усещаше аромата на парфюма ѝ. Бутна го леко назад и надолу, потапяйки го в меките гънки на някакъв диван и той леко залитна. Пиенето и липсата на видимост го бяха лишили от ориентация. После почувства ръка върху ципа на панталоните си, пръсти, които се плъзнаха надолу, за да го погалят, и простена звучно. Пръстите бяха отдръпнати и той чу приглушени стъпки, които се отдалечаваха от него.

— Вече можеш да свалиш превръзката — каза Нел и Джак припряно вдигна ръка към лицето си. Дръпна шала настрани и примигна с очи в тъмнината на стаята. В следващия миг съзря Нел, изпъната на дълга кушетка, тапицирана в червено кадифе, в другия край на стаята. Тя беше легнала по гръб, отпусната като викторианска дама в будоар, облечена само в чифт бели копринени чорапи, изпънати с жартиери, и розова боа от гъши пух. Пред нея, облежната на дивана, стоеше закръглена блондинка с големи гърди, напълно гола, като се изключат чифт старомодни боти до глезена и черни чорапи, смъкнати надолу по краката ѝ. Очите ѝ бяха полузатворени и на устните ѝ се появи еротична полуусмивка, когато Нел обгърна с ръка тялото ѝ и леко погали нежното розово зърно на върха на облата ѝ млечнобяла гърда.

Джак впи очи в тях и почувства как кръвта моментално се втурна в скута му, а устните му се разтвориха, щом дишането му се ускори.

— Това е Алис и ние и двете те искаме, скъпи Джак. Мисля, че ти ще трябва да решиш коя от двете предпочиташ да имаш първа — каза Нел. Тя сведе лице и дръпна назад главата на блондинката, за да я целуне жадно по устните. Джак простена. Зад кушетката можеше да

види част от собственото си отражение в огромно огледало с позлатена рамка. Започна да се съблича.

— Качи се върху Нел — нареди на Алис. Тя се поизправи и Нел широко разтвори ръце. Алис се плъзна в прегръдките ѝ и Джак пристъпи към края на кушетката. Загледа се в момичетата за няколко минути, закръглените, обли задни части на блондинката се движеха леко, а силните кафяви крака на Нел бяха широко разтворени и качени на гърба на русата жена. Тогава пристъпи още по-напред, постави ръце върху белите полукълба, за да ги раздели и хвърли поглед надолу към члена си. Нел простена шумно, той откри нужното място и отпускатки се напред, се присъедини към движещото се кълбо от плът.

Много, много по-късно, лежейки по гръб, Джак вдигна ръка от очите си и отново погледна двете момичета на кушетката. Дори и сега гледката бе великолепна.

Опита се да фокусира поглед върху циферблата на часовника си, но реши, че няма смисъл. Струваше му се, че всичко бе станало за няколко секунди, но знаеше, че вероятно греши. Беше изтощен и виждаше хаоса, който цареше върху ниската стъклена масичка: остатъците от кокаина им, празните бутилки от шампанско и цигарени пакети, един препълнен пепелник. Постави пак ръка на очите си и просто се заслуша в приглушения шепот, който идваше от другия край на стаята. Никога преди не беше опитвал кокаин, никога не бе посмявал да рискува, но с Нел трябваше да се опита всичко. И като чу как тя простена в екстаз, Джак изпусна дълбока, тежка, изтощена въздишка, извъртя се на една страна, сви се в ембрионално положение и заспа.

В малкото тясно пространство зад голямото позлатено огледало с двойно виждане, видеооператорът най-последно изключи камерата си, откачи микрофона и запали последната цигара от пакета си. Вече приближаваше девет сутринта в неделя и той бе напълно изтощен. „Обаче добра работа свърших тази нощ, каза си той, като прибираше апаратурата си. Тази Нел беше истински пожар, страхотна проститутка, Бог да я поживи.“ Хвърли поглед към нещастното копеле, заспало на килима, и поклати глава. Напълно си заслужаваш това, което ще получиш, аристократско лайно такова, злобно си помисли той. Колкото и лошо да бъде то, както можеше да предположи човек,

като се имаше предвид, че цялата работа бе нагласена не от кой да е, а от Хю Хауърд.

---

[1] Портативен компютър с размери на куфарче. — Б.пр. ↑

[2] Вид памучно платно с подобна на плетката за кошници. — Б.пр. ↑



## СЕДМА ГЛАВА

Джеймс седеше на пода в просторната, кремавобяла дневна на жилището на Ливи и разглеждаше последния албум от купчината, която беше натрупал до себе си. Беше неделя вечерта и той стоеше така от часове.

Отвори го на страницата, на която бяха снимките им след завръщането му от Лисабон — края на тригодишния му престой там и началото на сериозната им връзка. Имаше кадри от нанасянето му в апартамента, кадри на тях двамата заедно как разопаковат, как се смеят до изнемога в панически опити да застанат достатъчно бързо, преди да е щракнала самоснимачката, кадри от щастливите им дни без усложнения. Затвори албума и се облегна назад на дивана.

— О, Боже! — промълви, като плъзна поглед по великолепия, обилен лукс на стаята. Отново взе в ръцете си първия албум от купчината и отгърна на страницата със снимките на своето семейство. Взря се в малката, с лошо качество на проявяването, снимка на родителите си, застанали пред малката сграда за общински жилища в Норуич в деня, когато той бе заминал за Оксфорд, в деня, в който беше напуснал дома си обещавайки, че ще им се обажда, и знаейки, че никога няма да го направи. Виждаше ги мислено пред себе си: крехката фигура на баща си с очертанията на потника под бялата найлонова риза с навити над лакътя ръкави, изкуствената усмивка на майка си, плътното ѝ червено червило и двете къдрици отпред, които припряно бе махнала за пред обектива. Спомняше си неприветливата малка къща с колекцията от адаптирани романи, отпечатани в „Рийдърс Дайджест“, и огромния телевизор с двадесетинчов екран, който заемаше почти цялата гостна. Извърна очи от снимката, като се ненавиждаше за начина, по който се чувстваше, и все пак неспособен да се възпре, изпитващ нервност и срам заради родителите си.

Беше толкова явна пропастта, която се беше ширнала помежду им сега, пропастта в жизнените им пътища, за която знаеше, че дължи всичко на Ливи, на нейния начин на живот и нейните пари. Не можеше

да се откаже от това, знаеше, че нито за миг даже не би могъл да си го представи.

Като прекрачи най-сетне прага на жилището си, Ливи тежко пусна сака на земята и простена с облекчение на висок глас. Пътуването ѝ от Кент беше ужасно. Тя светна лампите, изхлузи обувките си със замах и бавно се запъти към дневната, като натисна и там ключа на осветлението.

— Ох! — подскочи стреснато, когато светлината очерта фигурата на Джеймс, простряна на пода. — Джеймс! — пристъпи към него и се наведе, за да го целуне по бузата. — Мислех, че няма никой вкъщи. Защо седиш тук на тъмно?

Щом тя се наведе, Джеймс пое лицето ѝ в шепи и го задържа близо до себе си за момент. Ненадейно му се прииска да я докосва, и то така силно, както никога не бе предполагал, че ще пожелае. Ливи коленичи и се взря в него, изненадана от жеста му.

— Нещо не е наред ли? — попита го нежно.

— Няма нищо. Просто много ми липсваше — той се усмихна, с усмивка, която бе усвоил толкова отдавна, усмивка, която изглеждаше напълно истинска даже и когато съвсем не беше такава.

Ливи също му отвърна с усмивка и моментната ѝ загриженост се стопи.

— Добре — тя се изправи. — Ял ли си?

— Не, мислех да... — Джеймс не се доизказа. Вдигна очи към високата, стройна фигура на Оливия Дейвис, красива и елегантна в чифт черни джинси и пуловер от мериносова вълна, с пуснатата свободно по раменете ѝ светлоруса коса. Не можеше да позволи на Хю да спечели, нямаше да му позволи да му я отнеме. — Ливи, мислех дали да не се оженим — завърши той.

Тя се закова на място. Беше се запътила към кухнята, но спря, постоя за миг неподвижно, след което бавно се обърна към него.

— Сериозно ли говориш?

— Естествено, че говоря сериозно! — той се беше засегнал.

— Извинявай, просто никога не съм очаквала, че...

— Какво? Че може и да те обичам достатъчно много, и да искам да се оженим и да създадем семейство? — излъга той.

— Не! Просто, че това ще стане точно сега.

Джеймс се изправи и тръгна към нея. Нежно постави ръце на раменете ѝ.

— Това не е точно реакцията, която очаквах.

Ливи се опита да се усмихне и сведе очи към пода.

— Съжалявам, аз — искаше да каже: „Не можеш просто така да обявиш нещо, като гръм от ясно небе, не и когато съм на път да направя най-големия пробив в кариерата си. Как очакваш да реагирам?“ Но не го изрече, а продължи да държи очите си приковани в пода в очакване той да заговори.

Джеймс не каза нищо. Хвана я за ръка и я отведе до дивана, където я придърпа да седне до него.

— Слушай, Ливи — той стисна дланта ѝ с двете си ръце. — Знам, че ти прозвуча малко изненадващо, но напоследък си мислех за нас и стигнах до заключението, че и на двамата ни трябва почивка, малко време само за нас, далеч от всичко, от работата, Лондон, Англия — направи пауза, за да изчака казаното да попие в съзнанието ѝ. Не беше планирал предварително това, което щеше да каже, даже не го беше обмислял както трябва. Просто знаеше, че не бива да позволява на Хю да спечели, че не желае да поеме рисковете, които той му налагаше. След малко повече от минута продължи. — Ливи, вече ми се повръща от тази въртележка и искам да сляза. Не искам да ходя в Бразилия следващия месец. Не ми допада и тази работа с Хю. Да хукнеш да гониш вятъра. Просто искам малко почивка, да се оженим, да бъда с теб — Джеймс пусна ръката ѝ и извърна лицето ѝ към себе си. — Голяма ваканция, Ливи, ново начало, може би даже и бебе? — каквото и да беше, стига да ги свържеше здраво, каквото и да му костваше, за него нямаше значение, стига Хю да не може да го разруши.

Ливи най-после вдигна към него тъмносините си очи и срещна погледа му. През вчерашния ден, когато бе с Алън, беше осъзнала колко много означава успехът в кариерата ѝ за нея и колко далеч би отишла, за да го постигне. Да го преследва докрай, ако трябва, да не позволи нищо да се изпречи между нея и славата. И сега изпитваше същото, то пламтеше в сърцето ѝ и омаловажаваше всичко останало в очите ѝ. С това най-сетне щеше да остави да почива в мир духа на баща си, трябваше да го направи. То щеше да бъде нейното лично голямо постижение, достойно да се мери с неговите.

— Джеймс... — Ливи преглътна. — Не мога да се омъжа за теб сега, съжалявам, но точно в този момент не мога.

Джеймс пусна ръката ѝ.

— Какво означава това? Защо не можеш да се омъжиш за мен? Какво те спира, Ливи? — в гласа му се прокрадна нотка на паника, изобщо не беше очаквал подобно нещо.

— Искам да отида в Бразилия, Джеймс. С цялото си същество искам тази работа и шансовете ми са значителни, ако успея да направя това предаване за Лени Дуче. Ако това стане, предаването ще ми донесе...

— Предаването, та предаването! Да гониш Михаля из цяла Южна Америка за едночасов запис на лента? Та всъщност именно за това става дума, Ливи! — гласът на Джеймс беше станал напрегнат и твърд. Ливи протегна ръка, за да го докосне, но той се отдръпна. — Какво те кара да вярваш така безрезервно на Хю, Ливи?

— Защото му се обадох тази сутрин след дългата среща вчера с Алън и след едно обаждане от главния програмен директор на Сити. Той ми каза, че още от онази вечер е започнал да работи по въпроса за Лени и че е убеден, че ще може да го открие.

Дъхът на Джеймс пресекна, тръпката на страх се превърна във вледеняваща паника. Скочи на крака, гневен, разочарован и ненадейно обзет от смразяващ страх. Отиде до прозореца и застана там с гръб към Ливи, втренчил очи в любимата си гледка към площада. Минути по-късно подскочи, когато Ливи леко докосна с ръка рамото му.

— Джеймс, моля те — тя пристъпи по-близо до него. — Няма нужда да...

— Така ли? — той закопня в продължение на един болезнен миг да ѝ каже истината, да разбие на пух и прах плана на Хю, да я помоли за прошка. Обаче моментът премина, силата за пореден път му бе изневерила.

— Ще отидем заедно в Бразилия, ще си починем малко след снимачните работи и след твоята конференция, за да бъдем само двамата. Може да останем даже няколко седмици? — Ливи нежно го обърна с лице към себе си, както го беше хванала за рамото. — Моля те, Джеймс?

Той беше изгубен. Нямаше начин да се измъкне от всичко това, нямаше никакъв избор. За първи път в живота си не можеше да

симулира усмивка. Не можеше да направи нищо друго, освен да извърне очи, отвратен до дъното на душата си. Вдигна рамене.

— Джеймс?

— Да, Ливи — отвърна, — както ти пожелаеш.

Щом успехът действително значеше толкова много за нея, каза си той, то тогава щеше да ѝ се наложи да понесе всички последствия. А макар и да не го съзнаваше, злокобно посятото зърно на идеята на Хю вече бе започнало да покълва в него. Ливи сама бе избрала съдбата си, и то не само в един аспект.

Беше в средата на работната седмица, сряда вечер около девет, и последният човек, който напусна офиса, беше личната сътрудничка на Хю — Мери. Тя извика на Хю, който продължаваше да работи, за втори път провери дали не беше оставила нещо важно на бюрото си и изключи главната редица на лампите. На път към асансьора извади от чантата си сгъваем чадър и след минути вече я нямаше. Хю погледна през остъклената стена на кабинета си към потъналото в полумрак пусто помещение, изчака още три-четири минути и вдигна телефонната слушалка. Извади листче хартия от горния джоб на самото си, набра номера, изписан на него, и изчака няколко секунди, за да се осъществи международната връзка и да прозвучи свободният сигнал на колумбийската централа. Телефонът от другата страна беше вдигнат почти моментално.

— Ало? — Хю направи пауза, за да отшуми ехото. — Мануело, ако обичате.

Гласът насреща заговори на испански и Хю не можа да разбере какво го питат. Връзката беше ужасна.

— Manuelo, por favor. Senor Manuelo!<sup>[1]</sup>

Линията само изпука и испанският глас заглъхна. Хю усети как търпението му се изчерпва.

— Мануело? — изкрещя. — Господин Мануело? — но връзката се прекъсна. — Мамка му! — Хю тръшна слушалката и хвърли поглед към часовника си. Единственото време, по което можеше да намери свръзката си, беше ранният следобед колумбийско време, а в Лондон минаваше девет. Ако не му се беше наложило да чака толкова дълго Мери да се измете от офиса, щеше да е успял да звънне час, час и нещо

по-рано. Отново погледна часовника си и избърса с длан ситните капчици пот от челото си. Времето напредваше. Мануело бе поискал твърдо обещание за парите до края на седмицата и Хю трябваше да го увери, че беше на път да ги получи. Отново взе слушалката и за втори път набра номера.

Минута по-късно връзката се осъществи и отсреща вдигнаха. Този път сигналът беше ясен.

— Ало? Сеньор Мануело, моля — Хю въздъхна с облекчение и забарабани с пръсти по бюрото, докато чакаше някой да повика неговия човек там. Ненавиждаше оставянето на нещата за последната минута. Сделката беше отнела прекалено много време и усилия за организиране и сега той вече работеше с големите клечки. А за тях понятието затворник не съществуваше, тъй че Хю не желаше да се проваля.

Вдигна очи, продължавайки да очаква Мануело да се появи на линията, и изведнъж съзря Робсън да излиза от кабината на асансьора.

— Страхотно! — измърмори под нос. — Само това ми липсваше сега! — като задържа слушалката още миг до ухото си, Хю видя, че Робсън се приближава към офиса и без да се замисля повече, затвори. Изправи се, заобиколи бюрото, стигна до вратата и я отвори със замах, като кресна на Робсън.

— Какво, по дяволите, търсиш тук по това време?

Пол Робсън се закова на място, поразен от яростното нападение. Едва успя да преглътне гневния си отговор.

— Ами-и... ъ-ъ... — взря се в разяреното лице на Хю. — Тази вечер случайно срещнах един приятел в кръчмата, той е журналист в „Индепендънт“ и в момента проучва някаква история около „ИМАКО“.

— Е, и?

— Ами, според него причината, заради която те са поискали такова покачване на застрахователния пакет напоследък е, че ЗАОС<sup>[2]</sup> е започнала разследвания относно бензотитрина — най-произвеждания от тях тор — и някой в компанията е особено разтревожен от този факт.

— И заради това си се домъкнал чак до Сити отново? За да ми наговориш тези преувеличени вестникарски измислици?

Робсън се зачерви, ядосан от грубия тон на Хю.

— Не, сметнах, че би било редно да прегледам документите, касаещи техния бизнес. Дали сме им такива преференции, че бих искал да се уверя с очите си, че действията ни са правилни.

Хю си пое дълбоко дъх. Държеше се безобразно и го осъзна.

— Виж какво, съжалявам, Пол, но денят ми беше доста дълъг. Защо не поговорим за това някой друг път? — последното, което му трябваше, беше Робсън да започне да души наоколо. В момента не можеше да си позволи никакви неудобни въпроси. Напрежението от сделката му с Мануело започваше да си казва думата, а той имаше още неща за вършене тази вечер. — Слушай, оценявам загрижеността ти, но предпочитам да не се безпокоиш за такива незначителни проблеми... аз...

— С цялото ми уважение към теб, Хю — прекъсна го Робсън, — не смятам, че този проблем е незначителен.

Хю изведнъж загуби търпение, нямаше време за празни приказки.

— Е, добре, с цялото ми уважение към теб, Пол, аз съм старши съдружник в тази фирма и все още моята дума има най-голяма тежест! Разбираш това, нали?

Робсън гневно изгледа Хю.

— Напълно — отвърна студено.

— Чудесно.

Двамата мъже упорито останаха на местата си за няколко минути, след което Робсън се обърна и напусна офиса, затръшвайки вратата зад гърба си. Хю се вслуша в шума от стъпките му, които заглъхнаха по коридора, погледна часовника на стената и се върна обратно при телефона. Утре щеше да направи нещо, за да компенсира пред Робсън държането си тази вечер, да го заведе на обяд например. Не обичаше да се държи гадно, но понякога това беше единственият начин да се справи с хората.

Минути по-късно най-сетне се свърза с Мануело.

— Организирай съм нещата с парите — каза. — Сумата ще е готова до края на седмицата. Ще те уведомя за останалите подробности, като му дойде времето.

Мануело му продиктува номера на банковата сметка на Кайманите и той я записа на един лист. След секунди разговорът бе прекратен и Хю въздъхна с облекчение.

Джак каза на таксиметровия шофьор да спре и се взря в сградата пред тях. Пак свери адреса в Сохо с този, даден му от Хю, и улови красноречивия поглед, с който го възнагради шофьорът. Наведе се напред, плати и излезе от колата, като се чудеше как да постъпи. Хю сигурно се бе пошегувал с него? Вгледа се за момент в приканващите цветни снимки, които рекламираха секшоуто на живо във вътрешността на бара, и се смръщи. Повъртя се на тротоара и погледна часовника си. Вече беше закъснял с половин час, най-малкото, което можеше да направи, бе да влезе вътре и да потърси Хю. Спусна се по тъмните, очукани стъпала, плати входната такса на един дебелак на прага и влезе вътре.

Като държеше главата си наведена, Джак отиде до бара и извика на висок глас поръчката си, за да надвие шума на музиката. Каза на момичето, че има уговорена среща с приятел тук, а тя вдигна рамене, сякаш, за да отвърне, а мен какво ме интересува бе, дръвник. Плати четири лири и половина за джина си и остана с гръб към сцената, сконфузен и леко отвратен от гледката. Едно питие, каза си, и веднага си тръгвам. Точно в този момент някой го потупа по рамото.

— Господин Хауърд ли чакате?

Джак се обърна и видя пред себе си дебелака от входа.

— Да, него чакам.

— Последвайте ме тогава — той се обърна без повече приказки и Джак видя произтъркания гръб на сакото му. Допи питието си и забърза след мъжа през помещението на бара и една врата, скрита зад червена завеса. Хвърли поглед към зле осветения коридор и последва мъжа в една малка, тъмна стаичка. Вратата се затвори и той остана вътре, притеснен и напълно сам, като не знаеше какво да предприеме нататък.

Минути по-късно вратата се отвори и Хю се появи. Джак пристъпи към него и сграбчи ръката му, а на лицето му се изписа облекчение.

— Хю, стари приятелю, страшно се радвам да те видя! Бях започнал да се притеснявам, трябва да ти призная. Що за място е това? — той нервно се изсмя. — Това ли е представата ти за шега? Още в колежа си имаше своите странности — Джак отново се засмя, този път по-спокойно, и Хю леко се усмихна.



— Ела и седни, Джак — каза му. — Настани се удобно. Искам да ти покажа нещо — той заведе Джак до един от столовете пред голям, празен екран и двамата седнаха, а в душата на Джак отново се появи глождещо чувство на напрежение.

Хю кимна зад гърба му и на екрана се появиха първите кадри под пукация шум на звука, записан с микрофон. Секунди по-късно Джак видя самия себе си със завързани очи в центъра на помещение, в което разпозна стаята на Нел — картина, последвана от едър план на голата блондинка на канапето. Скочи на крака, шокиран и объркан, и пристъпи към екрана, за да закрие образа. Гласът на Нел прозвуча от двете тонколони, разположени встрани от екрана, а след това се чу и неговият глас.

— Какво, по дяволите, става тук? — изкрещя. — Спри това нещо! Спри го! — погледна Хю, потресен и отвратен, след което отново се взря в екрана. — Спри го! — изкрещя отново, като този път лицето му бе изкривено от гняв. Хвърли се към Хю, сграбчи го и започна да го разтърсва, почти заслепен от придошлата в главата му кръв. Секунди по-късно стаята потъна в мрак. Проблясващите по екрана образи изчезнаха и Джак чу бесния ритъм на сърцето в гърдите си. Пусна Хю и скри лице в шепи.

— Копеле! — изсъска. — Гадно копеле!

Хю го наблюдаваше студено. Изчака Джак да възвърне част от самообладанието си, после се изправи, пригладя костюма си и пристъпи към малък метален шкаф за документи. Отвори го, извади бутилка скоч и две чаши и наля солидни дози и в двете.

— Ето — подаде едната на Джак и забеляза как неговата ръка потрепери, докато я поемаше. Седна отново в мълчание, а Джак бършеше с кърпичка потта от лицето си.

Той най-после успя да се съвземе достатъчно, за да проговори, обаче не погледна Хю, а се взря някъде над главата му.

— Всичко ли си записал?

Хю кимна и Джак сякаш се смали пред очите му след този отговор.

— И какво искаш? — попита. — Колко? — отпи голяма глътка от питието си, за да събере мислите си. Нямаше смисъл да хленчи и да моли, съзнаваше, че това, което Хю притежаваше, би го съсипало. Освен това знаеше, че усилията, които Хю бе положил, за да го

направи, означаваха сериозни намерения за изнудване. Хю изобщо не си играеше.

— Знаеше ли, че Алис е непълнолетна, Джак? — по устните на Хю пробягна подобие на усмивка. — Баща ти не беше ли скоро на подсъдимата скамейка по обвинения за прелъстяване на непълнолетна?

Джак с мъка преглътна и над горната му устна избиха ситни капчици пот.

— Колко? — повтори.

— Искам сто хиляди лири да бъдат прехвърлени по банков път в една сметка на Кайманите до петък — отвърна Хю.

Джак го погледна в упор, това, с което Хю разполагаше, струваше много повече. Записан на видеолента адвокат, който смърка кокаин и се чука с две жени, едната от които непълнолетна — това би предизвикало скандал, който би разтърсил всички юридически кръгове.

— Това не е всичко, нали? — отвърна с въпрос.

— Не, но за момента ще ми свърши работа — Хю извади пакета си с цигари и запали една. Със свършена точност знаеше колко струва Джак, но не искаше парите наведнъж, това само би предизвикало подозрения — такова голямо разплащане наведнъж.

— Господи... — Джак извърна поглед и изпи на един дъх останалото уиски. След малко каза: — И кога ще поискаш още?

— Вероятно след около три месеца. Още петдесет в брой.

Джак се сепна.

— За какво, по дяволите, ти е всичко това, Хю? — искаше му се да извика. — Защо точно мен? Нали съм твой приятел? — обаче знаеше, че би било безполезно.

Хю присви очи. Нямаше причина да казва на Джак, но почувства ненадеен и непреодолим порив да се изфука, да се опие още повече от властта си. Искаше Джак да разбере колко умен бе всъщност.

— Направил съм сделка — изрече — с един господин от Колумбия. Съвсем чиста, платена от самия теб, без всякакъв риск за мен, чрез която ще стана изключително богат до края на годината — той хвърли цигарата си на пода и я изгаси с тока на обувката си. — Трябваше ми много време, за да я организирам, но мисля, че вече съм постигнал целта си.

Джак изпита непреодолимо желание да го удари. Хю сякаш очакваше поздравления, ала не му достигна смелост. Само се изправи и пристъпи към вратата. Трябваше да се махне оттук, усещаше горчивата жлъч в дъното на гърлото си. Щеше да събере парите чрез продажба на част от акциите си, въпреки лошите условия на пазара в момента. Отвори вратата и погледна в коридора навън.

— Ти си едно гадно копеле, Хю, и го знаеш — изрече през рамо.

Хю сви рамене.

— Това е по-добре, отколкото да съм пълен глупак, Джак. Поне винаги зная какво върша — той вдигна вежди и Джак избяга, затръшвайки вратата след себе си.

Хю започна да се смее. Не знаеше дали бе в резултат на това, че тази част от операцията бе приключила, че бе опиянен от постигането на отдавна замислените си планове или заради злобната наслада, че преследваше човек, когото винаги беше смятал за по-силен от себе си. Каквато и да беше причината, той се смя дълго и гръмогласно и ехото от смеха му се носеше след Джак по тъмния, олющен коридор, през задния вход и навън в мръсната, воняща алея зад бара, където шокът и страхът го връхлетяха с пълна сила и той се свлече надолу, опрял гръб на черната, мазна тухлена стена на сградата.

---

[1] Мануело, ако обичате. Господин Мануело? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Здравна асоциация на околната среда. — Б.пр. ↑

## ОСМА ГЛАВА

Пол Робсън затвори папката с доклада от Бестс Иншурънс за втори път тази сутрин и я остави да се плъзне от ръцете му върху бюрото. Закри лице с ръцете си, затвори очи за момент и се замисли какво, по дяволите, да предприеме оттук насетне.

Беше проверил и всички останали доклади, до които можа да се докопа, след като бе прегледал този от Бестс още рано сутринта, но застрахователната компания в Бразилия я нямаше никъде. Никъде, нито едно споменаване, нито изписване на името, нищо. Той отново отвори очи и въздъхна. Къде, за бога, беше Хю? Това беше последното, което му трябваше, при всичките тревоги относно „ИМАКО“. Бразилия Иншурънс влизаше в областта на юрисдикцията на Хю — той движеше нещата им, занимаваше се с всичко.

Пол се изправи и бавно пристъпи към прозореца, загледа се за момент навън в зимното небе. Прииска му се да беше далеч от всичко това: далеч от „Хауърд Ъндъррайтинг“, далеч от Лондон, обратно в Манчестър, където беше отраснал. Обаче беше замесен, знаеше го, и като се опита да премисли нещата защо Бразилия не беше спомената въпреки огромните парични постъпления, които бизнесът им донасяше, и не можа да стигне до никакво разумно обяснение, осъзна какво точно би могла да означава тази ангажираност.

Чак му се повдигаше от тревога. Южноамериканска застрахователна компания, която внася значителни парични суми в Обединеното кралство чрез „Хауърд Ъндъррайтинг“ и която не може да бъде проследена в нито един от застрахователните доклади — това миришеше на пране на пари, на пари от наркотици. Вонеше чак до небето!

Може би фактът, че състоянието на Хю се беше разраснало до такава степен, и то изключително бързо, имаше нещо общо с всичко това? Вярно, той притежаваше неотменния талант да надушва най-добрите сделки и нещо като божи дар за постигане на големи печалби. Но дали зад всичко не се криеше и нещо повече? Пол Робсън винаги бе

хранил известни подозрения, но те си оставаха единствено в тази област, смътни подозрения, често продиктувани от завист.

Ненадейно телефонът на бюрото му иззвъня и той се сепна. Офисът беше празен, като се изключеха двете секретарки, които си бърбеха на бюрото в далечния край на помещението. Всички останали бяха или на обяд, или да пазаруват на борсата. Викна на момичетата и отиде да вдигне лично телефона. Взе слушалката и чу гласа на Дейв Уеб на фона на ресторантска глъчка.

В същия миг проумя, че беше забравил уговорката си за обяд.

— О, Господи! Извинявай, Дейв — каза. — Да, знам, знам. Щом ти чух гласа, се сетих. Слушай, ще бъда при теб след пет минути, винарна „Ледън Хол“, нали? — Робсън отвори чекмеджето на бюрото си, пхна вътре папката за Бразилия и го заключи. Не желаше никой друг да знае с какво се бе захванал.

Всичко беше заради напрежението от последните няколко седмици, риска с „ИМАКО“, а сега и това с „Бразилия Иншурънс“. Никога досега не беше забравял за поети ангажменти, особено пък уговорки за обяд. Като извиси глас през залата, помоли Шарън да поеме обажданията му и ѝ каза къде отива. Господи, как му се искаше Хю да се навърташе тук по-често. Тези пари — отговорността беше убийствена.

Като пристигна във винарната, Робсън забърза нагоре по стълбите в светлото, но претъпкано помещение и си проправи път през тълпата към своя брокер, седнал на бара. Двамата мъже се здрависаха и Робсън с облекчение отпи голяма глътка от виното, което вече му бяха сипали. Хвърли поглед към дъската с менюто, поръча си тапас<sup>[1]</sup>, пет различни ястия, след което Дейв Уеб го поведе към запазената маса в ъгъла до прозореца.

— Как успя да я докопаш?

— Имам си човек от персонала на бара.

Робсън се разсмя и погледна към бара.

— Кой от тях? Онзи русият тип с обичката е симпатяга.

Уеб се задави с виното си.

— Всъщност е онази червенкосата, с минижупа и краката до сливиците!

— О, да! Много добре! — Пол Робсън се облегна назад на стола си, за първи път от часове насам почувствал известно облекчение.

Дейв Уеб беше отличен брокер, познаваше всички на пазара и винаги държеше ухото си допряно до земята. Каквото и да пожелаеше човек да научи, просто трябваше да пита Дейв Уеб, от цената на грам дрога до последните отчайващи клюки. Беше чудесен за компания.

— Е, как върви бизнесът в забележителната „Хауърд Ъндъррайтинг“?

— Прилично.

— Само прилично? Хайде стига, Пол, занимавате се със застраховки на толкова крупни клиенти, че се чудя как така Хю още не си е купил къща на нос Ферат!

Робсън се усмихна през стиснати устни. В момента всяко споменаване на Хю оставяше кисел вкус в устата му.

— Слушай, Дейв — подхвана спонтанно, — някога да си чувал нещо за „Бразилия Иншурънс“?

Уеб се замисли за миг, след което поклати глава.

— Не, не мисля. Къде е седалището им?

— В Бразилия.

— Оттам и името — той присви очи. — Хей, чакай, чакай! Може би съм чувал за тях... ъъ... „Бразилия Иншурънс“, опитвам се да си спомня... аха, това е! — Уеб допи на един дъх остатъка от виното си и си наля втора чаша, като преди това допълни чашата на Пол. — Мисля, че един от младите ни брокери си имаше работа с тях преди няколко месеца, есента на миналата година, някъде там. Защо, това важно ли е?

Робсън вдигна рамене, поуспокоен от информацията.

— Горещо-долу.

— Добре, изчакай един момент, ще звънна в службата и ще видя дали невръстният Джефри ще си спомни за какво ставаше дума — Уеб извади мобилния си телефон от джоба и набра номера на офиса си.

— Привет, Магс, Джефри там ли е? — изчака няколко секунди. — А, Джеф, трябва ми малко помощ за нещо. Да си спомниш случайно една компания, „Бразилия Иншурънс“? Мисля, че ти си имаше вземане-дав... — последва пауза и накрая Уеб каза: — Така ли? Аха, вярно, да, сега, като ми казваш, си спомням — той извади бележника си от вътрешния джоб на самото и надраска няколко думи. Робсън погледна към листа, но не можа да разчете почерка на Уеб от това разстояние. Зачака нервно, докато Уеб продължаваше да слуша гласа в слушалката.

— Добро момче! Да, ако трябва, ще го направя. Мерси, Джеф. Чао — Уеб затвори телефона и се взря в Робсън. — Извинявай, Пол, трябваше да се сетя. Джеф току-що ми припомни, че миналата година към нас се беше насочила тази фирма за презастрахователни дейности от Бразилия, но посредникът, който използвахме тогава, ни посъветва да не правим никакъв бизнес с тях. Каза буквално да не ги пипаме не само с пръст, но даже и с прът за висок скок, ако не ми изневерява паметта. Очевидно работата с тях е все едно да държиш горещ картоф. Според непотвърдени слухове фирмата се ръководи от наркобарон, за пране на пари. Мануело ли, Консуело ли, нещо подобно — Уеб се усмихна. — Обаче нали ги знаеш какви са слуховете в нашите кръгове. Ако те видят как вземаш аспирин, веднага ще те нарочат за наркоман! — той се разсмя. — Надявам се това, което ти казах, да ти е било от полза все пак.

Пол Робсън кимна и пресилено се усмихна.

— Аха, чудесно! Благодаря, Дейв — той отпи от виното си и се запита колко бързо можеше да се върне обратно в службата. Името Мануело му бе прозвучало толкова познато, че чак свят му се зави, да го убиеха, ако можеше да определи защо, но скоро щеше да разбере, по дяволите.

— Не ми благодари, Пол — каза Уеб през смях, — а ми подхвърли някой печеливш бизнес!

В този момент поръчката им пристигна и Робсън се отърва от необходимостта да казва още каквото и да било за „Бразилия Иншурънс“ и защо току-що чутото мигновено бе задействало алармени сигнали в главата му.

Като се върна обратно в офиса си след обяда, Пол седна зад бюрото си и начаса набра номера на Джойс в отдела на управителните им агенти. Не желаше да губи нито миг.

— Джойс? Здравей, Пол Робсън е.

— Здравсти, Пол! — Робсън долови топлотата в гласа ѝ. — Каква приятна изненада! Какво мога да направя за теб?

Можеше да си я представи мислено в момента, как отмята назад коса, поизпъва се на стола си и леко прибира корема си. Пол мълчаливо почука с молив по бюрото си.

— Джойс, всъщност ти се обаждам за две неща. Първо, да проверя дали си свободна за обяд в петък?

— О! — тя прозвуча приятно изненадана, след което добави с подозрение: — И?

— И да видя дали би ми направила малка услуга.

— Аха! — разсмя се тя. — Знаех си, че има нещо гнило!

— Е, не чак толкова. Бих искал да имам опреснен списък на имената, с които работим, защото правя едно проучване. Би ли го направила за мен, душице?

— Тъ... да видим... — тя направи пауза. — Добре, не виждам защо да не го направя, но само ако не ме наричаш душице!

Робсън се усмихна.

— Обаче ще трябва да ме заведеш на някое наистина хубаво местенце, защото и двамата прекрасно знаем, че Хю не обича списъкът с имена да се дава без негово разрешение!

— Естествено, че ще те заведа на хубаво място, Джойс! Къде би искала да отидем?

— Долу, в „Павилиън“.

— Ами-и... — на Робсън винаги му доставяше удоволствие шеговитото бърборене със сладката Джойс. — Условията са доста тежки, Джойс, но... добре! Ще можеш ли веднага да ми изпратиш списъка?

— Да, без проблеми.

— Благодаря ти. Ще мина да те взема от офиса ти в петък, около дванадесет и половина. Става ли?

— Да, прекрасно, Пол. Ще се видим тогава.

Робсън затвори. Облегна се назад в стола си и се запита какво, по дяволите, щеше да прави, ако името Мануело действително се окажеше в списъка. Знаеше, че бе чувал името, но не можеше да се сети къде и как. Това го дразнеше, като трън в съзнанието му, и той почувства как кръвното му се покачи. Рязко се наведе напред и се опита да овладее параноята си.

„Слушай, каза си, възможността името да е там е съвсем нищожна! Понеже действително имаха вземане-даване с Южна Америка, неминуемо щеше да е чувал това име, то беше толкова обичайно за латиноамериканските страни, също като Смит или Джоунс. И даже и да имаше някой Мануело в списъка, господи, та нали имената винаги се проучваха от екип в «Лойдс» — шансовете да е именно този, за когото бе говорил Уеб, бяха смехотворно малки.“



Робсън спря да почуква с молива си по бюрото и се почувства малко по-добре. Съзнаваше, че стресът бе започнал да му се отразява; това беше просто още една черта на характера му — да се тревожи за нищо. Остави молива. „Изчакай да пристигне списъкът, каза си, после ще мислиш какво да предприемеш.“ И за момента задоволен от тази мисъл, Робсън стана и отиде до кафе машината, за да си налее топла напитка.

Час по-късно нагласата на мисълта му беше претърпяла пълна промяна. Мануело действително бе в списъка, едно от най-крупните имена, със седалище в Южна Америка. Робсън беше започнал обилно да се поти. Разбра, че трябва да научи повече.

Излезе от офиса, мина по Сейнт Мери Акс, за да стигне до сградата на „Лойдс“ и влезе през главния вход. Спря до редицата с обществени телефонни автомати вдясно и бръкна в джоба си за дребни. Не желаше този разговор да бъде записан никъде.

Набра номера на зет си в службата, помоли да го свържат лично с него и зачака. Кимна на един познат, който мина покрай телефона, и секунди по-късно зет му се обади.

— Сержант-следовател Ийстман.

— Здравсти, Джо, Пол се обажда.

— Пол, как си?

— Добре. Слушай, Джо, имам нужда от помощ. Искам да наема частен детектив за известно време. Да познаваш някой наистина добър?

— Какво става? Да не си загазил нещо, Пол?

— Не, нищо подобно, във връзка с работата е. За някои доста деликатни проучвания, свързани със застраховките, нали знаеш какво имам предвид.

— О, да.

Настъпи кратко мълчание на фона на обичайните шумове за полицейско управление. След известно време зет му отново се върна на линията.

— Тук разполагам с няколко имена, които би могъл да пробваш. Бивши полицаи. Единият от тях работеше навремето с мен.

— Чудесно, давай ги — Робсън си записа телефоните, които Джо му издиктува. — Благодаря ти, Джо. Оценявам помощта ти — направи

кратка пауза. — Но не споменавай за това на Сали, може ли? Тя веднага ще си помисли най-лошото.

— Все едно не сме се чували, Пол.

— Благодаря ти, Джо. Ще се видим тия дни. Нали?

— Аха, и умната, приятел.

Робсън прибра списъка с телефонните номера и затвори. Обърна се, за да влезе в борсата.

— Ей, Хю! — той забеляза шефа си, който тъкмо излизаше от кафето, и му махна с ръка, но Хю говореше по телефона, вървейки. Той не му обърна внимание и забързано излезе от сградата, преди Робсън да успее да го приближи.

— Страхотно! — измърмори Робсън под носа. С каквото и да се занимаваше Хю Хауърд в момента, каза си, то изобщо не приличаше на застрахователен бизнес. Никога не го беше виждал толкова напрегнат и агресивен, колкото беше през последните няколко месеца. Робсън показва пропускателна карта си на охраната и се изкачи с ескалатора до отделението на неговата компания. И щом не ставаше дума за застраховки, с какво, по дяволите, се беше заел той?

Хю стоеше на остъклената веранда на огромна викторианска къща в Хемптън, която принадлежеше на Питър Мейс. Виждаше и чуваше Мейс, който бе застанал в просторното преддверие и говореше по телефона, а грубият му акцент от Южен Лондон бе омекотен за човека от другата страна на линията и си мислеше колко добре организиран беше станал бизнесът с наркотици. Погледна покрития с черни и бели плочки под, прекрасно излъскан до наситен блясък, после масата в коридора от времето на Джордж IV с грамадна, четвъртата ваза, пълна с лилии, и разбра, че именно тук бяха истинските пари в днешно време. Мейс беше дистрибутор, човекът, който организираше дилърите, вършеше цялата подмолна работа и прибираше внушителен дял от печалбата заради усилията си. Прикриваше следите си с някакъв вид търговия с антики, обаче Хю веднага щом видеше нечие богатство, можеше да познае мръсните пари в брой. Къщата бе натъпкана с ценности, добри произведения на изкуството, колекция от редки книги и стотици екземпляри от фин, рядък порцелан. Мейс бе

изключително умен и далновиден, но нали именно за това му се плащаше.

Хю плъзна поглед наоколо, когато Мейс приключи с телефона, и зачака той да се появи на верандата. Мейс извади яркочервена копринена кърпичка от джоба си и избърса слушалката, преди да я постави обратно върху вилката. После се взря в огледалото над масата, приглади назад кичур коса с жест, който напомни на Хю за Джеймс, и се обърна, за да се присъедини към него.

— Извинявай за това, Хю. Един човек иска стол от времето на Уилям и Мери, същия като този, който продадох миналата седмица — изрече Мейс с очарователна усмивка. Вдигна с престорено отегчение очи към тавана, а Хю кимна сковано. Искаше да приключат със сделката по същество, за да може колкото се може по-бързо да се махне оттам. Цялата тази натруфена обстановка го изнервяше и той прекрасно съзнаваше, че издава неопитността си.

Обаче Мейс мигновено долавяше неизречените усещания. Притежаваше изключително чувствителен нос, който можеше да надуши страха от мили разстояние. Това и беше причината за репутацията му, съчетано с факта, че действително беше една гадна особа. Старателно изработеното амплоа на културен човек, което носеше, прикриваше безмилостен нрав и пълна липса на съвест. Като реши да прекрати каквито и да било по-нататъшни разговори, Мейс протегна ръка.

— Значи ще чакам да ми се обадиш следващата седмица, Хю — рязко изрече. — Когато всичко си застане на мястото. Предполагам, че ще ме уведомиш за точната дата, на която очакваш доставката?

Хю кимна.

— Чудесно! С нетърпение очаквам да върша работа с теб, Хю.

Двамата мъже се ръкуваха и Хю с голяма доза облекчение отвори стъклената врата на тръгване. Хвърли поглед назад през рамото си.

— Ще се обадя — каза и Мейс кимна. След което, без повече приказки, мина през малката градина, излезе през извитата порта от ковано желязо и пристъпи към колата си, която бе спряна точно отпред. Изключи алармената инсталация, влезе вътре и завъртя стартера, като през цялото време усещаше очите на другия мъж, приковани в него. Бързо хвърли поглед през рамо, но Мейс вече се беше прибрал вътре.

— Самонадеян копелдак — изръмжа и натисна педала на газта. Прекрасно съзнаваше, че Мейс го беше записал. Мейс беше човек на Мануело — както разпределението, така и печалбите от наркотиците минаваха по обратния път през него. Мейс беше поискал една трета от предполагаемата печалба в аванс за „оперативни разходи“ и за всеки случай. Цяла трета, мислеше ядно Хю, докато се престрояваше в движението по главния път. С това и с парите за Мануело Хю вече беше затънал до гуша. Отчаяно се надяваше Джеймс да успее да осъществи своята част от работата по един или друг начин, не го интересуваше как точно. Ако нещо се объркаше, тогава Хю действително щеше да загази. Не се притесняваше особено от това, че бе използвал Джак за заплащането с Мануело, но злоупотребата с парични средства на клиенти, за да уреди сметките си с Мейс, беше много сериозно престъпление.

Изведнъж, като спря пред една пешеходна пътека, Хю избухна в смях. Какви, по дяволите, ги мислеше? Ако започнеше да се притеснява за някаква си злоупотреба, значи въобще нямаше никакви шансове! Какво, в края на краищата, беше една измама в сравнение с контрабандно внасяне в страната на кокаин на стойност половин милион лири стерлинги?

Върна се в централната част на Лондон точно наскоро пиковия час и се нареди на опашка пред светофарите към кръговото движение на Чизуик. Имаше уговорена среща с Джеймс в един бар до пиаца в Ковънт Гардън, в шест и половина. Вече закъсняваше и това го изнервяше. Равновесието в отношенията му с Джеймс беше от изключителна важност, контролът трябваше да е в неговите ръце. Като изруга шофьорката на колата, която спря пред него, щом светофарът се смени, Хю ѝ показа среден пръст, натисна педала на газта, леко закачи задната ѝ броня и присветна с фаровете си.

— Тъпа гъска! — изрече с устни през страничното стъкло. — Научи се да караш!

И като сви във вътрешното платно, я изпревари, натисна клаксона си и се устреми по шосе А4 към центъра на града.

Хю се беше настанил в задната част на „Опушената лула“ и вече беше поръчал бутилка шампанско „Лорен Перие“, когато Джеймс пристигна в бара, раздразнен и уморен от обществения транспорт в пиковия час! Виното стоеше в кофичка с натрошен лед встрани от

масата, докато Хю отпиваше леденостудена вода и четеше днешния брой на „Ивнинг Стандарт“. Той вдигна очи, забеляза Джеймс и се изправи, за да го повика. Хю изпитваше нужда да властва над положението, това беше неотменна част от играта.

— Здравей, Джеймс.

— Хю.

Вежливо си стиснаха ръцете и Джеймс остана на мястото си. Срещаха се за първи път от седмици насам и той не беше съвсем наясно какво държане да очаква.

— Заповядай, седни — каза Хю. — Поръчай шампанско.

— Виждам — рязко отвърна Джеймс. Разкопча палтото си и седна, като остави куфарчето си на пода под стола.

— Как я караш напоследък?

Джеймс погледна Хю и вдигна вежди.

— Предполагам, че трябва да разтълкувам въпроса ти като: „Всичко ли е готово за пътуването ти до Бразилия“?

Хю сви рамене.

— Е, отговорът е да. Направих това, което ми предложи, и се записах за конференцията в Рио след три седмици. Има ли още нещо, което да искаш, Хю? Или вече мога да си тръгна?

Джеймс се изправи, а Хю първо хвърли дискретно поглед из бара, след което протегна ръка, за да го спре.

— Седни, Джеймс — изрече тихо. — Седни, моля те.

Джеймс погледна с отвращение ръката на Хю, после затвори очи и извърна лице. През цялото време изпитваше все същото, през цялото време, по дяволите. Каквото и да правеше с Ливи, колкото и да се опитваше, постоянно изпитваше този копнеж, тази ужасна, ужасна болка от възбудата, която се зараждаше само при вида на Хю. Сякаш чувството беше залостено вътре в него през всичките тези години, навито като змия и сега бе по-силно, по-мощно, сякаш летаргичният му сън бе укрепил разрушителната му власт. Отдръпна ръката си гневно и рязко и се наведе, за да вдигне куфарчето си.

— Джеймс, не си отивай. Остани да пием по едно, само едно питие — каза Хю.

Джеймс се обърна пак с лице към него. Ненавиждаше Хю, сега вече го ненавиждаше, но самата мисъл за него беше като мания. Звукът на неговия глас, така плътен и наситен, го караше да трепери. Джеймс

кимна мълчаливо. Любовта му към Хю беше по-силна от ненавистта и превъзходството на това чувство го изпълни със смразяваща погнуса.

Джеймс седна отново, прие чаша шампанско и извади цигарите си, като бързо запали една, преди да предложи пакета на Хю. Мълчаливо плъзна поглед из бара.

— Значи заминаваш на четиринадесети идния месец? — попита Хю, като взе запалката. — Така ли е?

Джеймс се обърна към него.

— Да, ще те уведомя за подробностите по полета, щом наближи времето — отвърна студено.

— Хубаво — Хю не обърна внимание на гнева му. Прекалено добре познаваше Джеймс. Напълно владееше положението и нямаше да го остави току-така. — Когато си готов — добави. Допи виното в чашата си и посегна към бутилката, за да налее още. — Тук съм с колата — отбеляза, като допълни и чашата на Джеймс. — Мога да те откарам у вас, ако искаш?

Джеймс не отговори.

— Както разбирам, Ливи не е у вас тази вечер?

Джеймс го погледна в упор и присви очи.

— Е, и? — не си направи труда да попита откъде Хю имаше тази информация, просто вече приемаше като нещо обичайно факта, че Хю научаваше всичко, което му трябваше да знае що се отнасяше до тях двамата с Ливи.

— И мога ли да ти предложа вечеря?

Джеймс поклати глава и изсумтя.

— Никога не се отказваш, а, Хю? — изрече със злоба. — Не ти ли стига, че вече получи това, което искаше от мен? Трябва ли да продължаваш все така? Трябва ли?

Хю придвижи крака си под масата, така че да докосне крака на Джеймс, и упражни лек натиск към бедрото му. „Да, помисли си, трябва да продължавам, още и още, докато не хвана в ръцете си онзи ценен петкилограмов пакет. Докато не го направя отново и отново, да те използвам, по същия начин, по който ме използва ти, за да получиш каквото искаше, преди на пътя ти да се изпречи нещо по-добро.“ Обаче не изрече на глас нищо от това. Плъзна ръката си под масата и докосна крака на Джеймс. Почувства как той потръпна при допира.

— Е, искаш ли вечеря? — повтори въпроса си.

Джеймс допи втората си чаша шампанско на две глътки и попи ъгъла на устата си с длан. Знаеше какъв ще бъде отговорът му и се ненавиждаше за това.

— Да — каза, — искам.

---

[1] Мезе, най-често за вино, шери и бира (исп.). — Б.пр. ↑

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Ливи забързано излезе от банята, увита в хавлиена кърпа, косата ѝ беше вързана високо горе, а кожата ѝ беше леко порозовяла от горещата вода. Пусна кърпата пред голямото огледало с борова рамка и за миг погледна отражението си, докато изстискваше върху дланта си крем-овлажнител и започна да го нанася с чевръсти, кръгови движения по бедрата и корема си.

Джеймс я наблюдаваше от леглото.

Не можеше да отрече, че беше красива. Тялото ѝ беше със съвършени пропорции, стройно и загоряло, чертите ѝ бяха гладки и правилни, а усмивката топла като златистото сияние, което излъчваше кожата ѝ. И въпреки това не изпитваше нищо към нея. Нито физически отклик, нито емоционално раздвижване. Нищо. Опита се да си спомни кога за първи път го беше осъзнал, кога беше проумял, че нещо между тях не беше съвсем както трябва, ала напълно чистосърдечно не можеше да определи момента. Може би нещата винаги са си били такива? Действително не знаеше. Изглежда, напоследък вече нищо не знаеше със сигурност.

Ненадейно Ливи се обърна към леглото и се опита да се усмихне.

— Няма значение, Джеймс — каза му. — Наистина. Можем да оправим нещата, като отидем в Бразилия.

Обаче не беше така, то наистина имаше такова огромно значение за нея, че ѝ се искаше да заплаче. Романтичният следобед, който си беше представляла, бе завършил катастрофално. Загледа Джеймс, който студено прехвърли крака през ръба на леглото и се изправи, след което с тъга се обърна отново към огледалото и продължи да се облича.

— Кога ще пристигне таксито, Лив?

Ливи погледна часовника си.

— О, Боже! След около петнадесет минути! — започна да я обзема паника, а Джеймс облече халата си за къпане и тръгна към банята.

— Успокой се — укори я той. — Куфарът ти е готов. Единственото, което ти остава да направиш, е да се облечеш и да



провериш дали си взела всички документи в дамската си чанта — Джеймс се поспря на прага. — Нали?

Ливи кимна с облекчение. Джеймс винаги приготвяше багажа и за двамата. Тя беше прекалено неорганизирана, за да свърши всичко както трябва, и имаше ужасния навик да забравя нещо важно, като паспортите например.

Като се обърна пак към огледалото, Ливи заряза лосиона и припряно облече изрязани бикини и сутиен от черно памучно трико. Навлече си тениска, после риза с дълги ръкави и върху тях грейката без ръкави „Ел Ей Страйкърс“, заедно с черен клин от ликра. Наведе се да завърже връзките на маратонките си, взе бейзболния си каскет от пода и го нахлупи на главата си. Вече напълно готова, грабна старата си кожена чанта, която използваше за пътуване, и се запъти към дневната. Стресна я звъненето на входната врата.

— Джеймс! Джеймс! — тя хукна към вратата. — О, Боже, таксито е подранило! — извика в домофона, че след миг ще слезе, и се защура из апартамента, за да провери в последната минута дали е взела всичко необходимо. Обикновено никога не действаше така напрегнато. Това вероятно се дължеше на съчетанието от ужасния час, прекаран в леглото с Джеймс, и факта, че действително бе на ръба да осъществи най-големия пробив в кариерата си. Нямахше да може да го понесе, ако нещо се объркаше.

Джеймс се появи след минута с черния ѝ куфар в ръце, който пусна на земята до вратата, за да я хване за раменете и да успокои нервните ѝ движения.

— И така, всичко ли си взе? — попита я.

Ливи кимна.

— Така мисля.

— Добре. Ще те изпратя долу до колата.

— Не, няма нужда. Искам да кажа... ако искаш.

Джеймс се усмихна.

— Естествено, че искам.

Ливи се надигна, за да го целуне леко по устните.

— Благодаря — отвърна. Това беше един от малкото моменти на нежност за последните няколко месеца и Ливи с тъга извърна очи.

— О, между другото — рече Джеймс, докато се навеждаше, за да вдигне куфара, — Фрейзър Стюарт се обади тази сутрин, за да ти

пожелае успех. Казах му, че ще му звънеш, като се прибереш, но забравих да ти кажа — той тръгна към асансьора и добави през рамо. — Съжалявам — без да изпитва особено съжаление.

Моментът на нежност се беше стопил.

— О, много ти благодаря, Джеймс. Понякога се питам дали не го правиш нарочно! — за раздразнението на Ливи едва ли имаше разумно обяснение. Много я беше яд, когато изпускаше някое обаждане на Фрейзър — той толкова рядко звънеше, а тя обичаше да си говори с него. Никога не беше мислела разговорите им за нещо повече от възможност да си побъбри наистина приятелски с някого, но сега ненадейно беше обзета от бурен и нелогичен гняв. Стоеше до Джеймс на площадката, но беше извърнала лице, докато асансьорът с поскърцване се издигаше към най-горния етаж. Накрая той пристигна и тя погледна Джеймс, понеже не ѝ се искаше да се разделят с лошо. Усмихна му се.

— Няма нищо — каза, макар изобщо да не го мислеше.

Джеймс вдигна рамене.

— Хайде да вървим — подхвана, — иначе на брояча ще има десет лири още преди да си тръгнала — той отвори тежката желязна врата и Ливи пристъпи в кабината. Джеймс влезе след нея, натисна копчето и започнаха да се спускат, и двамата нещастни и разочаровани от раздялата, но без нито един да е готов да го признае.

Ливи отвори очи и сковано раздвижи дясната си ръка, като почувства горещото потръпващо усещане от хилядите иглички, когато кръвообращението започна да се връща в крайниците ѝ. Разтърси ръка и сви юмрук, но бодешите продължиха. Поизправи се до седнало положение и разтърка с длан лицето си. Вдигна малката щора на кръглото прозорче и се взря в блестящото слънце, което се издигаше над облаците. Веднага се почувства въодушевена.

— Добро утро — Роджър Хардман погледна Ливи от своята седалка от другата страна на пътеката и се усмихна. Той изглеждаше забележително свеж за дванадесет часов полет, гладко избръснат и ухаещ на одеколон.

— Привет! — Ливи отметна одеялото и протегна ръце над главата си, съзнавайки съннения си вид, но без да се безпокои особено

от него. — Не е ли прекрасна гледката на това тропическо слънце?

— Почакай да видиш Рио, скъпа! — разсмя се Роджър. Понеже беше един от най-високоплатените независими продуценти в телевизията, беше пътувал изключително много. — Гарантирам ти, че не си изпитвала нищо подобно досега.

— Нямам търпение! — възкликна Ливи и това беше съвсем вярно. Всичко това — Лени Дуче, Бразилия, предаването — независимо какво ѝ струваше, бе повече от всичко останало, което беше правила досега. Разкопча колана си и тронаво се измъкна от седалката. Изправи се сковано и посегна нагоре към отделението за ръчен багаж, за да извади голямата си кожена чанта.

— Колко време остава до кацането? — попита.

Роджър погледна часовника си.

— Около двадесет минути. Вече трябва да започваме да се спускаме — ненадейно и двамата се усмигнаха, щом самолетът се стрелна надолу, а стомахът на Ливи се преобърна. — Май пилотът ме чу!

Ливи се разсмя, извади тоалетната си чантичка, пхна я под мишница и се запъти към тоалетните в задната част.

— Значи ще се видим в Рио, Роджър! — извика през рамо, а в гласа ѝ звънтеше въодушевление.

— Ето това е обслужване, с което лесно бих могъл да свикна! — възкликна Фил, когато носачът внимателно нагласяше камерата му в багажника на мерцедеса, паркиран точно пред входа на летището. После вдигна лице към сутрешното слънце, което си проправяше път през леката пелена от облаци, и въздъхна. — Рио де Жанейро. Земният рай!

Изведнъж чу силно трополене и се стрелна напред, винаги нащрек заради скъпоценната си апаратура.

— Ей, ей! По-полека! — взе скъпата камера от носача и грижливо я положи върху мекия си сак, за да я предпази от евентуални удари. След това се обърна към Ливи и вдигна измъчено очи към небето. — Е, може би все пак не е рай!

Тя се усмигна и кимна на носача, който тъкмо хващаше нейния багаж и преносимия ѝ компютър. Беше си сложила чифт очила рейбан,

каскетът ѝ беше нахлупен ниско над очите и с обичайната суетня, която предизвикваше пътуването на филмов екип, явно беше станала обект на повишен интерес. Неколцина от тълпата на тротоара ги зяпаха открито и подхванаха бурна дискусия на португалски — очевидно спор за това коя е. Шофьорът на хотела заобиколи колата и отвори вратата пред нея тъкмо когато чу хората да произнасят името Мадона, и Ливи припряно се мушна в оборудваната с климатик вътрешност на автомобила с огромно облекчение и едва потискан кикот.

Фил седна до нея и Роджър Хардман, звукооператорът Ханк и асистентката на продукцията Дебс им махнаха, щом мерцедесът потегли. Тяхната кола още я товареха. Минути по-късно, когато колата набра скорост по широката магистрала към града, Ливи се облегна на кожената седалка и си помисли с широка усмивка: „Това е, пристигнах! Дръж се, Лени! Дръж се, свят!“

Пътуването до центъра на Рио отне малко повече от половин час. Лъчите на обедното слънце ослепително отскачаха от горещия, черен асфалт, докато то се изкачваше все по-нависоко в небето. Климатичната инсталация не им позволяваше да усетят степента на жегата и наслоения прах отвън. Цялата сцена: страната, наблъсканите един до друг бордеи и ослепителният изглед към блестящата морска вода сякаш се плъзгаха покрай тях като в мъгла, гледани през тъмните стъкла на колата и сред прохладния ѝ, приятен въздух. Стори им се, че е изминал само миг, когато колата на хотела спря пред „Рио Палас“ и портиерът в ливрея излезе изпод сенника, за да отвори задната врата пред пътниците. Подаде ръка на Ливи и тя излезе от автомобила, поспря за миг на тротоара, като с вълнение си пое с пълни гърди влажния тропически въздух и в следващата минута се закашля неистово от тежката смесица от топъл въглероден окис и морски изпарения. Фил я последва навън, потупа я здраво по гърба и се обърна към морето. Закова се на място с очи, втренчени в пъстроцветния хаос от хора и звуци на плажа Кобакабана, и изсвири протяжно и ниско.

— Никога не съм виждал подобно нещо! — възкликна. Гледаше смаяно група млади момичета, които се излежаваха по пясъка, близо до тротоара, облечени само с вървички и малки късчета плат, които едва покриваха зърната на гърдите им и тъмните косъмчета на

триъгълниците им. Всички останали части от красиво изваяните им тела бяха в наситен лешниковокафяв цвят. — Господи!

Ливи рязко се извърна, за да проследи погледа му.

— Уха! — тя смаяно поклати глава. — Значи това е Рио — прошепна едва чуто.

Обаче вълнението и доброто разположение на духа на Ливи не просъществуваха дълго. Тя застана пред гишетото на рецепцията в продълговатото, богато украсено фоайе, за да провери за съобщения, а през това време Фил се загледа във върволицата от модно облечени бразилци, които влизаха в ресторанта за съботния си обяд навън: съзвездия от цветни коприни и памук, злато и диаманти, всички проблясващи под ярките електрически светлини на интериора и поставени върху добре загорели тела с вещо фризирани коси.

Ливи свали бейзболната си шапка и нервно прокара пръсти през косите си, когато повторно заговори на леко развален, провлачен английски на служителя на рецепцията. Започваше да се паникьосва.

— Вие... сте... сигурен, че... няма... съобщение? За Оливия Дейвис? — беше очаквала поне няколко думи от свръзката на Хю, съобщение, че всичко е наред, а сега откриваше, че даже нямат запазени стаи в хотела!

— Не. Няма съобщение, мадам. Тук нищо няма на име на госпожа Дейвис. Сега няма и госпожа Дейвис в списък.

— О, Боже! — Ливи си пое дълбоко дъх. Само това липсваше, никакво съобщение и никакви резервации! Какво, по дяволите, ставаше? Почувства как по челото ѝ от нерви избиха ситни капчици пот. — А нещо за сеньор Хардман? Роджър Хардман?

— Не. Не мисля така — администраторът прегледа още веднъж купчината със съобщения пред себе си. — А! Да! Момент, сеньора! — извади лист хартия и духът на Ливи се повиши. — Имам нещо за сеньор Хардман. Съобщение по телефон.

— Да?

— Това е... беше от „Примо Телевизион“ — служителят се усмихна явно впечатлен.

Сърцето ѝ отново се сви.

— Нищо друго?

— Не. Нищо — мъжът сви рамене.

— О, не! — Ливи обърна гръб на гишето и се опита да запази спокойствие. Ето на, беше прелетяла три хиляди мили по земното кълбо с елитен снимачен екип, а човекът на Хю изобщо не се беше появил! В хотела даже не бяха и чували за нея! Какво, за Бога, щеше да каже Роджър? Ами ако човекът за свръзката така и не се появеше? Ливи започна да се паникьосва. Прокара опакото на дланта си по челото и се опита да мисли трезво.

Хю ѝ беше казал, че някой ще я очаква. Беше ѝ казал да не споменава името на „ИМАКО“ като замесена страна, дори и пред Дуче, освен това бе твърдял, че всичко ще бъде организирано от момента на пристигането им. Беше препоръчал този хотел, беше запазил стаи за нея и екипа ѝ, както и беше уведомил за пристигането на Джеймс в края на седмицата. Ненадейно на Ливи ѝ хрумна идея.

— А имате ли резервации на името на Уорд? Джеймс Уорд? — тя забарабани с пръсти по плота и прехапа устни.

Служителят въздъхна тежко и за пореден път прелисти документите пред себе си. Вдигна очи и се усмихна.

— О, да! Сеньор Джеймс Уорд! — издърпа бланката за резервации и изброи стаите, записани на нея.

— О, Боже, благодаря ти поне за това! — измърмори Ливи под нос. — А някакви съобщения за него?

Мъжът поклати глава.

— Добре ли си, Ливи? — Фил беше извадил фотоапарата си и тъкмо щеше да снима напосоки хората, които се нижеха покрай тях.

Ливи кимна, усмихна се лъчезарно и се опита да запази страховете си за себе си. Имаха стаи, поне за начало не беше зле. Единственото, което ѝ оставаше да направи, бе да чака търпеливо. Освен това и да се свърже по телефона с Хю.

— Прекрасно — мърмореше си, — просто прекрасно.

Обаче сърцето ѝ се сви даже още по-болезнено, като видя изпълненото с очакване изражение на лицето на Роджър, който тъкмо влизаше във фойето.

— Някакви новини, Ливи? — извиси глас, а тя сви рамене, неспособна да го погледне в очите. Започна да я завладява съвсем реален страх, да не би да се е хвърлила с главата напред в нещо, което не би могла да осъществи.

— За момента не, Роджър — отвърна му и се наведе да вдигне чантата си. — Но очаквах, че може да се получи и нещо такова — излъга. — Хю каза, че за организацията може да е необходимо малко време.

Роджър я изгледа с възмущение.

— Е, да се надяваме, че представите ни за „малко време“ съвпадат с неговите — изръмжа той, — в противен случай ще се окаже, че някой е направил доста скъпо струваща грешка!

Ливи усети как стомахът ѝ се преобърна.

— Да, Роджър — промълви и се отдръпна, за да го остави да се разбере с администратора.

Час и нещо по-късно, след като най-сетне се бяха регистрирали, Роджър Хардман застана пред снимачния екип и раздаде на всички, с изключение на Ливи ключовете от стаите им, като си личеше, че търпението му бе на изчерпване заради вежливо-мудния маниер на обслужване на бразилците и липсата на новини от така наречената връзка на Ливи. След една доста бурна дискусия най-после бяха открили, че нейното име въобще не фигурираше в списъка, а стаята ѝ беше запазена на името на Джеймс Уорд.

— С любезното съдействие на „Примо Телевизион“ — заяви той, — всички сме преместени в стаи категория суперлюкс — из групичката се понесе вълна на одобрение.

— Също като „Би Би Си“ — отбеляза Фил и всички се разсмяха. „Примо“ беше мастодонтът на бразилската телевизия и действаше за копродукцията на това предаване заедно със Сити, като поемаше по-голяма част от разходите на територията на Южна Америка.

— Предлагам ви — продължи Роджър, като едва се усмихна на забележката на Фил, — всички да си отпочинем, след което ще се срещнем рано вечерта за по едно питие и да прегледаме основно сценария. Днес ще вечеряме с екипа от „Примо“ в „Кобакабана Палас“, бивша резиденция на холивудските величия от петдесетте, тъй че официалното облекло е задължително — Роджър направи малка пауза, след което продължи с ясно доловимо раздражение в гласа си. — Освен това, момчета, няма почти нищо друго за казване. Съжалявам. Човекът на Ливи беше казал да чакаме тук някой, който да се свърже с нас, което ще направят, щом уредят всички подробности

относно ангажимента с Дуче — ако знаят, че сме пристигнали, разбира се — той красноречиво изгледа Ливи. — Така ли е, Ливи?

Тя кимна сконфузено.

— Тъй че не се настанявайте прекалено удобно, нито пък ставайте прекалено нетърпеливи — той се усмихна. — Добре. Ще се видим по-късно — и като се обърна към Ливи, добави: — Може ли да разменим две думи?

— Да, разбира се — тя изчака всички да вземат чантите си и да тръгнат към асансьорите, преди да се приближи към Роджър.

— По чашка?

— Става — Ливи се обърна и се наведе да вдигне голямата си кожена чанта. Докато извършваше движението, забеляза седнал до входната врата мъж, някой, който ѝ се стори, че беше видяла и на летището. Хвърли му още един поглед, за да провери дали е права, но мъжът вдигна разгърнатия си вестник и закри лицето си. Ливи сви рамене и се изправи, праметна чантата през рамо и реши, че си въобразява. Като последва Роджър към бара, се опита да изхвърли тази мисъл от главата си.

— И така, Ливи — Роджър отпи голяма глътка от бирата си, — каква е пречката?

Тя поклати глава и се помъчи да се усмихне.

— Не знам, но съм сигурна, че не е нещо сериозно.

Роджър вдигна рамене.

— Ужасно се изнервям, когато трябва да се мотая без работа и да чакам. Надявам се да не е лошо предзнаменование.

Ливи извърна очи. Той се надявал да не е лошо предзнаменование!

— Разполагам с телефонния номер на нашия човек — каза тя. — Ще позвъня от стаята си. Да видя дали ще намеря някого.

— Направи го — Роджър допи бирата си и се изправи. — Ливи, страшно много е зложено на това предаване. Разполагаме с малко време и малко средства и не можем да си позволим да се шляем из Рио седмици наред.

Ливи кимна. Приятният, ведър Роджър беше изчезнал, а нямаше никакви гаранции, че нещата ще се развиват по план. Никакви.

— Ще направя всичко възможно това да не се случи — остро отвърна тя. — Ще бъдат ден или два най-много.



Трябваше да запази самообладание. Беше дошла чак дотук и определено нямаше да остави нещата да ѝ се изплъзнат.

— Добре, Ливи. През цялото време те подкрепях безрезервно за този проект, като услуга на моя приятел Алън. Дяволски се надявам да съм постъпил правилно.

Ливи преглътна раздражението си. Не е ли малко късничко, а? — прииска ѝ се да каже. Обаче трябваше да запази увереността си, поне привидно.

— Естествено, че си постъпил правилно. Гарантирам ти го.

Роджър най-после се усмихна.

— Е, тук вече долавям нещо повече и от Брайън Дейвис, Ливи!

Тя отвърна на усмивката му.

— Надявам се — отвърна му и Роджър я потупа по рамото. После мина покрай нея и излезе от бара.

Два дни по-късно, докато седеше в стаята си в „Рио Палас“, Ливи злощастно се питаше как би постъпил баща ѝ в същата ситуация. Молеше се да получи част от неговото вдъхновение.

Вече три дни, откакто бяха пристигнали в Бразилия, а не беше чула и дума от „ИМАКО“ и това наистина започваше да я плаши. Към това се прибавяше и фактът, че не можеше да се свърже с Хю, Джеймс, изглежда, или беше навън или на безконечни заседания във външното си министерство, а на Роджър Хардман буквално му беше избила пяна около устата от нетърпение и всяка негова минута, прекарана тук, струваше Бог знае колко на „Сити Телевизион“. Тя простена мъчително и вдигна телефонната слушалка, за да се обади у дома си за втори път този ден. Не знаеше още колко дълго щеше да издържи Хардман. Предполагаше се, че би трябвало да стои с тях поне докато изготвят грубия материал, но като се вземеше предвид отношението му през изминалите три дни, вече даже не беше сигурна в това. Линията с Лондон се оказа свободна и тя помоли да я свържат с Хю Хауърд.

— О? Така ли? А знаете ли кога ще се върне? — изчака екотът от отговора да отшуми. — Да, разбирам — взе бележника си и си записа кога да опита повторно. — Да, да, аз бях. Вчера, също и завчера. Да, много е спешно. Наистина се налага да говоря с него! Ако обичате, да, много ще ви бъда задължена — тя отново зачака, този път в

продължение на няколко минути, като през цялото време си мислеше колко ли щеше да ѝ струва разговорът. Накрая секретарката отново се появи на линията. — О, никакъв отговор на пейджъра. Разбирам. Добре. Благодаря ви. Да, Ливи Дейвис се обажда и звъня от хотел „Рио Палас“ в Бразилия. Само да ми се обади, веднага щом може. Неотложно е, да! — тя въздъхна. — Още веднъж благодаря. Дочуване.

Ритна ядно крака на леглото и се изправи. Къде, по дяволите, се губеше Хю? Защо още не беше отговорил на обажданията ѝ? Ако не смяташе да я свърже с Дуче, защо тогава си бе направил труда да я прати чак в Бразилия? Всички тези въпроси се рояха и рояха в съзнанието ѝ, докато взимаше чантата си, ключовете от стаята и отиваше към вратата. И къде беше Джеймс?

Ливи излезе в коридора, затвори вратата след себе си, като я затръшна и бързо закрачи към асансьорите. Спря, натисна копчето за повикване и за миг можеше да се закълне, че беше зърнала човешка фигура зад гърба си. Някой я следваше. Извърна се рязко, но зад нея нямаше никой, само празното пространство на коридора. Ливи разтърси глава и влезе в кабината.

„Първо, виждам мъжа от летището, помисли си тя, не само веднъж, а цели три пъти в хотела, винаги зад гърба си, после си въобразявам, че ме следи.“ Взря се в отражението си в тъмното огледало в асансьора.

— Май вече и аз започвам да откачам от чакане! — каза на глас на собствения си образ насреща.

Необходимо ѝ беше да прекара малко време извън стаята си, далеч от мъчителното мълчание на телефона. Натисна копчето за партера и за първи път реши да се поразходи из Рио.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Хю седеше в своя кабинет. Беше осем и половина вечерта, мястото най-сетне бе опустяло и той чакаше телефонните връзки с Бразилия да се изчистят. Вдигна повторно телефона и набра номера, като държеше слушалката на разстояние от ухото си, очаквайки линията отново да даде заето. Чу познатото „момент, за включване“, след което прозвуча свободен сигнал.

— Господи! Най-сетне! — отговориха на обаждането му след около десет секунди.

— Джон? — ехото на далечното разстояние върна обратно името до ухото му, след което прозвуча отговорът на неговия човек в Бразилия. Хю подхвана направо, без да губи време. — Джон, Хю Хауърд е. Какво, по дяволите, става?

Барабанейки гневно с пръсти по бюрото, Хю изслуша отговора, без изобщо да обърне внимание на съдържанието му.

Извиненията не го интересуваха. От три дни насам Ливи му се беше обаждала по два пъти на ден, защото неговият човек в Рио не се беше показал никакъв, а той бе разбрал от колумбийците, че я следят в очакване на подходящ момент, за да осъществят контакт. Ала те следваха не този, когото трябваше! Ако се обърнеха към Ливи, цялата сделка щеше да отиде по дяволите. Наложително бе тя да остане в пълно неведение. Хю преглътна с мъка и се опита да прикрие объркването и страха в гласа си. Съзнаваше, че през последните двадесет и четири часа се беше разминал на косъм с разкриването. Джон най-после престана да дрънка и Хю каза:

— Честно казано, Джон, пет пари не давам за блудкавите ти извинения! Платих доста за тази връзка и съм изпратил някого чак до Бразилия въз основа на тази договореност. Ливи Дейвис смята, че ще срещне някой от „ИМАКО“, който да я отведе до Лени Дуче, и ще получи именно това! Ясно ли се изразих? — той направи пауза, за да се помъчи да овладее гнева си. — Не ме интересува как ще го направиш, нито какво ще ти струва това, но искам тя да осъществи срещата си с Дуче! Ти твърдеше, че ще се справиш, е, действай тогава!

— ако Ливи не се свържеше с Дуче, тя щеше да отлети от Рио, преди още Джеймс да се е появил там. Хю не можеше да си позволи тази засечка, той просто нямаше особена вяра в Джеймс. Ливи бе идеалната изкупителна жертва.

— Чуй ме добре, Джон — каза той, овладявайки тона си. — Платих сума пари за обещанията ти. Мануело ти вярва — той спря, за да се запечата добре забележката в съзнанието на мъжа отсреща. — Аз също. А сега просто вдигни слушалката, свържи се с хотел „Рио Палас“, говори с Ливи Дейвис, кажи й, че си от „ИМАКО“ и уреди пътуването на филмовия й екип до Дуче. Ясно? — последва неколкominутна пауза. — Днес! — каза Хю. — Искам да е напуснала Рио и да е качена на самолета за среща с Дуче до утре вечерта!

С тези думи Хю тръшна слушалката върху телефона, наведе се напред и стовари юмрук върху бюрото си.

Няколко минути по-късно отново вдигна телефона и набра Южна Америка.

— Ало? Мануело, ако обичате — зачака, както му се стори цяла вечност, което всъщност бе не повече от минута, и почувства как по тила му се застича пот.

— Мануело, Хю Хауърд е. Не, не, всичко е наред! Просто за да ти кажа, че моята връзка все още не е в Бразилия. Не, не е тя! Това беше грешка, да, осъзнавам това. Не, грешка с резервацията в хотела. Джеймс Уорд ще пристигне чак в средата на следващата седмица. В сряда, на четиринадесети. Да, ако имаш тази възможност. Благодаря, аз... — Хю изведнъж спря и се взря в слушалката в ръката си. Линията бе прекъсната. Остави слушалката на бюрото, извади носната си кърпа, избърса челото и врата си отзад, след което върна слушалката на вилката. Изправи се и си пое дълбоко дъх. „Това беше на косъм, помисли си, като пристъпи към прозореца, съвсем на косъм, по дяволите!“

Ливи излезе изпод душа и посегна към пухкавата бяла хавлия, преметната на закачалката. Припряно я уви около тялото си и хукна към спалнята, за да вдигне телефона.

— Ало, Ливи Дейвис е — отпусна се тежко на леглото, като чу гласа на Роджър Хардман и тежко въздъхна встрани от микрофона на слушалката. — Да, не, няма нищо, Роджър. Ще бъда долу след двадесет минути. О, разбирам... — тя направи пауза и изруга наум.

Спешна среща — само това ѝ липсваше. — О, така ли? Добре, щом така смяташ. Аз лично мисля, че трябва да изчакаме още малко... — Роджър я прекъсна. — Да, добре, слизам — тя се наведе напред и остави слушалката. — Мамка му! — изрече на глас и се изправи.

Роджър свикваше среща, за да обсъдят какво да предприемат по-нататък. Не желаше да взема никакви решения, без да се е допитал до мнението на всички членове на екипа.

— Много умно от твоя страна, Родж! Да, да! — продължи Ливи да си говори сама, като се запъти обратно към банята.

— Много далнов... — тя спря, щом телефонът звънна отново.

— Да, знам — изрече, докато прекосяваше стаята, — забрави да кажеш, че ще се срещнем в бара!

Ливи посегна към телефона за втори път.

— Да? — но вместо гъгнивия глас на Роджър, чу един съвършено непознат. Замръзна на място и затаи дъх. В следващия миг на лицето ѝ се изписа широка като на Чеширски котарак<sup>[1]</sup> усмивка. — Да, да, аз съм! О, слава Богу! Да, чудесно! Не мога да ви опиша колко се радвам! — тя ведро се разсмя. — Знаете ли, вече се опасявах, че няма да се обадите.

Петнадесет минути по-късно, напълно облечена и с всички подробности, записани на лист в ръката ѝ, Ливи се обади на рецепцията и поиска да я свържат със стаята на Роджър Хардман. Хвана го тъкмо когато щеше да излиза оттам за срещата им в бара.

— Роджър? Аз съм! — едва успяваше да говори от вълнение. — Най-добре ще е да кажеш на хората на срещата да вечерят набързо и да се качват по стайте, за да опаковат багажа си. Да, да, току-що! Имаме резервации за полета на „Вариг“ тази вечер от Рио за Белем. Очевидно Дуче е някъде по поречието на Амазонка и ние ще трябва да го открием! — тя се поизправи на леглото и изслуша отговора на Роджър. После хвърли поглед на листа в ръката си и започна да изрежда техните указания. Ливи Дейвис вече беше поела по пътя към целта си и оттук насетне нищо не можеше да я спре.

---

[1] Герой на Луис Карол от „Алиса в страната на чудесата“. — Б.пр. ↑

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре. Да речем край!

Ливи затвори за миг очи, за да изличи блясъка на прожекторите, и вдигна ръка към шията си. Отпусна възела на памучната кърпа около врата си и си пое дълбоко дъх. Всичко беше свършило, слава Богу!

— Фил! Имаш ли всичко, което ти трябва? — тонът на Роджър беше остър, раздразнен и разкриваше изтощението му.

— Аха! Всичко е тук!

Ливи се облегна назад в платнения стол и вдигна долния край на тениската си, прокара я по лицето си и по нея останаха влажни следи от грим и обилна пот. Гласовете сякаш идваха от километри разстояние. После отвори очи и погледна Дуче. Той беше станал и се бе отдалечил.

— Страхотно — измърмори тя. Помежду им нямаше особено топли чувства, той с нетърпение се бе измъкнал от нея при първа възможност.

Горещината в джунглата я задушаваше, а от прожекторите ѝ се виеше свят. Викна към малката групичка от продуцент, оператор и звукорежисьор:

— Може ли някой да изключи тези проклети светлини, моля! — обаче никой не я чу. Затова Ливи се изправи и сама дръпна шнура на двете лампи от по хиляда вата, които бяха използвали, докато снимаха.

— Така е по-добре! — естествената светлина на джунглата ненадейно се оказа изнервяща с контраста си между сенчестите и слънчевите петна, но поне топлината бе намалена наполовина и тя отново можеше да диша. Ливи потъна пак в стола и за втори път избърса лицето си. Ухапванията по шията ѝ засмъдяха.

Изминалата седмица се бе превърнала в истински кошмар за всички тях. Осъществяването на предаването бе пълно с проблеми: жегата, влагата, дъждът, нервните изблици на Дуче, диарията... списъкът бе ужасяващо безкраен. Ливи презрително изсумтя, като си спомни какво си беше представяла, когато бяха преполовили пътя по Амазонка — постройки в колониален стил, с тръстикови мебели и

огромни вентилатори на тавана. А действителността се беше оказала продълговато помещение за петимата, стара съборетина като навес до водата, където бе лежала всяка нощ с отворени очи, заслушана в астмата на Фил, която се бе изострила от влажността, и ужасните, звучни и грухтящи звуци от хъркането на Роджър, който отмерваше ритъма за тънкото сумтене на Дебс, положила глава върху него. Всичко това на фона на непрестанното жужене на комарите, които си проправяха път през мрежите и се забиваха във всеки оголен милиметър от тялото ѝ, бе едва ли не непосилно за издържане.

Единствено мисълта за успеха, който би донесло това, което заснемаха, я подтикваше да продължи, каза си тя, като вдигна ръка, за да почеше яркочервените белези от ухапвания по шията си. Това, заедно с факта, че беше осъществила най-доброто интервю в живота си, че бе измъкнала от Лени Дуче неща, които той никога не бе имал намерение да споделя. Ливи спря да се чеше, осъзнавайки, че по ръцете ѝ вече остава кръв, и хвърли поглед към Роджър, който в момента даваше указания на един от екипажа на лодката да опакова апаратурата. Той струва колкото теглото си в злато, каза си тя, защото разбираше, че именно под неговия натиск беше измъкнала неща, за които сама никога не би дръзнала да попита, макар в началото да ѝ се беше сторил груб като Кинг Конг.

— Ливи!

Тя се изправи и се протегна, докато Роджър се приближаваше към нея.

— Имам чувството, че колкото по-бързо се ометем оттук, толкова по-добре — каза ѝ той, като кимна към Дуче. Дуче жестикулираше пред лицето на един от индианците, които караха лодката, като сочеше купчината екипировка, която трябваше да се опакова. Най-последно свалил малките си кръгли тъмни очила и под тях се бяха показали кървясали и подпухнали очи. — Така че, ако нямаш нищо против — добави Роджър, — събираме си нещата още сега и дим да ни няма.

— Не само че нямам нищо против, но умирам от желание да се махнем час по-скоро! — отвърна Ливи.

— Добре. Пътуването ще е адски дълго, но по-добре да тръгнем още сега, докато не ни е изчезнало вдъхновението, отколкото да се разтакаваме наоколо още двадесет и четири часа. Нали?

— Да, съгласна.

Роджър се върна обратно при Фил и Ханк, които разпределяха нещата си, а Ливи се наведе да вдигне чантата си. Като я хвана за дръжките, по ръката ѝ пробяга малък гущер и тя изпищя повече от изненада, отколкото от страх. Дуче я погледна и се усмихна. Копеле, помисли си тя, възвръщайки самообладанието си, но все пак осъзна, че той имаше право да се държи по този начин. Тя беше повече от неприятно настойчива през изтеклата седмица, за да получи отговори на въпросите, които задаваше, и не обвиняваше Дуче за това, че я мразеше. Обърна се към екипа и метна чантата си през рамо. Беше изнурена и отвратена от жегата и храната и изпитваше угризения за това, че беше използвала някого за своя собствена изгода. Чувството никак не беше приятно. Е, добре де, напомни си, всеки го прави и се постара да отърси от себе си съжалението, на този свят оцеляват само безмилостните. Но усещането не отшумя напълно и въпреки че отдаде повишената си чувствителност на моментното разклатено състояние на психиката и тялото си, дълбоко в сърцето си продължи да изпитва срам.

Ливи стоеше на каменния кей и чакаше другите членове на екипа да се настанят в дългата лодка. Обърна се изненадана от приближаването на Дуче към нея. Той отново си беше сложил тъмните очила, но въпреки че не можеше да види очите му, Ливи знаеше, че той гледа право в нея.

Дуче ѝ протегна ръка.

— Не мога да кажа, че ми беше особено приятно, Ливи Дейвис — изрече с леко протяжния си североамерикански акцент. — Изобщо не беше това, което ме бяхте подвели да очаквам — бяха успели да го убедят да даде това интервю, първо, защото така или иначе знаеха къде се намира, и, второ — защото бяха изтъкнали като претекст неговия личен проект за спасяване на горите по Амазонка — тема, която почти не засегнаха в интервюто.

Ливи пое ръката му и забеляза колко груба и твърда беше тя. За първи път го докосваше. Погледна го и лицето ѝ стана тъмночервено.

— Поне благоволявате да покажете, че изпитвате известно неудобство.

— Просто си вършех работата, Лени — отвърна тя.

Той сви рамене и пусна ръката ѝ.



— Понякога сме така заети със самите себе си и желанието си да се изкачим на върха, че не виждаме какво остава зад нас, нито даже какво има точно пред очите ни.

Ливи се взря в него за момент и със заекване се опита да изрече някакво извинение, но той я прекъсна.

— Лодката е готова за път, Ливи — каза.

Тя погледна към лодката, след което очите ѝ припряно се насочиха пак към него.

— Да, аз... ъ-ъ...

Дуче се беше отдалечил. Ливи се настани, залитайки до Роджър, тежко въздъхна с облекчение и с яростен вой на двигателя лодката тръгна напред.

Джеймс Уорд седеше на ръба на леглото си в своята стая в „Рио Палас“, скрил лицето си в шепи. Обливаше се в пот и му се гадеше. Беше в Рио вече четвърти ден, конференцията навлизаше в заключителния си следобед и осъзнаването на това, което беше на път да извърши, ненадейно се стовари върху него с пълна сила. Шокът го накара да затрепери, сякаш беше обзет от най-лош пристъп на малария.

Знаеше, че го следят, беше разбрал още на летището, но някак бе успял да си затвори очите досега. Някак си беше успял да убеди самия себе си по време на приемите и коктейлите през последните няколко дни, сред питиетата и вечерите, че това беше обичайно пътуване във връзка с работата му във Външно министерство, че в него нямаше нищо злокобно, нищо повече от поредната конференция по въпросите на околната среда и Джеймс Уорд, най-блестящият сред блестящите млади сътрудници във Външно министерство, просто очароваше както винаги по всички инстанции ръждясалите, отдавна напуснали страната си старци и техните сбръчкани съпруги. Само че сега преструвките бяха свършили.

Хю току-що му се беше обадил от Лондон. Ливи вече се връщаше от пътуването си до Белем и контактът трябваше да бъде установен.

— И гледай да не се издъниш с това! — беше го предупредил Хю. — Знаеш какъв е залогът, нали, Джеймс?

И Джеймс беше отвърнал, че знае и да, няма да се издъни.

Вдигна лице от ръцете си и се взря в телефона и малкото листче, което бе оставил до него. Номерът на човека, с когото трябваше да се свърже. Да го използва веднъж и после да го изхвърли, изгори, изяде. Успя да изобрази усмивка. Боже, колко изплашен беше! Трябваше да осъществи този контакт, преди Ливи да се върне в Рио, за да подреди нещата, нали знаеше какво върши. Посегна към слушалката, вдигна я и я допря до ухото си. Набра номера, като продължаваше да трепери. Само това трябва да направя, помисли си, докато чакаше да вдигнат от другата страна, само да направя това и... Изведнъж изпусна слушалката и трескаво натисна с пръст вилката.

Боже Господи! Къде му беше умът? Как беше успял да си втълпи, че неговата отговорност свършваше с прибирането на стоката? Втренчи поглед в ръцете си и ги стисна здраво, за да спре треперенето им. В дъното на съзнанието му започна да се надига една ужасна мисъл, да набира сили, мисълта, че действително би могъл да отърве собствената си кожа, точно както Хю му бе подсказал, че може. Тя продължи да набира все повече и повече сила, нашепвайки му, че няма от какво да се страхува, че всичко е толкова просто и изчистено. Вдигна слушалката за втори път.

Докато набираше номера, се опита да потисне тази мисъл, да я пренебрегне, да я смаже, но докато чакаше някой да вдигне от отсрещната страна и страхът му отново се усилваше, тя излезе на преден план и заглуши всичко останало. Ненадейно нещата му се видяха съвсем възможни, лесни, изкусителни. Чу как някой отговори на телефона и като преглътна с усилие, помоли да го свържат с Мануело. Без все още да го съзнава напълно, мислено беше взел твърдо решение. Пътуването на Ливи до Бразилия се бе получило точно така, както го беше планирал Хю.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ливи се събуди рано в топлото си и удобно хотелско легло. Слънцето струеше през прозореца, а до нея се чуваше равномерното дишане на Джеймс. Протегна се, хвърли поглед към часовника си, след което леко, за да не го събуди, се измъкна от завивките. Отиде, както си беше гола, в банята и пусна студената вода, за да си наплиска очите. В този момент телефонът зазвъня.

Ливи се втурна обратно в спалнята, вдигна слушалката и зашепна, хвърляйки поглед към Джеймс, за да провери дали не се е събудил от звъна.

— Да, здравей, Роджър! — говореше съвсем тихо. — Не, не, просто Джеймс още спи. О, добре. Да, не виждам защо не. Дай ми пет минути. Става ли? — колкото се може по-тихо Ливи остави слушалката, върна се обратно в банята и бързо се облече.

Точно осем минути по-късно беше долу, във фойето на хотела. Забеляза Роджър в ъгъла, седнал сам със стар брой на „Таймс“ в ръце. Отиде при него и седна на дивана.

— Добро утро.

Той вдигна поглед.

— Добро утро, Ливи — Роджър сгъна вестника и махна с ръка на жената на рецепцията, като ѝ показа с жест таблата с кафе на ниската масичка пред него. — Извинявай, че те вдигнах толкова рано от леглото, Ливи, обаче ще мина направо на въпроса, за да можеш после да се върнеш обратно при Джеймс.

Тя се усмихна. Сега вече грубоватата му прямота ѝ допадаше.

— Добре.

— Така. Реших да се върна по-рано в Англия и да се захвана с монтажа на предаването. Никак не си падам по разтакаването, пък и вече се нагледах на Бразилия.

— Колко по-рано?

— Тази вечер. Снощи се обадох на агента и разбрах, че все още има свободни места за полета днес.

— Разбирам — Ливи се взря в ръцете си в очакване да чуе и останалото.

Роджър се усмихна.

— Мисля, че си наясно какво предстои.

— Вероятно.

— Решението зависи от теб, Ливи, изцяло от теб. Знам, че това е нещо като ваканция за теб и не искам да ти преча.

— Не — в този момент пристигна сервитьорът с кафето и Ливи го загледа как остави таблата, подреди чашките и им наля кафе. Всъщност изобщо нямаше какво да решава, помисли си, ако искаше да има някаква власт над монтажа. Това беше нейното предаване и щом като беше дошла чак дотук, нямаше да изостави всичко току-така, само заради няколко дни в повече, прекарани в Рио с Джеймс. — В колко часа е полетът?

Роджър поклати глава, като продължаваше да се усмихва.

— Ти си една амбициозна жена, Ливи — искаше да ѝ направи комплимент.

— Би ли могъл да оставиш всички подробности на рецепцията? Ще ги взема, като слезем за закуска.

— Дадено, няма проблем. Не искаш ли да пийнеш кафе?

Ливи поклати глава, като се изправяше.

— Мисля да се върна за малко пак в леглото — отвърна. — Ще се видим по-късно.

— Добре.

Роджър отново взе вестника и отгърна на страницата, до която беше стигнал. Зачете, щом Ливи си тръгна, но все пак си помисли колко се радваше, че съпругата му, Мери, не беше движена от амбиции. Може и да беше мекушав, но за един мъж нямаше нищо по-лошо от това все да бъде поставян на второ място.

Като се върна в стаята, Ливи се съблече бързо и тихичко се мушна под завивките до Джеймс. Дръпна чаршафа нагоре, затвори очи и се приготви да поспи още малко.

— За какво беше всичко това?

Тя отново отвори очи и въздъхна. После се обърна на една страна с лице към Джеймс.

— Нищо, ще ти кажа по-късно — протегна ръка и докосна гладката линия на бедрото му.

Джеймс присви подозрително очи.  
— Нищо ли? В осем часа сутринта?

Ливи се усмихна.

— Млъквай и заспивай.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Добре, но първо ела насам.

Тя се приближи към него и той я обгърна с ръце. Беше топъл и ухаеше на сън. Повдигайки, брадичка, Ливи зачака допира на устните му с леко притворени очи и я завладя опияняващо, прекрасно усещане за близост, за топлина и уют. След секунди почувства лекото докосване на устните му върху челото си, последвано от отпускането на тялото му, когато Джеймс отново затвори очи, за да спи. Отвори уста и понечи да каже нещо, но се възпря. Нямаше смисъл да протестира, положението от край време си беше такова.

По-късно същата сутрин, докато щедро мажеше на плажа гладкия, бронзов гръб на Джеймс с плажно масло „Хавайски Тропик“, Ливи осъзна, че даже беше забравила колко ѝ беше хубаво да прокарва длани по тялото му и колко красиви бяха линиите на мускулите му, покрити от гладка, кафява кожа. Плъзна пръст по дължината на гръбнака му и тялото му се отпусна от докосването ѝ.

— Хъммм, усещането си го бива — промълви той.

— Ами, наслади му се докрай — отвърна Ливи, без да се замисля, — защото е последният ти шанс.

В следващия миг млъкна, осъзнавайки какво беше казала, и се отпусна назад на петите си.

Джеймс се претърколи и я погледна.

— Какво искаш да кажеш с това? — тонът му бе по-рязък, отколкото бе имал намерение да прозвучи, но той просто не можа да потисне надигналата се в гърдите му паника.

— Искам да кажа, че... — подхвана Ливи колебливо, — че... кхъм... трябва да си тръгна от Рио по-рано — тя извърна лице, за да не го поглежда, което беше добре дошло за него, защото лицето му стана тебеширено бяло от страх.

— Колко по-рано? — изненадващата мисъл, че ще остане сам-самичък в Рио, за да изпълни желанието на Хю, го, изпълни с ужас. Беше смазан от страх. Не можеше да го направи сам, знаеше, че не може да го направи сам. — Колко по-рано? — повтори грубо.

— Тази вечер — отвърна тя, засегната от реакцията му.

— По дяволите, Ливи! — Джеймс седна и сърцето му бясно заби. Единственото, което го беше крепяло досега, бе намерението му Ливи да пренесе наркотиците, мисълта, че щяха да пътуват заедно, връщайки се от служебно пътуване за Външно министерство, и тя щеше да носи пакетите, самоуверено и нехайно, в пълно неведение за цялата афера. — По дяволите! — изкрещя той отново.

Ливи протегна ръка, за да го докосне.

— Джеймс... аз...

— Ти какво, Ливи? Наистина ли мислиш, че се налага да тръгнеш толкова рано? Смятах, че намерението ни беше да прекараме малко време двамата заедно, сами, далеч от задълженията ни? — това си беше чисто емоционално изнудване, но него изобщо не го беше грижа. — Ти ми обеща, Ливи! Обеща ми, че ще осъществим това пътуване за нас двамата! Само поради тази причина дойдох тук по работа, това беше единствената причина!

— Чуй ме, Джеймс... аз... — Ливи бе смаяна от гневния му изблик. Не беше имала представа, че той ще го приеме по този начин. — Защо не се върнеш обратно с мен? Какъв е проблемът?

— О, за теб няма никакъв проблем, нали, Ливи? Разбира се, че не мога да се върна с теб. Нали билетът ми е с фиксирани дати, забрави ли? Не мога просто така да сменя билета си! — и той щракна с пръсти, за да онагледни думите си, и я изгледа яростно.

— Джеймс, съжалявам... аз...

Той скочи на крака и навлече тениската си.

— Съжалявам! Ха! Както разбирам, това ще рече, че вече си решила, а?

— Да, не! Искам да кажа...

— Прекрасно знам какво искаш да кажеш, Ливи! — той сграбчи хавлиената си кърпа и яростно я изтръска от пясъка, който се посипа върху нея. — Току-що взе едно дяволски лошо решение, Лив! — извика й. — Това поне е сигурно.

И без да обръща внимание на открито зяпналите ги хора от тълпата на плажа около тях, Джеймс грабна останалите си вещи, метна кърпата си на рамо и ядно се отдалечи, вдигайки облак бял пясък на всяка крачка.

Пресече пътя, който минаваше покрай плажа, и стремително влезе във фойето на хотела, тръгна направо към бара, влезе вътре, без да го е грижа за погледите, с които посетителите възнаградиха вида му, и си поръча двоен скок с лед. Изпи го на един дъх и си поръча втори. Парещата течност го удари в стомаха и по тялото му се разнесе топлина. Седна на един от високите столове на бара и докато чакаше второто си питие, започна да обмисля нещата с изострена от прилива на алкохол в главата му чувствителност.

По никой начин нямаше да се остави да понесе цялото бреме на плещите си. Мъж, пътуващ сам, предизвикваше далеч повече подозрения от щастлива двойка, пък бил той дори и служител на Външно министерство. Ако нещата се бяха развили така, както ги беше замислял, Ливи нищо нямаше да разбере, щеше да носи нещата без никакво притеснение, без да осъзнава риска, самоуверена и нехайна, с обичайното си поведение на човек от висшата класа. Второто питие бе поставено пред него и той отново го изпи като първото, на един дъх, парещата течност за втори път го удари в стомаха с отскок. Започна да се чувства по-добре.

— Още една чаша от същото, моля — каза на бармана, като бутна към него празната си чаша. — Веднага.

Плъзна поглед из полупразния бар, докато мислите му започнаха да приемат определени очертания.

Нямаше никаква причина Ливи да бъде спряна на митницата, нали? Тя беше известна телевизионна журналистка и водеща, щеше да пътува със снимачен екип на Сити и репутацията ѝ бе безукорна. Не би имала и причина да изглежда подозрително — нали в крайна сметка няма да знае за пакетите? Джеймс пое третата си чаша с уиски и я задържа с две ръце, втренчил поглед в златисто-кехлибарената течност. Миг, преди да я изпие, се спря внезапно. Господи, какви ги мислеше? Той обичаше Ливи, нали? Това не беше по нейна вина. Загледа се в течността още за миг, после я изпи до капка и се изправи. Остави парите на барплота и тръгна към вратата.

— Джеймс!

Спря се на прага, когато Роджър се приближи към него.

— А, Джеймс, радвам се, че те зърнах! Би ли могъл да предадеш на Ливи, че имаме билети за полета тази вечер, приятелю? Току-що потвърдиха резервациите ни.

Той кимна. Джеймс не харесваше Роджър, самонадеяно копеле.

— Благодаря ти — Роджър мина покрай него, за да влезе в бара, без да го удостои с повече внимание, сякаш не си струваше да говори с Джеймс.

— Чао, Роджър — каза.

— О, да! Ще се видим по-късно, Джеймс.

Беше се отдалечил даже, без да се обърне. Джеймс постоя за миг на същото място, ядосан от факта, че в кръга на Ливи изобщо не го зачитаха, след което рязко смени посоката и прекоси фойето към кабините с телефони. Бръкна в джоба на шортите си за дребни, набра номера, който беше запомнил наизуст, и зачака да отговорят на обаждането му. Беше разгневен и разстроен и изхвърли от съзнанието си всички други мисли, освен онези, които бяха свързани с инстинкта му за самосъхранение. Ненадейно всичко в главата му придоби съвършено отчетливи измерения.

Ливи потрепери в хладния коридор на връщане към стаята си. Беше предоставила на Джеймс половин час, за да се успокои, и сега наистина се налагаше да поговори с него, за да изглади нещата, преди да отпътува. Отвори вратата на стаята, видя, че в банята свети, и хвърли плажната си чанта на леглото. Пристъпи към вратата на банята.

— Джеймс? — постоя малко в очакване Джеймс да се обади. — Слушай, Джеймс, искам да се опитам да ти обясня... аз... — тя пристъпи още по-близо. Не чуваше нищо друго, освен жуженето на вентилатора на отдушника. — Джеймс... Виж, съжалявам, аз... — Ливи отвори вратата и влезе вътре. — Джеймс? — банята беше празна. — Джеймс?

Отиде направо в спалнята и отново извика името му, макар да съзнаваше, че няма смисъл, после се върна в банята. Видя влажна кърпа, закачена на рамката, и банските му, захвърлени на пода. Явно беше дошъл в стаята, беше си взел душ и веднага беше излязъл навън. Тя вдигна банския от земята и въздъхна тежко.

— Майната ти, Джеймс — измърмори Ливи. В отношенията им нищо не вървеше както трябва. Остави банския му на рамката за сушене до хавлията и посегна към крановете на душа, за да пусне водата за себе си. Свали тениската си през глава, махна банския си и застана под топлата струя вода, като взе гъбата и бавно насапуниса цялото си тяло. Беше объркана и тъжна през последните няколко дни.



Облегна се на покритата с плочки стена и прокара ръце по тялото си, така както Джеймс би трябвало да го направи. Отдавна имаше нужда от това удоволствие и освобождаването я накара да извика в празната, потънала в тишина стая.

Джеймс стоеше до високия, як бразилец в кабината на асансьора и се опитваше да не вдъхва силната миризма на наситен, тежък одеколон. Беше нервен, усещаше как потта се стича по тила му и здраво стискаше ръце зад гърба си. Гледаше как се сменят етажите на „Кобакабана Палас“ на табло над вратата и разбираше, че вече нямаше връщане назад. Това беше, молеше се на Бога да не беше прибързал фатално.

Излезе от асансьора и последва бодигарда по коридора към един апартамент в дъното, после през вратата в просторна, модерно обзаведена стая с огромни прозорци, които гледаха към ширналия се залив и плажа Кобакабана. Бодигардът изчезна през една вътрешна врата, като остави Джеймс да чака напрегнато, едва прекрачил прага, а потта вече свободно се стичаше по лицето му. Джеймс я избърса с копринена кърпичка и си пое дълбок дъх, оглеждайки стаята. Очите му автоматично се приковаха в гледката навън.

След минута един висок и представителен испанец влезе през междинната врата и спря, като втренчи поглед в него. Джеймс пристъпи напред, но после рязко спря. Разбираше кога трябва да стои на разстояние.

— Джеймс Уорд? — попита испанецът.

Джеймс кимна. Почувства как гласът му се скова в гърлото и си каза отривисто: „Не, не сега. Имам прекалено много за губене.“

— Какво бих могъл да направя за вас, Джеймс Уорд? — попита хладно испанецът. И като успя да овладее страха си, Джеймс бавно започна да обяснява.

Ливи лежеше в леглото и четеше, когато телефонът до нея иззвъня. Беше вече средата на следобед и тя бе започнала да се притеснява за Джеймс — него го нямаше вече два часа. Вдигна слушалката.

— Да, моля? Ливи Дейвис е.

— Ливи, привет, аз съм.

— Джеймс! Къде си, започнах да се трев...

— Знам, знам. Извинявай, Лив, не биваше така да изчезвам. Слушай, Лив, в момента съм близо до „Сал енд Пименто“ и си помислих, че може би ще се съгласиш да дойдеш насам, да обядваме и да позяпаме бразилските знаменитости. Какво ще кажеш?

Ливи се поколеба.

— Не знам... Трябва да си стягам багажа и...

— И нищо — прекъсна я Джеймс. — Аз ще го приготвя вместо теб по-късно. Хайде, Лив, чувствам се ужасно, не искам да се разделяме с лошо. Пък и ще се позабавляваме!

Ливи се усмихна. Джеймс бе истински специалист в изкуството на убеждаването.

— Добре тогава. Къде се намира това място?

— На „Руа Пол Редферн“ 63. Хвани такси. И да се понагиздиш, че както разбрах, там конкуренцията е доста силна!

Тя се разсмя.

— Добре! Ще се видим след... Двадесет минути, да речем?

— Става. Не закъснявай!

— О, няма — и след тези думи Ливи затвори. Слезе от леглото, пристъпи към гардероба и извади единствения елегантен тоалет, който беше донесла със себе си — пепеляво сив копринен костюм, и го метна на облегалката на стола. Хвърли поглед към отражението си в огледалото, взе четката си за коса и започна да се реше, като се усмихваше през цялото време. Духът ѝ се беше повдигнал и всички съмнения относно Джеймс ненадейно се бяха стопили.

Десет минути по-късно прекосяваше фойето. Отиде до рецепцията, за да попита служителя как да стигне до ресторанта. Имаше достатъчно време, затова реши да стигне пеш до него. Пъкна картата с очертания от него маршрут в чантата си, сложи си слънчевите очила и излезе под яркото слънце. Ресторантът се намирал на три преки от хотела и разходката дотам не би трябвало да ѝ отнеме много време. Тя закричи самоуверено и елегантно в указаната посока, като си мислеше с радост за предстоящия обяд с Джеймс.

Приблизително тридесет секунди след като тя изчезна от полезрението, Джеймс излезе от телефонната кабина в дъното на фойето и взе асансьора до четвъртия етаж. Знаеше какво разстояние трябваше да измине тя и разполагаше с не повече от осем минути.

Отвори вратата на стаята им и го лъхна лекият аромат на нейния парфюм, който още витаеше във въздуха. Джеймс затаи дъх, за да го избегне. Отиде в банята с чантата с четирите двулитрови бутилки уиски в представителни кутии и заключи вратата след себе си. Постави картонената чанта на капака на тоалетната чиния, разкопча ризата си и започна да сваля широкия колан, опасан през гърдите му.

Накрая с леко треперещи ръце наистина се зае с това, което стотици пъти бе упражнявал вкъщи. Оставаха му около пет минути.

— Къде, по дяволите, се губиш? Каза ми да не закъснявам, а даже не беше тук!

Влизайки в „Сал енд Пименто“ двадесет минути по-късно, Джеймс се наведе и прегърна Ливи със смирен и извинителен израз на лицето си.

— Съжалявам, Ливи, наистина адски съжалявам! — той издърпа стола си, седна и пое и двете ѝ ръце в своите. — Като излязох от телефонната кабина, налетях на едни типове от конференцията и те настояха да прием по едно — целуна дланите ѝ и се усмихна безпомощно. — Не, казах им, amigos, по!

— Но това е на испански!

— О да, после казах не, скъпи приятелю, на най-добрия португалски, на който съм способен, няма да стане, защото имам среща с приятелката си, с любовта на живота си, не мога да дойда. Не! Моля ви, не!

Ливи започна да се смее.

— За бога, Джеймс! Стига! Прощавам ти — тя отдръпна ръцете си и взе картата с менюто. — Но все пак това беше сериозна тактическа грешка — отбеляза, скрила лице зад бялата кожена папка.

— Така ли? И защо?

— Защото ми даде цели двадесет минути да се ориентирам в менюто и да намеря най-екзотичните и скъпи ястия и ще те разоря! — тя свали леко картата с менюто и го погледна над ръба ѝ. Той беше

спокоен и усмихнат насреща ѝ и Ливи ненадейно се натъжи. За първи път от месеци насам Джеймс изглеждаше щастлив.

— И така, какво ще поръчаш? — попита той, като отбягваше погледа ѝ. — Освен огромния коктейл с шампанско?

— Освен какво? — тя вдигна очи объркана точно в момента, в който сервитьорът донесе две чаши „Кир Роаял“ и купичка с осолени бадеми. — О, разбирам — тя изчака той да остави чашите на масата, след което се наведе напред и целуна Джеймс по бузата. Това беше любимото ѝ питие. — Празнуваме ли нещо?

— Не — Джеймс се отърси от лекото чувство за вина, което за миг го жегна в гърдите. — Нищо — вдигна чашата си. — Хайде, да пием! Остават ни още само пет часа заедно в Бразилия — той отпи от газираното розово вино. — Нека ги използваме по най-добрия начин!

По-късно същата вечер, след като беше поспала, за да отшуми ефектът от петте коктейла с шампанско и обилния обяд, Ливи се събуди със спомена за тези думи и отвори очи. Видя Джеймс да седи на ръба на леглото и да я наблюдава. Претърколи се на една страна, отметна косата от очите си и му се усмихна.

— Защо ме гледаш?

Той вдигна рамене. Наблюдаваше я непрекъснато от момента, в който бе скрил бутилките в куфара ѝ, без да е сигурен защо го прави, но чувствайки се странно спокоен, изпълнен с особена решимост за първи път от месеци насам, почти без никакво съмнение.

Ливи се изправи в леглото и погледна куфара си, напълно готов и заключен, оставен на пода. Джеймс предугади думите ѝ.

— Оставих ти тоалетната чантичка и дрехи за пътя — каза. — Реших да затворя куфара, защото времето напредва. Носачът ще дойде за багажа ти след около половин час.

Ливи седна и се протегна.

— Значи ще е най-добре да ставам — тя пусна крака на пода, изправи се и остави чаршафа да се свлече на пода. Обърна се гола към него. — Джеймс... аз...

Той стана и тръгна към прозореца.

— Ще закъснееш, Ливи.

Тя кимна и минута по-късно той чу ромона на водата от душа в банята. Погледна надолу към басейна в подножието на хотела, бляскаво син на цвят, искрящ под лъчите на залязващото слънце и си пое дълбоко дъх. Вече не му оставаше много, помисли си с облекчение, само още един час и всичко щеше да свърши. Само още един час чакане.

Джеймс и Ливи стояха във фойето на хотела заедно с останалите членове на снимачния екип, докато Роджър се опитваше да държи под око багажа им, който в момента се товареше на автобуса. Разменяха си усмивки, като го гледаха как се щура от носач на носач и крещи на развален португалски да внимават с проклетите камери и по-полека да хвърлят чантите им, по дяволите. Той се върна обратно при групата, потънал в пот и със зачервено лице, и цветисто изруга по адрес на „Примо“ и тяхното упорство да пратят специален автобус за екипа на „Сити Телевижън“.

— Защо, тяхната кожа, не оставиха тази работа на проклетите служители от хотела! Понятие нямам! Въобразяват си, че ни правят голяма услуга, като пращат някакъв малоумен шофьор, който не може да различи щайга с картофи от чанта скъпоструващ багаж! Господи! — той отново се устреми напред, когато вдигнаха чантата на Ливи и я запратиха в автобуса, като подхвана отначало тирадата си от крясъци. Ливи се облегна тежко на плота на рецепцията, като ѝ се искаше час по-скоро да приключат с бъркотията по товаренето. Не обичаше отпътуванията. Щом събереше багажа си, нямаше търпение да напусне мястото.

Най-после, няколко минути по-късно, Роджър се върна обратно при тях, като бършеше лице в голяма памучна носна кърпа на точки.

— Уф, добре, момчета, вече може да се омитаме. Надявам се всички да сте взели каквото ви е необходимо в ръчния си багаж, защото, както се оказа, това е последният път, в който виждате куфарите си. „Примо“ са уговорили с авиокомпанията някаква специална преференция за багажа ни заради сигурността на апаратурата и куфарите ще минат по същия параграф — той тръгна към изхода на хотела. — Господи, прилича ми на скапана екскурзия с училищен автобус!

Останалите членове на екипа бавно взеха в ръце чантите си и го последваха.

— Слушай, Ливи — каза Джеймс, щом Ливи понечи да тръгне. — Ще се обадя на Хю да дойде да те вземе от летището.

— О, Джеймс, няма нужда да го ангажираш. Ще си хвана такси с Фил или с някой друг.

— Не, не. Ще му звънна. Той така или иначе щеше да идва да ни взема двамата — Джеймс се усмихна. — Нали знаеш колко обича да се чувства важен и полезен?

Ливи отвърна на усмивката му.

— Да, добре тогава.

Тя остана за миг на мястото си и Джеймс се приведе, взе чантата от ръката ѝ и я пусна на пода. Обгърна я с ръце.

— Довиждане, Ливи — прошепна, като я притисна към себе си. Не чувстваше нищо, нито страх, нито угризения, нищо.

— Довиждане, Джеймс — тя го целуна по бузата и той я пусна от обятията си.

— Лек път — добави. „Естествено, че ще е лек, каза си. Какво би могло да се случи?“

Ливи се усмихна и допря длан до устните си, за да му прати въздушна целувка. После се наведе да вдигне чантата си, извърна се към отворената врата и излезе. Не се обърна повече назад, това не ѝ беше присъщо.

## **ВТОРА ЧАСТ**

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На седемстотин и петдесет хиляди метра височина, някъде над брега на Испания, Ливи безцелно прелистваше страниците на списанието на авиокомпанията, като хвърли кратък поглед към предлаганите на борда стоки и отхвърли мисълта да купува каквото и да било. Гледаше едновременно стюардесата, която се приближаваше по пътеката, тикайки пред себе си количка с топли закуски в пластмасови чинии, и мъжа, който седеше на третата редица отпред. Беше го виждала и преди, не можеше да си спомни къде, но определено го беше виждала.

Зачака вървящата с гръб към нея стюардеса да застане до него и се опита да зърне лицето му, когато той вдигна чашката си за кафе, но ѝ беше трудно. Мъжът седеше от вътрешната страна и стюардесата се наведе към него, като го закри почти изцяло. Ливи въздъхна, затвори списанието и го пхна обратно в отделението на гърба на предната седалка. Огледа се за Фил с надеждата, че той ще се върне, преди закуската да е пристигнала. Ненавиждаше храната с дъх на пластмаса, но след десетчасов полет бе готова да яде каквото и да било, само и само да поразсее скуката. Видя Фил да се задава откъм тоалетната и му се усмихна.

— Здравей. Доста време се забави.

— Ами, наложи ми се буквално да завлека една от стюардесите там, за да я направя член на клуба за силни усещания, и после, щом веднъж се заключихме, се оказах безпомощно заклещен на онази нелепо миниатюрна седалчица със свалени панталони до глезените и с моя внушителен...

— О, моля ти се! — Ливи се разсмя и се дръпна встрани, за да може той да мине на мястото си от вътрешната страна. — Спести ми подробностите, Фил! Не бих могла да си представя нещо по-ужасно!

— Много ти благодаря! — той седна, прибра чантата с тоалетните си принадлежности в отделението за багаж под седалката и закопча предпазния колан. Пътуванията със самолет му действаха на нервите и той беше прекарал целите дванадесет часа здраво завързан



за седалката с огромен медал на „Свети Христофор“, закачен на пуловера му.

— Слушай, Фил, не поглеждай натам сега, но отпред седи един тип, който мисля, че съм виждала и преди. Мисля, че беше в хотела ни в Рио.

— Къде?

Ливи посочи с кутрето си редицата на няколко ярда пред тях. Фил веднага изви глава натам и се вгледа продължително.

— Фил! — изсъска му тя. — Престани!

Фил избухна в смях.

— За Бога, Ливи! Според мен имаш прекалено развинтена фантазия! — той отново погледна натам и допълни. — Би могъл да е журналист от „Сънди Таймс“, разбира се, който те следи, откакто откри местонахождението на потайната звезда Лени Дуче, и сега бърза да се върне в Англия, за да изфабрикува своя шедьовър, статията си „Световна новина“ за неделното издание на мижавия си печатен орган.

Ливи сръга Фил в ребрата и той се ухили до уши. Колегата ѝ се наведе напред за трети път.

— Хей, чакай малко! Това не е ли Андрю Нийл?!

Сега вече и Ливи избухна в смях.

— Добре де, добре! — тя поклати глава. — Говорим сериозно, Фил! Мислиш ли, че си го виждал преди?

Фил завъртя очи и този път огледа мъжа както трябва и колкото се може по-дискретно.

— Всъщност май действително съм го виждал.

Ливи сбърчи чело.

— Стига, Ливи! И така да е, това е просто съвпадение — той се усмихна. — Нали не се тревожиш сериозно?

— Не знам — нещо в него действително я тревожеше. Сега вече си припомни, че го беше виждала в хотела три или четири пъти. Фил я хвана за ръката и я пхна под своята.

— След час, час и нещо се приземяваме на доброто старо летище „Хийтроу“, в добрата стара Англия, където никога не се случва нищо необичайно! — той вдигна лице към стюардесата, която в този момент му подаваше закуската. — Нали така?

— Моля? — тя се усмихна с отработена до съвършенство изкуствена усмивка, която обаче бе леко пресилена по краищата,

заради прекалено дългото време, прекарано във въздуха и сред пътниците.

— Няма значение — отвърна Фил. Взе закуската си и отгърна горния край на горещото фолио. — Скоро ще си бъдем у дома, Ливи. Представи си само! Стек с пържени картофи, сос от люти чушлета и бутилка „Нюкасъл Браун“<sup>[1]</sup> — Фил разкъса пластмасовата опаковка на ножа и вилицата за еднократна употреба и бодро започна да бодне гумения омлет и бледото, доста изнурено на вид, парче бекон.

— Ммм, вкуснотия! — възкликна той и Ливи не успя да сдържи усмивката си.

Боже, Фил има право, помисли си Ливи, като стъпи на мокрия черен асфалт на лондонското летище „Хийтроу“, даже времето в Англия е предсказуемо. Вдигна яката си, за да спре сивите капчици на дъжда, които се стичаха отзад във врата ѝ, и последва потока от залитащи от дългия полет пътници към терминала. Виждаше Роджър и Ханк в далечния край на самолета, а Фил вървеше зад нея, но беше загубила от погледа си мъжа, когото бе разпознала по-рано. Той сякаш се бе стопил в тълпата.

Като влязоха в терминала, започна безконечната разходка през портала за паспортна проверка, после по движещия се пешеходен пояс по дългите цели мили коридори. Ливи търпеливо се влачеше зад хората пред себе си и си мислеше как ще поспи в огромното си, прекрасно и удобно легло, след което вероятно щеше да си направи късна вечеря с Люси в „Орсос“. Не говореше много с Фил, който бе зад нея. Знаеше, че мислите му вече бяха при жена му и бебето, и я бодна леко чувство на завист, че той щеше да бъде посрещнат от някой, който го обичаше.

Най-сетне стигнаха участъка за паспортен контрол. Ливи се нареди на гишето за граждани на Обединеното кралство и бързо премина от другата страна, където бяха екраните за обявяване на пристигането на багажа от съответните полети. Пусна чантата си на земята, застана до Фил и мълчаливо зачака да изпишат номера на техния полет от Рио.

— Полет 726 на Британските авиолинии от Рио пристига сега, Пийт!

Един от двамата митничари на входа на хангара извика служителя с кучето, когато камионът се приближи към платформата.

— Добре, след секунда съм при вас — извика и той в отговор. Камионът спря със задницата напред и смъкна платформата. Двама от служителите по разтоварването скочиха на земята и започнаха да хвърлят чантите върху подвижната лента за багажа.

Униформеният служител, който беше с Джип, петгодишната златиста лабрадорка, пристъпи към купчината и зачака товарачите да приключат с работата си. Разговори се с двамата митничари и се наведе да пусне кучката от каишката. Задържа я за момент за нашийника, докато куфарите бъдат нагласени, след което я пусна напред.

— Действай, Джип — изкомандва, — хубаво ги подуши тези чанти! — отстъпи назад заедно с другите двама служители и загледа как кучето се изкатери по купчината с багаж. И тримата помълчаха за момент в пълно съсредоточаване. — Охо! Джип май откри нещо!

И тримата се възряха в кучето, което задраска с лапи и задуши един черен куфар, като яростно тикаше муцуната си в него. Започна и да го хапе, когато единият от униформените включи радиостанцията си.

— До всички роднини на Виктор — изрече в ефир, — имаме жива стока.

Стопанинът на Джип се качи върху подвижния пояс и дръпна кучето от куфара.

— Черен „Самсонайт“ — извика през рамо. Дръпна Джип за нашийника, свали я на земята и я завърза за каишката ѝ. — Браво, Джип! Браво, моето момиче!

Той потупа кучката по главата и я почеса зад ушите, докато тя послушно седеше в краката му. Митничарят с радиостанцията отново се включи в ефир, като знаеше, че поне двама служители вече са заели местата си в залата за получаване на багаж, готови да наблюдават куфара, който щяха да пуснат по лентата.

— Виктор едно-две, Виктор две-три, багажът е черен куфар „Самсонайт“ с метален обков, с една дръжка. Няма други белези по него. Върви след кафяв куфар, обточен с кожа и преди син, кариран сак... В момента излиза — той кимна на служителя с кучето и изключи радиото. — Джон мина ли нататък?

Стопанинът на Джип кимна с ясното съзнание, че всички бяха по местата си и се загледа в останалите чанти, които се изнизваха по лентата.

Ливи стоеше сама до лентата за получаване на багаж и чакаше куфара си. Дебс първа припряно бе излязла навън, осъзнавайки, че Мери, съпругата на Роджър, навярно го чакаше на изхода за пристигащи. Ханк беше взел своя куфар и беше хукнал на среща с приятелката си, а Фил и Роджър бяха тръгнали по нейно настояване. Знаеше, че и двамата ги чакаха съпругите им.

Забеляза, че багажът ѝ тъкмо излизаше на лентата между кариран сак и кафяв куфар и пристъпи напред, за да го извади от гондолата. Дръпна го с все сила, освободи го и го стовари върху количката. Беше дяволски тежък и Ливи се запита какво, по дяволите, беше помъкнала.

— Уф! — тя застана зад количката и я бутна напред към зелената зона на митницата. Хвърли поглед през рамо да види дали не бе забравила нещо, след което се взря право пред себе си. Господи, колко хубаво беше човек да се върне у дома!

Като зави с количката зад ъгъла на зелената зона, Ливи се опита да погледне през стъклената преграда в залата за пристигащи, когато към нея пристъпи един митничар и с жест я подкани да отбие встрани. Тя спря изненадана, но все пак се усмихна учтиво.

— Извинете, госпожо, бихте ли ми казали откъде пристигате?

— Да, разбира се! Рио де Жанейро, Бразилия — тя сведе поглед към чантата си. — Билетът ми е тук някъде.

— Бихте ли ми го показали заедно с паспорта си, ако обичате?

Ливи се взря в него озадачена. Никога преди не я бяха спирали и не знаеше дали това бе обичайна процедура.

— Да, да, естествено — отвърна, ровейки се в чантата си. Извади документите си за пътуването и му ги подаде.

— Великобритански поданик ли сте? — служителят разтвори паспорта ѝ.

— Да.

— Колко време сте били извън страната?

— О, кхъм, не съм сигурна — Ливи започна да изпитва леко притеснение. — Заминах на дванайсети февруари, което ще рече... ъ-ъ... преди единадесет дни. Защо?

Служителят пренебрегна въпроса ѝ.

— Това тук вашият багаж ли е?

— Да... аз... — тя спря и замълча. Нещо в поведението му започваше да ѝ действа на нервите.

— Лично ли го опаковахте?

— Да — изобщо не ѝ хрумна да спомене, че никога не приготвяше багажа си сама, защото Джеймс го правеше вместо нея.

— Носите ли нещо заради друг човек?

— Не.

— Знаете ли, че се намирате в зелената митническа зона?

— Да, естествено аз...

Служителят я прекъсна.

— Наясно ли сте с митническите разпоредби?

— Да.

— Имате ли нещо у себе си в разрез с тези разпоредби?

— Не.

— Притежавате ли нещо, с което сте се сдобили или което са ви дали в чужбина и което внасяте в Обединеното кралство?

Въпросите сякаш нямаха край.

— Не — отвърна Ливи, като започваше да става нетърпелива.

— Бих желал да прегледам багажа ви, ако обичате.

Тя отново го изгледа с изненада.

— О, да, да, разбира се.

Митничарят се приближи към количката, вдигна куфара ѝ и го постави върху плота за претърсване. Стомахът на Ливи мигновено се преобърна. Знаеше, че няма от какво да се страхува, но не можеше да превъзмogne това чувство. Не обичаше служителите на властта, те винаги я караха да се чувства виновна.

— Бихте ли отворили куфара, моля?

Ливи бръкна в чантата си и извади портфейла. Отвори ципа му, откри ключа за куфара сред дребните монети, останали ѝ от Бразилия. Пъхна го в ключалката, завъртя го, куфарът се отвори с изщракване, тя вдигна капака и отстъпи крачка назад, за да може митничарят да прегледа вътрешността му. Загледа го как маха горния пласт дрехи, пепелявосивият ѝ копринен костюм, след което ненадейно цялото ѝ тяло се скова. Отдолу, скътани между блузите ѝ, се показаха четири двулитрови бутилки уиски в луксозните им кутии.

Митничарят се пресегна и извади една от кутиите. Отвори я и измъкна отвътре бутилката.

— О, Господи, аз!... — Ливи вдигна ръка към гърлото си, неспособна да си поеме дъх. В бутилката нямаше течност. Тя беше пълна догоре с нещо, което приличаше на талк на прах. Мъжът мълчаливо направи същото с останалите две бутилки и Ливи залитна напред и се вкопчи в ръба на плота, защото коленете ѝ се подкосиха под нея. Всичките бяха идентични.

Митничарят я сграбчи над лакътя и я задържа в изправено положение. Ливи се задъха, зави ѝ се свят.

— О, Боже... аз... — отпусна се върху пейката и скри лице в шепите си.

— Виждали ли сте тези бутилки преди?

Тя поклати глава, неспособна да вдигне лице.

— Моля, отговорете на въпроса ми, мадам.

Ливи вдигна очи.

— Не! Никога!

Служителят извади бутилките от куфара и ги постави върху плота за митническа проверка. Ливи започна да трепери.

— Арестувам ви по подозрение за контрабандно внасяне в страната на забранени наркотични вещества — изрече той. — Не е необходимо да казвате нищо, освен ако не желаете, но каквото и да кажете, то може да бъде използвано в съда като доказателство — служителят погледна часовника на китката си. — В момента е точно девет и петнадесет сутринта — завърши той и затвори капака на куфара.

Ливи припадна.

---

[1] Тъмна бира. — Б.пр. ↑

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хю стоеше зад тълпата в залата за пристигащи и се оглеждаше за етикет БА върху куфарите на излизащите през портала. Полетът се беше приземил преди двадесет минути и той напрегнато следеше потока от пътници, за да зърне лицето на Ливи. Нервничеше, по тила му пробягваха иглички, а стомахът му се бе свил в болезнен възел. Не такъв беше планът. Джеймс беше прибързал, малодушен идиот такъв! Ако нещо се объркаше, Боже Господи! Той щеше...

Хю се взря над главите на хората отпред. Видя мъж с количка, натоварена с камера и снимачна апаратура, да маха на съпругата и детето си и да пристъпва към тях. Точно преди да стигне края на тълпата, го спря митнически служител и на лицето му моментално се изписа тревога. Хю се взря по-внимателно в апаратурата, по всички касетки и куфари имаше разлепени знаци на Сити Телевижън. Възелът в стомаха му се стегна още по-здраво.

Наблюдавайки със затаен дъх сцената, видя как жената и детето се приближиха към мъжа и митничаря. На нея ѝ беше обяснено нещо и на нейното лице също се изписа смайване и тревога. Тя кимна, вдигна лице към съпруга си и двамата заедно последваха митничаря през залата към врата с надпис „Само за вътрешни лица“.

Хю преглътна мъчително и леко се промъкна покрай задната част на тълпата към стъклените врати на зелената митническа зона. Проправи си път напред, за да види какво ставаше там. Стъклото бе от тъмните и беше трудно да се различи ясно каквото и да било. Устреми се още малко напред, избутвайки една жена пред себе си и в този миг съзря Ливи. Замръзна на място.

Секунди по-късно, без да поглежда повторно, Хю се извъртя на пети, с лакти си проправи път през навалищата и с широка крачка, почти тичайки, прекоси залата за пристигащи и се устреми навън към паркинга. Стомахът му яростно се преобръщаше, а ушите му бучаха от притока на кръв. Щом излезе от сградата на летището, започна да тича. Трябваше да се измъкне оттам, преди Ливи да им каже, че щяха да я посрещнат, трябваше да се измъкне от летището. По най-бързия начин.

Наложи си да се успокои привидно, като доближи будката за разплащане, и бръкна в джоба си, за да извади квитанцията и дребни. Плати на гишето, извъръщайки лице, за да не може мъжът да го види както трябва, след което взе разписката си за излизане от паркинга. Хукна по стълбите за дясното ниво на гаража и притича към колата си.

Качи се в нея, завъртя стартера и здраво стисна с две ръце кормилото. Тресеше се от глава до пети. Включи на скорост, излезе от клетката за паркиране и се устреми към изхода. Равномерното жужене на двигателя на поршето го поуспокои. Щом излезе на шосето, взе телефона си и натисна повторно избиране. Веднага се свърза с адвокатата си.

— Маркус, Хю Хауърд е.

— Здравсти, Хю. Как?...

— Маркус, в момента имам среща с теб, разбираш ли ме? Запиши си го в бележника.

— Хю, опасявам се, че...

— Запиши си го в бележника веднага, Маркус! И напусни офиса си за час, час и нещо. Иди да пиеш кафе някъде и си запази квитанцията от сметката.

— Хю...

— Нали затова ти плащам, Маркус, в случай че някога ми потрябва нещо. Направи го! — Хю изключи телефона. Нямахше какво повече да обяснява. Плащаше доста тлъсти чекове именно за такъв вид осигуровка. Натисна с крак педала на газта, мина във външното платно и изпревари колата пред себе си. Ако лайното се удареше във вентилатора на тавана, той трябваше да е дяволски сигурен, че няма да стои в обсега му.

Ливи седеше скрила лице в шепите си. Беше в това положение непрекъснато през последния час. Нищо от това, което ѝ казваха, не можеше да стигне до съзнанието ѝ. Цялата ужасна сцена се повтаряше отново и отново и тя имаше чувството, че не беше там, сякаш всичко това не се случваше с нея. Не знаеше какво се беше случило, действително не знаеше. В един момент беше на път да вземе куфара си, беше се сбогувала със снимачния си екип, а в следващия беше в стаята за разпити с двама представители на властта и въпроси, думи,



изясняване на права, още въпроси, като всичко се въртеше ли, въртеше в главата ѝ. Вдигна лице, щом две жени в униформа влязоха в стаята.

— Ливи Дейвис?

Тя се взря невиждащо в жената, която заговори.

— Ще направим обиск на вас самата. Бих искала да насоча вниманието ви към разпоредбите за възражения срещу обиск на личността — жената кимна към стената. Ливи изобщо не погледна натам. — Бихте ли се изправили, моля?

Служителят, който я беше арестувал и бе стоял при нея почти през цялата сутрин, мълчаливо тръгна към вратата и излезе. Жените пристъпиха напред, а Ливи се изправи, както я бяха помолили. Забеляза равнодушния поглед на едната служителка и чак тогава проумя какво се искаше от нея. Започна да трепери.

— Бихте ли свалили всички части на облеклото си поотделно и ги подали към мен. Ще свалите всяка следваща по мое нареждане.

Ливи се втренчи в земята за няколко минути, след което свали пуловера си и го подаде на служителката. Стоеше притеснено и чакаше, докато той беше разгледан внимателно, сгънат и поставен на масата. Разкопча полата си и после я свали.

Няколко минути по-късно, застанала гола, Ливи обгърна с ръце гърдите си и се опита да възпре треперенето си. Не можеше да вдигне очи към жените. Беше се втренчила в пода и сълзите ѝ напиха болезнено в гърлото ѝ. Както ѝ се стори след цяла вечност една от жените каза:

— Добре, вече можете да се облечете.

Тя кимна, посегна към сутиена си и най-после се разрида.

Фрейзър влезе в кабинета си тъкмо когато телефонът зазвъня, и се наведе през бюрото, за да вдигне слушалката.

Силното му мускулесто тяло беше по-гъвкаво, отколкото изглеждаше. Задържа слушалката на разстояние от ухото си и се вгледа в белия макет на статията, която трябваше да влезе във вечерното издание на вестника му.

— Да. Фрейзър Стюарт, „Ангъс Прес“ — изрече с обичайния си рязък и не многословен маниер. Чу единствено тишина и повтори още по-рязко: — Да? Какво обичате?

Изпусна статията, която държеше в ръце и се изпъна сепнато.

— Господи, Ливи? Какво има?... Ливи? — изчака няколко секунди и сърцето му оглушително заби. — Ливи, говори по-бавно, опитай се да се успокоиш, ако можеш. Не, не, няма нищо, скъпа, не съм затворил — сграбчи писалка от моливника на бюрото и откъсна част от страницата със статията. — Опитай да ми го кажеш бавно... да, да, разбрах те — той се помъчи да запази спокойствие, но пред очите му причерня от шока. — Откога си там? Добре. Разбирам. Да, ще тръгна със следващия полет... Слушай, Ливи, а Джеймс къде е? — стисна още по-здравослушалката, като чу риданията й. — Слушай, няма нищо, скъпа. Не се тревожи, моля те. Веднага идвам — записа си това, което му каза тя. — Да, разбирам. Добре. Чуй ме, опитай се да не се тревожиш, Ливи. Всичко ще се оправи, да, обещавам... — връзката прекъсна.

Фрейзър изруга и тръшна слушалката върху вилката. Скочи на крака и излезе във външното помещение.

— Керъл? — взря се за миг в празното бюро, след което изкрещя: — Керъл!!!

След миг секретарката му влетя в стаята.

— Какво? Какво има?

— Керъл, веднага хвани телефона и ми запази място за следващия полет за „Хийтроу“, Лондон! После излез и ми купи тоалетни принадлежности и други неща за няколко дни престой. Нямам време да си ходя вкъщи!

— Добре — Керъл вдигна телефона. — Добре ли си, Фрейзър? — беше искрено загрижена, никога досега не го беше виждала толкова потресен.

— Да. Всъщност не, обаче нямам време за обяснения — той се прибра обратно в кабинета си и миг по-късно подаде глава през вратата. — Благодаря ти, Керъл.

Тя сви рамене и продължи да набира телефонния номер на летището.

Седнал пак зад бюрото си, Фрейзър напрегнато очакваше от бюро справки да вдигнат слушалката от другата страна и се чувстваше сякаш се бе върнал дванадесет години назад, в Оксфорд, с все същите объркани чувства на шок и тревога и невероятния копнеж, който се

носеше ли, носеше в тялото му, сладостен и болезнен. Господи, колко добре си го спомняше, спомняше си го, като че ли беше вчера!

Тя беше на седемнадесет, прекалено млада за Оксфорд, но и прекалено умна, за да бъде някъде другаде, и така нетърпелива да се измъкне от дома си, с такова отчаяние, желаеща да избяга от болката заради развода на родителите ѝ. Така и не разбра защо бе избрала точно него, какво я беше накарало да се обърне към него в онази ужасна нощ и след това, но знаеше, че по някакъв начин бе успял да я спаси от болката ѝ. Беше я любил през цялото време, нощ подир нощ, със сила и енергия, която никога дотогава не беше познавал и никога не бе изпитвал след това, а тя се беше вкопчвала в него, беше викала, извивала тялото си под неговото, карайки го да копнее болезнено години наред след това само при мисълта за тези дни. Самоубийството на баща ѝ в средата на първия семестър в Оксфорд беше сложило началото на болезнено кратка връзка, но той така и никога не беше успял да я забрави. Нито за миг.

Сепна се, когато връзката се осъществи.

— О, да, хъм... Маршал, Грейс Ин, Лондон. Благодаря — зачака. По линията прозвуча компютърен глас и той си записа номера. Натисна вилката, след което набра новия телефонен номер. Секунди по-късно се свърза със служителя в кантората.

— Бихте ли ме свързали с Питър Маршал, ако обичате? — получи стандартния отговор, че господин Маршал е в съда. — Разбирам — отвърна той. — В такъв случай бихте ли ми предали съобщение, моля? Да, неотложно е, във връзка със заварената му дъщеря, Ливи Дейвис. Да, тя е задържана в митницата на летище „Хийтроу“ по някои изключително сериозни обвинения. Тя ми се обади. Името ми е Фрейзър Стюарт — изчака нетърпеливо секретарката да запише всичко това. — Той може да се свърже с мен на телефон... — последва още един момент тишина, след което Фрейзър добави: — Записахте ли го?... Добре! Този номер ще важи само за следващия един час обаче, след което ще бъда в самолета на път за Лондон. Благодаря ви — Фрейзър рязко затвори.

Изправи се, отиде до остъклената стена на разхвърляния си малък кабинет и се вгледа в Керъл, която още говореше с авиокомпаниите. Защо, по дяволите, Ливи се беше обадила на него?

Ала нямаше време за размишления, в следващия момент телефонът иззвъня. Той се стрелна към него и сграбчи слушалката.

— Фрейзър Стюарт. Здравейте, господин Маршал. Да, аз се обадох. Извинявайте, че... Не, аз съм стар приятел от Оксфорд. Не, не зная защо се е обадила на мен... Да, разбирам ви напълно, но тя звучеше съвсем объркана и много разстроена. Навремето бяхме много близки и... — ненадейно търпението на Фрейзър се изчерпа. — Слушайте какво, господин Маршал, разбирам, че сте много разтревожен, но и аз самият не зная почти нищо, освен това, че Ливи ми се обади преди десет минути в ужасно състояние и ми каза да дойда в Лондон. Не зная какво точно се е случило и съм не по-малко озадачен от факта, че се е обадила на мен, но навремето успях да ѝ помогна след самоубийството на баща ѝ и сигурно в това е причината — спря, за да си поеме дъх, след което продължи. — Както и да е, излитам от Абърдийн още днес следобед и до довечера ще бъда в Лондон. Не бих могъл да направя кой знае какво, освен да бъда там, затова се обадох на вас — изслуша отговора на Питър Маршал, вече по-спокоен, и накрая кимна. — Добре, благодаря ви, да, бих се радвал. Ще се видим на летище „Хийтроу“ в такъв случай. Ще позвъня, за да оставя информация за полета си — той си записа домашния телефон, който Питър му продиктува. — Точно така, още веднъж благодаря. Довиждане — Фрейзър се изправи и остави слушалката.

— Керъл? — извика от бюрото си, гледайки я през прозореца. Тя вдигна палец нагоре, като продължаваше да говори по своя телефон и накрая затвори.

— Следващият полет е в два и половина — извика му в отговор. — Имаш място за него.

— Хиляди благодарности.

Тя се усмихна.

— Добре, аз хуквам по магазините.

Керъл стана, грабна палтото си от облегалката на стола и взе дамската си чанта.

— Ще взема малко дребни на излизане.

Обаче Фрейзър не ѝ отговори, защото мислите му вече бяха с две стъпки напред. Щом щеше да отсъства за няколко дни, трябваше да даде указания на Гордън и да му обясни накратко плановете си за

следващите издания. За пореден път вдигна телефона, избра номера на печатницата долу и помоли да го свържат с редактора.

Питър се мушна с ягуара си между две паркирани полицейски коли и застопори на ръчна. Изключи двигателя и хвърли поглед нагоре към студената сива сграда, преди да излезе от колата и да посегне към служебното си куфарче. Откъдето и да се погледнеше, полицейското управление в северната част на летище „Хийтроу“ бе дяволски неприветливо и мрачно място и той се запита как ли, по дяволите, се справяше Ливи вътре. Изкачи стълбите забързано и влезе в чакалнята.

— Здравейте. Питър Маршал, юрист. Дойдох във връзка с Оливия Дейвис — представи се накратко. — Тя е задържана тук под полицейски надзор — сержантът зад бюрото го помоли да седне.

След няколко минути към Питър се приближи леко оплешивяващ млад мъж.

— Господин Маршал? Аз съм сержант Рейд, полицейският служител, натоварен с този случай. Бихте ли ме последвали, ако...

— Отначало бих искал да знам какво се е случило! — прекъсна го Питър.

— Да, разбира се. Ще ви заведа в едно от вътрешните ни помещения, където ще можем да разговаряме. После ще доведе затворничката, за да се срещнете с нея.

Питър трепна, като чу думата затворничка.

— Та аз още не съм чул обвиненията, сержант.

Сержантът погледна бланката, която държеше в ръцете си.

— Госпожица Оливия Дейвис е обвинена в следното: „съзнателно замесване във внос на вещество, което е в разрез с митническите разпоредби в страната“, в този случай става дума за кокаин хидрохлорид — изрече той.

Лицето на Питър остана безизразно.

— Какво количество?

— Моля, последвайте ме — отвърна полицаят. — Стаята за разговори се намира тук, вдясно — той тръгна нататък и Питър го последва. Като влезе в малката безлична стая за разговори, постави куфарчето си на масата и се обърна към сержанта.

— И каква е цялата история? — настоя отново.

— В девет и петнадесет тази сутрин лицето Оливия Дейвис е било спряно при преминаването на зелената зона на митницата, като са й били зададени редица рутинни въпроси. Впоследствие багажът ѝ е бил прегледан и вътре в куфара ѝ са били открити четири двулитрови стъклени бутилки, във всяка от които се е намирало значително количество от предполагаемо наркотично вещество, забранено за внос в страната.

— Какво количество?

— Изпратено е в лабораторията за анализ и установяване на теглото.

Питър впи очи в полицая.

— Приблизително от порядъка на около три до пет килограма — най-после отвърна той.

Лицето на Питър отново не издаде никакво чувство, но току-що чутото напълно го втрещи. Служителят продължи:

— След което госпожица Дейвис е била арестувана, претърсена и веществото е било подложено на митнически анализ. Пробата е била положителна и е показала наличието на кокаин хидрохлорид.

— А каква е била реакцията на Оливия?

Полицейският служител вдигна рамене.

— Бил е извикан лекарят на митническите служби, очевидно тя е припаднала при ареста. Напълно смаяна, шокирана, твърди, че не е имала ни най-малка представа за бутилките, че никога преди не ги е виждала — той повторно сви рамене. — Позната история.

— А вашето мнение? Неофициално?

Той въздъхна.

— Неофициално, нямам представа. Изглежда съвсем искрено разстроена, бих казал шокирана, почти пред нервен срив — той направи пауза, след което добави: — Но не са ли всички такива? — полицаят бе станал циник, беше се нагледал на контрабандисти на наркотици, какви ли не чешити, и беше наясно с нещата.

Питър придърпа куфарчето си към себе си и го отвори.

— А сега бих ли могъл да я видя, моля?

Сержантът кимна.

— Ще наредя да я доведат — той се спря на прага. — Отново неофициално. Тя така и не е поискала адвокат, нито веднъж. Странно е,

като се има предвид, че никак не е глупава. Сякаш все още не разбира какво ѝ се е случило.

Питър отбеляза този факт в бележника си.

— Типичен симптом на шок — отвърна. Полицаят кимна и излезе от помещението.

Питър прокара длан по лицето си и тежко въздъхна. Ливи наистина беше загазила сериозно и на този етап той изобщо не беше наясно как тя щеше да се измъкне оттук.

Вдигайки глава, щом вратата се отвори, Питър кимна на полицаия от предварителния арест и после погледна зад него към Ливи. Тя влезе мълчаливо в стаята. Лицето ѝ бе пепеляво, очите лишени от всякакъв израз и самата тя му се стори по-малка от последния път, когато я беше видял, точно преди заминаването, когато бе извисена, окрилена от вълнение заради своя „световен репортаж“. Сега изглеждаше свита, смазана под тежестта на шока.

— Час на започване на посещението тринадесет и петнадесет — изрече младият полицейски служител. — Присъстват вторият баща на затворничката, Питър Маршал, затворничката и полицаият по случая, сержант Рейд — той отбеляза цялата тази информация на бланката в ръцете си, след което затвори вратата и остави сержант Рейд вътре в стаята. Полицаият отстъпи крачка назад, за да остави Питър и Ливи в известна степен насаме.

— Ливи?

Тя пристъпи към масата и седна.

— Здравей, Питър — гласът ѝ бе немощен, объркан. — Как така...

— Фрейзър Стюарт ми се обади — прекъсна я Питър. Сержантът бе имал право, тя сякаш не беше на себе си. — Ливи, свързах се с адвокатата Дейвид Джейкъбс. Той ще дойде всеки момент. Вероятно ще успее да ангажира Себ Петри, за да те представя.

Ливи нервно примигна няколко пъти.

— Дейвид Джейкъбс? Себ...

— Себ Петри, той е адвокат по криминални дела, много добър. Аз... — Питър забеляза, че Ливи отново бе започнала да примигва, почти неконтролируемо. Протегна ръка и я докосна. — Няма нищо, Ливи. Знам какво върша. Необходим ти е съвет, професионален съвет — плъзна ръката си надолу и обхвана дланта ѝ, пръстите ѝ бяха

леденостудени. Ненадейно си каза, че не може да се сети друг път да я беше хващал за ръка, и фактът, че го бе направил за първи път при такива потискащи обстоятелства, го натъжи ужасно. Вдигна очи към нея и видя, че по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Фрейзър, той ще?...

— Фрейзър идва насам днес следобед. Няма да му позволят да те види, но той ще бъде тук. Ще остане у дома при нас.

Тя кимна и отдръпна ръката си, за да избърше с опакото на дланта сълзите от очите си. Подсмръкна шумно и Питър ѝ подаде носна кърпа през масата. Искаше му се да я попита защо се беше обадила на Фрейзър Стюарт, вместо да позвъни на майка си, но съзнаваше, че моментът не беше подходящ. Фактът, че бе постъпила така, го беше наранил, беше наранил и Мойра, това бе нещо, което така и не можеха да проумеят. Ливи задържа кърпата и я заизвива между пръстите си.

— Питър, не знам защо се обадих на него. Единственото, което си спомнях, беше последният път и как бях с него... — гласът ѝ пресекна и тя преглътна мъчително. — Извинявай — добави, — трябваше да се обадя на вас с мама.

Питър кимна, само толкова можеше да направи. Ливи никога преди не се беше обръщала към него и Мойра като едно цяло и тази мисъл го изпълни с гордост и тъга едновременно. Той се прокашля.

— Ливи, ами Джеймс?

— Джеймс? Не знам, той още е в Рио. Аз... — тя поклати глава. Джеймс нямаше нищо общо с това, пък и как би могъл? — Трябва ли да му кажем и на него?

— Да, трябва. Останах с впечатлението, че ще се връщате двамата заедно?

— Така беше, но после Роджър поиска да тръгне по-рано, за да започне с монтажа, затова и на мен ми се наложи да се върна. Всичко стана в последната минута, решихме сутринта, запазихме билети за същата вечер и... — тя спря, като си спомни за обяда, колко много беше изпила, и Джеймс, блестящ, очарователен... пренапрегнат? Ливи отхвърли тази мисъл. — Той е в хотел „Рио Палас“. Можеш да му се обадиш там.

— Той не пожела ли да се върне с теб?



— Не, не можеше! Билетът му вече бе запазен и... — на него изобщо не му беше минало през ума, но това не беше нещо ново. През последните няколко месеца помежду им напълно бе липсвала близост. — Не — повтори тя, — той не пожела да се върне с мен.

Питър кимна. Естествено, че не би пожелал, помисли си, след което рязко се спря. Той би бил първият, който би заподозрял Джеймс, никога не го беше харесвал, защото го смяташе за суетен и егоистичен. Мислено зачерта думата „подозрителен“ пред името на Джеймс Уорд и се опита да се усмихне окуражително.

— Добре, няма нищо — отвърна.

След миг вратата се отвори и същият полицейски служител, който беше довел Ливи, надникна в помещението.

— Дейвид Джейкъбс, юридически съветник, е тук — обяви.

Питър кимна.

— Ливи, адвокатът е тук. Ще трябва аз да изляза, за да може той да поговори с теб. На него можеш да кажеш каквото пожелаеш, разбираш ли? Разговорът ти с него ще бъде абсолютно поверителен — той се изправи да си върви. — Добре ли си?

Цветът отново бе изчезнал от лицето ѝ. Тя някак си успя да кимне.

— Край посещениято в тринадесет и тридесет — изрече пак на висок глас служителят, докато го отбелязваше върху бланката. — Произшествия няма.

Питър взе куфарчето си и тръгна да излиза от стаята, като пътъм стисна рамото на Ливи. Спря се, защото тя задържа ръката му и се вкопчи в нея с леденостудени пръсти.

— Всичко е наред, Ливи, скъпа — нежно ѝ заговори той. — Хайде стига, всичко е наред — тя го пусна и той докосна леко косата ѝ, преди да продължи към вратата. Напусна помещението и забърза по коридора към Дейвид Джейкъбс със свито от ужас и страх сърце.

Джеймс влезе в стаята си в „Рио Палас“ и се наведе, за да вдигне бележката със съобщение за него, пхнатата под вратата от служител от рецепцията. Хвърли чантата си на леглото и разгърна листа. Хю Хауърд се обаждал от Лондон, прочете, щял отново да позвъни. Джеймс свали банския си и тръгна гол към банята, взе хавлиена кърпа

от закачалката и я уви около кръста си. Тялото му беше покрито с бронзов загар и тънък слой масло против изгаряне след прекараната сутрин на плажа и той се чувстваше добре, отпуснат и спокоен за първи път от месеци насам. Погледна часовника си и реши сам да се обади на Хю. Ливи вече навярно си беше у дома и бутилките бяха доставени благополучно. Върна се в спалнята и набра рецепцията, за да му дадат външна линия. Натисна копчетата със служебния номер на Хю, телефон, който знаеше наизуст, и зачака връзката да се осъществи. Секунди по-късно телефонът бе вдигнат.

— Ало, Хю? Джеймс се обажда! Да видя дали всичко е минало гладко.

От другата страна се възцари кратко мълчание, след което Хю отвърна студено:

— Затвори, Джеймс, това обаждане може да бъде проследено — и с това връзката бе прекъсната.

Джеймс се смрази и втренчи очи в слушалката, а по тялото му пробягнаха първите ледени тръпки на страх. После натисна вилката и отново помоли за външна линия. Набра номера в жилището им и след няколко минути, както си седеше на леглото и се взираше с невиждащи очи в стената, по линията прозвуча свободен сигнал, звънене след звънене, а ехото от пронизителния звън отекна ужасяващо в ухото му.

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ливи седеше в малката сива килия на твърдия, покрит с изкуствена кожа матрак и се взираше в чинията с пресни плодове на пода. Майка ѝ беше дошла в управлението рано тази сутрин и ѝ беше донесла чисти дрехи и нещо за ядене. В момента Ливи беше облечена в един от костюмите на Мойра, „Йегер“, от тъмносиня вълна, ала не можеше да понася дори и вида на храната. Стомахът ѝ се преобръщаше и в устата ѝ се надигаше кисел привкус. Затова седеше напълно неподвижна и втренчила очи в лъскавата зелена ябълка и съвършената заоблена кора на портокала, като си мислеше колко странно изглеждаха в малката бяла чиния на фона на студения, груб циментов под. Чу шум от стъпки и вдигна очи.

— Оливия Дейвис — сержант Рейд отново беше застъпил на дежурство тази сутрин. Той ѝ се усмихна през прозорчето с желязна решетка на вратата и завъртя ключа в ключалката. — Време е за представянето на вашия случай пред районните съдии на Ъксбридж — каза, отваряйки тежката метална врата. — Последвайте ме.

Ливи се изправи и приглади полата си надолу към коленете. Мълчаливо последва сержанта по дългия коридор към предната част на управлението, после през задната врата навън към паркинга. Сержант Рейд се обърна към нея, щом стигнаха вратата и вдигна чифт белезници в ръцете си. Забеляза как тя трепна и избегна погледа ѝ.

— Двете ръце отпред, моля — изрече сковано. Тя се подчини на нареждането му и той щракна металните белезници около китките ѝ. В един ужасен миг ѝ се стори, че ще запиши, но прехапа здраво вътрешната част на долната си устна, така че усети вкус на кръв, и моментът премина.

Продължи да пази мълчание както на излизане през вратата, така и качвайки се тронаво отзад в полицейската кола с ръце, приковани неподвижно пред нея. Вратата бе затръшната и заключена зад гърба ѝ. Хвърли поглед към полицейската служителка, която вече беше в камионетката, след което се извърна към прозореца и се взря навън през решетките, когато колата потегли.

— В момента се намираме пред сградата на районния съд в Ъксбридж в очакване на пристигането на Ливи Дейвис, широко известна телевизионна водеща и репортерка, която се явява пред съда тази сутрин по обвинение в контрабанда на наркотици. Госпожица Дейвис е била законно задържана вчера при завръщането ѝ във Великобритания от Рио де Жанейро с над три килограма кокаин, открити в багажа ѝ...

Репортерката изключи микрофона си.

— Майк? Да направим останалото, когато камионетката пристигне, а?

Операторът кимна.

— Да минем напред, там, на стълбите. Ти можеш да застанеш ей там, а аз ще имам по-добър ъгъл за тълпата и лицето на Ливи, когато излиза от полицейската кола.

Журналистката започна да си проправя път през навалицата, като се вслушваше в развълнуваното жужене на фотографите. Това беше страхотна новинарска история и всички се бяха устремили към нея.

— Тук добре ли е, Майк?

Операторът вдигна одобрително палец.

— Чудесно, обаче ако можеш, мини повече към центъра — извика ѝ. Репортерката го послуша. — Супер! — той повторно вдигна палец и тя се усмихна. Бяха готови.

Ливи съзря тълпата, преди да види каквото и да било друго. Бяха цяло гъмжило пред сградата на съда, репортери, фотографи, снимачни екипи от международните новини. Преглътна болезнено и сведе очи към пода.

— Ако се държиш близо до мен, ще успеем да те промъкнем през тях — каза жената, като гледаше през прозореца. — Гадни копелета!

Ливи продължи да държи главата си сведена и кимна. Камионетката спря пред входа на съдебната сграда и сърцето на Ливи бясно заби в гърдите ѝ. Изчака полицейският служител да заобиколи отзад и да отвори вратата, като през цялото време усещаше натиска отвън, сякаш самата кола беше бутана и блъскана. Изправи се с омекнали колене и под закрилата на жената полицай тръгна напред. Чу името си няколко пъти, извисило се над рева на тълпата, и инстинктивно вдигна глава. Видя море от лица, враждебни, алчни,

злоради, фотоапаратите засвяткаха и се надигна още по-голяма глъч, тържествуващ, кръвожаден вой. Ливи се вкопчи в полицайката, докато си проправяха път напред през телата, и устната ѝ отново закърви от сетните ѝ усилия да преглътне своите собствени писъци.

Фрейзър стоеше от вътрешната страна на входа към съдебната зала заедно с Питър и Мойра и сърцето му се свиваше от ревовете на тълпата отвън. Забеляза как устните на Мойра затрепериха от опитите ѝ да сдържи сълзите си и видя, че Питър бе хванал ръката ѝ толкова здраво, че пръстите му бяха побелели и безкръвни. Тримата се сепнаха от рязкото отваряне на вратите и Ливи брутално бе бутната навътре, оградена от двете страни от полицаи, а високата ѝ крехка фигура буквално бе смазана помежду им. Фрейзър хвърли поглед надолу към белезниците, но в следващия миг се извърна, за да не го види Ливи как е втренчил очи.

— Ливи! — Мойра понечи да се устреми напред, ала Питър я възпря. Виждаше, че тя бе прекалено разстроена, за да може да окаже каквато и да било подкрепа на Ливи. Погледна Фрейзър и той му кимна. Приблужи се към Ливи и се опита да запази спокойно изражение точно когато офицерът от предварителния арест започна да я побутва напред.

— Добре ли си, Ливи?

Тя се взря в него за момент и сърцето му бе пронизано от остра болка. Отчаяно му се прииска да я докосне.

— Да — прошепна тя. После сведе глава, неспособна да го гледа в очите, и той се почувства напълно безпомощен. След секунди сержантът от участъка на летище „Хийтроу“ я подкани да мине напред и тя се изгуби от погледа му.

Ливи бе въведена в съдебната зала — сива, невзрачна стая — и зае мястото си до Дейвид Джейкъбс. Бяха свалили белезниците ѝ и сега болезнено търкаше китките си. Джейкъбс ѝ се усмихна окуражително, но тя не съумя да събере сили, за да му отвърне със същото. Станаха на крака при влизането на съдията в залата и останаха прави, докато секретарят изчете обвинението.

След това седнаха отново и думата беше дадена на кралския обвинител.

— Това заседание е за предявяване на обвинението — изрече той. — Ето защо е необходимо да се насрочи дата за предварително

гледане на делото.

Районният съдия, жена на около шестдесет години, го погледна над ръба на очилата си във формата на полумесец и кимна.

— Може ли да предложи по целесъобразност срок от шест седмици, считано от днес, което ще рече четиринадесети април?

— Да, няма възражения — съдията отбеляза това в документите пред себе си.

— Това поставя въпроса за пускането под гаранция по време на междинния период — продължи той. — Короната възразява срещу пускането под гаранция по следните причини...

Ливи стисна ръце в юмруци.

— ... Възможност за укриване от закона. Обвиняемата притежава семеен имот в Испания със съответните финансови източници там. И на второ място, като се има предвид естеството на случая, освобождаването на обвиняемата под гаранция може да възпрепятства следствието по делото.

Дейвид Джейкъбс успокоително постави длан върху ръката на Ливи.

— Защитата желае ли да вземе отношение по въпроса?

Джейкъбс се изправи и кимна към съдията.

— Клиентката ми е готова да предаде паспорта си и да спазва всички ограничения, наложени от гаранцията. Тя и нейното семейство са готови да внесат сумата от двадесет и пет хиляди лири — изрече той.

Съдията направи още една отметка в бележника си, след което вдигна очи към представителя на обвинението и Джейкъбс. След няколко минути отвърна:

— Опасявам се, че в този случай не бих могла да сметна за целесъобразно пускането под гаранция.

Ливи рязко сведе глава.

— Обвиняемата ще остане под полицейска опека до откриването на съдебното разглеждане на четиринадесети април.

Ливи преглътна с усилие сълзите си и почувства как Джейкъбс я хвана над лакътя, за да ѝ помогне да стане при излизането на съдията от залата, след което тежко се отпусна на стола и закри лице с ръцете си точно когато се появи полицейският служител, който щеше да я отведе в затвора.

Питър сграбчи ръката на Джейкъбс още с излизането му от съдебната зала.

— Искам веднага да подадеш необходимите документи за обжалване на решението на съда!

Джейкъбс внимателно отмести ръката на Питър, вкопчена в сакото му.

— Вече е направено, Питър. Очаквах подобен развой на събитията. Сега ще отида долу в килията, за да се видя с Ливи и да я поуспокоя, а после ще се срещна с натоварените със следствието полицаи, за да ги накарам да изпратят някого в съда днес следобед. След това се връщам веднага в офиса си. Дадох им указания още снощи, всичко е въпрос на оформяне на нужната документация и изпращането ѝ по факса в районната прокуратура — той потупа Питър по рамото. — Не се тревожи — добави, — ще я измъкна оттук до вечерта.

След тези думи Джейкъбс забързано тръгна към килията, като остави Питър да се чуди какво, по дяволите, щеше да обяснява на Мойра за Холоуей.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Готови за запис на началото... В обратен ред... Отброяваме от три... Начало. Камера... 3... 2... 1... Ефир!

— Заставката, Пам!

— Излизането на съдиите — камера две... 30 секунди за това... Камера две в готовност... 10 секунди... 5... 4... 3... 2... 1... Камера две включена... заглавие!...

— В момента се намираме на стълбите пред районния съд на Ъксбридж и очакваме телевизионната водеща Ливи Дейвис да бъде отведена оттук в затвора Холоуей. Тя остава като задържана по обвинение в контрабанден внос на наркотици в страната, след като съдът отказа пускане под гаранция. Нейният адвокат е обжалвал решението, но до новото официално становище Ливи Дейвис ще бъде преместена в женския затвор Холоуей, където ще чака предварителното дело, насрочено за след шест седмици, считано от днес...

Хю Хауърд седеше в един бар на Лондон Уол и се взираше нервно в големия екран срещу себе си, отпивайки от бутилка „Бекс“. Запали си цигара и продължи да следи безмълвните образи на фона на шумните разговори и оглушителната музика. Стомахът му се свиваше болезнено и му се повдигаше, но все пак успяваше да поддържа някакво подобие на нормално поведение. Налагаше му се, не можеше да си позволи да възбужда подозрения. Не знаеше какво друго би могъл да прави оттук насетне, освен да чака. Затова седеше и се взираше в екрана, в тази мрачна дупка на Лондон Уол, като поглеждаше часовника си на всеки няколко минути в очакване да започне обедният осведомителен бюлетин на националната телевизия. Изведнъж извиси глас към бармана.

— Би ли го увеличил, приятел? — барманът се огледа. — Увеличи звука, по дяволите, трябва да чуя това! — звукът се разнесе от колоните Никам на телевизора и Хю се вгледа в заглавията на новините, проблясващи на екрана.



— Мамка му! — скочи от високия стол зад бара, погледна за пореден път часовника на ръката си и се опита трезво да обмисли следващата си стъпка. През цялото време гледаше на екрана как бутат и блъскат Ливи, окована в белезници, с полицаи от двете ѝ страни, през огромната тълпа към бяла полицейска камионетка. Започна да се поти и към устата му се изкачи кисел привкус.

Трябваше да стигне до телефон, обществен телефон, да се обади на Джеймс, за да е сигурен, че той няма да се издъни отново. Извади банкнота от пет лири от портфейла си и я остави до чашата. Секунди по-късно напусна бара.

Трябваша му само няколко минути, за да стигне до станцията на метрото на Муъргейт и да си купи фонокарта от пет лири. Откри свободна кабина, пъхна картата в апарата и избра международна линия. Натисна копчетата и след минути получи директна връзка с Рио. Телефонът бе вдигнат от служител на рецепцията в хотела и той помоли да го свържат веднага с Джеймс Уорд. Джеймс почти мигновено вдигна слушалката.

— Джеймс?

Гласът насреща прозвуча като пред нервна криза.

— Ти ли си, Хю? Какво, по дяволите, ста...

— Млъкни, Джеймс! Само ме слушай! Искам да се обадиш на родителите на Ливи и да им кажеш, че не можеш да се свържеш с нея и че си започнал да се тревожиш. Те ще ти обяснят положението, а ти ще им кажеш, че още със следващия полет се прибиращ у дома.

Джеймс беше почти обезумял от страх. Не знаеше какво става, беше изплашен, мислеше си, че е следен.

— Но, Хю, аз... — той буквално хленчеше.

— Млъкни, ти казах! Няма време за обяснения. Тук е такава каша... — Хю спря и преглътна с мъка. — Просто се върни по най-бързия начин. Недей да спориш и не говори с никого, освен с родителите на Ливи. Направи каквото ти казвам. Ясно ли ти е? Веднага!

Хю затвори. Извади носната си кърпа и избърса врата си, после извади фонокартата и хвърли поглед наоколо към другите хора в кабините. Никой не му беше обърнал внимание. Пъхна картата в джоба си, прекоси централната зала на станцията и спря на входа, за да си

купи последния брой на „Ивнинг Стандарт“. Новината за Ливи Дейвис заемаше цялата първа страница. Само това му липсваше!

По същото време, когато Хю излизаше от станцията на метрото, Пол Робсън отгризна голяма хапка от сандвича си с пилешко месо и кърри и спря пред витрината на „Кърис“ на Чийпсайд, за да разгледа компактдиск-плейърите. Вниманието му бе привлечено от един от новинарските репортажи, който течеше на екрана на изложен портативен телевизор.

Ливи Дейвис. Беше я виждал стотици пъти на телевизионния екран, всъщност даже доста я беше харесвал, защото тя поне имаше нещо повече от хубаво дупе. Холоуей! Господи! Горкото момиче, сега вече не ѝ завиждаше. Довърши сандвича си и бръкна в чантата за питието, като дръпна пръстена, за да отвори кутията, и отпи голяма глътка. Наркотици. Избърса устата си с хартиена салфетка и усети вече познатото стягане от напрежение да се появява в гърдите му само при мисълта за наркоиндустрията. Да, именно това беше, индустрия, вещо ръководена и изключително доходна. Наркотици.

Обърна гръб на витрината и се запита дали да не се обади пак на Лоуман, за да види дали няма нещо ново. Започваше да изпитва страх, да се чуди къде, по дяволите, щеше да го отведе всичко това. Лоуман беше открил шепа компании, пръснати из цяла Южна Америка, компании, които не влизаха в регистрите на Бестс, компании, за които прекрасно знаеше, че получават невероятни премии от застраховки, които категорично нямаха нищо общо със застрахователната дейност. Пари от наркотици, това беше неговото предположение. Перяха приходите си, като ги прекарваха през фиктивни застрахователни компании, които ги внасяха във Великобритания зад законен параван и ги използваха за финансиране на легитимен бизнес чрез английски застрахователни фирми. Такива бяха предположенията му, но все пак трябваше да се увери в тях. Преди да предприеме каквито и да било по-нататъшни стъпки, трябваше да се увери. Точно тук влизаше в игра Лоуман. Частните детективи струваха скъпо, ала Робсън притежаваше достатъчно средства, а и Лоуман беше действително добър в занаята, доколкото му беше известно, той беше най-добрият.

Робсън смачка кесийката от сандвича си на топка и я хвърли към боклукчийското кошче, закачено за стълба на уличната лампа. Тя се удари в капака и попадна точно в целта. Смачка металната кутия и

направи същото с нея, като за последен път хвърли поглед през рамото си към екрана. Видя как Ливи Дейвис със залитане се качи в полицейската камионетка с помощта на жена полицай и вратите се затръшнаха плътно зад гърба ѝ. Един Господ знае какво ще ѝ се случи сега, помисли си той, като закрачи в посока към Банк, пъхнал ръце в джобовете си. Беше дяволски опасно човек да се замесва в този бизнес, това поне беше сигурно, и Робсън трескаво се надяваше, че постъпва по правилния начин.

Дейвид Джейкъбс сграбчи слушалката едва ли не в мига, в който телефонът звънна. Намали звука на портативния си телевизор с петинчов екран и припряно взе химикал.

— Джейкъбс...

— Какво, по дяволите, става, Дейвид? Видя ли новините, за Бога? Господи! Навсякъде само за това гърмят!

— Да, Питър. Видях новините. Успокой се, става ли? Всичко е под контрол — Джейкъбс разтри с пръсти слепоочието си, за да поуспокои напрежението там.

— Дяволски се надявам да е така, Джейкъбс! Кога ще бъде изслушването?

— Засега няма нищо конкретно, но ние настъпваме здраво. Слушай, Питър, ще ти звънна веднага щом часът бъде установен. Срегнахме се със съдията Халтман и се надявам нещата да се задвижат за около четири и половина днес следобед. Полицейските служители по делото са информирани — Джейкъбс долови нетърпеливата въздишка на Питър Маршал от другата страна на връзката. Разбираше го и му съчувстваше, но те правеха всичко, което им беше по силите. За обжалванията бе нужно време, би било истинско чудо, ако успееха да прокарат това до края на деня. — Питър, ще ти се обадя веднага щом чуя нещо.

— Да, добре, Дейвид — на Питър процедурата му беше до болка позната. Прекрасно знаеше, че тя отнема време, но когато това касаеше Ливи, пък и Мойра, за първи път проумяваше каква агония бе чакането. — Днес следобед ще остана в Чамбърс — добави, — обади ми се там.

Чувстваше се по-добре в Лондон, за да бъде за всеки случай на разположение, а и не можеше да понася спокойно вида на напълно разстроената Мойра.

— Питър... — Джейкъбс помълча, — слушай, опитай се да не се тревожиш...

— Да, знам, Дейвид. Системата на правораздаването е справедлива и така нататък... — не успя да сдържи иронията в тона си. — Ще се чуем пак след около час-час и нещо — с тези думи затвори.

Джейкъбс постави слушалката на вилката и вдигна очи към малкия телевизионен екран на бюрото си. Наведе се напред и отново увеличи звука, за да хване последните секунди от репортажа за Ливи Дейвис. Видя бъркотията пред сградата на районния съд, бялата полицейска камионетка — от онези, които бяха с оградена от всички страни килия във вътрешността — затвори очи за момент и се запита как, по дяволите, Ливи щеше да понесе всичко това. Именно там бе проблемът на ранните изслушвания, каза си, оставят те да чакаш до обед, преди да те отведат долу, и в този случай бяха предоставили достатъчно време на проклетия цирк да се събере, за да зяпа. Изключи телевизора, преди да му се наложи да види в близък план лицето ѝ, и припряно заговори по вътрешната линия.

— Джанис? Да е дошло нещо от съда?

На секретарката му ѝ трябваха няколко секунди, за да стигне до телефона. Той чу жуженето на факса някъде на заден план.

— Точно в този момент пристига нещо — отговори му тя.

Джейкъбс почувства как духът му се приповдигна за първи път този ден.

— Би ли го донесла при мен веднага щом излезе от машината? — пусна копчето на говорителя и изрече тихо сам на себе си: — Слава Богу! — след което за пореден път прегледа подробно копията от документите, които вече беше изпратил в районната прокуратура.

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вратата на килията се затръшна зад нея.

Това беше едно ограничено пространство, метър и двадесет на метър и двадесет най-много, миниатюрна килия, в която нямаше място човек да се движи, а само да седи или да стои прав. Ливи се отпусна тежко на сгъваемата седалка и скри лицето си в шепа. Долавяше шума отвън — грозни, необуздани гласове, и вдигна длани към ушите си, за да се опита да изолира глъчката. Моторът запали, тя почувства вибрациите и камионетката най-сетне потегли. Гласовете започнаха да заглъхват, докато не остана само шумът от буботенето на двигателя, отекващ в железните стени на камионетката, а заедно с него и потискащата, болезнена тишина вътре в главата ѝ.

— Оливия Дейвис?

Ливи се изправи в мълчание, когато служителката на затвора се приближи към нея и кимна на полицейската служителка. Тя беше огромна, почти шест стъпки висока, а килограмите ѝ не изглеждаха съставени от тлъстина, а от твърда и набита маса. Маса, която се натрапваше. Тя огледа морскосиния костюм на „Йегер“ на Ливи, чантата и обувките ѝ и в очите ѝ се появи лек, проблясващ израз на неприязън. Ненавиждаше престъпниците закона от по-висшите класи, те бяха най-лошите. За тяхно оправдание не можеха да се посочат нито произход, нито живот на лишения, в нейното съзнание те просто бяха олицетворение на злото.

— В момента ви предаваме под опеката на управата на затвора — изрече полицайката. Тя хвърли поглед към служителката от затвора, след което отново изгледа Ливи. — Това е процедурата.

Ливи заби поглед в пода. Беше престанала да съществува, говореха ѝ без всякакъв личен контакт, сякаш изобщо не беше там. Видя огромните черни обувки на служителката от затвора, дебелите, груби глезени в стегнат найлонов чорапогащник, черната пола с дължина до прасеца, куртката и ненадейно ѝ се прииска да заплаче. Прехапа устни, вече подпухнали и изранени от цялото това напрежение и някак си успя пак да вдигне лице. Преглътна мъчително,

задържа главата си вдигната и последва служителката от затвора към главното помещение за прием на нови затворници.

— Оливия Дейвис, апартамент 19, Ийст Меншън Хаус, Кадоган Скуеър, WC1.

Ливи се взря с невиждащи очи в служителката, която попълваше формулярите.

— Дейвис, номер 1732 — продължи тя. — Лични вещи? — жената вдигна очи и ги впи право в Ливи. Ливи свали обещите си — чифт тежки осемнадесеткаратови златни възли „Шанел“, както и пръстена, и гривната си „Картие“ в старинен руски стил. Подаде ги. След това разкопча каишката на часовника си „Суоч“ в ярки, искрящи цветове и също го подаде.

— Позволено ви е да запазите часовника си.

Ливи поклати глава. Не го искаше, не искаше нищо да ѝ напомня за времето, за дома ѝ, нито пък за нормалния живот.

Двете служителки се спогледаха. Не обичаха някой да отказва щедрите им отстъпки — тази тук очевидно имаше много високо мнение за себе си. Бижутата бяха прибрани в прозрачен плик, запечатани и номерирани.

— Свалете всяка дреха поотделно и я поставете на стола отстрани за преглед — каза служителката. Тя подаде на Ливи бяла, памучна роба, колосана и изгладена, сгъната в малък, правилен квадрат. Ливи я пое и я задържа в ръцете си, все още не беше разбрала какво трябва да прави. Почувства остро сръгване отзад между плешките си.

— Ето тук. Свали всичките си дрехи и ги сгъни на стола, за да бъдат прегледани — тя се озърна и се вгледа в огромната жена с натрапчиво присъствие. В приемната имаше още две служителки и друга затворничка зад нея.

— Не мисля... — Ливи спря. Бавно пристъпи към редицата столове покрай стената в другата част на помещението. Сведе глава, съзнавайки, че всички погледи на присъстващите в стаята са насочени към нея, и бавно започна да разкопчава сакото на костюма си.

Малко по-късно, вече облечена в колосаната, бяла роба и трепереща от студеното течение в неприветливата, сива зала за прием, Ливи седеше до другата затворничка в очакване да я отведат в килията

й. Беше обгърнала с ръце гърдите си, изплашена и обърквана. Седеше така вече повече от два часа.

— 1732.

Ливи чу номера, но той не стигна до съзнанието й.

— Дейвис! 1732!

Тя рязко вдигна глава и се огледа, а другата затворничка с леко примигване й подсказа, че трябва да се изправи. Ливи стана и към нея се приближиха две надзирателки.

— Управителят ви е определил самостоятелна килия — презрително изрече по-ниската от двете. Тя адресира забележката си някъде в пространството над главата на Ливи, като явно не желаше да се обръща директно към нея. — Ето — тя й подаде малка купчина дрехи. — Облечете ги.

Двете надзирателки останаха до нея, докато Ливи остави купчината до себе си и развърза колана на робата си. Тя се стегна и я свали, извъръщайки очи от впития в нея поглед на едната надзирателка. Навлече си бельото, като едва успя да закопчее сутиена отзад, понеже ръцете й трепереха неистово, после облече синята рокля с копчета отпред, които закопча от горе до долу. Седна, за да си обуе чорапогашника и да завърже връзките на обувките, но пръстите й отново мъчително се заплетоха в тънките ленти. Чу раздражената въздишка на по-дребната надзирателка и от това стана още по-нервна и тромава. Трябваша й няколко минути, за да се пребори с връзките и най-сетне да се изправи.

— Вдигни си робата и я сгъни.

Ливи се наведе, взе я и я сгъна.

— Последвай ме.

По-дребната от двете надзирателки имаше остър, пронизителен глас, без каквато и да е било следа от мекота. Тя се извъртя на пета, без повече да поглежда затворничката, и тръгна напред. Ливи я последва през вратата навън от приемната, после по дълъг, сив коридор с излъскан до блясък под към главната част на затвора, като през цялото време бе обградена отпред и отзад от двете надзирателки. Съсредоточи се върху черния униформен гръб на жената отпред, прекалено изплашена, за да поглежда встрани, и прекалено унижена и засрамена, за да може да схване това, което ставаше около нея. Стигнаха килията няколко минути по-късно. Вратата беше отворена и вътрешността й

миришеше на препарати за дезинфекция. Ливи се поколеба за момент и сръгването между плешките не закъсня, само че този път бе далеч по-болезнено. Тя се сепна, пристъпи напред и прекрачи прага на килията. Секунди по-късно тежката желязна врата се затръшна с изскърцване, ключът се завъртя в ключалката и стъпките на надзирателките отекнаха по каменния под на коридора и заглъхнаха с отдалечаването им. Ливи се плъзна надолу по студената, груба стена и се свлече на пода. Беше стигнала до дъното, вече нямаше път назад.

Фрейзър седеше в кухнята на „Старото паство“ и двамата с Мойра разглеждаха куп стари снимки, които тя беше открила прибрани в едно чекмедже в кабинета. Мойра седеше до него, усмихваше се на поизбелелите фотографии и безспирно говореше за Ливи. Това, както съзнаваше той, ѝ доставяше известна утеха. Пиеха чай, топлината от печката сякаш изобщо не оказваше ефект върху ледените пръсти на Мойра, с които тя му подаваше снимка след снимка. Ненадейно стоварилото се върху нея нещастие беше изсмукало кръвта от лицето и ръцете ѝ. И двамата с ужас се вслушваха всеки път, щом звъннаше телефонът, в секретаря, който записваше всяко съобщение от поредния напорист и нахален журналист, който някак бе успял да се докопа до този номер.

Фрейзър се чувстваше безпомощен. Разбираше, че Питър имаше нужда от него тук, при Мойра, но се чувстваше не на място, объркан от това, че не може да направи нищо, съвсем нищо, за да помогне на Ливи. Взираше се разсеяно в любителските кадри, като забелязваше на колко малко от ранните снимки се виждаше бащата на Ливи. От съзнанието му не излизаше представата за лицето на Ливи в районния съд същата сутрин, толкова бледо и смазано, така преизпълнено с паника и страх, на светлинни години от усмихнатото, щастливо момиче на фотографиите. Остави последната, която Мойра му беше подала, върху купа от други и забеляза, че тя го гледа внимателно. Той бързо извърна очи.

— Все се питам защо си я оставил да си тръгне — тихо изрече тя.

Фрейзър отново погледна към нея. Очите ѝ бяха същите като на Ливи, прозорливи, сини и интелигентни, чийто поглед човек трудно би



могъл да издържи. Той сви рамене и сведе за миг поглед към масата.

— Тя ти е казала за...

— Не — Мойра докосна ръката му и той отново усети ледените ѝ пръсти. — Тя почти не е разговаряла с мен, откакто баща ѝ почина, не и както трябва — Мойра започна да пренарежда снимките, за да заеме с нещо ръцете си. — Не мисля, че изобщо е разговаряла с някого оттогава.

— Не и с Джеймс?

Тя се усмихна едва-едва и с горчива ирония.

— Не, определено не и с Джеймс — каза и двамата буквално подскочиха, щом телефонът иззвъня за пореден път, пронизвайки натрапчиво спокойното доверие, възцарило се помежду им. Три иззвънявания и апаратът за запис се включи. В мълчание зачакаха да чуят гласа.

— Ало, Мойра? Питър? Джеймс се обажда... от Рио, тревожа се, защото...

Мойра изненадана вдигна поглед и с жест подкани Фрейзър да вдигне слушалката. Той изтича към телефона и вдигна, преди Джеймс да успее да завърши изречението си.

— Джеймс! Ало? Фрейзър Стюарт е на телефона, в момента съм тук, у Мойра и Питър... аз...

— Фрейзър! — Джеймс за миг изтърва нишката на мисълта си. Беше репетирал много пъти онова, което щеше да каже на Мойра и Питър, и неочакваното обаждане на Фрейзър буквално го извади от релси за момент. — Фрейзър?

— Да, Джеймс. Аз...

— Какво, по дяволите, става? Обаждам се, за да говоря с Мойра и Питър! Ти какво търсиш там?

Фрейзър успя да преглътне гневната си забележка. Реакцията на Джеймс беше изключително странна, нещо не се връзваше.

— Слушай, Джеймс — подхвана той, — тук се случи нещо...

— Знам... но какво общо има това с... — Джеймс ненадейно се спря. Осъзна грешката си в мига, в който я изрече — нали не би трябвало да знае нищо за случилото се и именно затова звънеште у родителите на Ливи. Премисли бързо и тогава добави. — Сигурен бях, че нещо се е случило, от двадесет и четири часа се опитвам да се свържа с Ливи и няма никакъв отговор. Какво е станало?

Фрейзър се поколеба. Джеймс не му звучеше както трябва, гласът му бе напрегнат, нащрек, сякаш се пазеше от нещо. Реши, че това вероятно се дължеше на разстоянието — лесно би могъл да сгреша в преценката си отдалечен на шест хиляди мили.

— Джеймс, Ливи е загазила сериозно. Задържана е под полицейски надзор по обвинение в опит за незаконно внасяне на почти пет килограма кокаин в страната. Това естествено е нагласена работа, но...

— Какво искаш да кажеш с това нагласена? Те така ли мислят?

— Не, но... — лицето на Фрейзър потъмня от гняв. — Джеймс, та това е очевидно, по дяволите! Защо ѝ е на Ливи да се опитва да върши контрабанда с наркотици? — за миг не му се вярваше, че се налага да изрече това. Джеймс премълча.

— Там ли си още, Джеймс?

— Да... Шокиран съм. Не мога да повярвам, това е всичко!

Фрейзър леко поомекна.

— Всички се чувстваме така. Кога ще се прибереш?

— Веднага си идвам.

Фрейзър задиша по-леко. Това вече бе реакция, която отговаряше на очакванията му. Колкото и да му беше неприятен Джеймс, съзнаваше, че присъствието му тук бе необходимо за Ливи. Хвърли поглед към Мойра и посочи с пръст слушалката. Тя поклати глава.

— Слушай, Джеймс, надяваме се да измъкнем Ливи от затвора под гаранция до края на деня. Кога най-рано можеш да се върнеш у дома?

— Не знам... Вероятно вдругиден? Ще звънна, щом направя резервация за полета.

— Добре. Звънни тук. Мисля, че Ливи ще се прибере при техните за известно време.

— А ти докога ще останеш?

Фрейзър му се сопна.

— Какво значение има това, за Бога?

— Не, не, аз просто... — Джеймс се спря. Никога не беше харесвал Фрейзър, не желаше той да си вре носа, да се вглежда от близо в държането му. — Ще се обадя, щом изясня нещата тук — добави. — Поздрави Ливи от мен — и след тези думи припряно затвори.

— Господи! — Фрейзър се взря в замлъкналата слушалка в ръката си и яростно я затръшна върху вилката. Остана за момент до телефона в мълчание, като очите му сипеха гневни искри.

— Както разбирам, с Джеймс не ви свързват особено топли чувства? — отбеляза Мойра.

— Ха! — Фрейзър се върна обратно до масата. — Този тип изобщо не звучеше както трябва! Все едно, че вече знаеше, че някой го беше предупредил, нали разбираш? Нито веднъж не ме попита как се чувства самата Ливи. Това не ти ли се струва странно?

Мойра вдигна рамене.

— Нищо от постъпките и думите на Джеймс Уорд не би ми се видяло странно. Него всъщност за никого не го е грижа, Фрейзър, освен за собствената му персона — тя се изправи и за момент нежно постави длан на рамото на Фрейзър, преди да прекоси стаята. — Вероятно най-много го тревожи това какъв ущърб би нанесло случилото се на дипломатическата му кариера — тя напълни чайника от крана, включи го и се обърна. — Обзалагам се, че ако му звънеш сега в хотела, линията ще дава заето. Гарантирам ти, че се обажда на някого, за да покрие гърба му — тя се усмихна, за да покаже, че всъщност се шегува, но очите ѝ останаха леденостудени.

Фрейзър сведе поглед към една скорошна снимка на Ливи и брат ѝ, Джайлс, и стомахът му се сви. Мойра видя изписаните на лицето му чувства съвсем ясно и си каза: „Защо не беше той, вместо Джеймс“. През последните дванадесет часа беше видяла повече емоции във Фрейзър, отколкото някога изобщо в Джеймс Уорд. Насочи вниманието си обратно към приготвянето на чая и остави Фрейзър насаме с мислите му, като се питаше какво ли ги очакваше всички тях оттук насетне.

На половин земно кълбо разстояние от тях, кръстосвайки надлъж и шир хотелската си стая, съвсем същият въпрос се въртеше и в главата на Джеймс Уорд. Телефонното обаждане до дома на семейство Маршал го беше хвърлило в неистова паника.

Фрейзър Стюарт, само това му липсваше, мамка му! Изобщо не трябваше да се вслушва в съветите на Хю, не биваше да се обажда! Стюарт виждаше през него като през стъкло, знаеше, че е така.

Господи, този тип беше истински инквизитор, гласът на кучия син беше натежал от подозрение. Джеймс крачеше напред-назад, стиснал здраво ръце, и се опитваше да обмисли трезво нещата.

Хю да си го начука! Това поне беше ясно. Джеймс по никой начин нямаше да хукне да се прибира у дома, за да може Фрейзър Стюарт да го оглежда под микроскоп. Нямаше особена вяра в себе си, все щеше да изтърве нещо, с което да се издаде. Не, трябваше да остане в Рио още няколко дни. Ще се обади и ще каже, че няма свободни места за полетите, че е задържан по работа. Господи, изобщо не трябваше да слуша Хю. Е, вече нямаше да повтаря същата грешка. Хю беше започнал да се паникьосва, бе изгубил контрол. Беше го изгубил напълно и отгук нататък Джеймс сам щеше да действа, както намери за добре. Та той беше от Външно министерство, за Бога! Вече би трябвало да е вещь в правилата на тази игра.

Като вдигна отново телефона, Джеймс набра външна линия, после служебния номер на Хю. Изчака няколко сигнала, преди да получи отговор.

— Хю? Джеймс е насреща.

— Къде си? — Хю моментално бе застанал нащрек.

— В телефонна кабина — излъга Джеймс, — стига си се панирал! — чу презрителното изсумтяване на Хю по линията и гневът му моментално пламна. — Ще се прибера след няколко дни — остро се сопна. — Имам още малко работа за довършване.

Тонът на Хю мигновено стана леден.

— Не мисля, че това е разумно.

— Пет пари не давам за това какво мислиш, Хю! Няма да се върна, докато не се подготвя напълно — изобщо не забеляза хленчещия фалцет в гласа си.

Последва мълчание и накрая Хю изрече:

— Кога ще пораснеш, Джеймс, по...

Обаче така и не завърши изречението — Джеймс беше затворил. Той вече не се вслушваше в ничии съвети, този път беше съвсем наясно с това, което вършеше. Този път той щеше да държи нещата в свои ръце.

Десет етажа по-долу, в приземното помещение, където беше централата на хотела, компютърът отбеляза второто обаждане за тази сутрин от стая 1101. Изписа набрания номер, датата, часа и

времетраенето на разговора и го прибави автоматично към останалите, включени в сметката. Всяко обаждане на Джеймс Уорд можеше да бъде засечено и проследено.

Съдията Халтман нахлу в кабинета си в четири и двадесет следобед. Седна зад бюрото си, все още с перуката на главата си и облечен в тога, и си запали пура. Дейвид Джейкъбс и представителката на Кралската прокуратура го последваха и останаха прави пред него, докато той преглеждаше документите на бюрото. Махна с ръка, защото цялото му внимание бе насочено към официалната молба, и двете страни по делото седнаха срещу него. Джейкъбс си запали цигара.

Съдията Халтман вдигна глава.

— Денят, насрочен за предварителното дело, е четиринадесети април?

Представителката на Кралската прокуратура проговори първа:

— Да, това прави шест седмици, считано от днес.

— И сам мога да смятам, благодаря — изрече строго Халтман.

— Естествено.

Джейкъбс погледна младата юристка и се опита да ѝ се усмихне заговорнически. Жестът му бе пренебрегнат.

Тя беше на тридесет и четири години, новопостъпила в прокуратурата и вършеше работата си с напрегната сериозност. Жената се приведе леко напред в стола си, за да види докъде беше стигнал съдията в четенето си, и Халтман вдигна глава и я изгледа яростно.

— Когато съм готов, съветник — скастри я той. Тя кимна и отново се облегна назад.

Джейкъбс допуши цигарата си и потисна желанието си веднага да запали следващата. Познаваше съдията Халтман от години и прекрасно знаеше кога трябва да си наляга парцалите и да държи устата си затворена. Халтман много държеше да се знае кой командва в собствения му офис — никакви празни приказки, една цигара, говори само когато те подканят да го направиш. Джейкъбс скръсти ръце в скута си и зачака. След известно време съдията вдигна поглед.

— Какъв е най-сериозният аргумент против пускането под гаранция, съветник?

Младата жена с делови вид зашумоля с документите пред себе си.

— Възможност за укриване от правосъдието, на първо място — изрече. — Ответникът може да разполага с връзки в Южна Америка, освен това притежава семейна собственост в Испания... — тя отново хвърли поглед към записките си. — И на второ място, освобождаването на задържаната може да възпрепятства следствието. Госпожица Дейвис е в много тесни връзки със средствата за масова информация.

Халтман продължи да пуфти с пурата си и се взря в нея, изпусвайки огромно кълбо сив дим от ъгъла на устата си. Нейните ноздри потръпнаха от отвращение.

— Вашият отговор? — Халтман се обърна към Джейкъбс и той в този миг проумя, че решението вече бе взето.

— Ответникът е готов да предаде паспорта си доброволно и ще се подчини на всички изисквания и ограничения, които му наложи гаранцията. Освен това тя и семейството ѝ са в състояние да съберат сумата, отговаряща на размера на определената гаранция.

— Тя е заварена дъщеря на Питър Маршал, нали?

Преди Джейкъбс да успее да отговори, младата жена изсумтя презрително — изключително тих и приглушен звук, който все пак не можеше да бъде сбъркан с нищо друго. Съдията Халтман повдигна едната си сива, рунтава вежда, но остави възмущението без коментар. Джейкъбс се прокашля.

— Да, така е, ваша светлост.

Халтман се обърна към представителката на Кралската прокуратура.

— По мое мнение, предвид семейството и произхода на вашата ответничка, както и на естеството на защитата, е крайно невероятно тя да предприеме какъвто и да било опит за укриване...

— Но...

Изпепеляващият взор на Халтман накара младата жена да млъкне.

— Освен това, след като съм убеден, че това е единствената причина, която има някаква тежест за отхвърляне на иска за пускане под гаранция, моето мнение е, че решението на районния съд може да бъде отхвърлено.

Джейкъбс отпусна ръцете си.

— И все пак... — Халтман бе твърдо решен да не даде думата на жената от прокуратурата — ще добавя някои ограничения към условията за гаранцията. Отдавайки дължимото на възраженията от страна на Кралската прокуратура и препоръките от митническите служби, се чувствам задължен да определя сумата на гаранцията на сто и пет хиляди лири стерлинги.

Джейкъбс рязко си пое дъх — това беше невъзможна сума за такъв род дело! Забеляза пробягналото подобие на усмивка по устните на жената от прокуратурата, но успя да се сдържи.

— Това е изключително висока сума за гаранция, Ваша чест — отбеляза.

Халтман изтръска пепелта от пурата си.

— Като се има предвид постъпилата информация, господин Джейкъбс, това е единственият възможен път за действие пред мен — той отново дръпна мощно от пурата. — Ще имате ли някакви проблеми с това? — облакът дим отново бе издухан по посока на жената.

— Не, съвсем не — Джейкъбс изрече думите бързо и уверено, макар изобщо да не изпитваше такава сигурност в душата си.

— Добре. Това заседание приключи — Халтман се облегна назад в креслото си и се взря в двете страни по делото.

Джейкъбс се изправи, взе куфарчето си и вежливо кимна на младата жена.

— Благодаря ви — изрече, — ще направя необходимите постъпки в службата по гаранциите. Бих желал да освободя клиента си преди края на деня.

Съдията кимна и без изобщо да е наясно как щеше да съобщи новината на Питър, Джейкъбс се извърна и напусна кабинета.

Питър чакаше със слушалка в ръка повторното включване в линията на управителя на „Каутс“. Познаваше Ейдриън Кирк от години и беше убеден, че той ще направи всичко възможно, за да събере необходимите средства, обаче в момента вече беше четири и четиридесет и пет, официалното работно време на банките беше

приключило и той започваше да се тревожи дали биха успели да постигнат желаното толкова късно.

— Ало, Питър?

— Слушам те, Ейдриън.

— Питър, необходимите постъпки са направени. Радвам се да кажа, че няма никакви проблеми. Веднага ще изпратим по куриер чека от банката в Кралския съд.

— Благодаря ти — Питър покри за момент микрофона с длан и си пое дълбоко дъх от облекчение.

— Подписите ще ми трябва утре сутринта. Нали няма проблем?

— Да, така е чудесно, Ейдриън. Лично ще ти ги оставя в банката утре сутринта на път към офиса си.

— Добре. Слушай, Питър... хъм... надявам се всичко да мине благополучно и нещата да се оправят.

— Благодаря ти, Ейдриън. Много ти благодаря за всичко, което направи.

— Хъм — типично по британски Ейдриън Кирк се смущаваше от проявата на каквито и да било чувства и се стараяше тя да бъде сведена до минимум. — Ще поговорим утре в такъв случай — изрече сковано.

— Добре. Дочуване, Ейдриън, и още веднъж благодаря.

Питър се усмихна на държането на Ейдриън и остави слушалката. След което почти веднага я вдигна отново и набра номера на Джейкъбс, който очакваше обаждането му, за да се договорят за последните подробности. След минути пак беше на телефона за трети и последен път и вече се опитваше да се свърже с Мойра у дома, за да ѝ каже, че ще доведе и Ливи със себе си.



## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Питър беше седнал на масата в кухнята и безпомощно проследи с поглед Мойра, която скочи от мястото си и пристъпи към прозореца, притиснала плътно ръце към гърдите си. Бяха попаднали в задънена улица и той не можеше по никакъв начин да я успокои. Тя се взря навън в градината, чиято тъмнина бе нарушена там, където през дърветата проблясваше пламъкът на свещите в лятната къща, в която бяха отишли Ливи и Фрейзър.

— Мойра? — тя продължи да стои с гръб към него, затова Питър също стана и се приближи към прозореца. Застана зад гърба ѝ и положи ръце на раменете ѝ.

— Мойра, нищо не можем да направим — тихо изрече. — Щом Иди така е решила.

Обаче Мойра се отърси от докосването му.

— Иди решила! Тази злобна кучка!

— Моля те, Мойра!

Тя рязко се извърна, а чертите на лицето ѝ бяха изкривени от гняв.

— За какво ме молиш, Питър? Аз заслужих тази къща, и то по най-тежкия начин! През всичките тези години на изневери, пиене, жестокост, а проклетият кучи син да остави половината от нея на майка си! Господи! Примирих се с това, само мир да има, заради Ливи и заради теб, но сега това! — тя спря и си пое дъх, за да се успокои. — Последното отмъщение на Брайън, да — изрече горчиво. — Заради връзката ми с теб, единствената ми хапка щастие!

— Мойра... — Питър понечи да я приласкае, но тя отхвърли ръката му.

— Защо, Питър? Защо? Оливия е единствената ѝ внучка, защо не желае да подпише книгата? Какво толкова би загубила тя? Става дума за свободата на Ливи, за Бога! — тя тръсна глава. — Защо не ни позволи да откупим нейния дял още преди години? Господи, какви глупаци бяхме да я оставим да се мъкне тук всеки ден, да се докопча до всичко с грозните си лапи!

— Мойра, това няма значение. Мога да помоля банката да приеме като гаранция за заема ни моят дял в „Кейпълс“. Наистина, Мойра, това няма да има никакво значение.

— А за мен има! Не е нужно да правиш това, Питър! Ливи не е твоя дъщеря.

— Но ти си моя жена — търпеливо ѝ напомни той. — И ще го направя колкото заради нея, толкова и заради теб.

— В такъв случай тя трябва да научи. Да научи всичко! Да научи, че баща ѝ остави само хаос и болка след себе си, че ти плати за всичко, за Оксфорд и... — напрежението и разочарованието от отказа на Иди да подпише книгата за своя дял от къщата като осигуровка на гаранцията за пускането на Ливи в крайна сметка я съсипа напълно. Тя закри лицето си с длани и тихо зарида.

Питър я пое в прегръдките си и я притисна към гърдите си.

— Невинаги важи поговорката „Кръвта вода не става“, скъпа — прошепна ѝ той, погалвайки косата ѝ. — Ливи ще разбере всичко, когато е готова да го понесе.

— О, Питър...

— Шшш... стига, моля те...

Мойра се отдръпна от него за момент и се взря в лицето му.

— Какво ще стане сега? Какво ще правим?

— Ще бъдем неотлъчно с Ливи и ще ѝ помогнем с каквото можем. Тя не е направила нищо лошо и ще се постарая да го докажа.

— Действително ли вярваш в това, Питър? — тя потърси погледа му с пронизващите си сини очи.

— Да, вярвам.

Тогава Мойра вдигна ръка към косата му и докосна посребрените му слепоочия.

— Благодаря ти — прошепна. Повдигна се на пръсти и целуна устните му. — Благодаря.

Ливи и Фрейзър седяха един до друг на викторианската желязна пейка в остъклената беседка, а меките отблясъци на свещите в керамичните свещници озаряваха непрогледния мрак на зимната нощ. Бяха облечени с палтата си, седяха върху сгънати на две одеяла и дъхът

излизаше от устите им, образувайки млечни клъбца в ледения нощен въздух.

Мълчаха.

Фрейзър гледаше как Ливи чертае фигури с върха на показалеца си по прашния перваз на прозореца. Не ѝ се говорело, имала нужда от тишина, му беше казала тя, както и от покой. Почти не беше проговаряла, откакто Питър я беше довел у дома от затвора. Беше се отдръпнала от всички тях, беше се затворила в себе си и бе седяла часове наред пред камината, взирайки се неподвижно в пламъците на огъня. После бе помолила Фрейзър да се поразходят и двамата бяха извървели мили през полето във влажната, студена вечер, пред тях се бяха ширнали откритите безконечни ливади, а над главите им бе просторното пусто небе.

— Това е свободата — беше промълвила тихо тя, докато се взираха в тъмните облаци над главите си. — Питам се дали няма да я изгубя.

И Фрейзър бе обвил с ръка раменете ѝ, опитвайки се да я ѝ донесе утеха, прегърнал скованото ѝ от страх и шок тяло.

Накрая бяха отишли в остъклената беседка в градината — постройка във викториански стил, с лека конструкция, леденостудена в късните часове на вечерта — и той седеше до нея, объркан и безпомощен, без да знае какво да направи, какво да каже, само хванал ръката ѝ и наблюдаващ израза на лицето ѝ, докато тя чертаеше фигури в праха.

— Ливи, трябва вече да се връщаме в къщата, нали знаеш — изрече той, забелязвайки, загледан в нея, как челото ѝ се е сбърчило съсредоточено. — Ще настинеш, ако седим на тази влага.

Тя не го погледна.

— Още не — отвърна, — остави ме да правя това, което искам, поне още мъничко.

— Добре — Фрейзър пъкна стиснатите им ръце под палтото си и забеляза как по устните ѝ пробягна усмивка.

— Така е хубаво — прошепна тя. Останаха в същата поза дълго време, след което Ливи избърса хаотичните фигури по перваза и най-после се обърна с лице към него.

— Фрейзър, благодаря ти, че дойде.

Той сви рамене.

— Няма за какво — помълча за миг, после добави: — Но всъщност не съм съвсем сигурен какво се очаква от мен.

Тя се взря в лицето му. Беше забравила колко силни и мили бяха чертите му, колко топлина имаше в погледа на кафявите му очи.

— Нито пък аз — отвърна му и се усмихна леко притеснена. — Помниш ли времето, когато умря баща ми? — продължи Ливи. — И всичко, което се случи?

Фрейзър кимна. Изпита отчаяна нужда да я придърпа към себе си и да ѝ повтара непрекъснато, че си спомня всяка подробност, всеки миг от онази наситена любов. Ала не го направи, просто остана да седи неподвижно, без да издава чувствата си, и зачака тя да продължи.

— Когато ме спряха... когато откриха наркотиците... — гласът ѝ пресекна и тя се опита да преглътне ненадейно надигналите се в гърлото ѝ болезнени сълзи, Фрейзър бръкна в джоба си, извади голяма карирана носна кърпа и ѝ я подаде. — Единственото, което исках, бе да говоря с теб — продължи Ливи, бършейки очите си, — да чуя гласа ти... — тя се засмя, за да прикрие риданието, което не бе успяла да овладее. — Господи, беше толкова глупаво от моя страна... — сега вече плачеше, не можеше да се сдържи. — Единственото, за което можех да мисля, беше ти, не Джеймс, нито мама, нито Питър...

Ливи закри лицето си с ръка и Фрейзър се приближи към нея, обгръщайки я с две ръце. Притисна я към гърдите си.

— Беше като силна нужда... да бъда утешавана... обсипвана с обич...

— Шшшш, стига — той положи главата ѝ на рамото си и погали косата ѝ.

Тя ненадейно се отдръпна от него.

— Но това се случи преди толкова години! В това няма никакъв смисъл. Нали обичам Джеймс! — и в следващия миг тя се усмихна с бледа полуусмивка през сълзи, подразнена, сякаш едва сега беше проумяла колко нелепо звучи. Фрейзър вдигна ръце към лицето ѝ и избърса влагата от страните ѝ. В този момент тя го погледна и очите им се срещнаха. Той плъзна пръсти към тила ѝ и я придърпа към себе си, така че лицето ѝ да бъде на сантиметри от неговото. След миг я целуна.

Докосна устните ѝ със своите, нежно, леко, езикът му се стрелна по дължината им, навлажни ги и тя потрепери с цялата сила на

копнежа, който пробягна във вените ѝ. Фрейзър се отдръпна от нея.

— Добре ли си?...

Ливи преплете пръсти в косата му.

— Да, н-не... не спирай.

И разтвори устни, повдигайки ги към него, притискайки ги силно към неговите. Именно това желаше, от това имаше нужда, да бъде обичана, да изпитва дълбоката физическа наслада от това и ответът ѝ към него беше съвсем инстинктивен — изначална човешка необходимост.

Ненадейно прегръдката им стана бурна, трескава. Той я придърпа в скута си и устата му се плъзна надолу по лицето ѝ към шията, докато яростно се вкопчваше в дрехите ѝ, дърпаше ги, за да открие кожата ѝ. Тя простена и дланите ѝ пробягаха по цялата дължина на гърба му под дрехите, по стегнатите мускули на тялото му. Отметна глава назад, когато той разкопча ризата ѝ и целуна гърдата ѝ, близвайки зърното ѝ. Държеше задната част на бедрата ѝ в шепи, когато тя вдигна полата си нагоре и плъзна бельото си на пода. Ливи разкопча панталона му с треперещи пръсти и повдигна тялото си, впивайки пръсти в гърба му. Той я дръпна надолу върху скута си и тя извика. Първичната радост на вика ѝ отекна в смълчаната нощ и в бавен ритъм техните движещи се сенки се сляха на фона на мъждукащите пламъци на свещите.

Когато всичко свърши, той продължи да я държи в обятията си, а тя беше положила глава на рамото му, дишаше тежко и сърцето ѝ препускаше бясно в гърдите ѝ. Кожата на тила ѝ беше влажна от пот и той прокара пръсти по ситните капчици. Останаха в тази поза още дълго време.

Накрая той се раздвижи и вдигна поглед.

— Изпотихме прозорците — изрече. Долови усмивката ѝ. — Май ще е най-добре да се прибираме в къщата, преди безвъзвратно да сме се превърнали в кубчета лед.

Отмятайки глава назад, Ливи се разсмя и го целуна леко по бузата. За първи път чуваше смеха ѝ, откакто се беше прибрала у дома. Тя се повдигна и стана от скута му, като се изправи, за да приведе в ред дрехите си. Изпъна ги, закопча се и го погледна в очите.

— Фрейзър, не знам...

Той я прекъсна, като постави пръст на устните ѝ.

— Не казвай нищо — каза, страхувайки се от това, което тя би могла да му каже. — Все още недей.

Тя кимна. А и как би могла да обясни? Беше напълно обърквана, едва съзнаваше какво точно чувства, изпитваше единствено необходимост да бъде обичана, имаше нужда от тази топлина, от уютата, който създаваше усещането, че си желан. Ливи излезе първа от беседката и изчака Фрейзър да духне свещите и да я последва, затваряйки вратата след тях.

— Нали нямаш нищо против?

Той не можеше да различи лицето ѝ в мрака и всъщност не знаеше за какво точно би могъл да има нещо против.

— Не — отвърна ѝ. — Предполагам, че не.

Не искаше да я пита, страхуваше се да го направи. Прекалено дълго беше чакал този момент, беше я желал с нестихваща сила почти непрекъснато от онзи ден в Оксфорд, в който тя го беше напуснала. Това си беше само негова грешка.

Тогава не бе имал достатъчно кураж да я последва и не бе проумявал какво ще изгуби, докато тя не си беше отишла. Посегна към ръката ѝ и я стисна здраво. Пъхна я заедно със своята в джоба на якето си. „Отиде при Джеймс, помисли си той гневно, и пропиля всичките тези години.“ Вдигна поглед към светлините на къщата, насила изхвърли мислите за миналото от главата си и двамата в мълчание се завърнаха в нейния дом.

Питър я повика от коридора, като внимаваше да не повишава много глас, за да не събуди Ливи. Мойра прибираше последните неща в кошницата, която беше приготвила, и тръгна към него, като все още държеше кутия прясно мляко в ръце. Фрейзър долови приглушения им разговор. След минути тя се върна в кухнята.

— Питър иска да се измъкнем — каза му. — Иска да поразкара онези типове наоколо — тя беше облечена в един от клиновете на Ливи и дълъг пуловер, а и с вдигнатата си нагоре и вързана коса лесно можеше да мине за дъщеря си през тъмните стъкла на даймлера. Усмихна се. — Не съм съвсем сигурна, че ще се хванат.

Фрейзър отвърна на усмивката ѝ.

— Заслужава си да се опита.

— Да, вярно — Мойра хвърли бегъл поглед през прозореца към зловещото присъствие на пресата в края на алеята за коли. „Старото паство“ беше разположено навътре от пътя, защитено от дълга алея зад желязна порта и няколко акра градина с високи дървета. Поне къщата бе спасена от любопитните очи, помисли си тя, за разлика от другите постройките, които вече сканираха с телеобективите си. Мойра прибра млякото в кошницата за пикник при другите продукти. — Мисля, че това е всичко — добави. — Ще ни се обадите, нали?

Питър влезе в кухнята.

— Да, ще ни се обадите, за да кажете дали всичко е наред, нали?

— Естествено, веднага щом пристигнем там.

Питър изгледа Фрейзър и в очите му проблесна нещо подобно на съмнение, след което се наведе, за да вземе куфарчето си. Мойра отиде в преддверието, за да си нахлупи една от омачканите кадифени шапки на Ливи, нейна запазена марка, както и да нахлузи чифт ръкавици. Върна се обратно, целуна Фрейзър по бузата и Питър каза:

— Знаеш задния път и откъде да тръгнеш за...

— Вече поне два пъти му го повтори днес — прекъсна го Мойра. — Хайде, Питър, да вървим!

Тя взе черната раница „Армани“, метна я през рамо и се запъти към главния вход. Питър и Фрейзър я последваха.

— Аз ще гледам да не се показвам, за да си мислят, че само Мойра е останала в къщата.

Фрейзър им кимна и отстъпи назад, щом Питър отвори външната врата.

— Чао — добави. — И успех!

Питър кимна и последва Мойра навън, Фрейзър чу как вратите на колата се затръшнаха и се върна обратно в кухнята. Вдигна телефонната слушалка и започна да набира номера в службата си. Сега, след като бяха нагласили нещата за следващите няколко дни, трябваше да съобщи във вестника, че ще отсъства още известно време.

Мойра закопча колана в колата и зачака Питър да запали. Започна да рови в раницата, за да намери книжна кърпичка.

— Мойра, наистина не съм убеден, че идеята е добра, знаеш ли. Не мога да се отърва от чувството, че вместо да правим това, трябва да стоим вкъщи и да мислим сериозно за защитата на Ливи. Трябва да се организираме...

Мойра докосна ръката му.

— Питър, на Ливи ѝ трябва малко време, малко пространство, за да може да превъзмогне шока от последните няколко дни. Има нужда от почивка, за да събере мислите си.

— Ами Фрейзър? Тревожи ме това, че го забъркваме и него.

— О, той вече е забъркан — отвърна Мойра. — И то от години, според мен.

Питър се взря в нея за момент.

— Може би е по-добре да останем тук — предложи, — където биха ни открили лесно, ако нещо се обърка.

Мойра посочи с глава дъното на алеята, където се беше събрала тълпата от журналисти.

— Не съм на същото мнение. Хайде, да тръгваме към апартамента, за да налапат въдицата, а после към банката.

Питър най-после запали двигателя.

— Добре, дано да постъпваме правилно — след което включи на скорост.

— И аз така викам, дано — отвърна Мойра и двамата си размениха кратки усмивки.

Ливи се събуди в тихия и познат уют на своята стая. Отвори очи и усети как по тялото ѝ се разлива вълна на облекчение. Стана от леглото, бързо си облече халата и за миг се погледна в огледалото, преди да тръгне към долния етаж. Отметна с ръка косата от лицето си, пощипа страните си, за да събуди малко цвят в тях, и разкопча горното копче на нощницата си. Съзнаваше, че се държи глупаво, но Фрейзър по всяка вероятност вече беше станал и щеше да е долу.

Слезе боса по стълбите, прекоси преддверието и влезе в кухнята, като още от прага я посрещна прекрасният аромат на прясно сварено кафе. Фрейзър беше с гръб към нея и говореше по телефона.

— Добре, Гордън, щом така искаш. Не може ли в такъв случай да отделиш място на първа страница за утрешното продължение? Какво ще кажеш? Нещо, което да привлече вниманието, цветна снимка? Щом историята е толкова добра, да извлечем всичко от нея... — той вдигна глава, като чу шума от отварянето на вратата, и съзря Ливи. Даже само присъствието ѝ в същата стая го развълнува. Той млъкна, загледа я как



прекосява кухнята, за да вземе кафето, и се прокашля. — Слушай, Гордън, може ли пак да ти се обадя след около пет минути?... Чудесно. Значи дотогава — той затвори и зачака Ливи да се обърне. Във все още съннения ѝ неугледен вид имаше нещо, което моментално го възбуди. Тя се извърна, почувствала тишината.

— Не беше необходимо да прекъсваш разговора заради мен — усмихна се. — Няма да издам търговските тайни на „Абърдийн прес“! — обаче беше поласкана, че той го бе направил.

— Искаш ли кафенце?

— Аха, да, моля — Фрейзър се изправи и отиде до шкафа, за да извади две чаши. Не изпускате от очи Ливи, която пристъпи към прозореца с каничката кафе в ръка и се вгледа в предната част на градината. Съзря няколко фигури в далечината, скупчени пред железната порта.

— О, не!... — тя подскочи и част от врялата течност се разплиска по ръката ѝ. — Уф! По дяволите!... — Ливи припряно отстъпи от прозореца и остави каничката на масата, като придържаше изгорената си ръка. Фрейзър в миг изникна до нея. — Ох! Фрейзър? Какво, по дяволите, става? — той я хвана за ръката и я поведе към мивката, отвъртя крана на студената вода и задържа ръката ѝ под течащата струя.

— Тъкмо щях да те предупредя — отвърна, взирайки се в зачервената, пламнала кожа. — Не се приближавай към прозорците, бъкано е с журналисти.

— О, не! — Ливи отдръпна ръката си и тежко се подпря на плота, обгръщайки зиморничаво с ръце тялото си. — Господи, само това ми липсваше!

Фрейзър нежно взе отново ръката ѝ и се вгледа в малкия белег.

— Всичко е под контрол, не се безпокой — той задържа ръката ѝ и едва устоя на изкушението да я доближи до устните си, за да целуне дланта. — Дали Мойра има „Дефламол“ някъде в кухнята?

Ливи повдигна рамене, смаяна от излъчващата се от този голям и силен мъж нежност.

— Нищо ми няма, честна дума — тя вдигна очи към лицето му и на устните ѝ се появи лека усмивка. — Една целувка ще свърши по-добра работа.

Лицето му изведнъж пламна от съзнанието, че тя навярно бе прочела мислите му, и стана тъмночервено, а Ливи избухна в смях.

— Е, слава Богу, че не си изгубила способността си да се смееш — троснато ѝ отвърна той и пусна ръката ѝ. Смути се напълно и се отдалечи от нея.

— И какво точно е под контрол? — попита Ливи, осъзнавайки, че се бе държала нетактично. Беше се преместила към вътрешността на кухнята, далеч от прозореца, и нервно пристъпваше от крак на крак, хвърляйки бегли погледи към сцената отвън.

Фрейзър взе каничката, наля кафе в две чаши и добави мляко и захар. Подаде едната на Ливи и ѝ каза да седне на масата, докато той отиде да вземе картата.

— Няма как да те видят, ако седиш тук. Двамата с Мойра го проверихме рано тази сутрин.

Ливи го послуша и зачака завръщането му. Чу как телефонът иззвъня, понечи да вдигне слушалката, но разбра, че няма сили. Изчака включването на телефонния секретар и в помещението прозвуча школуваният глас на един от най-големите издатели. Искал да направи обширно интервю с нея, щели да се договорят за хонорара. Ливи изсумтя презрително и затисна ушите си с длани.

— Всичко е наред, вече можеш да си отпустиш ушите — Фрейзър се беше върнал в кухнята и ѝ се усмихваше. — Лошият чичко го няма вече.

Ливи му направи физиономия, ала ненадейно очите ѝ се наляха със сълзи и той мигновено го забеляза.

— И къде са изчезнали майка и Питър? — попита Ливи, опитвайки се да говори с равен глас. Фрейзър мина от другата страна на масата и седна до нея. Отвори пътната карта на Съсекс и Ливи видя, че той беше отбелязал тяхното село на нея.

— Мойра и Питър са съществена част от плана — подхвана той. — Ако и ти се согласиш с него, разбира се — и забързано продължи да ѝ обяснява това, което беше измислил в ранните часове на деня.

Ливи си беше взела душ, беше се облякла и беше нахвърляла някои неща в един сак, всичко това за петнадесет минути, скрита през цялото време зад плътно спуснатите завеси в стаята си, защото Фрейзър ѝ беше казал, че е много важно никой да не я види.

Слезе долу и видя, че той вече беше готов за тръгване. Държеше малката кожена чанта, която Керъл беше приготвила за него в службата, и кошницата с храна, приготвена от Мойра. Вдигна поглед към нея и ѝ се усмихна.

— Готова ли си?

Ливи кимна.

Рейндж роувърът вече беше спрял от задната страна на къщата. Питър го беше докарал там през поляната няколко часа по-рано и го беше спрял зад прикритието на редица дървета. Фрейзър надникна навън, видя, че теренът беше чист, и Ливи притича от задната врата до колата. Седна и се сниши, така че само върхът на главата ѝ се виждаше едва-едва през стъклото. Фрейзър заключи къщата, пхна двете чанти и кошницата в багажника и чевръсто се качи в колата, запали мотора и потегли. Подкара джипа надолу по идеално окосената ливада на Питър, мина през портата в дъното между дърветата и навлезе в полето, а благодарение на меките ресори колата се придвижваше с лекота по неравната и кална земна повърхност. Прекосиха полето възможно най-бързо, като разпращаха кал на всички страни и заобикаляха пасящите овце, и накрая стигнаха до черния път, който отвеждаше от земите на „Старото паство“ към фермерския път. Купето на джипа възстанови равновесното си положение и Фрейзър натисна още по-здраво педала на газта. Хвърли поглед в огледалото за обратно виждане с надеждата Питър да не завари ливадата си унищожена от овцете при завръщането си и сви по криволичещата алея, за да излезе на главния път. Пред тях нямаше нищо, зад тях също. Ливи се поизправи на седалката, усмихна се колебливо и двамата продължиха необезпокоявано напред.

Сред дърветата в най-ниската част на ливадата изникна мократа, уморена фигура на млад стажант журналист с мобифон в ръка. Той набра телефонния номер на шефа си, който се намираше пред къщата, и му съобщи, че току-що един рейндж роувър доста припряно е напуснал „Старото паство“. Репортерът отпред се стрелна светкавично към автомобила си, погледна картата, скочи в колата и включи на скорост. Понесе се с рев напред. Не след дълго щеше да успее да засече пътя, който заобикаляше отзад селото Хестън Уей, само трябваше да понатисне газта по-яко.

Фрейзър се беше привел напред, за да нагласи радиото на станция, по която да не предават новини, и когато се изправи пак, хвърли поглед в огледалото и забеляза един червен шевролет да се движи по пътя зад тях — на разстояние, но все пак, без да изостава, само с един човек вътре — шофьора.

— О, не — измърмори той под нос и Ливи се озърна.

— Мислиш ли, че?...

— Може би... Ливи, погледни картата, ако обичаш, познаваш района по-добре от мен. Бъди ми навигатор, аз ще карам — той продължи да следи с поглед колата отзад. — Най-добре да проверим, за да не съжالياваме.

— Добре... — Ливи откри пътя, по който се движеха в момента, и го проследи с върха на показалеца си. — А-а... завий наляво... тук! — тя му посочи една тясна отбивка и Фрейзър рязко изви волана, почти без да намали, и се понесе по пътчето, а гумите му изсвистяха по мокрия асфалт.

— По дяволите! — Ливи се вкопчи в седалката, а картата отлетя встрани. — Необходимо ли бе...

— Той още ни следва!

— О, не! — тя се наведе, измъкна картата изпод седалката и се съсредоточи над местността. Фрейзър увеличи скоростта още повече.

— Така... След около половин миля има още една отбивка вляво; завий нататък, после надясно в първата пряка... — тя здраво стисна картата в ръцете си, този път готова за завой. Фрейзър рязко смени скоростите и сви зад ъгъла, после още веднъж, колата едва не излезе от пътя. Той изправи волана и пак ускори.

— Сега... Хъм, чудесно! Остър завой надясно, после спираш, обръщаш и свиваш по един черен път. Там има някаква плевня, спомням си я от излетите ни с велосипеди.

— Добре — Фрейзър не сваляше очи от огледалото. — Мамка му! — в далечината забеляза червен проблясък. — Ето пак...

Засилвайки се отново, той сви рязко, изскърцаха спирачки, припряно превключи на задна и направи обратен завой. После пак натисна газта, отпрати назад и встрани фонтан от кал и вода и се устреми по коларския път към плевнята на върха на възвишението. Голямата постройка бе отворена и празна. Вкара джипа право вътре и

дръпна ръчната спирачка. Скочи от колата, притича към вратата на плевнята и погледна надолу към главния път.

— Ето го мръсникът! — извика на Ливи през рамо. Червеният шевролет подмина отбивката, по която бяха свили, продължи по пътя мили напред, след това зави и се изгуби от погледа им. Фрейзър тичешком се върна при колата.

— Чудесно. Сега обратно по същия път, нали?

Ливи се усмихна.

— Да.

Фрейзър зае мястото си, включи двигателя, стовари ръка върху скоростите, които проскърцаха, засили се надолу и продължи да кара като участник в рали.

Ливи, на която за пореден път ѝ се наложи да се вкопчи в седалката, го погледна и изрече с шеговит укор:

— Защо имам чувството, че тази работа ти доставя адско удоволствие?

Фрейзър ненадейно се ухили.

— Нямам представа — отвърна ѝ и взе следващия завой като истински последовател на Найджъл Менсъл.

Пътуването продължи дълго. Придържаша се към второстепенни пътища, избягваха магистралите от страх да не бъдат забелязани и се движеха по обходен маршрут през глухата провинция към Девън. Не говореха много, нямаше нужда, ала мълчанието не беше неловко, а приятно и естествено. Ливи задряма за час, час и нещо, увита в палтото си, свила крака на седалката, но се сепна от съня си, напрегната и уплашена, чувствайки се като бегълка, обзета от страх.

Спряха за обяд, паркираха в един район за пикници и се нахраниха в колата. Ливи не пожела да влязат в някой крайпътен ресторант — не искаше да я познаят и да я зяпат; затова вдигнаха задния капак на багажника, постлаха си одеяло и седнаха там, отпивайки горещо кафе от термоса, като гледаха студеното сиво небе.

Към три часа стигнаха Ластлий, в покрайнините на Дартмур и поеха по криволичещия път през центъра на селото нагоре към стръмните възвишения, където живите плетове се извисяваха до два метра и пътят се стесняваше до размерите на едно превозно средство. Накрая Фрейзър зави в една алея за коли, съвсем тесен, горски път, които се извиваше сред дърветата и водеше към дълга, ниска къща,

която едва се мержелееше в далечината. Ливи слезе от колата, за да затвори портата след тях. Поспря се за момент и се загледа надолу към ливадите, които се бяха ширнали към Дартмур, дълги цели мили зелени простори земя, леко надиплени и насечени от безупречно подравнени живи плетове и каменни стени. Приказно изобилие, което по-скоро приличаше на платно на живописец, а не на истински пейзаж.

— Това място е прекрасно — изрече тя, като се качи обратно в колата.

— Знам — Фрейзър се вгледа в лицето ѝ. Тя се усмихваше за първи път, откакто бяха напуснали Съсекс. — Да потегляме, нямам търпение да ти покажа къщата.

Тя затвори вратата и те продължиха напред под зеления покров на дърветата, за да излязат накрая изпод тях, където започваха храстите на рододендрона в началото на градината пред къщата.

Фрейзър спря колата в покрития с чакъл двор пред старата, бяла сграда и изключи двигателя. Уидком Хаус беше същата, каквато я помнеше. Отново погледна към Ливи и разбра, че тя мигновено беше харесала къщата, колкото я харесваше и той.

— Тя принадлежи на вуйчо ми, брата на майка ми — каза ѝ. — През по-голямата част от годината той живее във Франция и идва тук само през лятото — Фрейзър отвори вратата, слезе от джипа и се протегна, за да раздвижи скованите си от шофирането мускули. — Прекарах тук известно време след смъртта на баща ми, през лятото преди постъпването в Оксфорд. Сим го нямаше тогава, беше в Перу, и се разполагах сам в къщата — той пристъпи напред, като продължаваше да гледа фасадата на къщата. — Добро място за размисъл е — добави през рамо. Това беше мястото, в което най-сетне се беше примирил с мисълта за наследството си, „Абърдийн Ангъс Прес“, и факта, че никога няма да може да стане адвокат, че когато си вземеше дипломата от Оксфорд, трябваше да се върне в Шотландия и да поеме ръководството на вестника. Той се обърна и се усмихна, за да се отърси от спомените за смъртта на баща си. — Тук така или иначе няма какво друго да се прави!

Ливи се приближи и застана до него.

— Благодаря ти — прошепна, — че ме доведе тук.

Фрейзър сви рамене и я хвана за ръка.

— Госпожа Уестли трябва да е минала оттук тази сутрин. Обадих ѝ се и ѝ казах, че ще идваме — поведе Ливи към парадния вход и се наведе над огромна керамична делва, пълна с цъфтящ през зимата жасмин. Опипа задната ѝ страна и извади оттам ключа.

— Ето къде си бил!

Ливи се усмихна и изчака Фрейзър да отвори вратата. После влезе в къщата и начаса почувства уюта и топлината ѝ, както и усещането за сигурност и защитеност, което излъчваше. Застана в средата на преддверието, видя високата ваза с жасмин, сложена на масата в чест на пристигането им, и изведнъж вдигна ръце към лицето си, за да скрие факта, че се беше разплакала. Всичко беше толкова красиво, естествено и от това тя още по-болезнено осъзна какво всъщност можеше да загуби.

— Хей, Ливи!

Фрейзър се доближи до нея и я обгърна с ръце. Притисна я към себе си. Даже само внушителното му присъствие ѝ носеше утеха, тежест, на която човек да може да се облегне, и тя за миг си помисли колко хубаво беше да го докосва, да усеща физическата му сила. Пред нея изникна мимолетен спомен за предишната нощ и тя се изчерви, отдръпна се от него и тръгна към кухнята, ненадейно смутена.

— Да направя ли чай? — попита го, бършейки очи в подгъва на ризата си. Детският жест накара Фрейзър да се усмихне.

— Да, чай — отвърна, — звучи добре, пък аз ще внеса скъпия багаж на дамата!

Ливи прекрачи прага на кухнята, а Фрейзър още миг остана на мястото си, без да помръдва, загледан в нея. После излезе навън, за да вземе раницата ѝ, своята кожена чанта и кошницата с храна, приготвена от Мойра.

По-късно същия ден, когато вече се бяха настанили и вечерта бе започнала да се спуска над долината, Фрейзър и Ливи излязоха от къщата и тръгнаха надолу през градината в задната част към откритото пространство на ливадите. Светлината чезнеше, всичко изглеждаше обогрено от наситения пурпурен цвят на небето и зелените тонове на пейзажа пред тях се бяха сгъстили, добиваха все по-живи оттенъци от влажните кълба вечерна мъгла, които на талази се надигаха от реката.

Фрейзър и Ливи извървяха доста мили. Докато се разхождаха, нощта се спусна напълно и ги обгърна в тъмнина, мирис на пушек от

запалени дърва изпълни въздуха и над клоните на дърветата заблещукаха светлинките на селото, отразени от вече безоблачното небе. Минаха от другата страна на реката и се отбиха в „Черната крава“, за да пийнат по нещо, поседяха край огнището в почти празната кръчма, като отпиваха гъст, тъмен сайдер и си бърбраха за огромния отрязък от време, който се беше прострял помежду им, разказвайки подробности за годините, в които бяха далеч един от друг, както правят влюбените.

Ливи почти не споменаваше Джеймс. Разказваше за кариерата си, признавайки може би за първи път пред Фрейзър, а и пред себе си, че вероятно бе била прекалено напориста, че е мислела твърде малко за другите аспекти от живота си, а Фрейзър разказа на Ливи за своя вестник, „Абърдийн Ангъс Прес“, как той бе определял живота му от момента, в който го беше наследил, по време на цялото му следване в Оксфорд, макар и някой друг да го беше управлявал вместо него през тези три години. Сподели с нея как беше успял да превърне незначителното опърпано местно вестниче, оставено от баща му, в едно от регионалните печатни издания с най-голяма тежест и тираж във Великобритания. Тя го попита за жените в живота му и той със смях избегна въпроса ѝ. Беше преживял своя дял от любовни връзки — беше привлекателен мъж, чаровен и динамичен, обаче не можеше да ѝ каже, че към никоя от тях не беше изпитвал същите чувства, след като бе обичал Ливи Дейвис преди почти десет години. Това би прозвучало невероятно, почти толкова невероятно, колкото беше самото усещане. Той обаче не я попита за Джеймс, не желаше да знае.

Когато излязоха от кръчмата, вече беше доста късно и поеха по асфалтовия път обратно към Ластлий, без да се докосват, но сблъсквайки се от време на време, като хора, които вървят прекалено близо един до друг. С приближаването към къщата съзряха оставената да свети лампа на верандата, блестяща в мрака, и забързаха към нея под шумолящите клони на дърветата, а очертанията на луната, леко уголемени спрямо предишната нощ, току изникваха в пролуките между дърветата.

Фрейзър отвори вратата, щом стигнаха до къщата, и Ливи влезе преди него. Страните ѝ пламнаха от топлия въздух в преддверието. Тя свали палтото си, хвърли шала си на стола и освободи косите си от дебелата вълнена шапка. Разтърси глава и се обърна. Срещна очите на



Фрейзър, които отново я гледаха втренчено. Извърна лице и се запъти към стълбите.

— Мисля да се качвам горе — промълви. Не беше успяла да изясни чувствата си, беше се помъчила да ги спре, обезпокоена от тях, объркана от всепоглъщащото си желание да бъде с него, което надделяваше най-отчетливо над останалите хаотични емоции. — Уморена съм — добави с немощен глас. Просто не можеше да понесе повече от тази близост, изрече мислено.

— Добре — Фрейзър разкопча палтото си, а тя се обърна и тръгна нагоре по стълбите. Той не я проследи с очи, а свали връхната си дреха, закачи я и отиде в кухнята, за да си направи чай. Беше довел Ливи в Уидком Хаус, за да ѝ помогне, да я защити, последното, което искаше, бе да я обърка, а и себе си също, ако трябваше да бъде честен.

Двадесет минути по-късно Фрейзър допи чая си и остави чашата в мивката. Угаси всички лампи на долния етаж и се качи горе в банята с тихи стъпки. Съблече се пред огромната, старомодна мивка и напълни коритото ѝ с гореща вода. Започна да се мие както беше прав пред нея, прекалено изморен, за да си прави труд да взима вана. Наплиска горната част на тялото си с вода, насапуниса се, после се обля отново. Посегна със затворени очи към хавлията на лирата за горещата вода, вдигна я пред лицето си и затърка кожата до сухо. В следващия миг вратата се отвори.

Ливи се беше унесла в мига, в който главата ѝ бе докоснала възглавницата, без да изгаси лампата, и се събуди стреснато двадесет минути по-късно. Почувства жажда и стана от леглото, за да си налее чаша вода. Пипнешком стигна до вратата, сънено прекоси стълбищната площадка и все още полузаспала отвори вратата на банята и прекрачи прага ѝ, заслепена в първия миг от силната светлина. Примигна няколко пъти, погледът ѝ се избистри и тя ненадейно съзря Фрейзър, който изпусна кърпата и се втренчи в нея изненадано.

— Ох, извинявай... аз... — тя го зяпна, неспособна да се въздържи, очите ѝ се плъзнаха по дължината на стройното и силно тяло, стегнато и атлетично, по твърдата линия на мускулите на бедрата му, очертанятията на корема му и накрая към гърдите. Стреснато отскочи назад и се удари болезнено в дръжката на вратата, без да сваля очи от него. — Ау, по дяв...

Той направи крачка към нея.

— Добре ли?...

— Да! — извика тя. — Нищо ми няма.

Нейното собствено тяло вече бе откликнало, пулсираше от глава до пети и тя бе убедена, че лицето ѝ цялото е пламнало. Пъхна ръка зад гърба си неспособна да извърне очи от него, напипа дръжката и припряно се опита да отвори вратата. Не успя и започна да се паникьосва. Изпитваше неудържим порив да избяга веднага.

— Ливи — Фрейзър пристъпи напред и опря длани на вратата от двете страни над раменете ѝ. Тя се притисна назад, но забеляза как гърдите ѝ се повдигат и отпускат с ускорения ритъм на дишането ѝ. Деляха ги само няколко сантиметра и Ливи втренчи поглед над рамото му в боядисаната в жълто стена над мивката. Той много бавно отлепи едната си ръка от вратата и разкопча трите копчета на нощницата ѝ. Отмести памучната материя настрани и погледна надолу към гърдите ѝ, после отново подпря ръката си на стената. Приблужи се още на милиметри към нея и настръхналите ѝ розови зърна едва потъркаха кожата на гърдите му.

Ливи прехапа устни.

— Фрейзър, не знам защо правя това... — гласът ѝ изневери и тя не успя да довърши започнатото изречение. Сведе очи надолу и забеляза колко възбуден беше той. — Аз... а-а... не знам до какво ще доведе всичко това.

— А необходимо ли е?

С изричането на въпроса гърдният му кош се беше повдигнал и отпуснал и отново бе докоснал зърната на гърдите ѝ. Краката ѝ започнаха да омекват. Тръпнеше болезнено, отчаяно желаеща да го придърпа към себе си, ала не можеше да си го позволи.

— Необходимо ли ти е да го знаеш? — попита я той отново.

— Аз... — Ливи вдигна ръка към гърдите му и очерта с пръст стегнатия мускул. — Не, всъщност не — изрече най-после и той сведе глава, целуна я по устата и плъзна длани под ханша ѝ, за да я вдигне на ръце. Не спря да я целува, докато я носеше към своята спалня, до огромното, старинно дървено легло, върху което я положи, свали нощницата през раменете ѝ и се загледа в тялото ѝ за няколко мига, преди да разтвори краката ѝ, да придърпа бедрата ѝ нагоре и да ги обвие около кръста си. Тя затвори очи и притисна таза си към него.

Извика, когато го почувства, и отново отвори очи, за да се вгледа в лицето му, за да види изписаното по него удоволствие и да потърси любовта, която инстинктивно усещаше, че беше там.

## ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше седем часът сутринта и Фрейзър внимателно отметна завивките, пусна крака на земята и се изправи. Тихо пристъпи към вратата, отвори я и излезе навън на стълбищната площадка, като хвърли поглед през рамо към Ливи, която все още спеше. Щом затвори вратата, взе дрехите си, които бе закачил на перилата предната вечер, и припряно се облече. Слезе по стълбите, като прескачаше онези, които знаеше, че скърцат, отключи предната врата и я отвори, без да вдига шум. Пристъпи навън в сивата ранна утрин и пое по алеята към селото. Трябваше да се обади на Питър.

Фрейзър крачеше забързано, поглеждаше нагоре през клоните на дърветата към небето и си мислеше за двата дни, прекарани с Ливи, два дни, които, каквото и да се случеше, щяха да останат запечатани в паметта му. Не беше помислял за рисковете, за това, че може и да изгуби Ливи, че нея може би я очаква голяма трагедия. Просто я беше любил, по същия начин както го бе направил преди години, обграждайки я с любов, без да оставя място за каквито и да било други мисли. И беше видял как браздите на тъгата изчезват от лицето ѝ, как в душата ѝ се възцарява покой и беше разбрал, още от първия път, че Джеймс не я обичаше, не и така, както я обичаше той.

Естествено това, че бяха в Уидком, бе помогнало. Там нямаше нито телефон, нито телевизор, чичо му Симкокс хранеше отвращение към съвременните постижения на техниката. В къщата имаше старо радио „Робъртс“, чието копче за станциите бе счупено и застопорено за вечни времена на Радио три, а и не се бяха приближавали до селото, за да купуват вестници. Щом се върнем, нищо от тези неща няма да ѝ бъде спестено, бе изрекъл Фрейзър като довод пред самия себе си, полагайки огромни усилия да я предпази от всичко това, защото то сега не ѝ трябваше. Обаче често беше заварвал Ливи да седи до прозореца, загледана в откритите простори пред себе си и в ширналия се безкрай на небето отгоре, и разбираше, че въпреки старанията му да я изолира от света за известно време, мисълта за случилото се никога не я бе напускала напълно. Тя се страхуваше. Той успяваше да

поуталожи страха ѝ, но знаеше, че той винаги присъстваше там. Страховете ѝ бяха съвсем реални.

Като стигна телефонната кабина, Фрейзър бръкна в джоба си за торбичката с дребни монети, които пазеше за тези обаждания, и със замах отвори тежката врата. Остави я отворена, като я подпря с крак, и набра телефона на „Старото паство“, който вече знаеше наизуст. Зачака някой да вдигне от отсрещната страна. Не можеше да си обясни защо, но тази сутрин изпитваше страх от предстоящия разговор с Питър.

— Ало, Питър?

— А, Фрейзър! Как си? Как е Ливи?

— Добре. Аз съм добре, пък и Ливи изглежда много спокойна. Смятам, че след някой и друг ден...

Питър го прекъсна.

— Джеймс се обади снощи, Фрейзър — каза. — Той се връща у дома. Пристига на „Хийтроу“ тази сутрин и ще тръгне веднага за „Старото паство“. Иска да види Мойра и Ливи, затова по мое мнение тя трябва да се върне още днес. Той е ключова фигура в този случай, Фрейзър, и трябва...

— Да, знам — на Фрейзър не му трябваха обяснения. — Слушай, не се притеснявай, веднага се връщам в къщата, ще събудя Ливи и след около час ще тръгнем оттук.

— Хубаво, благодаря ти, Фрейзър — Фрейзър безпогрешно долови облекчението в гласа на Питър. — Джеймс ще бъде у нас около пладне.

— Добре. Значи доскоро — парите за разговора бяха на изчерпване. — На нас ще ни трябват около три — три часа и половина. Ще се появим горе-долу по същото време като Джеймс — оставаха му само десет пенса. — Дочуване — Фрейзър затвори в момента, в който таблото на автомата светна предупредително и със замах тръшна слушалката в гнездото ѝ. — По дяволите! — изрече високо в празната кабина.

Излезе навън, остави вратата да се затвори с трясък зад гърба му и яростно срита един камък на пътя. Нищо не можеше да направи със себе си. Очакваше завръщането на Джеймс и през цялото време знаеше, че двамата с Ливи разполагаха само с няколко дни. От това обаче не му стана по-леко. Само от мисълта, че това, което бяха споделили тези дни, беше свършило, изпитваше болка. Затова реши да

не мисли. Продължи да подритва камъка нагоре по пътя през селото към къщата и си измисляше цяла поредица от събития, които прекрасно знаеше, че не биха могли да се случат. Просто имаше нужда от нещо, за което да се хване, нещо, което да го крепи през следващите няколко часа.

Като се върна в къщата, направи чай, подреди на поднос чайника, две чаши, малко портокалов сок и го понесе нагоре по стълбите към спалнята. Влезе, видя, че Ливи още спи, и постави таблата на земята, след което тихо пристъпи към леглото. Седна на ръба му, отметна кичур коса от лицето ѝ и се взря в нея за момент, преди леко да докосне рамото ѝ, за да я събуди.

— Ливи — забеляза как клепачите ѝ потрепнаха. — Ливи, събуди се — тя отвори очи и за миг объркано се втренчи в стената. После се обърна и погледна Фрейзър, а на устните ѝ колебливо разцъфна усмивка. Извади едната си ръка изпод завивките, обви с нея шията му и го придърпа нежно надолу към себе си.

— Ммммм. Събуждането никак не беше нежно — прошепна му и топлият ѝ дъх погали страната му. — Защо не се мушнеш при мен?

Ала Фрейзър внимателно се отдръпна от нея, хвана ръката ѝ и я положи обратно на леглото. Извърна лице.

— Ливи, трябва да се връщаме в Съсекс днес — тихо промълви. — Джеймс се прибира.

Мълчание.

Без да смее да я погледне отново, той зачака някакъв отговор, после се изправи, като не знаеше къде да се дене.

— Направих чай — изрече безпомощно.

Ливи седна в леглото. Сви колене, опря брадичка на тях и втренчи невиждащ поглед през прозореца. Разбира се, че трябваше да се връщат в Съсекс, беше очаквала да дойде този момент, беше подготвена. Защо тогава това ѝ дойде като изневиделица? Остана в същата поза за известно време, чувствайки се изтръпнала, и помежду им се възцари тягостно мълчание. След малко Фрейзър заговори и тя го погледна, едва ли не забравила за присъствието му в стаята.

— Ще изляза, за да можеш да се облечеш — каза той.

Тя кимна. За миг през главата ѝ мина мисълта колко нелепо беше подобно спазване на условностите за благоприличие след такава наситена и безумна любов, но не изрече на глас забележката си. Той

пристъпи към вратата и тя почувства колко нещастен беше Фрейзър, но беше неспособна да изрече каквото и да било, за да го утеши. Само при споменаването на Джеймс крехкият им свят се беше срутил. То беше върнало реалността в живота и на двамата и Ливи осъзна, че това, което се беше случило помежду им, трябва да се бори, за да оцелее, ако това изобщо беше възможно, извън идиличния свят на Уидком Хаус.

Бяха си събрали багажа и бяха готови за тръгване след около час. Доядоха провизиите, останали в кошницата, направиха си термос с чай и малко преди осем Фрейзър занесе чантите в колата и със замах ги пъкна в багажника. Постоя пред къщата, съзерцавайки гледката, и се запита дали някога отново би изпитвал такова щастие тук. Ливи излезе от къщата, когато той се обърна и затръшна вратата след себе си. После взе ключа и го пъкна под делвата до вратата. Изправи се и тъжно се усмихна на обичайния ритуал.

— Винаги би могла да се върнеш в Шотландия с мен — изрече Фрейзър.

Тя го погледна. Искаше ѝ се да се съгласи, да намали болката от тръгването.

— Да — отвърна, — бих могла — после се приближи към него, хвана го за ръката, вдигна я към устните си и леко целуна дланта му, преди, също като него, да се взре за последен път във великолепната гледка към Дартмур. — Хайде — изрече след миг, — трябва да тръгваме — и след като пусна ръката му, отвори вратата на колата и се качи в рейндж роувъра.

Мойра слушаше гладкия тон на щателно школувания глас на Джеймс, докато приготвяше кафе. Той седеше на масата в кухнята и говореше за себе си, за пътуването си до Бразилия и за това колко потресен бил от случилото се. В думите му се долавяше стремеж да се дистанцира от Ливи и ако Мойра не знаеше със сигурност, че всъщност двамата са били там заедно, никога не би го предположила от разказа му.

Мойра не харесваше Джеймс, никога не го беше харесвала. Той беше чаровен, безупречно красив, духовит и умен, но не ѝ допадаше, необяснимо защо не го приемаше за чиста монета. В него имаше нещо

неоспоримо студено, нещо неискрено, което така и не можеше да определи точно. Ливи ѝ беше казвала, че е заради самата нея, че Мойра просто си била неосъзнат сноб, ала тя знаеше, че не това беше причината. Никога не беше споделяла с дъщеря си, че се тревожи, защото се съмнява в това, че Джеймс я обича достатъчно, или даже изобщо. Мойра всъщност почти никога не говореше много, вярваше, че Ливи сама трябва да преценява нещата в живота си. Само че сега си мислеше, че може би все пак е трябвало да ѝ каже нещо.

— Мойра?

Тя се обърна със съзнанието, че по-голямата част от приказките на Джеймс просто бяха минали покрай ушите ѝ.

— Извинявай, какво казваше? — тя извади щепсела на кафеварката и я занесе на масата.

— Къде каза, че била отишла Ливи?

— Не съм казвала — тя посегна към каничката с мляко. — Мляко? Захар?

— Но е заминала с Фрейзър Стюарт?

Мойра сви рамене, като се постара да прозвучи възможно най-неопределено. Нали навремето все пак беше добра актриса.

— Така мисля, но не съм сигурна. Оставих Питър да се оправя с тези неща. Бях прекалено разстроена.

— О, да, да, разбира се.

В гласа на Джеймс се долавяше нещо, някакво напрежение. Той никак не обича Фрейзър, предположи тя. Може би ставаше дума за ревност? Сипа кафе в две чаши, подаде едната на Джеймс и излезе в коридора, за да извика Питър. Докато стоеше там, чу проскърцването на автомобилни гуми на чакъла пред къщата и забърза към входната врата.

— Питър? Май че се върнаха! — извика към затворената врата на кабинета му. Отвори входната врата и се изправи на верандата в момента, в който Фрейзър паркира джипа и изключи двигателя. Видя как двамата поседяха за миг в мълчание в колата, след което Ливи отвори вратата и слезе.

— Привет.

— Ливи! — Мойра тръгна към нея и я взе в прегръдките си. — Как си? — Мойра отстъпи крачка, назад и се вгледа в дъщеря си. Ливи изглеждаше по-добре, лицето ѝ не беше така изнурено и очите ѝ имаха



по-чист израз, не бяха така болезнено тъжни. Ливи погледна през рамо към Фрейзър, той отвори вратата от своята страна и също излезе от колата. Усмихна ѝ се и Мойра съвсем отчетливо долови искрицата в погледа на дъщеря си, когато тя отвърщаше на усмивката му. В следващия миг ненадейно искрата помръкна, просто се стопи, щом тя погледна към къщата и видя Джеймс, който слизаше по стъпалата, за да я посрещне.

— Здравей, Джеймс — тя сковано пристъпи към разтворените му ръце и той я задържа за момент, но в прегръдката му нямаше нито топлина, нито близост. Джеймс я целуна по челото, поглади веднъж косата ѝ, след което отстъпи назад и цялото му внимание се насочи към Фрейзър. Е, определено не става дума за ревност, помисли си Мойра, наблюдавайки сцената. По-скоро ясно изразена неловкост. Той отстъпи встрани и обгърна с ръка Ливи през раменете, като пристъпи заедно с нея към Фрейзър. Протегна му ръка.

— Благодаря ти, че си се грижил за Ливи. Не знам какво щяхме да правим без теб.

Фрейзър стисна протегнатата длан и кимна отривисто. Не каза нищо. Не беше от типа хора, които се стараят да се държат приятно с някого, когото не харесват, единствено в името на добрия тон.

В този момент и Питър излезе навън и скованото неудобство бе разрушено. Той прегърна Ливи, но както обикновено тя стоеше съвсем безучастно и не отвърна на жеста му на привързаност.

— Влизайте вътре — изрече той. — Да пийнем по нещо — усмихна се на Фрейзър. — Предполагам, че добре ще ти дойде едно питие, нали?

— Така е — отвърна Фрейзър, като видимо се поотпусна. Мойра го хвана под ръка и го поведе към къщата.

В кухнята Питър беше седнал на масата заедно с Мойра и Фрейзър, а Джеймс се бе загледал през прозореца навън, без да обръща внимание на разговора около него. Отчаяно се опитваше да измисли какво да предприеме нататък. Трябваше да отведе Ливи в Лондон, помисли си, далеч от орловия поглед на Стюарт, за да може да наблюдава всяка нейна стъпка. Трябваше да предпази себе си и най-добрият начин да го направи, както беше решил, бе да остане възможно най-близо до събитията. Трябваше да контролира Ливи, за да

може винаги да бъде на крачка преди нея. Ако тя потънеше, той щеше да направи всичко възможно да не бъде завлечен надолу заедно с нея.

Ливи се беше свила на широкия перваз под прозореца с подвити под себе си крака и беше опряла глава на стъклото, а погледът ѝ бе напълно безизразен. Джеймс се изправи и се приближи към нея.

— Слушай, Ливи, мислех си — подхвана, заставайки точно пред нея, — че задължително трябва да се върнеш с мен. Приемам, че си имала нужда от почивка, но сега вече трябва да се стегнеш и да започнем да подготвяме защитата ти. Крайно време е да започнем да изясняваме нещата — той хвърли кратък поглед към Фрейзър и Ливи почувства как я прониза пристъп на вина. Джеймс продължи. — Трябва да поговориш с Джейкълс, Ливи, да задвижите нещата. Убеден съм, че Питър е на същото мнение.

Питър кимна.

— Трябва да заминем за Лондон още днес. Знам, че е трудно, но така стоят нещата. Не може просто да се свиеш тук и да се надяваш, че всичко ще се размине от само себе си — отново последва мимолетен поглед към Фрейзър, от който Ливи се почувства като истинска глупачка, задето изобщо се бе съгласила да замине за Ластлий. — Така няма да стане. Трябва да се действа — той седна до нея и хвана ръката ѝ. — Ливи, трябва да погледнеш нещата в лицето, да се върнеш на работа и да продължиш да живееш нормално. Като се криеш и бягаш, само даваш храна за нови подозрения — той пусна ръката ѝ и пак се изправи, предпочитайки да остане в тази поза на превъзходство. — Слушай, там те очаква тълпа от представители на средствата за масова информация, които чакат изявление от теб. До този момент са писали каквото им хрумне, но сега, ако дадеш интервю, ако кажеш какво се е случило в действителност, можеш да получиш подкрепата и съчувствието на общественото мнение, а това е изключително важно за случаи като твоя — той се обърна към Питър. — Не съм ли прав?

— И да и не. Не би трябвало да е така, но съдебните заседатели все пак четат вестници.

— Точно така! — обръщайки се, Джеймс хвана размяна на погледи между Ливи и Фрейзър и моментално смени тактиката. Клекна пред Ливи и като взе и двете ѝ ръце в своите, заговори нежно и убедително.

— Ливи, да се върнем у дома, а? Нека се опитаме да забравим всичко това и да продължим да живеем постарому, поне за момента, докато мине първото дело. Искам да те отведа у дома, скъпа — той целуна дланта ѝ, усмихна ѝ се и в крайна сметка и тя му се усмихна в отговор. Джеймс беше прав, тя всъщност така и не беше приемала насериозно идеята да замине за Шотландия, там нищо не би се получило. Той я придърпа към себе си и я прегърна. — Защо не се качиш горе да се преоблечеш и ще тръгнем още сега.

Ливи кимна. Свали на пода дългите си крака и сковано се изправи. Като минаваше покрай майка си, леко докосна рамото ѝ и Мойра с обич потупа ръката ѝ. Чу как майка ѝ пита Джеймс дали не биха останали за обяд, на което Джеймс измърмори някакво извинение, и тръгна нагоре по стълбите. Останалата част от разговора не можа да долови. Като влезе в спалнята, прегледа малкото дрехи, които държеше в дома на майка си, после сведе очи към старите си джинси и развлечената плетена жилетка, с която бе в момента. Странно, но Фрейзър никога не ѝ беше правил забележка за облеклото, каза си, сваляйки едно сако и кашмирен пуловер от меката закачалка с подпльнки — тези неща сякаш не му правеха никакво впечатление.

Изкъпана и преоблечена, Ливи вече затваряше чантата с тоалетните си принадлежности. Някой почука на вратата и тя се извърна, извика му да влезе и започна да разресва косата си.

Фрейзър прекрачи прага на стаята.

— О, ти ли си? — тя изпусна четката на леглото. Той неловко запристъпя от крак на крак.

— Да. Дойдох да се сбогувам. Питър току-що се обади на летището и се оказа, че има полет след малко повече от час. Той ще ме хвърли с колата до Гатуик.

— Разбирам — Ливи не знаеше какво да каже. Беше прекалено объркана, за да разпознае чувството, което сви сърцето ѝ, а пък Фрейзър не желаше да я насилва. Тя винаги беше казвала, че обича Джеймс, в това отношение не хранеше никакви илюзии. Той може и да нямаше вяра на Джеймс, ала съзнаваше, че не би могъл да направи нищо повече за Ливи, не и докато тя не го помоли за това. И въпреки болката той вече беше взел твърдо решение да обърне нещата в по-лека форма.

— Чудех се дали не мога да си получа обратно носната кърпа? — попита с усмивка. — Онази, която ти дадох назаем в беседката.

Ливи се изчерви, но не успя да се сдържи и също се усмихна.

— Да, разбира се, тя е... — наведе се и зарови в раницата си. — О! — изправи се и пристъпи към чекмеджето, за да провери и там. — Май не мога да я намеря — тя се обърна към него. — Съжалявам, навярно съм я изгубила... ъ-ъ... при... сгорещените обстоятелства — и в следващия миг двамата ненадейно избухнаха в смях.

След известно време внезапно пак станаха сериозни. Ливи го погледна в очите.

— Съжалявам — и неспособна да издържи на пронизващия му взор, сведе глава.

Той пристъпи към нея, повдигна брадичката ѝ с пръсти и нежно я целуна по устните.

— Хей! — сви рамене и се опита да изобрази усмивка. — За какво? — после отстъпи назад, намигна ѝ, преди да се обърне и да тръгне към вратата.

Поспря се на прага, сякаш искаше да добави още нещо, ала очевидно размисли и излезе на стълбищната площадка, без да каже нищо повече. Ливи остана на мястото си и се заслуша в звука от стъпките му, които се спуснаха надолу по стълбите, след което се отпусна на леглото и закри лицето си с ръце.

Минути по-късно предната врата се хлопна, двигателят на джипа забуча и той си тръгна. Джеймс ѝ извика от подножието на стълбите, че действително вече е крайно време да потеглят.

Фрейзър се регистрира за полета петнадесет минути преди излитането на самолета и понесъл в ръка сака си като ръчен багаж, мина направо през охраната към портала за качване. Показа бордовата си карта на наземния екипаж и се настани заедно с останалите пътници да чака потеглянето към самолета. Разгърна вестника си и без да схваща и дума от написаното, започна да чете.

Бет Бродън седеше точно срещу Фрейзър в другия край на малкото фоайе и извади очилата си, за да го огледа по-добре. Сложи си ги, взря се в него, позна го веднага и се усмихна на късмета си. Прибра очилата обратно в калъфа им, пооправи с ръка бухналата си къса

кестенява коса, навлажни устни с език и се изправи, пригладжайки полата си надолу по дългите си заоблени бедра. Запъти се към Фрейзър.

— Здравейте, Фрейзър Стюарт?

Фрейзър свали вестника и вдигна поглед към притежателката на мекия шотландски акцент. Видя обло, привлекателно лице, със съвсем лек грим, бляскава кестенява коса и топла усмивка. Машинално отвърна на усмивката.

— Здравейте. Извинявайте, но явно съм забравил името ви...

— Не, не сте, никога не сме се срещали — тя се разсмя ведро. — Но вярвам, че ще се сетите за мен. Името ми е Бет Бродън.

Фрейзър сепнато се изправи на стола си.

— Да, действително се сещам! Доктор Бродън. Спомням си, че бяхте свидетел в две дела срещу „ИМАКО“.

Тя кимна.

— И все още разговаряте с мен?

Той се разсмя.

— Тогава не бях съгласен с вас, но... пътуванията със самолет са толкова досадни! — Фрейзър премести сака си. — Заповядайте, седнете.

Бет Бродън остави куфарчето си на земята и седна на предложеното ѝ място. Вдигна полата си с няколко сантиметра, за да се видят хубавите ѝ крака, но Фрейзър изобщо не ги забеляза. Когато Дорси беше споменал, че не би било зле да опознае по-отблизо Фрейзър Стюарт, тя умело бе отминала намека, беше осребрила чека си и беше изхвърлила идеята от главата си. Сега осъзнаваше, че може би беше направила грешка. На живо Стюарт беше далеч по-привлекателен, отколкото на снимката, а Бет Бродън никога не подминаваше възможността да смеси работата с удоволствието. Обърна се към него и каза:

— Самолетът май не изглежда особено пълен?

Фрейзър плъзна поглед по присъстващите във фоайето.

— Да, така е — и веднага пое подадената му реплика. — Кое е вашето място между другото?

Бет се усмихна.

— Не съм съвсем сигурна, но съм убедена, че няма да представлява проблем да го сменя, ако искам.

## ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ливи и Джеймс се бяха прибрали в Лондон от три дни, но Ливи не се беше върнала към работата си и към нормалния начин на живот, както бе настоявал Джеймс — тя просто не можеше да застане лице в лице с действителността. Като чума я преследваха обаждания от журналисти, както и от всякакви откачалки и натрапници, които по някакъв начин се бяха докопали до домашния ѝ телефон и звъняха, за да оставят обидни съобщения на телефонния секретар. Налагаше ѝ се да крие лице и разблъсква фотографите, когато дръзнеше да предприеме излизане навън, и да се старее да не обръща внимание на гневните погледи, с които я възнаграждаха останалите обитатели на къщата, на които им беше дошло до гуша от постоянния парад от хора пред входната им врата. Беше се обаждала в службата всеки ден, за да обсъди с Бил новата поредица от предавания, като всеки път бе посрещана от изщракването на автоматичната централа, откъдето ѝ казваха, че го няма в момента и че ще ѝ се обади по-късно. Понятие нямаше как се развиват нещата около интервюто, което беше взела от Дуче. Не можеше да се свърже с Роджър Хардман, който бе отлетял за снимки някъде, както ѝ бе казала асистентката му, а сърце не ѝ даваше да се опита да позвъни на останалите членове от снимачния екип, за да разбере какво става.

Тъй че освен да се среща с Дейвид Джейкъбс и със Себ Петри, своя адвокат, не правеше нищо друго, а си стоеше вътре в апартамента и се вглеждаше навън през огромната редица прозорци към фитнес клуба от другата страна на площада и завиждаше на хората, чийто живот бе без всякакви усложнения, на хората, които можеха да си позволят вечер да излязат от къщи, за да отидат в гимнастическия салон.

На четвъртия ден положението вече бе станало нетърпимо за Ливи. Звънна в службата в ранни зори, защото прекрасно знаеше, че по това време Бил винаги бе зад бюрото си, и отново ѝ бе казано, че го няма. Тресна телефона, ядно нахлу в спалнята и заизважда със замах дрехи от гардероба и започна да ги трупва по леглото.

— Би могъл просто да отговори на обажданията и лично да ми каже, че нещо не е наред, мамицата му — мърмореше си под нос, — вместо да се крие зад проклетата служителка от телефонната централа!

Измъкна няколко неща от купчината, допря ги до тялото си пред огледалото, отхвърли ги като неподходящи и опита ансамбъл от други дрехи. Десет минути по-късно вече беше решила какво да облече, като несъзнателно беше подбрала екип като за битка — много тясна, дълга черна пола, втален яркочервен елек с дължина до средата на бедрото, кремава копринена риза и широка черна пелерина с огромна яка, имитираща кожа. Устремено влезе в банята, отвъртя крановете на душа докрай, свали халата си и пристъпи под изпускащата пара мощна струя. Беше изпълнена със самочувствие и увереност, че е крайно време да започне живота си отначало.

Час и двадесет минути по-късно, самоувереността ѝ започна да се топи, щом прекрачи прага на фойето на „Сити Телевижън“, чийто интериор в черно и хром бе излъскан като огледало, и забеляза как служителят от охраната Рон вдигна глава, по лицето му се изписа изненада, след което отново заби поглед във вестника си и не го вдигна, докато тя не се приближи до него.

— Добро утро, Рон — изрече с ведър глас. — Как си?

— Добре — той вдигна телефонната слушалка, натисна копчето на панела и чак тогава вдигна очи към нея. — Ще предупредя горе в „Тейк файв“, че си тук — добави.

— О! — Ливи изобщо не бе очаквала това. Сякаш вече не работеше тук. Започна да се чувства изключително неудобно.

— Ще се качвам — отвърна, тъй като Рон продължаваше да стиска слушалката в очакване някой отсреща да вдигне. — Мисля, че достатъчно добре знам пътя — тя се усмихна и Рон вяло и неохотно отвърна на усмивката ѝ.

Невинен до доказване на противното, напомни си той остро, когато тя се запъти към стълбището, но не можа да потисне чувството на ужасно разочарование заради развенчания безупречен образ на Ливи.

Ливи се изкачи до втория етаж и поспря за момент, за да си поеме дъх. Ненадейно я връхлетя пристъп на нервност, а белите ѝ дробове се бяха стегнали болезнено. Извади малкото си огледалце от чантата, погледна отражението си в увеличителното огледало и върна

на място един непокорен кичур. Беше прибрала цялата си коса назад в японски кок, изглеждаше изтънчена и шик с откритите си високи скули и ярко начервената линия на устните. Ако ти се налага да си отидеш, поне го направи със стил, помисли си за миг, затвори огледалото и го пъкна обратно в чантата си. После се укори за липсата на самочувствие, осъзнавайки, че ненадейният прилив на жизненост и решителност от тази сутрин бе изчезнал безвъзвратно. Ала сега вече нямаше връщане назад, затова тя пое дълбоко дъх и със замах отвори вратите на офиса на предаването „Тейк файв“.

— А, Ливи! — Бил се изправи на крака в момента на влизането ѝ, сякаш нервно бе очаквал появата ѝ, и тръгна да я пресрещне. Разцелува я леко по двете страни и я поведе към своята част от помещението. Ливи забеляза как в залата се възцари тишина и се втренчи право пред себе си, опитвайки се да не обръща внимание на притеснената атмосфера. Стигнаха неговото работно място.

— Заповядай, седни — той издърпа един стол напред. — Чай? Кафе?

Ливи съблече пелерината си и загледа Бил, който се засуети с някакви книжа по бюрото си, без всъщност да разчиства каквото и да било, а просто за да прикрие сконфузването си. Сърцето ѝ съвсем се сви и последните искрици от тазсутрешната ѝ решителност се стопиха. Прииска ѝ се да заплаче.

— Нищо друго не искам, благодаря — отвърна му, — само обяснение.

Бил тежко се отпусна на стола срещу нея и лицето му доби разстроено изражение. Той поклати глава и Ливи се насили да се стегне вътрешно за предстоящите му думи.

— Сглобяваме нова поредица — отвърна ѝ той, — с участието на Аманда Дън.

— Аманда Дън! — тя се облегна назад и се взря в него. — Но тя е...

— Тя притежава фактора лице... — прекъсна я той припряно, после помълча. — Пък и трябваше да подберем някой бързо.

— Следователно това означава, че аз вече съм свалена от предаването?

Той кимна.

— И?



— И Джейк Парсънс иска да се срещне с теб горе, в неговия кабинет. Обади ни се, като чу, че си дошла.

— О! — Ливи впи поглед в стиснатите в скута си ръце и устоя на изкушението да избухне в сълзи. Досега се бе радвала на феноменално успешна кариера и никога не ѝ се беше налагало да се сблъсква с подобно нещо. Врязва нокти в меката част на дланта си, докато не премине сълзливия пристъп, след което отново вдигна поглед към Бил и посегна към палтото си.

— Можеше да ми го кажеш и по-рано — изрече, — още когато ти се обаждах.

— Не, не можех — Бил избегна погледа ѝ. — Направих се на глупак в безплодни опити да ги убедя да останеш. Не исках да ти казвам нищо, докато не ме пребориха напълно.

Сълзите, които Ливи успешно беше потиснала, отново се надигнаха в гърлото ѝ и изпълниха очите ѝ.

— Благодаря ти — изрече едва-едва. Изправи се, облече пелерината си и се извърна към вратата. Бил я придружи през помещението и тя успя да изобрази усмивка за някои от членовете на екипа, докато вървеше към изхода. В коридора той я целуна.

— На Сам ще ѝ е много мъчно, че те изпусна.

Ливи сви рамене и Бил постави длани върху тях.

— Действително е така! — той продължаваше да я държи. — Виж, ако имаш нужда от нещо...

Ливи припряно го прекъсна.

— Да, знам. Благодаря ти — отстъпи назад и натисна копчето на асансьора. — Тръгвай! Връщай се в офиса, работата не чака — тя се усмихна и Бил също ѝ се усмихна в отговор.

— Довиждане, Ливи. Успех.

Тя кимна.

— Довиждане, Бил.

Взря се в таблото с двете копчета, щом той си тръгна, и с върха на пръста си попи началото на една сълза. Асансьорът дойде. Ливи влезе в кабината и отпътува към най-горния етаж.

— Влез!

Ливи дръпна ръката си и я отпусна надолу — почукването ѝ бе съвсем немошно. Натисна дръжката и влезе в ъгловия офис на последния етаж на „Сити Телевизиън“. Тръгна с широка крачка към

въгленочерното огромно бюро, поставено пред прозореца. Ръкува се с Парсънс, остави пелерината да се плъзне от раменете ѝ и седна. Високата цепка на полата ѝ изложи на показ дълго, обвито в тънък, черен чорапогащник бедро. Ливи праметна крак връз крак.

— Ливи, не мога да ти опиша колко съжалявам за случилото се — изрече Парсънс направо, — навярно ти е много трудно.

— Да, така е — отвърна тя без заобикалки. — Изключително.

Той кимна и приглади с ръка скъпата си вратовръзка от ръчно рисувана коприна.

— Да-а — той се приведе напред. — Опасявам се обаче, че отзвукът от случилото се вече започва да се усеща от компанията ни.

— Така ли? — Ливи полагаше нечовешки усилия, за да запази самообладание. Единствената мисъл в главата ѝ беше: „За Бога, изплюй камъчето направо! Ако ще ме уволняваш, направи го бързо.“

— Да. Страхувам се, че ни се наложи да те сменим с друг в „Тейк файв“.

— Да, разбирам.

— В такъв случай вероятно ще проявиш разбиране и за решението, което, държа да кажа, бе изключително мъчително за нас, да прекратим договора ти със „Сити Телевижън“, считано от днес.

Ливи премълча. Макар че очакваше да чуе именно това, изричането на думите ѝ нанесе неочакван удар. Необходими ѝ бяха няколко минути, за да се успокои достатъчно.

— А предаването за Лени Дуче?

Парсънс повдигна рамене.

— Джеф Риджис в момента работи над монтажа заедно с Роджър Хардман. Той ще промени отправната точка на темата, но ще използва интервюто, взето от теб.

— Разбирам.

Парсънс отново приглади вратовръзката си и Ливи го прие като знак, че аудиенцията е приключила.

— Договорът ми...

— Нашите адвокати са се погрижили за подробностите. Ще има заключително заплащане и ще ти бъде изпратено копие от клаузата за освобождаване от длъжност след ден-два.

— Добре — Ливи се изправи. Не знаеше как успя да го направи, но се ръкува с Парсънс, усмихна се и се обърна да си върви. Пристъпи

към вратата, високите токчета на велурените ѝ обувки оставяха отчетливи следи по дебелия килим, докато вървеше елегантно и самоуверено. Тръгна си, без да се обръща назад, усмихна се на секретарката във външния офис и се запъти към асансьорите.

Пет минути по-късно вече бе на улицата. Загърна се плътно в палтото си, свирна силно на едно такси и се качи в него. Каза на шофьора адреса си, отпусна се назад на седалката и се загледа с невиждащи очи през прозореца. След секунди плачеше, сълзите се ронеха по лицето ѝ, размазваха грима ѝ и се смесваха отворително с черния туш за мигли.

Когато таксито вече си проправяше път през натовареното движение към „Тотенхам Корт Роуд“, Ливи беше избърсала очите си, почистила лицето и възвърнала самообладанието си. Започна да прехвърля в ума си казаното в кабинета. Всъщност именно историята с интервюто на Дуче я беше разстроила. Това беше нейно отроче, тя беше съставила идеята, беше се мъкнала по поречието на Амазонка, за да стигне до него, беше извлякла от него най-невероятни неща по време на това интервю и беше съсипала целия си живот заради него, по дяволите! И след всичкото това „Сити“ просто бяха възложили нещата на някой друг, да ги попромени, да ги замаже и да ги представи като свои. На някой друг, който щеше да обере лаврите.

— Как смеят?

Шофьорът на таксито плъзна надолу стъклената преграда.

— Какво каза, миличка?

— О! Нищо — припряно отвърна и се изчерви. Продължи да гледа втренчено през прозореца и шофьорът отново върна стъклото в първоначалното му положение. Но като продължиха нататък към Челси, самосъжалението и мъката започнаха да се превръщат в гняв с всяко изтракване на брояча. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се вбесяваше. Предаването изобщо не би се осъществило, ако не беше тя — никога, никога не биха стигнали до Лени Дуче без нейната енергия! Тя превърташе и стискаше носната си кърпичка между пръстите си, гневът набираше сили в нея до момента, в който таксито изведнъж спря с изскърцване на спирачките, понеже някой се бе изпречил на пътя му, и Ливи бе отхвърлена напред, вкопчвайки се с две ръце в седалката, за да се задържи.

— Господи!

— Съжалявам за това, миличка — таксиметровият шофьор поклати глава на неколцината студенти художници, които току-що бяха рискували живота си, за да притичат през Лонг Акр. Погледна я в огледалото за обратно виждане и красноречиво завъртя очи. — Проклети студенти!

Ливи кимна в знак на съгласие и както си беше на ръба на седалката, се приведе напред.

— Много ли ще ви затрудня, ако се върнем отгук обратно на „Чансъри Лейн“? — попита тя бързо.

Шофьорът присви очи.

— Искаш да отидеш до „Чансъри Лейн“?

Ливи взе решението спонтанно. Щеше да отиде в офиса на Питър, за да разбере дали няма начин да запази известна власт над интервюто си.

— Да, моля.

— Готово — шофьорът погледна брояча си. Би разкарвал дамата и цял ден, стига да си плаща. — Към Чансъри Лейн да бъде, миличка — хвърли поглед към огледалото, после през рамо и зави с голямата черна кола. Минути по-късно бяха поели по „Кингсуей“ към „Сити“ и Ливи се облегна назад, за да обмисли какво точно щеше да каже.

Питър вдигна глава, щом в кабинета му влезе помощникът му, който спря на прага. Изрече в телефонната слушалка:

— Мойра, би ли изчакала за момент? — после закри с длан микрофона и подкани с жест помощника си да влезе.

— Оливия Дейвис е тук и иска да ви види, господин Маршал. Няма уговорена среща.

— О! — Питър въздъхна тежко. — Бихте ли я помолили да изчака, Уилсън?

Чиновникът кимна, изчезна и Питър се върна към разговора със съпругата си по телефона.

— Само това ми липсваше сега — каза. — Ливи е тук и ще се наложи да ѝ кажа за апартамента. Надявах се да мога да го отложам с някой и друг ден, за да видя дали не мога да уредя нещо за нея.

— Мислиш ли, че Иди вече ѝ е казала? — гласът на Мойра потреперваше, тя беше плакала, докато говореха по телефона преди

това.

— Съмнявам се.

— Няма ли възможност за някакви юридически постъпки срещу решението ѝ?

— Не, съжалявам, скъпа, това беше първата ми мисъл, като си представих какви луди пари похарчи Ливи, за да стегне проклетата дупка! Тя даже няма договореност за наем — юридически погледнато живее там по добрата воля на собственичката.

— Не знам какво да правя.

Той отново долови надигащите се сълзи в гласа на Мойра и се изпълни с негодувание.

— Нищо не можем да направим. И това като капак на всичко, след сполетялото я — Питър отново въздъхна. — Слушай, Мойра, трябва да тръгвам. Ще ти звънна по-късно, опитай се да не се тревожиш.

— Успех.

— Благодаря — той понечи да затвори.

— О, и Питър?

— Да?

— Благодаря ти.

Въпреки напрежението Питър се усмихна. Каквото и да направеше за Мойра, тя винаги показваше признателност, даже за най-незначителното нещо, сякаш просто изпитваше дълбоко облекчение, че има някой, който да държи на нея, след всичките отчаяни, безсмислени години, пропилены с Брайън.

— Няма защо. Слушай, ще ти звънна по-късно.

Питър излезе във в помещението на помощниците си и видя Ливи, красиво облечена, с пепеляво лице, като се изключеха двете трескави петна високо на скулите ѝ и ярко начервените ѝ устни.

— Здравей — промълви. — Заповядай, влез.

Ливи се изправи и се усмихна.

— Питър, толкова се радвам, че те заварих. Извинявай, че нахълтвам така без предупреждение, но просто имах нужда от съвет — тя говореше припряно, думите се изливаха като неспирен и объркан поток и Питър за миг си помисли, че е пила. Докато я въвеждаше в своя кабинет, а тя продължаваше да говори, осъзна, че Ливи всъщност бе в състояние на пренапрегнат транс.

— Ливи, седни — той пристъпи към бюрото си. — Искаш ли малко чай?

— Не, благодаря, Питър. Не искам да отнемам много от ценното ти време, но почувствах, че трябва да дойда и да се видя с теб — тя направи пауза, пое си дъх и мина веднага на въпроса. — Тази сутрин загубих работата си в Сити, те очевидно прекратяват договора ми!

— О, Ливи. Ужасно съжалявам.

— Пфу! — тя изсумтя и размаха ръка във въздуха. — Очаквах го. Но нещото, за което действително се нуждая от правен съвет, е предаването ми с Лени Дуче, което осъществявах за тях. Изхвърлили са ме и от него и са сложили Джеф Риджис на мое място — той вече работи с продуцента. Абсолютно бясна съм, Питър! Това си беше мое предаване, моя разработка, мой изследователски труд и щеше да ми донесе наградата на Британските телевизионни агенции, знам, че щеше да ми я донесе! Трябва да има някакъв юридически начин да направя нещо. Те не могат просто така да ме изместят, трябва да има авторски права или нещо такова — тя кръстосваше стаята напред-назад, докато говореше, но в този момент ненадейно се закова на място и обяви: — Имам нужда от адвокат! Ще ги съдя. Колко мислиш, че ще ми струва? Не че парите имат някакво значение, аз се боря за принципа, това стои над...

— Ливи! — на Питър му се наложи да повиши глас, за да спретирадата ѝ. — Ливи, успокой се.

Тя се взря в него със смесица от изненада и възмущение.

— Какво? Какво има пък сега?

Той подсвирна тихо и протяжно и поклати глава.

— Ела и седни. Моля те!

Ливи неохотно се приближи към бюрото и нервно се сви на ръба на стола.

— Нека си изясним някои неща. Имаш ли договор за авторски права с тях? Някакъв вид договореност, която да определя творческите ти вложения в предаването?

Тя го изгледа в мълчание за момент.

— Не — отвърна, — нищо определено.

— Какво искаш да кажеш с това нищо определено? Имало ли е изобщо нещо?

Тя помълча. Накрая изрече:

— Не. Нищо.

Питър положи усилия да запази възможно най-спокоен тон.

— За какво тогава ще ги съдиш? В твоя договор има клауза, която им позволява да те заместят, винаги има.

— Ами? — гласът ѝ беше изтънял от сарказъм.

— Ами да! Нали преглеждах договора, спомням си го — той спря, защото не желаше да я разстройва повече, и смекчи тона си. — Ливи, няма почти нищо, за което да се хванеш. Всъщност съвсем нищо, освен ако не притежаваш юридическо споразумение за предаването, което „Сити“ евентуално да са нарушили — той сви рамене. — Съжалявам, не мога да ти предложа никаква помощ, а и не мисля, че някой друг би могъл.

Ливи се бе вторачила някъде в пространството над главата му. Безвъзвратността в думите му се стовари върху нея с пълна сила и тя трескаво се опита да обуздае емоциите си. Цялото горчиво разочарование и унижение, което бе преживяла в Сити същата сутрин, ненадейно избухна в нея и ѝ се стори, че Питър умишлено се опитва да я смаже още повече, да я накара да страда.

— Сигурен ли си, че това е причината? — изрече тя ледено. — Или е това, че ако вече не работя в телевизията, и последният спомен за баща ми ще отмре и ти ще успееш да излезеш от неговата сянка? — лицето ѝ запази безизразността си, но вената на шията ѝ запулсира видимо, щом кръвта нахлу в главата ѝ.

— Това не е справедливо — протестира Питър. Никога не се беше карал с Ливи, представа нямаше за сложната смесица от чувства в душата ѝ. Той извърна очи с надеждата, че гневът ѝ ще се уталожи.

— Не е справедливо ли? Неговата смърт беше облекчение за теб и за Мойра. Тя ви даде ясно бъдеще и оттогава насетне ти все се опитваш да го изличиш напълно! Съвсем да разчистиш нещата! — Ливи се изправи. Не съзнаваше какво приказва в момента, само знаеше, че бяха все неща, които е трябвало да изрече още преди години или да не казва никога. Беше изгубила контрол над себе си. — Ако спечелех наградата, всички щяха да казват, че съм дъщеря на баща си, а ти не можеш да понесеш това, нали? — тя почти изплю думите към него, хванала се с две ръце за края на бюрото. Вече напълно беше изтървала нервите си и Питър не знаеше какво да направи.

— Ливи, аз...

Тя го срязва веднага.

— Не можеш да го понесеш, нали? — повтори отново с пронизителен и истеричен глас. Обърна се към вратата. — Той беше много повече от теб — изкрещя с лице, сгърчено от болка. — Той щеше да ми помогне! Той щеше да разбере какво означава това за мен! — Ливи отвори вратата със замах, удари си крака в нея, препъна се и тичешком излезе от стаята. Питър понечи да я настигне, но чу как се затръшна входната врата и разбра, че е безполезно. Тя си беше тръгнала. Постоя на мястото си за момент, вяло се усмихна на Уилсън, който беше влязъл да види дали всичко е наред. После затвори вратата, уморено пристъпи към бюрото си и се отпусна тежко на стола.

Разбираше, че в момента вместо Ливи бяха говорили болката и гневът от положението, в което беше изпаднала, но както седеше и си спомняше всички пъти, в които не бе успял да проникне в сърцето на Ливи, всичките пъти, в които бе чувствал, че тя не му беше простила, проумя, че някои от изречените сега от нея неща тя действително изпитваше дълбоко в себе си. Освен това осъзна, че би трябвало да е намерил кураж още преди години да ѝ каже истината, независимо колко болезнена би могла да бъде тя. Сега вече е прекалено късно, каза си тъжно, а и не беше сигурен, че тя би му повярвала дори и да я чуеше.

Ливи седеше на дългия кремав диван в апартамента си и беше втренчила поглед в екрана на телевизора. Беше си вдигнала краката на табуретката, обувките ѝ бяха захвърлени заедно с палтото на пода, близо до мястото, на което седеше, а до ръката ѝ се намираше втората бутилка червено вино, вече полупразна. Държеше чашата с вино като пияните, близо до устата си, за да може непрекъснато да отпива от нея. До нея на дивана имаше отворен пакет цигари, а пепелникът на земята бавно се пълнеше с фасове. Ливи въздъхна тежко и натисна копчетата на дистанционното, за да смени програмите.

Беше осем и половина вечерта и Ливи седеше в това положение още откакто се бе прибрала вкъщи от офиса на Питър. Не беше хапнала нищичко през този ден и виното ѝ се бе отразило още след първата чаша. Съзнаваше, че не беше редно да говори на Питър по начина, по който го бе направила, но някак си в онзи момент изобщо



не я беше грижа за това. Започваше да се замайва, да вижда всичко през тежка винена мъгла и да се чувства толкова изнурена, че даже не ѝ се искаше да помръдне от мястото си на дивана. Пресегна се напред, разля малко вино върху кремавата тапицерия на дивана, опита се да изтърка петното с изцапания си пръст, от което тъмночервеното леке стана още по-голямо.

— Божичко — измърмори под нос, вдигайки пепелника. — Колко съм схваната... — запали си цигара, духна кибритената клечка, с което разпиля и пепел по целия диван, и отново натисна дистанционното, за да смени програмите. Избра канала на Сити и изгледа реклама на храна за котки, като си мислеше, че и тя самата има нужда от домашна любимка. Облегна се назад, дръпна дълбоко от цигарата, задържа дима в устата си, след което издуха фини, идеално оформени кръгчета във въздуха. Присви очи към екрана, защото зрението ѝ вече напълно бе започнало да се замъглява, и видя първите две секунди от представянето на следващото издание на „Тейк файв“.

— Какво? — тя мигновено се изправи, изпусна цигарата, изруга отново и пипнешком я затърси по пода с очи, все още приковани в телевизора. Видя висока блондинка с дълги крака, ужасно наподобяваща самата нея, с къса черна рокля застанала наред чисто бяла галерия и говореща пред обектива на камерата. Музиката за фон беше на Дейв Брубек и Ливи изпищя, сграбчи едната си обувка и я метна към екрана.

— Аманда Дън! — изкрещя, откривайки цигарата и изгасяйки я в пепелника, но след като тя вече беше прогорила кафява дупка в светлия килим Уилтън. — Кучката Аманда Дън! — извика отново, след което се стовари тежко върху дивана, а представянето завърши и музиката от заставката на новините на Сити изпълни стаята. Ливи закри лице с длани и заплака със звучни пиянски ридания, хълцайки почти в такта на музиката. След секунди отпусна ръце, натисна дистанционното и екранът почерня.

Приседна напред, неуверено се задържа на колене, вкопчи се в ръба на масичката и се изправи на крака, залитайки известно време в напразни опити да избистри вихреното движение на предметите в стаята около нея. Заклатушка се към спалнята, халоса крака си в рамката на вратата и в този миг осъзна, че беше забравила бутилката вино. Заклатушка се обратно, удари крака си на абсолютно същото

място, откри бутилката и повторно успя да се затътри обратно в спалнята.

Стовари се върху леглото, постави шишето на нощното шкафче и след като положи доста усилия, успя да се мушне под завивките, вдигна ги до брадичката си и положи глава върху високия куп възглавници. Помисли си дали да не изпие още една чаша вино, но това си остана така — просто мисъл. След секунди стаята спря да се върти, главата на Ливи се килна на една страна и тя потъна в дълбок, алкохолен сън.

Джеймс беше застанал пред огледалото и затягаше възела на вратовръзката си. Минаваше девет и той вече започваше да се притеснява от мисълта как щеше да се прибере у дома при Ливи. Хю гледаше телевизия от леглото, не обръщаше никакво внимание на присъствието на Джеймс и изгаряше от желание той да си тръгне по-бързо.

— Знаеш, че повече няма да дойда — ненадейно изрече Джеймс, отмествайки очи от отражението си.

Хю бавно отлепи очи от екрана и повдигна рамене.

— Както искаш — отвърна му. Той се наведе напред, за да вземе дистанционното, и Джеймс видя яркочервените белези на рамото му. Усмихна се. И двамата прекрасно знаеха, че Джеймс щеше да дойде отново при него, и двамата го искаха. Вече бяха вързани един за друг. Разполагаха с опасна информация един за друг и Джеймс знаеше, че Хю има нужда от него, също толкова, колкото и самият Джеймс от Хю. Посегна към сакото на костюма си и го облече с елегантно движение, приглади реверите и дръпна ръкавите надолу.

— Да, ще направя, както поискам — подкачи го той и Хю за пореден път отмести очи от екрана.

Сексът между тях се беше превърнал едва ли не в акт на насилие през последните дни и това възбуждаше Хю като нищо друго. Именно опасността, проумя той, го възбуждаше най-много. Взря се в Джеймс и забеляза как на устните му се появи потрепваща усмивка.

— Ще дойдеш пак — накрая изрече Хю. — През почивните дни, когато Ливи отиде при техните.

Джеймс повдигна вежда, наведе се, за да си вземе куфарчето, но дълбоко в душата си знаеше, че Хю беше прав. Запъти се към вратата, без да си прави труда да се сбогува — сега вече помежду им нямаше особено топли чувства. Излезе от спалнята, прекоси дневната и мина по коридора, като пътъм взе връхната си дреха от закачалката.

Стигна до дома си малко преди десет и щом отвори вратата, усети тежкия мирис на цигарен дим. Помисли си, че Ливи беше поканила на гости приятелката си Люси Дийкън за вечеря и се усмихна доволно — това означаваше, че нямаше да последват куп въпроси, слава Богу. Свали палтото си, закачи го на мястото му, загаси лампата в коридора и тръгна към трапезарията в очакване да чуе гласове. Видя захвърлената на пода пелерина, обувката, която беше рикоширала в телевизора, и почти пълния пепелник на дивана до тъмночервеното петно от вино. Мълчаливо се насочи към спалнята.

Доближи се до леглото, погледна Ливи, която лежеше напълно облечена под завивките, и взе полупразната бутилка и чашата от нощното шкафче. Пусна щорите и излезе от спалнята, затваряйки тихо вратата след себе си. Извади си одеяло от раклата, хвърли го на дивана и разчисти дневната, преди да отиде да си измие зъбите. Изпитваше облекчение, че не му се налагаше да спи с нея, беше доволен, че ще разполага с малко лично пространство. Мисълта да прекара още една нощ в леглото с Ливи започваше да му се струва непоносима. Просто не беше сигурен още колко време би издържал с преструвките.

## ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ливи се събуди с ужасен махмурлук. Почувства го още преди да отвори очи, ужасно туптене в главата ѝ, тежък, вонящ вкус в устата и всепоглъщащото чувство, че ако помръдне, ще повърне. Продължи да лежи в потъналата в мрак стая, като се питаше как, по дяволите, щеше да стане, когато с тягостно чувство осъзна, че всъщност изобщо не ѝ се налага да става. Чу хаотична смесица от гласове в главата си и си каза: „Господи, явно доста съм прекалила с пиенето!“ Но докато се обръщаше в опит да заспи отново, долови няколко отчетливи думи и стреснато се изправи и се заслуша, изохквайки тихо заради пронизващата болка над очите си. Гласовете бяха истински и идваха откъм коридора.

Ливи с мъка стана от леглото, посегна към халата си и чак сега забеляза, че все още беше с дрехите си от предишния ден. Дръпна жилетката си надолу и се опита да поизглади омачканата си пола. В косата ѝ цареше истински хаос, но тя нито за миг не си помисли да се срещне. Втурна се към дневната, за да разбере какво, по дяволите, става. Закова се на място до дивана и се втренчи в двамата мъже, единият облечен в сив костюм на райета с крещяща вратовръзка, а другият с дънки и кожено яке, които нагласяваха обектива на камерата.

— Кой, по дяв...

Костюмарът и Ливи заговориха едновременно, и двамата с еднаква степен на изненада и възмущение. Спряха се, взряха се един в друг и Ливи този път първа нападна.

— Какво, по дяволите, търсите в моя апартамент? — възнегодува тя. — Откъде се взехте?

Костюмарът мигновено доби озадачен вид.

— Вашият апартамент?

— Да! — изкрещя Ливи. — Моят апартамент, по дяволите!

Той запристъпя от крак на крак, докато фотографът извъртя очи и ги сведе към пода. После първият извади някакви документи, разгърна ги и се взря в тях.

— Това не е ли петнадесети номер?

Ливи присви очи.

— Да... Е, и?

Костюмарът въздъхна с видимо облекчение.

— Извинявайте — промълви, — просто не ни предупредиха, че в апартамента все още има наематели.

— Не съм никакъв наемател!

— Не сте ли?

Положението се превръщаше в истински фарс и на Ливи започна да ѝ се повдига. Отпусна се на ръба на дивана и вдигна поглед към младежа в костюм.

— Моля, обяснете ми какво става тук — изрече вяло и допря пръсти до слепоочието си.

Той пристъпи напред и за пореден път погледна документите в ръката си.

— Вчера сутринта с нас се свърза госпожа Иди Дейвис, която се представи за собственичка на този апартамент.

Ливи кимна.

— Иди — повтори, — точно така. Тя ми е баба.

— А-а! — мъжът затвори бележника си и се прокашля. — Ами, госпожа Дейвис ни помоли да минем през апартамента тази сутрин и да направим оценка за отдаване под наем. Каза, че желаета веднага да го обяви на пазара.

Ливи рязко сведе глава и се вкопчи в ръба на дивана.

— Тя какво? — думите едва излязоха от предразнялото ѝ гърло. — Бихте ли ми го повторили, ако обичате?

— О, Боже! — възкликна костюмарът. — Вие не сте знаели?

— Естествено, че не съм знаела! — извика Ливи. — За първи път го чувам! — тя затвори очи и се помъчи да се овладее. — Искате да кажете, че баба ми желае да обяви апартамента за даване под наем?

Фотографът изгледа Ливи така, сякаш си имаха работа с малоумна, но запази безизразен вид и само кимна.

— Не мисля, че тя може да го направи! — възкликна Ливи. — Не и без моето съгласие!

Мъжът в костюм помълча за момент, потресен от възникналата ситуация, а на Ливи изведнъж ѝ стана отчайващо зле.

— Вижте, госпожице... хъм...

— Дейвис.

— Госпожице Дейвис. Защо не се обадите на баба си, за да разберете за какво става дума, а ние ще се върнем в офиса си за половин час? Ето визитната ми картичка. Можете да позвъните на този телефон, за да ни кажете какъв е крайният резултат, и ако се наложи, ще се отбием, за да снимаме апартамента в удобно за вас време.

Ливи кимна, нямаше сили дори да вдигне глава. Знаеше, че ако помръдне и на милиметър, ще повърне направо върху килима.

— Добре, в такъв случай за момента си тръгваме.

— Да — успя да изрече с мъка тя. Чу как двамата тръгнаха към вратата, но не можа да вдигне глава. От коридора се чу ожесточена размяна на реплики, стори й се, че проблесна и светкавица, ала след няколко минути външната врата се захлопна и тя разбра, че те си бяха отишли. Изправи се, притисна длан към устата си и хукна към банята, за да повърне.

Десет минути по-късно Ливи вече си беше измила лицето, беше погълнала няколко успокоителни, два нурофена и почти половин литър портокалов сок. Намери тефтерчето си с адреси, седна до телефона и набра телефонния номер на Иди в Съсекс, като все още не се чувстваше съвсем добре, но съзнаваше, че се налага да получи отговори на някои въпроси.

Зачака, както й се стори цяла вечност, Иди да вдигне телефона, после чу обичайния троснат тон на баба си и изрече с колкото се може по-ведър глас:

— Здравей, бабо. Оливия се обажда.

Отсреща се възцари мълчание.

— Бабо? На телефона ли си още?

— Да — изръмжа баба й. — Какво искаш?

— О, ами... — Ливи си напомни, че Иди винаги разговаряше по този начин. Пое си дъх и продължи. — Бабо, тази сутрин в апартамента дойдоха някакви хора, които твърдяха, че си искала да пуснеш обява за наем. Това не е вярно, нали? Станала е грешка, недоразумение? Би ли ми обяснила?

— Няма никаква грешка, Оливия — студено изрече Иди. — И не, няма какво да ти обяснявам! — тя изсумтя презрително. — Това казах и на мъжа на майка ти. Ако искаш да говориш, говори с него, така или иначе него държа отговорен за всичко!

— Отговорен за какво? — гласът на Ливи бе натезжал от едва сдържани сълзи. — Какво?

— О, я стига си хленчила! Ако не беше той, нищо подобно нямаше да се случи! Винаги съм го казвала и пак ще го повторя!

— Но, бабо! Какво е?...

Иди рязко я прекъсна.

— И престани да ме бабосваш, госпожичке! Ако си въобразяваш, че ще търпя наркотрафиканти в семейството си, очертава ти се много голяма изненада!

— Наркотраф...

— Да изнесеш вещите си от апартамента най-късно до края на месеца, Оливия, защото иначе ще предприема съдебни мерки.

— Съдебни... — гласът на Ливи й изневери. Продължи да слуша тирадата на Иди в обичайния й обиден начин на изразяване, докато най-после не събра кураж, за да затвори. Поседя известно време в настъпилата тишина, после плъзна поглед из красивия си апартамент, скри лице в шепи и избухна в плач.

Все още продължаваше да плаче, когато телефонът извъня. Подскочи, сети се, че телефонният секретар е включен и зачака да чуе гласа на този, който се обаждаше, да прозвучи по говорителя. Беше Джеймс. Ливи припряно се стрелна към телефона.

— О, Джеймс! Слава Богу, че се обади!

— Ливи? Какво се е случило? — той моментално застана нащрек. — Какво има?

— Джеймс, баба иска да даде апартамента под наем! — тя отново заплака и Джеймс се опита да я успокои, като през цялото време му се искаше грубо да й каже да се стегне. Изчака риданията да заглъхнат, след което добави:

— Ливи, имаме нужда от съвет. Юридически съвет. Трябва още сега да се обадиш на Питър и да го попиташ какво да правим. Ако той не може да ни помогне, поне ще те насочи към някой свой колега.

— Не мога... — едва промълви тя. — Съжалявам, Джеймс, обаче не мога да се обадя на Питър.

— И защо не? — този път тонът му изрази цялото нетърпение и гняв, които го бяха обзели. — Не се дръж като глупачка, Ливи! Естествено, че можеш да му се обадиш! Та той е твой доведен баща, за Бога!

Ливи се сети за думите на Иди и гневът от предишния ден избухна с нова сила. Запази мълчание.

— Ливи? Настоявам да се обадиш на Питър! — повтори Джеймс отново. — Не ме интересува какви са ви...

— Слушай, баба каза, че Питър е виновен — гневно го прекъсна Ливи. — Затова ни изритва на улицата.

— Какво, по дяволите, означава пък това? — избухна Джеймс.

— Не знам! Пък и откъде да знам? — изкрещя и Ливи в отговор.

Последваха няколко секунди ледено мълчание, след което Джеймс каза:

— Ами, предлагам ти да се обадиш и да разбереш, Ливи — тонът му беше студен. — А между другото, след като приключиш с това, произчисти малко неразборията вкъщи. С много мъки успях да уредя Марк Грийн от „Индепендънт“ да дойде тази сутрин и да направи интервю с теб. В утрешното им издание има отделена рубрика за портрет на знаменитост и това е чудесна възможност да направиш публична изява.

Ливи моментално омекна, разбирайки колко много Джеймс се стараеше заради нея.

— Добре, още сега ще се обадя на Питър.

— Хубаво.

Тя почувства облекчението в гласа му.

— И благодаря за интервюто — добави в знак на помирение. Последното, с което ѝ се искаше да се занимава в момента, беше пресата, но поне щеше да получи възможност да обясни своята гледна точка, да привлече на своя страна част от общественото мнение, за което все говореше Джеймс.

— Добре — отвърна Джеймс. Той изобщо не мислеше за „Индепендънт“, нито пък за кавгата с Ливи, мислите му бяха изцяло заети с перспективата да изгубят апартамента. Това го изпълваше с отчаяние. — Обади ми се, като разбереш какво става.

— Непременно.

И без да добави нищо повече, той затвори. Ливи поклати глава и натисна вилката, за да може да чуе свободен сигнал. После, преди още да е загубила кураж, набра служебния номер на Питър и се свърза с помощника му.



— Питър Маршал, ако обичате — изрече. — Оливия Дейвис е на телефона.

Нервно зачака да я свържат с Питър и изведнъж проумя, че и понятие си няма какво щеше да му каже.

Питър завърши срещата с клиентите си и се изправи, а двамата мъже се намериха да си вървят. Заобиколи бюрото си, ръкува се с всеки от тях и ги съпроводи до вратата. Уилсън пристъпяше от крак на крак и изчакваше удобен момент, за да го заговори. Двамата мъже си тръгнаха и Уилсън последва Питър в кабинета му.

— Господин Маршал, Оливия Дейвис е на телефона и иска да говори с вас — прошепна настойчиво. — Чака ви вече десет минути — спомни си сцената от предишния следобед и неодобрително поклати глава. — Уведомих я, че имате служебен ангажимент, но тя настоя да изчака.

— Няма нищо, Уилсън — Питър се постара да успокои стаената паника на помощника си. — Би ли ни свързал в кабинета ми? — той се усмихна и Уилсън забърза към своя кабинет. Питър пристъпи към бюрото си и зачака иззвъняването.

— Питър?

— Здравей, Ливи — изрече той. Представа нямаше какво да очаква сега след вчерашната сцена, за която сърце не му беше дало да спомене на Мойра.

— Питър, току-що се обадох на баба.

— О-о! — трябваше да се досети, че Иди не би си губила времето.

— Тя е пуснала обява за апартамента, за отдаване под наем — Ливи се опита да запази спокоен тон, но не успя. — Тя не може да направи това, Питър! — извика ненадейно. — Не и след всичкото време и пари, които вложих в него!

— Ливи, съжалявам, действително съжалявам, но се опасявам, че може. Вече прегледах нещата. Ти не разполагаш с никаква договореност за наемане на апартамента, никакво споразумение, изобщо нищо черно на бяло — той въздъхна и продължи. — Апартаментът принадлежи на Иди и тя е в пълното си право да го даде под наем. Тя сигурно вече е проверила как стоят нещата и се е съветвала със своя адвокат, Ливи, нали я знаеш каква е.

Настъпи продължително мълчание и на Питър му се стори, че долавя опитите на Ливи да възпре сълзите си. В следващия момент я чу да казва обвинително:

— Иди ми каза, че ти си отговорен за това. Какво означава това, Питър?

Питър бе напълно потресен. Знаеше, че Иди никога не го беше харесвала, но размерите на подлостта и злобата, които бе показала, сега го смаяха въпреки всичко, с което му се бе налагало да се сблъсква през годините. Помълча за известно време, след което изрече кротко:

— Ливи, историята е дълга и объркана и не бих искал да се впускам в подробности точно сега, и то по телефона. Само ще ти кажа, че това няма никаква връзка с реално съществуващи неща или с нещо конкретно. Не зная какво точно е имала предвид, но мога да се досетя приблизително и бих казал, че причината е направо жалка — Питър знаеше, че Иди винаги бе обвинявала него за всяка неуредица в живота на Мойра и Ливи през последните десет години. Винаги бе поддържала тезата, че ако Брайън беше жив, а заслугата, за да не е, бе на Питър, то всичко би било чудесно, идеално.

— На теб може и да ти се вижда жалка тази история — студено изрече Ливи, — но заради нея аз ще изгубя апартамента си.

Питър въздъхна.

— Ливи, не става въпрос за...

— За какво, Питър? — гневът на Ливи избухна бързо и остро. Накъдето и да се обърнеше, Питър препречваше пътя ѝ. — Че не си виновен ти ли? Ти никога за нищо не си виновен, нали? Единственото, което знам със сигурност, обаче е, че преди десет дни Иди охотно изплати гаранцията ми, а сега иска да ме изхвърли като мръсно коте от жилището ми поради причини, за които ти си отговорен. Ти!

— Чакай малко! — Питър проумя, че бе започнал да повишава тон и моментално спря — мразеше да крещи. — Кой ти каза това за гаранцията? — попита я студено, овладял се благодарение на професионализма си. Нямахме никакво намерение да се кара с Ливи.

— Никой — отвърна Ливи остро. — Мисля, че е очевидно! Кой друг би имал толкова пари?

Питър с мъка се въздържа от яростна забележка. Чу почукване на вратата на кабинета си и вида Уилсън да влиза тихо, за да му напомни,

че е време да тръгва към съда.

— Ливи, трябва да затварям. Ще поговорим за това по-късно.

Обаче Ливи вече беше напълно завладяна от гняв. Питър ще помогне, беше ѝ казал Джеймс, и тя си беше мислила същото предишния ден, само че Питър помагаше единствено на самия себе си!

— Не, няма, Питър! — изрече Ливи с горчивина. — Няма за какво повече да говорим. Схванах намека ти. Да се махна от живота ти и да ви оставя двамата с майка на мира. Ха! — тя се разсмя високо, истерично и тъкмо когато Питър понечи да каже нещо, затвори с трясък. Погледна Уилсън сконфузено, след което остави слушалката върху вилката. Изобщо не знаеше какво да направи.

Ливи стисна ръце в юмруци и с мъка се въздържа да не тресне телефона в пода. През последните няколко дни беше изпитвала объркване и гняв, както никога в живота си, и едва успяваше да се овладява. Постоя, както си беше застинала, с очи, впити в телефона, разкъсвана между желанието си да изпотроши всичко или да избухне в плач, след което видимо подскочи от звука на входния звънец. Забърза към домофона и заговори в слушалката:

— Кой е?

— Марк Грийн, от „Индепендънт“.

— О, не!

— Моля?

— Нищо, задръжте така, сега ще натисна копчето — натисна бутона на автомата за отваряне и хукна към банята, за да се срещне. Тази сутрин не си беше направила труда нито да вземе душ, нито да се преоблече и дрехите ѝ бяха изцапани и омачкани от предната вечер. Изглеждаше ужасно, с тъмни кръгове около очите и подпухнало лице от огромното количество червено вино, което беше изпила. Грабна освежителя за уста, пожабурка се, прекара бързо течността напред-назад из устата си, после се опита да разреши заплетената си коса с гребен, преди да я приглади с четката.

В този миг прозвуча звънецът на входната врата горе и тя тичешком изскочи от банята и се устреми към коридора, зацура се нервно, все още с гребен, затъкнат отстрани в косите ѝ. Отвори вратата със замах — насреща ѝ стоеше Марк Грийн, журналист, с когото се беше срещала и преди, израствайки в кариерата си, но на когото така и не беше имала време да отдели внимание. Усмихна се доста

пресилено, след което разтвори вратата още по-широко и го покани да влезе.

— Как сте, Ливи? — Грийн протегна ръка.

— О, добре — двамата си стиснаха ръцете и той се обърна към младежа зад гърба си. — Да ви представя фотографа си, Лео.

— Здравейте. Хубаво име — Ливи се засмя, но двамата мъже красноречиво пренебрегнаха нелепия ѝ опит да разведри атмосферата.

— Заповядайте — Ливи посочи с ръка към дневната и се загледа в гърбовете им, докато вървяха пред нея, а Лео попиваше всеки детайл от обстановката, за да подбере най-добрия ъгъл за снимката. Ливи вдигна очи към тавана, затвори вратата и ги последва. Прекрачи прага на дневната и се запъти към кухнята, но забеляза как и двамата се бяха втренчили в облеклото ѝ. Подръпна елека без ръкави надолу, макар прекрасно да разбираше, че е излишно да се суети и да полага усилия да го оправи. Това моментално я раздразни.

— Ще пиете ли чай или кафе?

Грийн поклати глава и Ливи спря.

— Не разполагам с много време — отвърна ѝ той. — Ако нямате нищо против, бих предпочел веднага да се захващаме с работата — маниерите му излъчваха надут професионализъм и Ливи не успя да прикрие презрителния израз в очите си. Нафукано парвеню, каза си мислено и пристъпи към дивана.

— Откъде бихте искали да започнем? — попита с цялата вежливост, на която бе способна в момента, ала Грийн безпогрешно долови раздразнението в гласа ѝ.

— Какво ще кажете да започнем от снимката? — отвърна ѝ той, забелязвайки затъкнатия в косата ѝ гребен. — Застанала до картината на Дафи. Това е Раул Дафи, нали? — в главата му вече бе започнала да се оформя идеята за уклона на статията.

— Да, но... — Ливи не можеше да определи кое беше по-лошо, да бъде видяна и описана черно на бяло като безумно суетна, ако ги помолеше да ѝ дадат време да се пооправи и преоблече, или да я снимат в отчайващия вид, в който беше в момента.

Грийн долови неудобството ѝ, но искаше да я представи така, както си беше в момента. Това напълно съвпаднаше с намеренията му за съдържанието на статията. Така или иначе никога не беше харесвал Ливи Дейвис, смяташе я за много надута.

— Изглеждате чудесно, Ливи — нехайно изрече. — Не се тревожете, всъщност по всяка вероятност ще използваме само портрет до раменете.

— О, добре тогава.

— Вижте какво — продължи той, — защо не започнем разговора, докато Лео снима? — беше усвоил този прием още преди години. Това винаги ги разсейваше и ги караше да изричат неща, без изобщо да се съсредоточават в казаното.

— Ами-и...

— Нямаме никакво време, Ливи, това наистина би ни помогнало.

— Добре — Ливи се изправи, уморена, объркана, разстроена, като все още ѝ се повръщаше и беше в изключително лошо настроение. — Къде да застана? — попита немощно.

— Вдясно от картината ще е добре, мисля — отвърна Грийн. От това положение се получаваше идеален изглед към изключително шикозната, изключително скъпата обстановка. — Така, чудесно! — извади бележника и писалката си и се приготви да си води бележки, докато Ливи говори. Седна на високата маса. — Защо не ми разкажете за нещата, които се случиха през последните две седмици — подхвана той. — Кой е бил замесен, кой ви е оказал помощ и подкрепа, от този род — Грийн вдигна поглед към нея. — Можем да започнем с втория ви баща, той е адвокат, нали? Навярно прави всичко възможно, за да ви помогне?

— Не желая да говоря за него! — гневно се тросна Ливи в момента, в който щракна фотоапаратът.

— О?

— Изберете си друга реплика за начало, Марк — добави тя ледено с пламнало лице и Грийн прикри усмивката си, като сведе глава и започна да пише нещо в бележника. — Няма проблем, Ливи — отвърна ѝ ведро.

Никакъв проблем наистина, помисли си. Основите на статията му бяха положени.

Джеймс се прибра рано у дома, влезе в жилището и извиси глас, за да повика Ливи, докато вървеше към дневната. Там я нямаше. Влезе в спалнята и въздъхна тежко, като видя пуснатите завеси, чашата с

вино до леглото и малко кафяво шише с хапчета на нощното шкафче. Взе шишенцето, прочете на етикета, че става дума за валиум, отвъртя капачката и провери съдържанието — Ливи беше взела две таблетки. Втора вечер подред взе чашата от шкафчето, хапчетата и тихо излезе от стаята, като затвори плътно вратата след себе си. Спря се напред дневната и плъзна очи наоколо.

Като вземеше предвид хапчетата и виното, явно новините за апартамента не бяха окуражаващи. И самият той се беше свързал с един приятел юрист същия следобед и беше разбрал, че от правна гледна точка няма надежда. И на него никак не му допаднаше това, което щеше да направи, разбира се, но беше крайно време да предприеме някакви действия. Нямаше намерение да губи, ако нещата действително тръгнеха на зло. Пристъпи към телефона и се обади на Хю. Проведоха кратък разговор, след което Джеймс позвъни в близката агенция за таксите и си поръча кола за след един час. Остави слушалката, обиколи просторната дневна и мислено отбеляза кои неща бяха действително ценни и над кои имаше морални права. Започна със скицирания пейзаж на Дафи.

В рамките на един час беше успял да се приготви напълно. Беше опаковал в кафява хартия ценните неща, които искаше да вземе със себе си, беше ги уплътнил с меки неща и ги беше прибрал в кашон, който бе поставил до вратата. Педантично бе подредил и куфар с дрехи, които щяха да му бъдат достатъчни за следващите няколко дни, идеално изпраните му и изгладени ризи старателно бяха сгънати и увити с тънка хартия, костюмът му беше в съответния найлонов калъф на мека закачалка с подплънки, а меките му кафяви обувки „Гучи“ бяха грижливо поставени във фирмената им кутия. Седна на един от високите столове и зачака шофьорът на таксито да звънне на входната врата долу. Точно на секундата домофонът зазвъня. Обади се на човека долу, като внимаваше да говори с тих глас, след което взе куфара и кашона в ръце. Без изобщо да се замисли за Ливи, излезе на площадката, предпазливо затвори вратата зад гърба си и натисна копчето на асансьора. Заслуша се в поскърцащото изкачване на кабината нагоре, като мислено я подканяше да побърза. Минути по-късно вече си беше тръгнал.

## ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пол Робсън седеше зад бюрото си, разтворил пред себе си днешния брой на „Индепендънт“, и се взираше в статията за Ливи Дейвис, подпрял брадичка на ръката си. Беше я изчел цялата по-рано, докато пътуваше в метрото, а сега просто се беше втренчил неவிждащо в снимката, а мислите му бяха заети с друго, нещо съвсем друго, но косвено свързано с прочетеното и в душата му беше започнал да се заражда страх.

„Вкисната или накисната?“ гласеше заглавието на статията, в която саркастично се поставяше въпросът дали Ливи Дейвис действително бе невинна пионка в зловеща игра, както твърдяла тя самата, или е била подмамена, като много други млади професионалисти, в един свят, в който печалбите са високи, и ако действат умната, наградата би си струвала и далеч надхвърляла риска. В нея се разказваше за живота ѝ, връзката ѝ със закона, с масмедиите, с приятеля ѝ от Външно министерство и се даваше място и на двете твърдения: първо, че действително би могла да бъде насадена, като куриер с минимален риск, и, второ, че самата тя просто би могла да си въобрази, че е извън всяко подозрение, както много други хора от висшата класа. Именно тази последна идея беше изпълнила Робсън с лоши предчувствия.

Млади професионалисти от висшите кръгове, замесени в операции с наркотици, в област, където печалбите далеч надхвърлят рисковете, и особено там, където организацията е изключително изпитана и вещо осъществена... Сети се за последното съобщение от Ломан, със хартия в плик, пхнат под вратата на дома му преди две седмици. Оттогава Робсън не беше получавал нищо, нито дори телефонно обаждане. Ломан искал да се срещнат, беше написано в съобщението. Щял да се обади в близките дни или да остави съобщение за Робсън. Смятал, че е напипал нещо, но не беше упоменато какво точно. И тъй Робсън бе зачакал, не беше получил нищо, беше потърсил Ломан в дома му, но не беше успял да се свърже с него.

Обаче, както обикновено правеше с другите неприятни неща, Робсън беше изтикал този факт назад в съзнанието си, докато той не му се беше натрапил отново. Беше затънал до гуша в разследванията си за „ИМАКО“, а съпругата му Ани вече бе започнала да го подозира в любовна авантюра с друга жена, толкова време прекарваше в службата си напоследък. Само усложненията с Ломан му липсваха, даже не желаше да се сеца за него, поне до този момент. Сега обаче не можеше да мисли за нищо друго, освен за него. Всичко, което сам беше открил, преди да наеме Ломан, сочеше към някои изключително странни сделки с Южна Америка, някакви операции на „Хауърд Ъндъррайтинг“, които всъщност не се вписваха в обичайната сфера на действие, а статията в днешния вестник отново беше събудила старите подозрения.

Робсън вдигна глава, взря се в часовника на отсрещната стена и спонтанно взе решение. От предпазливост се беше въздържал да се обади на зет си. Беше решил да запази отношенията си с Ломан в тайна за по-безопасно. Но сега вече трябваше да си изясни какво точно ставаше, да се свърже с Ломан на всяка цена, да се отбие в дома му, поне да провери дали всичко е наред. Робсън вдигна слушалката и набра номера на сестра си в Пекъм с надеждата, че Сали в момента е заета с приготвянето на закуската на децата и Джо ще вдигне телефона. След секунда чу гласа на зет си и задиша по-спокойно.

— Джо? Добро утро. Пол е.

— Здравсти, очаквах да ми се обадиш.

— Така ли? — Робсън се опита да прикрие паниката, която моментално се надигна в гласа му.

Последва кратка пауза, след което Джо каза:

— Ти свърза ли се с онзи частен детектив, който ти препоръчах? Ломан?

Робсън затаи дъх. Реши да бъде откровен, или поне наполовина.

— Да, за да му възложа рутинно проучване за застраховка. Защо?

— Мъртъв е. Намерили са го в една затулена алея в Брикстън с два куршума в гърдите, изстреляни почти от упор. Изпипана работа, професионална, бих казал.

Гърдите на Робсън се стегнаха болезнено, но той положи усилия да запази гласа си равен и безизразен.



— Господи! Горкият човек. Някакви предположения за причината?

— Наркотици. От откритото досега подозираме, че е бил ангажиран в някакво разследване, свързано с наркотици, и се е изпречил на пътя на някого. Това не е чак толкова рядко срещано явление в тези среди. Навъртането наоколо, както и някой и друг неудобен въпрос биха били достатъчни.

— Така ли смяташ?

— Да. Прегледахме щателно нещата му, но в архивите му няма нищо, не намерихме никаква нишка. Тъй че... — Робсън чу как Джо сръбна от чая си. — Както и да е, няма защо да ангажирам теб с това, нали? Предполагам, че не си имал много вземане-даване с него, в противен случай щеше да се обадиш по-рано, нали?

Робсън помълча за момент.

— Не, не много. Той се зае с една моя поръчка, но не стигнахме особено далеч. Даже не разполагам с адреса му.

Джо помълча и Робсън чу приглушения шум от затваряща се врата, звуците, идващи от другите помещения на къщата, секнаха.

— А трябва ли ти? — попита Джо.

Робсън разбра, че се налага да даде обяснение.

— Трябва ми копие от нещата, които е открил за нас — нас означаваше „Хауърд Ъндъррайтинг“. Джо знаеше, че бе обичайна практика да се наемат детективи за някои по-крупни застрахователни сделки.

— Добре, разполагам с материалите в службата, но между нас да си остане. Ще ти звънна по-късно, за да ти ги дам. Ти къде си в момента?

— В службата.

— Господи! По това време? Нищо чудно, че получаваш толкова пари! — Робсън се усмихна, заплатата му бе източник на шеговито негодувание от страна на зет му към него.

Джо понижи глас.

— Слушай, Пол, ще бъдеш внимателен, нали? Смъртта на Ломан още се разследва — нямаше нужда да казва нищо повече, имаше безгранично доверие на шурей си.

— Аха. Благодаря ти, Джо — Робсън затвори.

Погледна надолу към снимката на Ливи Дейвис и няколко пъти пое дълбоко дъх, за да уталожии напрежението в гърдите си. Знаеше, че трябва да отиде до къщата на Ломан, да види какво има там, да разбере дали не би могъл да открие нещо, свързано с последната му бележка. Но, Господи! Човекът беше мъртъв! Вдигна ръка и разтърка болезнения участък между сърцето и дробовете си, като пое още няколко пъти дълбоко дъх. Странно, но първоначалният страх, който го беше връхлетял тази сутрин, беше заглъхнал, сменен от мрачна решимост да получи отговор на някои въпроси. Това, примесено с болката в долната част на гърдния му кош, го накара да се смръщи кисело. От мен никога няма да излезе герой, каза си мислено Робсън, посягайки към флакона с хапчета в горното чекмедже на бюрото си, стомахът ми не би издържал на напрежението.

Ливи се събуди в осем. Главата ѝ сякаш бе натъпкана с пресован памук и в първия момент не можа да се ориентира откъде идваше ужасното звънене. Седна със замъглени очи, опипа нощното шкафче в опит да открие източника на пронизителния звук. Сложи ръка върху малкия електронен будилник и писукането най-после престана. Отпусна се назад, но в следващия миг зазвъня телефонът.

— О, Боже! — Ливи стана с мъка от леглото. Не можеше да си спомни къде беше оставила телефона. Заобиколи леглото от страната на Джеймс, за да го търси. До съзнанието ѝ достигна, че Джеймс не беше там, както и фактът, че той не си беше лягал изобщо, но не се запита защо. Трябваше да минат още няколко часа, за да се разпръсне въздействието на валиума.

Откривайки телефона под възглавница, която беше избутала на пода, Ливи го измъкна, седна на ръба на леглото и вдигна слушалката. Понечи да заговори, но от гърлото ѝ излезе само някакво изсумтяване и се прокашля.

— Ало? — повтори отново, този път с по-отчетлив глас.

— Ливи? Добре ли си?

— Да. Люси? Откъде се обаждаш? Колко е часът?

— Осем е и съм в службата.

— О-о — Ливи разтърси глава и се опита да избистри съзнанието си. Всичко ѝ се струваше нереално, включително и гласът на Люси. —

Какво се е случило? Защо ми се обаждаш в осем сутринта?

— Ливи, видя ли днешния брой на „Индепендънт“?

— Не. Защо? — Ливи за миг се озадачи.

— Значи не си видяла статията?

Тя изведнъж проумя.

— О, Господи! Статията! Не, не съм. Каква?... — тя спря. — Боже! — в гласа ѝ се появи нарастваща паника. — Лоша е, нали?

Люси не се поколеба нито за миг.

— Да, просто ужасна! Според мен трябва да си вземеш един екземпляр, после да говориш с Питър, да си наемеш адвокат още сега.

Ливи се почувства така, сякаш някой ѝ беше изкарал въздуха. Наведе глава напред между коленете си, все още вкопчена в слушалката, и се опита да диша. Успокояващият ефект на успокоителните се беше изпарил и от ужас ѝ се виеше свят.

— Ливи? Там ли си още?

— Да... аз...

— Искаш ли да намина?

— Не — тя положи нечовешки усилия, за да се овладее поне малко. — Какво пише там, Люси? Каж ми накратко — тя държеше слушалката, заклещена в ямката на рамото си, и плътно притискаше ръце до гърдите си, като леко се поклащаше напред-назад. — Моля те!

Люси въздъхна тежко.

— Добре — самата мисъл да изчете статията на глас ѝ се струваше противна, но не знаеше какво друго да направи, Ливи ѝ звучеше напълно отчаяна. Подбра пасаж, който не изглеждаше чак толкова ужасен и започна послушно да цитира.

Когато Ливи най-сетне затвори, продължи да стиска телефонния апарат в ръцете си, неспособна да го остави, и да се визира невиждащо в стената. Думите се носеха безспир в съзнанието ѝ, унищожителни, подигравателни думи. Те ѝ се присмиваха и я караха да мрази самата себе си. Така ли изглеждаше действително? Разбира се, точно така. Изправи се и погледна към нощната масичка за шишенцето с хапчета. Имаше нужда от едно, за да изкара следващите няколко часа.

Не успя да ги открие там, затова отиде в банята, където намери малкото кафяво шишенце, отвъртя капачката и извади миниатюрната бяла таблетка. Стисна я в ръка и тръгна към кухнята, за да си налее чаша вода. Отвъртя крана и хвърли поглед към стенния часовник, той

липсваше. Сепна се. Юмрукът ѝ се разтвори. Изпусна хапчето заедно с чашата, която се разби на покрития с плочки под.

Ливи отскочи назад и извика, защото едно от стъклата се заби в крака ѝ. Погледна надолу и видя как от раната веднага избиха капки кръв, които се сляха в тъмночервена струйка. Наведе се, избърса я с пръст и прескочи купчината натрошено стъкло, за да стигне до стената, на която преди беше висял часовникът. Огледа се. Две от гравюрите от деветнадесети век също липсваха и в стомаха ѝ се зароди болезнен спазъм. Бяха я обрали! Вдигна ръце към лицето си и изкрещя. На всичкото отгоре я бяха обрали!

Полагайки усилия да се съвземе, се върна в дневната, като заобиколи ъгъла на кухнята, за да избегне натрошените стъкла, и застана на прага на стаята, за да огледа помещението. От пръв поглед разбра какво липсваше. Рисунката на Дафи, няколко неща от сребро в модернистичен стил и двете редки издания на „Алиса в страната на чудесата“, ръчно илюстрирани, които беше купила в Брайтън заедно с Джеймс. За миг остана като поразена от гръм, без да може да повярва напълно в това, което виждаше, след което ненадейно проумя. Всичко останало си беше по местата, телевизорът, видеото, дамската ѝ чанта. Прекоси стаята и извади портфейла си с педантично подредените кредитни карти в едно от отделенията. В този миг гневът я връхлетя с пълна сила. Изобщо не я бяха обрали. Поне не и непознати!

Хукна обратно към спалнята, отвори със замах шкафа, за да потърси неговите дрехи, след което се стрелна и в банята, за да види дали тоалетните му принадлежности са там. Вкопчи се в ръба на мраморната мивка, за да не падне и затвори очи. Краката ѝ омекнаха и сърцето ѝ заби трескаво. Джеймс си беше тръгнал! Беше я изоставил студено и пресметливо, беше си тръгнал завинаги. И заедно със себе си бе отнесъл и най-ценните им вещи.

Ливи постоя така известно време, усещайки успокояващата сигурност на студения мрамор под треперещите си влажни от пот длани. Сведе глава и се опита да разпръсне тягостната паника, вдиша и издиша няколко пъти, като се вслушваше в хрипливите звуци, които издаваха дробовете ѝ. Трябваша ѝ почти двадесет минути, но накрая тя все пак успя да вдигне глава и да пусне ръба на мивката. С клатушкане се върна в спалнята, отпусна се тежко на ръба на леглото и посегна към телефона. Набра номера на Външното министерство.

Джеймс вдигна още след първото извъняване. Ливи чу уравнивесения му, овладян глас и моментално бе обзета от такъв гняв, че едва не затвори. За миг изгуби способността си да говори и разсъждава трезво, щом кръвта нахлу в главата ѝ.

— Да, моля, Джеймс Уорд на телефона.

— Джеймс... Ливи е — произнесе със запъване тя.

— О-о — последва кратко мълчание, след което той каза: — Как си?

— Как съм ли? — Ливи преглътна първоначалния си подтик да избухне в плач и положи усилия да се овладее. — Мисля, че ми дължиш обяснение — изрече натъртено.

Отново кратко мълчание.

— В момента не мога да говоря — отвърна ѝ той. — Ще ти се обадя по-късно.

— Не! — тя спря. Не искаше да вика, нямаше нужда от двубой с крясъци. — Не, Джеймс — продължи по-кратко, — можеш да говориш с мен сега. Искам обяснение още сега! — в тона ѝ се долавяше нотка на безгранично отчаяние и Джеймс се поколеба, преди да затвори. Тя беше стигнала дъното, знаеше го, и не можеше просто така да я отреже. Освен това не желаше да се разделят с лоши чувства, не искаше да я отчуждава от себе си, просто в случай че пак имаше нужда от нея. Можеше да я убеди, когато тя беше в такова състояние, да я убеди в своята гледна точка.

Опитвайки се да вложи малко съчувствие в гласа си, той подхвана отново:

— Ливи, направих това, което сметнах за най-добро, поне за момента. Ти... ние... и двамата се нуждаем от малко пространство, от малко време насаме със самите себе си. Опитвам се да мисля и за теб.

— За мен ли? — извика тя. — Опитваш се да мислиш за мен? Как можа?...

— Ливи, успокой се! — прекъсна я той. — Нищо няма да постигнеш, ако изпаднеш в нервна криза — изчака няколко мига, след което продължи. — Поне единият от нас трябва да мисли трезво, да организира нещата, трябва да го разбереш. Помислих си, че имаш нужда от малко време, за да останеш сама, защото не си добре, защото не действаш разумно в момента, и аз...

— Ти... Ти си ми взел картината! — изкрещя тя. — Как можа, Джеймс? Как можа?

— Сметнах, че след това, което ми каза за Иди и даването на жилището под наем, ще е най-добре да се погрижа за личните ни интереси. Ти не беше способна да го направиш. Взех някои от най-ценните ни вещи и ги прибрах на сигурно място. Като застраховка най-вече — той спря и си пое дълбок дъх. Отговорът му се беше получил по-остър, отколкото бе възнамерявал. — Ливи, мислех си, че ще проявиш разбиране — изрече умолително. — Мислех, че ще се радваш на малко предоставена свобода.

Ливи запази мълчание.

— Знам колко ти е тежко в момента, Лив, наистина го разбирам. Опитвам се да направя това, което е най-добре за теб, за двама ни — долавяше приглушеното ускорено дишане отсреща, което съпровождаше усилията ѝ да не заплаче.

Беше успял да я убеди, знаеше си, че ще успее да я привлече на своя страна.

— Разбираш ме, нали, Лив? — завърши нежно.

Ливи ненадейно се почувства като изпразнена. Целият ѝ гняв се беше изпарил и я беше оставил изнемощяла и съзливива.

— Да, май разбирам... — прошепна и попи очи с ъгъла на чаршафа. Може би Джеймс действително се опитваше да направи най-доброто за нея. Тя определено съзнаваше, че не се справяше по най-добрия начин с положението. А вероятно имаше право и за другото — че ѝ трябва малко време насаме, малко лично пространство. — Да, разбирам — повтори тихо. Пък и какво значение имаха няколко картини? Ако отидеше в затвора, тогава... Тя спря и яростно прехапа устни. Какво значение би могло да има всичко това? — Слушай, най-добре да затварям, Джеймс.

— Да, аз също трябва да бягам — тя звучеше тъжно и безжизнено и на Джеймс му се искаше час по-скоро да се откачи от този разговор, преди Ливи да се е разридала.

— Ще ти се обадя по-късно — каза ѝ, — когато разполагам с повече време.

Тя въздъхна, нямаше никакъв смисъл.

— Не, не си прави труда — отвърна му и като постави пръст върху вилката, прекъсна връзката. Нямаше какво повече да си кажат.

Пусна телефона, който се провеси от ръба на леглото, качи се понагоре и се сви като ембрион, подпирайки глава на ръцете си. Дръпна завивките нагоре, стисна очи и остави сълзите да се стичат изпод затворените ѝ клепачи по страните ѝ и да образуват мокро петно върху бялата ленена калъфка на възглавницата. Даже нямаше сили да се наплаче като хората и това само по себе си представляваше красноречив и подходящ край на връзката им.

Мойра паркира роувъра в клетките, означени само за наематели, и пренебрегна всички табели и забрани. Беше прекалено разтревожена, за да обръща внимание на проклетите разписки и карти за паркиране! Излезе от колата и се запъти към „Кадоган Скуеър“, вдигнала догоре ципа на коженото си яке и увила главата си с копринен шал на цветя, за да се предпази от студа. Докато вървеше, в главата ѝ продължаваше да звучи сигналът заето на телефона на Ливи и в мислите ѝ изникваха всевъзможни представи. След сцената с Питър снощи, се беше опитвала да се свърже с дъщеря си от ранни зори, буквално на всеки двадесет минути, и в крайна сметка се беше отчаяла, беше нахлузила палтото и ботушите си, беше се качила на колата и отпътувала към Лондон.

Питър ѝ беше казал снощи, че Ливи бе пред нервен срив. Беше описал разменените помежду им реплики и Мойра се беше съгласила с мнението му. Ливи изобщо не беше от хората, които обичат конфронтациите — тя винаги бе овладявала чувствата си, даже почти не беше говорила за баща си след смъртта му — а сега бе крещяла и обвинявала Питър, изричайки неща, които и през ум не би им минало, че изпитва.

Мойра сви от ъгъла на „Милнър Стрийт“ към площад „Кадоган“ и спря, за да пресече улицата при „Хайът Карлтън Тауърс“, като в съзнанието ѝ цареше истински хаос от мисли и усещания. Слезе от тротоара, едва не попадна под гумите на черно такси, чийто шофьор яростно я възнагради с оглушителния си клаксон, и притича до отсрещната страна, със сърце, бясно препускащо от стряскащия, пронизителен звук, но съзнанието ѝ беше напълно неспособно да приеме факта, че се беше отървала на косъм от прегазване. Решително се устреми към жилищната сграда, в която се намираше апартаментът

на Ливи, и спря пред панела на домофона, откри името на дъщеря си и натисна силно и продължително копчето. Вдигна поглед към най-горния етаж на сградата и зачака да получи отговор.

Ливи чу звънеца на домофона. Звукът нахлу в съня ѝ и тя за миг отвори очи. Звъненето спря. Все още обгърнатата от последните, замайващи въздействия на валиума, Ливи остави очите ѝ да се затворят отново и съзнанието ѝ да потъне в забрава. Звънецът пак зазвуча, само че този път не престана. Продължаваше да се носи, досаден, дразнещ звук и тя вдигна глава, тръсна я, за да избистри погледа си, и немошно прехвърли крака през ръба на леглото, за да стъпи на пода.

— Добре де, добре! — измърмори, загръщайки се зиморничаво в халата си и прекосявайки жилището. — Идвам! — наведе се към говорителя на интеркома и грубо попита: — Кой е? — готова да изругае подобаващо.

Гласът на Мойра прозвуча силен и отчетлив.

— Ливи, майка ти е! — рязко изрече тя. — Би ли ми отворила, ако обичаш — от облекчение тонът ѝ бе станал по-остър, отколкото бе имала намерение да прозвучи.

Ливи натисна бутона за освобождаване на ключалката на вратата, отвори входната врата на апартамента, остави я така и отиде в кухнята, за да сложи чайника. Не чувстваше нищо, нито изненада, нито радост при мисълта, че майка ѝ беше дошла, единствено леко раздразнение и заглъхващи остатъци от опиянението на успокоителните.

Мойра влезе в апартамента и тихо затвори вратата след себе си. Прекоси жилището и тръгна към кухнята, от пръв поглед долови неразборията, липсващата картина и застоялия, кисел въздух и застана на прага на кухнята в очакване Ливи да се обърне и да я поздрави. Забеляза, че косата на Ливи бе рошава и мръсна, че халатът ѝ изглеждаше така, сякаш бе живяла облечена в него през последната година, обаче не каза нищо. Просто стоеше и чакаше Ливи да спре да се суети с капака на чайника. Накрая, неспособна повече да издържи на тази грубост, Мойра се прокашля и Ливи вдигна поглед.

— Предполагам, че си дошла, за да ми кажеш колко лошо съм се държала с Питър — изрече Ливи. Отмери с лъжичката чай за запарката, доля гореща вода в чайника и го захлупи. — Нямам намерение да се извинявам, ако за това си дошла.



Мойра се взря в дъщеря си. Моментално се почувства обидена, но си напомни за състоянието на Ливи и запази хладнокръвие.

— Не, не за това съм дошла.

Ливи повдигна вежди.

— Така ли?

Мойра отново успя да овладее гнева си.

— Да — отвърна, — дойдох, за да видя дали си добре. Не можах да се свържа с теб по телефона и това ме разтревожи. Затова...

— Дошла си до града, за да се видиш с Питър, мамо, недей да лъжеш — Ливи поклати глава. — Кога за последните дванадесет години си поставяла мен на първо място? Хайде, кажи си го честно! Разстроих Питър и ти си решила да дойдеш до града и да си уплътниш сутринта, като ми напомниш колко прекрасен човек е той — Ливи извъртя очи. — Моля те, спести си усилията! — беше се облегнала безсилно на плота и чуваше това, което изричаше, но не проумяваше грубостта и злобата в думите си, защото още беше замаяна. — Винаги си била като курва по отношение на Питър, мамо, би направила всичко, само и само да му доставиш удоволствие. Ти...

Мойра беше прекосила кухнята и силно зашлеви Ливи през лицето, преди даже да е осъзнала, че го прави. Ливи подскочи изплашена и допря длан до бузата си.

— Господи! Мръсница!

Гърдите на Мойра се повдигаха тежко, лицето ѝ пламтеше. Имаше чувството, че всеки момент ще заплаче, но стисна ръце в юмруци и остана твърда.

— Не — отвърна тя яростно, — не аз съм мръсница! — тя отстъпи крачка назад и се взря в дъщеря си. — Ти нищо не знаеш — продължи, — винаги сме се опитвали да те предпазим. Ние...

— Да ме предпазите? Господи, каква глупост! Да ме предпазите от какво? Определено не от вашата любовна история, с цялата ѝ безсрамна откровеност.

— Достатъчно, Ливи! — предупредително изрече Мойра.

— Достатъчно! Да не би да ме предпази от срамната си бременност, от причината, заради която напусна татко, да не би да ми беше спестена гледката на тридесет и осем годишната ми майка с новородено и любовник? Това ли наричаш предпазване?

— Достатъчно! — изкрещя Мойра. — Достатъчно, казах! — гласът ѝ беше силен, а тя почти никога досега не беше крещяла. Това свари Ливи неподготвена и тя се взря втрещено в майка си. — Ще ти кажа защо напуснах баща ти — продължи да вика Мойра. — Напуснах го, защото ми беше дошло до гуша. Да, Ливи, до гуша! Бях малтретирана и физически, и психически в продължение на дълги години, така малтретирана, че бях напълно смазана, повръщаше ми се от него — тя спря, за да си поеме дъх, и съзря изписалия се по лицето на дъщеря ѝ ужас. И все пак трябваше да го изрече, то така или иначе вече наполовина бе излязло наяве и дъщеря ѝ трябваше да научи истината. Всички имаха нужда от това.

— Ливи, Брайън Дейвис беше блестящ журналист — продължи тя с по-овладян глас, — ала беше ужасен съпруг и не много приятен човек. От момента, в който забременях с теб, той ме изостави, каза, че имал нужда от „сексуално осъществяване“, че това било част от него, която не можел да отрече, и че аз не съм била в състояние да му я предоставя, поне не по начина, по който го желаел, не и в продължение на цели нощи наред, а и в напреднала бременност. И така той започна една от първите си „авантюри“, даже ме попита дали не бих искала да се запозная с нея — Мойра направи пауза и се усмихна горчиво. — След това, след като не се прибираще по цели нощи и си идваше на сутринта пиян до козирката, той просто прие, че му е позволено да върши каквото си пожелае и... — тя сви рамене. — Предполагам, че както бях объркана, с новородено на ръце, млада, самотна, неопитна, аз му позволих. Каква глупачка бях!

Мойра отпусна ръце, сега, след като вече беше заговорила, не можеше да се спре. Това беше отхвърлянето на един непосилен товар.

— Брайън беше абсолютен пияница, Ливи. Удрял ме е нееднократно, когато имах неблагоприятното да направя забележка за нощните му похождения и да протестирам срещу пиянството му и в крайна сметка се наложи Иди да се намеси, не заради мен, бих искала да подчертая, а за да защити сина си... Тя не желаше в тази история да се намеси полицията или пресата. Това би могло да съсипе кариерата му.

Мойра нямаше сили да погледне към Ливи. Всеки път, щом замълчеше, свеждаше очи към пода, за да не види болката на дъщеря си.

— Иди предупреди Брайън да не пие пред теб и когато ти стана достатъчно голяма, именно Иди настоя да те изпратим в отдалечено училище, тя даже плати за това, за да не се сблъскаш с целия този ужас — тя отново се усмихна, този път с малко повече топлина. — Ти видя единствено добрата страна на баща си, величествената му страна. Постарахме се да стане именно така — тихо добави тя. След което продължи:

— Когато се запознах с Питър, вече действително бях на дъното. Малките роли, които бях успявала да си намеря, за да запазя разсъдъка си през годините, се бяха изчерпали. Ти беше далеч от мен, на училище, а бракът ми не съществуваше. Не, повече от това, бракът ми причиняваше единствено болка.

Ненадейно изразът на лицето ѝ се промени.

— Питър се влюби в мен в мига, в който се видяхме — нежно изрече тя. — Не мога да ти опиша колко прекрасно беше това след дългите години на насилие, обиди и унижение. Не е необходимо да давам обяснения за постъпките си, Ливи, аз също се влюбих в него, това беше. Видях в негово лице мъж, който ще се грижи за мен, ще се грижи за нас и това бе като благословия — сега вече Мойра вдигна очи към Ливи. — Ти така и никога не разбра какво направи Питър за теб, Ливи — продължи тя тихо. — Той самият пожела да бъде така. Когато Брайън сам сложи край на живота си, той каза, че това е достатъчно тежко бреме за един млад човек, че би трябвало да ти оставим утехата на спомените, и аз се съгласих с него — тя преглътна мъчително, след което продължи. — Питър плати обучението ти в университета, учреди малък фонд, който да ти даде известна финансова независимост, за да можеш да започнеш в началото нископлатената работа в Би Би Си и именно Питър убеди Иди да ти предостави това жилище. Той...

Обаче това дойде вече прекалено много за Ливи, тя не можеше да схване смисъла на чутото.

— И все пак именно той уби баща ми, двамата го убихте! Каквото и друго да е направил, вината за случилото се е негова! — тя избухна в сълзи. Беше се мъчила да ги овладее през цялото време, докато Мойра бе говорила, но сега вече не можеше да се сдържи. — Вие двамата го убихте! — изкрещя злочесто.

Мойра се стресна. Бурната сила на чувствата на Ливи я порази.

— Не, Ливи — изрече и пристъпи напред, — Брайън сам сложи край на живота си. Никой не го е принуждавал...

Обаче Ливи започна да клати глава, като по лицето ѝ продължаваха да се стичат сълзи.

— Ако ти не беше избягала с Питър, той нямаше да...

Тя не завърши изречението си. Избяга от стаята и хукна към преддверието. Мойра се спусна след нея и се опита да я хване, когато тя навлече палтото си върху халата и пъкна босите си крака в някакви обувки.

— Ливи, спри! — замоли я Мойра. — Не се дръж така. Това е нелепо.

Ливи я отблъсна встрани.

— Не! — изпищя тя през риданията си. — Остави ме намира!

— Отвори със замах входната врата, сграбчи връзката си с ключове и тичешком излезе от жилището. Мойра тръгна след нея, но се спря пред асансьора и безпомощно се взря в тичащата надолу по стълбите Ливи, чиито тежки обувки оглушително закънтяха по камъка, а ужасното ехо от риданията ѝ огласи огромното викторианско стълбище. Мойра сведе глава и опря чело в студената желязна мрежа на клетката за асансьора и затвори очи. И съвсем тихо също зариде.

Когато Ливи вдигна глава и осъзна къде се намира, вече се беше стъмнило. Вятърът беше пронизващ и валеше дъжд. Тя се раздвижи, крайниците ѝ се бяха сковали болезнено и се изправи на крака, които бяха замръзнали от студа. Загърна се плътно в палтото си, вдигна ръка към лицето си и докосна подпухналите си клепачи. Лицето ѝ беше като изранено от плача. Пое към входа на „Хайд Парк“ откъм „Куинс Гейт“, благодарна на рано спусналата се тъмнина, която скриваше лицето ѝ от погледите на минувачите.

Тръгна обратно към „Найтсбридж“, пресече пътя до „Харви Никълс“ и се отправи по „Слоун Авеню“ към „Кадоган Скуеър“. Улиците бяха доста безлюдни, макар да беше едва четири следобед и тя беше благодарна и за това. Стигна до сградата, в която живееше, без да види никого, извади ключовете от джоба си, влезе немощно вътре и бавно се изкачи по стълбите до най-горния етаж. Влезе в апартамента си, почувства как от топлината кръвта се стрелна към повърхността на

кожата ѝ и най-после се отпусна да си почине, свличайки се по стената на коридора.

Мойра беше застанала на прага на дневната и се взираше в дъщеря си. Помълча за известно време, докато Ливи най-после не отвори очи и не я видя там.

— Изчаках, за да се уверя, че си добре — изрече кротко.

Ливи кимна. Пристъпвайки към нея, Мойра се приведе, за да ѝ помогне, но Ливи се отдръпна назад.

— Недей!... Моля те, добре съм — тя се изправи на крака и вяло потърка с ръце лицето си.

— Може ли да...

— Не! — Ливи вдигна рамене. — Извинявай... — пое си дълбоко дъх. — Виж, просто искам да остана сама, мамо. Може ли? Имам нужда от малко време, за да размисля.

Мойра не се беше помръднала, не знаеше как да постъпи. Кимна, като продължаваше да стои неподвижно на мястото си, и проследи с очи Ливи, която мина покрай нея в дневната. Желанието ѝ да протегне ръце и да притисне дъщеря си в прегръдките си беше почти неустоймо. Тя се обърна, за да застане лице в лице с Ливи.

— Сигурна ли си, че си добре? — чувстваше се напълно безпомощна.

— Да. Нищо ми няма — Ливи се беше отпуснала тежко върху дивана. — Наистина бих искала да остана...

— Добре, добре! — Мойра вдигна ръце, за да спре потока от думи. — Тръгвам си — тя взе палтото и чантата си от масата в преддверието. — Ливи, ако има нещо, което искаш... каквото и да е... ами аз винаги ще бъда насреща, за да ти помогна... Чуваш ли? — тя помълча. — Двамата с Питър много държим на теб — завърши Мойра. И без да дочака отговор, прекоси коридора и излезе от жилището.

Ливи се взря в тъмното небе през огромното пространство, открито от прозорците в далечния край на дневната, после затвори очи и отпусна глава върху меката, топла кожа на дивана. Винаги беше мислила, че има всичко. Колко опасна се бе оказала тази заблуда. Сега нямаше нищо. А и след това, което ѝ беше казала Мойра, беше останала дори и без утехата на спомените си.

Пол Робсън проследи с поглед как шефът му се придвижва, криволичейки през тълпата, към своята лежа в „Лойдс“ и си каза, че освен всичко друго Хю Хауърд определено бе изключително изкусен и хладнокръвен тип. Той се спря пътьом, за да размени няколко думи с един-двама души, усмихна се без никакво усилие, като излъчваше непохватима самоувереност, и Робсън му завидя за това. Той самият в този момент далеч не беше самоуверен, напротив, беше обезумял от страх.

Щом Хю стигна кабината, Робсън се изправи, преметна палтото си през ръка, след което вдигна куфарчето си.

— В такъв случай аз ще тръгна, Хю, ако не възразяваш.

— Няма проблеми, Пол — Хю се обърна към един от застрахователните служители, за да каже нещо, и постави папката, която държеше в ръцете си, на бюрото. Робсън прочете името, отпечатано на нея, и в главата му тревожно просветна червена лампичка. „Порто Иншурънс“ — още една нова южноамериканска компания.

— За кога имаш час? — Хю отново се бе обърнал към него.

— Пет без петнадесет — отвърна Робсън. — Обаче сигурно ще вися там поне един час, докато си дочакам реда. Нали ги знаеш какви са хирурзите.

Хю се усмихна и взе папката.

— Значи до утре. Надявам се да не се окаже нещо заразно.

Робсън ведро се разсмя и кимна на секретарката.

— До утре. Чао, Мериан.

Запъти се с туптящо сърце към ескалаторите и опипа джоба на панталоните си за връзката ключове от колата. Бяха си на мястото и формата им му вдъхна нови сили. Далеч по-добре беше да свърши това, което беше намислил, използвайки колата. Ако нещо се объркаше, можеше да се измъкне бързо. Той стъпи на движещата се лента на стълбата и се взря надолу към етаж на дилърите на „Лойдс“, стомахът вече го присвиваше болезнено. След час всичко ще е приключило, все си повтаряше той, опитвайки се да уталожни надигналите се в стомаха му киселини. Просто не беше скроен за детективска работа, помисли си кисело — някой да е чувал Дик Трейси да е имал проблеми с червата?

Стигна в дома на Ломан в пет и половина. Мъчейки се да изглежда съвсем нехаен, като случаен минувач, паркира колата си на една пряка от къщата. Взе куфарчето си, закопча палтото си и затегна възела на вратовръзката, след което се отпрати с чевръста походка към следващата улица и къщата на Ломан. Приличаше на професионален бизнесмен, който просто желае да осъществи делово посещение, никой не би го сметнал за подозрителен.

Като стигна до номер петдесет и седем, двуетажната къща на Ломан с три спални, Робсън се изкачи до предната врата, натисна звънеца и изчака няколко минути, както беше планирал. Не последва никакъв отговор. Хвърли поглед от другата страна на къщата, видя, че теренът бе чист, и мина по тясната пътека към задната градина. Махна резето на портата, стъпи върху плочника пред кухненската врата и извади малкия остър инструмент, който Ани използваше за вадене на скоби в курса си по тапицерство. Пъхна го между вратата и рамката, натисна рязко и върна назад езичето на ключалката. Огледа се нервно, защото оглушителният, както му се стори, шум беше отекнал в тихото предградие, като си мислеше: „Господи, дано Джо не ме прибере на топло заради това.“ Леко открехна вратата и чевръсто се шмугна в къщата.

Робсън бързо прекоси помещенията на първия етаж, като търсеше кабинета на Ломан, осветявайки с лъча на фенерчето си всяко едно от тях. Навсякъде се виждаха разпилени листове и хартии, но нищо не приличаше на работен кът. Той припряно се изкачи по стълбите на втория етаж.

Съзнавайки, че светлината много по-лесно би могла да бъде забелязана от по-горния етаж, Робсън внимаваше да не вдига нависоко лъча на фенерчето. Освен това през цялото време се слушваше за евентуални шумове от долния етаж. Откри кабинета на Ломан зад втората врата, която отвори. Влезе вътре, пристъпи към прозореца и дръпна пердетата, след което натисна най-силната степен за светлина на фенерчето си. Хвърли поглед към двата високи, метални шкафа за документи и компютъра на бюрото. Тихо, с овладени и предпазливи движения, започна да преглежда всичко, което можеше да открие в стаята.

Четиридесет минути по-късно седеше пред екрана на компютъра и със затаен дъх включи машината, молейки се от „Садърн Електрик“

да не са отрязали захранването на къщата. Чу измъркването на стартирацията блок, няколко пронизителни писукания, след което екранът оживя. Пъхна във флопито дискетата, която беше открил в единия от шкафовете и която беше означена с 1275 — последните четири цифри от неговия личен телефонен номер — и нервно захапа нокътя си, докато чакаше зареждането. Това трябваше да бъде така необходимата му дискета, нямаше какво друго да е! След броени минути беше влязъл в системата.

Припряно натисна А, после „ентър“ и тогава осъзна, че му трябва и парола. Започна да се поти. Набра първо своето име, после „Лойдс“, после Бразилия, после Хю Хауърд... Стомахът му закъркори. Накрая опита с другата част от своя телефонен номер, докато по слепоочието му се стичаше тънка струйка пот. Машината изпиука и той получи достъп до файла.

След секунди се изписа списък с имена. Той плъзна маркера надолу по списъка, като пръстите му горяха и се потяха под ръкавицата, и информацията се разгърна пред очите му като пера на ветрило. За първи път, откакто се беше захванал с това преди три месеца, се почувства действително и съвсем реално ужасен. Без да губи време, натисна клавиша за запаметяване, извади дискетата и изключи компютъра. Ръцете му трепереха.

Пъхна дискетата в джоба си, извади шнура на компютъра от контакта, върна стола на мястото му и за последен път огледа стаята под светлината на фенерчето. Удовлетворен от факта, че не бе оставил никакви следи за пребиваването си там, Робсън изтича надолу по стълбите, забързано прекоси къщата до кухнята, стиснал в ръце куфарчето си. Затвори вратата на кухнята, прибра фенерчето си, небрежно заобиколи къщата и мина по пътеката към улицата. Отдалечи се, като се озърташе да види дали не го следят любопитни погледи, после сви зад ъгъла към следващата пресечка и видя спасителния силует на колата си. Натисна копчето за изключване на алармената ѝ система, освободи централното заключване и влезе вътре, отпусвайки се с облекчение назад в седалката.

Беше си въобразявал, че претърсването на къщата на Ломан ще го доведе до някакво еднозначно разрешение на въпросите, които го вълнуваха. Обаче се бе оказало, че това беше едва началото. Това, с което разполагаше на онази дискета, вероятно и бе причината за



убийството на Ломан! То определено бе достатъчно, за да пъхне Хю Хауърд зад решетките за доста години, както и всички останали, замесени в операцията. Робсън свали ръкавиците си и извади носната си кърпа, за да попие потта от лицето си. Сърцето му продължаваше да тупти бясно, а и острата болка все така пронизваше вътрешностите му. Той също беше замесен в това. Младши съдружник във фирмата — беше даже повече от замесен, беше затынал до гуша! И ако Ломан действително бе убит заради това, кой, по дяволите, щеше да бъде следващият в списъка?

## ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Беше девет и половина, а Джак Уилкокс пиеше от обяд. По някое време в късните часове на следобеда се беше преместил от бара на „Флийт Стрийт“ в кръчма зад Странд, която беше отворена през целия ден. Оттам се беше пренесъл в „Бентлис“, където беше започнала цялата афера с Нел, и беше седнал на долния етаж с откъснатата страница от „Индепендънт“ в ръце — сега вече омачкана и влажна от бирата — със снимката на Ливи — уморена, пренапрегната, раздърпана — втренчила в него очи, докато той отпиваше от чашата си.

Вече беше минал замаяната, сълзлива фаза на самосъжалението, беше минал през нея около шест следобед. Сега мислите му бяха напълно объркани, без да са неясни, а просто замъглени, и изпитваше гняв, притъпен, безполезен гняв, който се получава след прекаляване с бира, от онзи вид гняв, който би го подтикнал да цапардоса някого, ако беше поне малко войнствен по характер. Беше ядосан заради това, че го бяха натопили, заради това, че бяха натопили всички тях. Ядосваше се на самия себе си, на собствената си шибана глупост и на Ливи, която в крайна сметка се беше оказала в по-лошо положение и от него. Сведе поглед към снимката и изруга, като се взря в разстроеното лице на Ливи. Защо никой не я беше предупредил? Защо самият той не я беше предупредил? Прокара пръст по очертанията на главата и раменете ѝ, или по-скоро далеч около тях, което пропусна да забележи, защото бе прекалено пиан, и си помисли: „Сега всичко това ще се случи отново, още една сделка, още пари от Джак, шибания скапаняк, и може би още един наивник, който щеше да бъде хванат, чийто живот щеше да бъде съсипан“. Поклати глава, приближи пръст до устните си, целуна го, след което го долепи отново до снимката.

— Извинявай, Ливи — промълви.

Огледа се с пиянски поглед наоколо и подвижна завалено на бармана:

— Ехо! Да... имммаш... телефон?

— Имам, приятелю. Ето там, до автомата за цигари.

Джак неуверено се изправи на крака, като се държеше за ръба на масата и видимо се поклащаше. Сграбчи откъснатата страница от вестника и със залитане си проправи път през малката група хора, скупчени около бара, за да стигне до телефона. Бръкна в джоба си, извади малкия си кожен бележник с телефони заедно с шепа дребни монети, част от които разпиля по пода, и вдигна слушалката. Откри номера на Ливи, подпря се на стената и започна да набира. Трябваше да ѝ каже колко съжалява, трябваше да ѝ каже какъв страхливец беше. Трябваше да ѝ каже, че знае, че тя не е направила нищо лошо.

Ливи излезе изпод душа и се загърна в голяма, пухкава, снежнобяла хавлия. Изправи се до радиатора за момент, като продължаваше да трепери от студ. Болеше я глава, беше напълно изтощена и се чувстваше така сякаш бе премръзнала до мозъка на костите си. Не можеше да мисли трезво, беше прекалено объркана. Уви хавлията по-плътно около тялото си, облегна се на топлия метал и се остави топлината да проникне в тялото ѝ, за да отпусне скованите мускули. Помисли си за баща си, опитвайки се да събуди ясен спомен, нещо лично, което да бяха споделили, но разбра, че не може. Всички спомени бяха далечни, смътни и неразличими, нямаше нищо като... деня, в който двамата с татко отидохме на плажа например. Единственото, което имаше, беше усещането за него, а всъщност не знаеше и върху какво точно си го беше изградила. Може би, може би действително в мъката и объркването си се беше вкопчила в нещо, което не бе съществувало, беше го превърнала в човек, какъвто той никога не е бил. Действително не знаеше, обаче интуитивно чувстваше, че беше направила именно това.

Телефонът иззвъня и тя се сепна, след което влезе в спалнята, за да чуе от записа на телефонния секретар кой се обажда. Пусна хавлията на леглото и си облече чиста тениска с размер XL, а мръсния халат пхна в коша с дрехи за пране. Чу края на записания си глас на лентата, после приглушен шум на кръчма. Гласът на Джак нахлу изневиделица и сякаш изпълни със силата си целия апартамент.

— Ливи? Обажда се Джак.

Тя припряно пристъпи към телефона, за да вдигне слушалката, но спря, щом той продължи да говори. Разбра, че е пиян.

— Ж-жалко, че те няма, Ливи... оббаччче... ъ-ъ... — гласът му заглъхна пиянски, но след миг подхвана отново: — Ж-жалко, че те няма, Ливи, обаше ишках да ти каша нешшто — думите се нижеха толкова слети и изкривени, че ѝ се налагаше да се напържа, за да ги разгадае. — Ишшках да каша ишвинявай, трябваше да ти каша, трябваше да предупредя... Мам... — той, изглежда, изтърва слушалката и се включи отново след миг. — Ливи, не вярвай на никого! — той изведнъж изкрещя последното и тя подскочи. — Нито на Джеймс, на никого! Вишдашш ли... Фрейзър знаеше... да, май знаеше. Ливи, пази си гърба! Обичам те, не трябваше да пошволя да ти се случи... Обичам те наистина... — гласът му изневери и на Ливи ѝ се стори, че чува сподавено ридание. Стрелна се през спалнята към телефона и сграбчи слушалката.

— Ало, Джак? Джак? — не последва никакъв отговор, но все още се чуваше фонът на шумовете в кръчмата. — Джак! — извика с всичка сила. — Джак, отговори ми! Какво искаше да кажеш? Какво знае Фрейзър? Кажи ми! Джак? — ала след няколко секунди монетите се изчерпаха и връзката прекъсна.

— О, Господи! — Ливи тресна слушалката върху вилката и скри лице в шепи. Беше отчаяна. Какво, по дяволите, беше имал предвид той? Защо да не се доверява на Джеймс?

Ливи рязко се изправи и забързано отиде в дневната. Взе електронния си бележник и трескаво затърси домашния телефон на Фрейзър, след което посегна към апарата. Фрейзър вдигна след втория сигнал.

— Да, моля?

Ливи замълча. За миг бе шокирана от реакцията си само при звука на неговия глас, но в следващия момент гневът и страхът надделяха.

— Фрейзър, Ливи е.

Фрейзър изпита пронизваща тръпка на вълнение, но я овладя и я потисна.

— Здравей, Ливи — отвърна студено. — Как си?

— Фрейзър, току-що ми се обади Джак Уилкокс — изрече тя припряно. — Беше пиян, каза, че трябва да си пазя гърба, че не трябва да се доверявам на Джеймс, че ти си знаел нещо... — гласът ѝ изневери и Фрейзър чу как Ливи на няколко пъти си пое дъх, за да

уталожи напрежението в гърдите си. — Какво имаше предвид той? Какво става, за Бога? — гласът ѝ затрепери и въпреки всичките пъти през изтеклата седмица, в които Фрейзър си беше повтарял, че вече наистина трябва да се отърси от това чувство, че пак се беше оказал в същото положение както преди дванадесет години, почувства как сърцето му се сви, чувайки отчаянието ѝ, и разбра, че не би се поколебал и за миг, ако тя го помолеше да отиде при нея, защото ѝ е нужен.

— Фрейзър... Моля те...

Той затвори за миг очи, за да събере сили да я излъже.

— Ливи, понятие нямам какво е искал да каже Джак. Нищо не знам — не можеше да ѝ го каже сега, тя нямаше да може да го понесе, със сигурност нямаше да го понесе.

Ливи отново плачеше. Струваше ѝ се, че през последните двадесет и четири часа само това и беше правила. Не можеше да го овладее, беше като отприщване на язовирна стена.

— Добре — успя някак си да изрече, — благодаря... — и затвори, без да му даде възможност да каже каквото и да било друго. Отпусна се на един стол и зарови в раницата си, за да намери носна кърпичка.

Извади чист, голям, на червени и черни карета квадрат и избърса лицето си, после се взря в кърпичката и се запита на кого е, защото не се сещаше да я е виждала някога преди. Започна да я извива между пръстите си, да гледа как квадратите променят формата си и изведнъж се сети. Допря кърпата до лицето си, засмя се, после заплака, после отново се разсмя, като си спомни сцената в леденостудената остъклена беседка, която се беше разиграла едва преди десет дни, а ѝ се струваше отдалечена на векове. Поредицата от емоции отново завърши с плач, само че този път тя се изправи, подсмърквайки тихичко, и отиде в спалнята, където започна да нахвърля дрехи върху леглото — блузи, сака, клинове, джинси, бельо.

Облече си джинси, дебели вълнени чорапи, огромен вълнен пуловер върху тениската си и накрая сложи обувките „Тимбърленд“. Избърса пак лице с носната кърпа, сълзите ѝ я бяха намокрили и вече капеха и по пуловера ѝ. Взе един голям сак и започна да пъха дрехите в него. Няколко минути по-късно, без да се замисля повече над това,

което бе на път да направи, грабна едно палто от гардероба и тръгна към входната врата.

Ненадейно се спря, върна се обратно и пристъпи към телефона. Вдигна слушалката и набра номера, който знаеше наизуст.

— Мамо, аз съм. Обаждам се, за да ти кажа, че отивам в Шотландия. Би ли се погрижила за вещите ми от апартамента, моля те? — тя направи пауза и избърса нос в ръкава си. — Освен това искам да ти кажа, че съжалявам и да те помоля... — спря, преглътна и тихо продължи — ... да те помоля да кажеш и на Питър от мое име, че се извинявам за всичко. И да му кажеш, че му благодаря — чу отсреща тишина и проумя, че майка ѝ също плачеше. — Трябваше да го кажа още преди години — прошепна. — Благодаря ви — след което затвори.

Изключи телефонния секретар и се върна до външната врата. Смътно си спомняше, че последният влак тръгва от Юстън, Фрейзър навремето ѝ беше казал така. Не знаеше кога точно тръгва, нито пък я интересуваше, стига да стигнеше там навреме. Хвърли последен поглед на апартамента, който вече не беше неин, затвори вратата и пренебрегна асансьора, като пое по стълбището към долния етаж и входната врата.

Като излезе на улицата, си пое дълбоко дъх, влажният студен мартенски въздух изпълни дробовете ѝ и свирна на минаващо такси. Вече беше поела напред, отначало към Юстън, после до Абърдийн и накрая при Фрейзър.

Пол Робсън паркира колата си в подземния паркинг на гара Юстън и пое нагоре към коловозите, като нервно се озърташе назад. Беше избрал Юстън, защото гарата беше портата към Манчестър, неговия роден град. Подмина редицата изходи към платформите, кафенето и тоалетните и пристъпи към знака за багажното отделение в дъното на дългата гара. Спря пред отвореното гише и натисна бутона за повикване на служителите. Появи се мъж на средна възраст в униформа и Робсън кимна.

— Бих искал да оставя това, ако обичате — подаде на човека малка ръчна чанта, в която нямаше нищо друго, освен триинчова дискета с надпис „Прима“.

Служителят я пое, изненада се от лекотата ѝ и написа квитанция.

— Плаща се при получаване.

Робсън кимна. Прибра квитанцията и загледа как мъжът постави чантата на едно свободно място сред другите на полицата.

— Нещо друго да желаете?

Робсън поклати глава.

— Не, благодаря.

Обърна се и си тръгна, пъхвайки ръце дълбоко в джобовете си. Това, че се беше освободил от дискетата, му донесе известно облекчение, но не уталожи напълно страха му. Чудеше се, докато вървеше към колата си, докога ли щеше да продължи да го гложди това чувство.

На излизане от сградата на гарата забеляза висока блондинка с дълги крака, която слизаше от едно такси. Загледа я за момент, за да поразсее мислите си, като си каза, че жената му се струва смътно позната. Опита се да се сети откъде, докато тя приближаваше към него, ала не можа да определи къде я беше виждал. Нейните очи не изразиха нищо, той очевидно беше напълно непознат за нея. Тъй че Робсън сви рамене и се отказа да полага повече усилия, само се запита разсеяно защо ли плачеше тя, след което продължи надолу към подземния гараж.

Отключи роувъра, качи се в него и почувства как острата болка в стомаха, която го беше преследвала цял ден, вече започва да утихва. Запали колата, включи на скорост и потегли напред, оставяйки зад гърба си всички улики, доказателства и страхове на една полица в отделението за багаж на гара Юстън.

## **ТРЕТА ЧАСТ**



## ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Фрейзър мина от банята в спалнята, като бършеше лицето си с хавлиена кърпа. Хвърли кърпата на леглото, развърза онази, която беше на кръста му, и посегна към гащетата си, които облече с едно атлетично движение. Отиде до шкафа с чекмеджета, извади си чисти чорапи, изпрана риза на бели и сини райета и кутийката си с копчета за ръкавели. Седна на края на леглото, за да се дооблече, като гледаше през прозореца към синьото небе над Абърдийн и си мислеше за Ливи Дейвис.

Наруга се мислено за това. Ругаеше се всеки ден след завръщането си от Съсекс, просто не можеше да я избие от главата си. Нямаше представа какво означаваше онова телефонно обаждане предишната вечер. То го безпокоеше и все пак не можеше да ѝ позвъни, не и този път. Този път трябваше да ѝ предостави малко простор и да се опита да се отърси от чувствата си. Само при звука на нейния глас в душата му се бе събудила тръпнеща болка и той не спираше да се пита какво, по дяволите, ставаше в момента в Лондон.

Сведе поглед към скута си, след като завърши закопчаването на ризата си и махна капака на малката кожена кутия. Подбра чифт сребърни копчета за ръкавели с червен и син емайл, задържа едното в юмрук и се засуети с другото в опити да го промуши през илика на ръкава, като пак изруга заради непохватността си. Тъкмо го беше промушил в единия илик, когато телефонът зазвъня.

— По дяволите! — посегна към телефона, изпусна другото копче на пода и изсипа още едно звучно проклетие. Вдигна слушалката и троснато изрече — Да, моля! — докато яростно опипваше покривката, за да открие миниатюрното копче.

— Фрейзър? Добро утро, Бет се обажда — последва кратка пауза, след което тя добави с мек глас с шотландски акцент: — Фрейзър, добре ли си?

Фрейзър въздъхна.

— Извинявай, Бет, нищо ми няма. Просто се опитвам да си сложа тези проклети копчета за ръкавели и не успявам.

— За тази работа ти трябва жена — тя се засмя ведро.

— Мисля, че това е феминистка забележка — отвърна ѝ той с усмивка.

— Ау, Фрейзър, стига си се цупил!

Той се разсмя.

— Какво мога да направя за теб, Бет Бродън? Сигурно е нещо важно, щом ми се обаждаш в осем без петнадесет сутринта.

— Не, всъщност не — в тона ѝ се долавяха нотки на флирт, човек се ободряваше, като слушаше лековатия ѝ кокетен начин на изразяване. Тя помълча. — Реших, че е най-добре да ти се обадя, преди да тръгна към хирургиите, за да те питам за онзи обяд, който ми обеща в отговор на твоята вечеря.

— Обяд? Кога? — беше открил копчето и сега се бе съсредоточил в усилията да го постави пак в илика, като придържаше слушалката в ямката между ухото и рамото си.

— Какво ще кажеш за днес?

Фрейзър най-сетне пхна копчето и го закопча.

— Днес? Ъ-ъ... — той се изправи и потърси бележника си на нощното шкафче. — Бет, бележникът ми е долу. Би ли изчакала за момент? Ще ида в кабинета.

— Да, разбира се — Бет би чакала и векове, само и само да си осигури тази среща. Чу изщракване, след което телефонът замлъкна, после след минута или две Фрейзър отново се включи в линията.

— Обяд днес. Не виждам причина да не го осъществим — не гореше от ентузиазъм за тази идея, но ѝ го дължеше след вечерята преди ден-два. — Къде би искала да отидем?

— О, нямам представа. Какво ще кажеш за „Скийн Ду Хотел“ в Дайс?

— Добре. Чудесно. Да мина ли да те взема? — Фрейзър бе доволен, че Бет бе подбрала делничен ден — така винаги можеше да се измъкне под претекст, че трябва да се връща в службата. Не че Бет не му допаднаше, просто причината бе, че в момента не му беше до нея, нито до когото и да било друг.

— Няма нужда, сама ще стигна дотам. Преди обяд така или иначе имам няколко посещения по домовете. По кое време да се срещнем?

— Един, един и половина?

— На мен ми е по-удобно в един, Фрейзър.

— Става, значи в един в „Скийн Ду“. Ще се видим тогава — Фрейзър погледна часовника на ръката си нетърпелив да приключи с разговора. В този момент трябваше да е вече в редакцията.

— О, и Фрейзър?

— Аха?

— Успех с копчетата!

Фрейзър се усмихна, записа уговорката им в бележника си и се върна на горния етаж, за да завърши обличането си. Само Ливи да не се беше намесила в живота му, помисли си с раздражение, когато мисълта му неволно се връщаше към телефонния разговор с нея от предишната вечер, тогава щеше да е възможна и даже забавна една авантюра с Бет Бродън.

Гордън Файф седеше на ръба на бюрото на Фрейзър и потупваше бедрото си с върха на писалката, докато говореше. Притежаваше твърдия акцент от Гласуидж, който не беше загубил за двадесетте години, прекарани в Абърдийн, и гласните му преливаха от дума в дума, от което всичко, казано от него, приличаше на едно протяжно, безконечно изречение. В момента обясняваше идеята си за ново оформление на притурка, предложено от водещия им художник. Той се беше ентузиазирал от идеята, но все пак желал да чуе мнението на шефа си, преди да даде зелена улица на проекта. Гордън Файф си беше такъв, изключителен редактор с цял живот опит във вестникарския бизнес, ала със старомодното убеждение, че за всичко шефът има последната дума. Фрейзър Стюарт притежаваше вестника и понеже бе собственик, всичко обезателно трябваше да бъде съгласувано с него, дори и ако почти винаги се съгласяваше с Гордън.

Фрейзър се беше втренчил в пространството някъде наред стаята и кимваше от време на време, когато някоя дума успяваше да си пробие път през гъстата мъгла от съкровени мисли, които го вълнуваха в момента. Той изобщо не го слушаше, представа си нямаше за какво му говори Гордън в момента, защото съзнанието му неминуемо се връщаше към Ливи. Колкото и да се опитваше да го отрече, телефонното обаждане от снощи го беше разстроило. Не спираше да се пита дали не би било редно все пак да сподели с нея подозренията си

относно Хю и Джеймс в колежа, ала всичко това беше станало толкова отдавна, че той даже не бе сигурен, че сам вече вярва в тях. А и как би реагирала тя на това? И без това в момента ѝ се бяха струпали много неща на главата. Не желаше да добавя нов товар на плещите ѝ. Освен това дали тя би му била благодарна, ако така, с лека ръка, извадеше на бял свят тези неща от миналото? Да ѝ каже неща, които или би трябвало да е споделил отдавна, или изобщо да не споменава?

Фрейзър въздъхна тежко и поклати глава, като продължаваше да си задава въпроса защо, за Бога, тя продължаваше по същия начин да владее мислите му. Господи, и без това си имаше достатъчно грижи, за да се безпокои отгоре на всичко и за една жена, отдалечена от него на четири хиляди мили, обременена от проблеми, за които той не би могъл да намери разрешение. Първо на първо, тъкмо беше започнал да раздвижва нещата около „ИМАКО“. Понякога му се искаше никога да не се беше съгласявал да ходи до Съсекс. Вдигна глава, за да се опита да схване поне края от монолога на Гордън, и забеляза, че възрастният мъж ненадейно бе замлъкнал и бе впил очи в него, а лицето му бе пламнало от гняв. Така се беше отнесъл, че даже не бе чул кога Гордън бе спрял да говори!

Зачака Файф да подхване разговора отново.

— К'во ти става, Фрейзър? Не чу и дума от т'ва, което ти говорех!

Фрейзър сви рамене.

— Извинявай, Гордън. Мислите ми просто са ангажирани с друго.

— Аха, май иде още един ангажимент — Гордън погледна над главата на Фрейзър и с кимване му посочи помещението от другата страна на стъклената преграда, Фрейзър се обърна. — И тя май се е ангажирала! — секретарката му Керъл трескаво правеше знаци отвън. — Басирам се, че някой друг също се опитва да привлече вниманието ти — добави Гордън кисело.

Фрейзър кимна.

— Слушай, Гордън, действай по свое усмотрение за тази притурка. Пък аз ще хвърля един поглед на заготовката и ще ти кажа какво мисля — той се изправи. — Така става ли?

— Ще се наложи да стане.

— Благодаря — Фрейзър пристъпи към вратата.

— Те почти никога не си заслужават енергията, Фрейзър, нали знаеш — сухо отбеляза Гордън.

Фрейзър го погледна през рамо.

— На мен ли го казваш?! — отвърна и с безпомощна усмивка на уста тръгна към Керъл.

— Фрейзър, долу на рецепцията има една жена, която иска да говори с теб. Казва, че било по личен въпрос.

Той кимна. Това не беше рядко срещано явление. Като се имаха предвид редицата съдебни случаи и жалби от района на Абърдийн, за които отделяше място на страниците на вестника си, доста често се появяваха хора, които искаха да обсъждат с него въпроси от лично естество.

— Ще слеза веднага. Би ли ми се обадила в приемната, когато дойде време за оперативката? Така ще имам извинение да се измъкна.

— Да, разбира се.

Той взе един бележник от бюрото на Керъл и измъкна химикал от моливника.

— Може ли да взема назаем тези двете?

Тя направи физиономия.

— Давай, влачи, щом си рекъл.

— Мерси — той пое през помещението на редакцията към кабините на асансьора и тя се загледа след него.

Толкова представителен мъж, замислено си каза Керъл, след което рязко си заповяда да се стегне, и се върна на мястото си зад бюрото. Не е лъжица за твоята уста, Керъл, напомни си, като насочи вниманието си отново към екрана на компютъра. И все пак никой не може да ти попречи да си помечтаеш. И с усмивка на уста възобнови работата си.

Фрейзър със замах отвори двойната врата, която отделяше работните помещения от сивата просторна приемна на „Абърдийн Ангъс Прес“, и с широка крачка се запъти към бюрото на рецепцията. Усмивна се на служителката и я попита кой бе пожелал да се срещне с него. Тя му посочи далечния край на фойето, където стоеше висока блондинка и изучаваше някои от старите броеве на „Ангъс Прес“, поместени в рамки на стената, с огромен сак в краката си и черна кожена раница праметната през рамо. Фрейзър разбра коя е, преди още тя да се обърне с лице към него.

— Ливи?

Тя хвърли поглед през рамо, съзря го и на устните ѝ изгря усмивка. Обърна се към него и пусна раницата си да падне на земята. В следващия миг Фрейзър избухна:

— Господи! Какво, по дяволите, правиш тук?

В секундата, в която изрече думите, се почувства неизказано глупаво. Би трябвало да се сети за някоя по-вдъхновена реплика за посрещане. Прекоси фоайето, опитвайки се да изобрази на лицето си усмивка, ала недотам успешно, чувстваше се прекалено объркан и поразен, за да може да събере мислите си. Закова се на крачка пред нея, като се почуди дали да не я целуне, но отхвърли възможността, сконфузен до немай-къде от втренчените погледи на момичетата от рецепцията.

— Не мога да повярвам! — възкликна. — Как така си тук?

Ливи сви рамене. Посрещането изобщо не отговаряше на очакванията ѝ.

— Не знам — отвърна му. — Подчиних се на спонтанен импулс — нямаше намерение да му казва какво се беше случило, не тук и не сега, не и при реакцията, която той ѝ бе показал. Ливи почувства как се затваря в себе си, насила се опита да запази спокойно изражение и продължи да се усмихва сковано.

Изведнъж Фрейзър пое ръцете ѝ в своите — не можеше да се възпре — и я придърпа към себе си, за да я прегърне. Усещането беше прекрасно, точно такава, каквото си го беше представял, че ще бъде през последната седмица. Отстъпи назад, като продължаваше да държи ръцете ѝ в своите, и се засмя.

— Ами, това е страхотно! — вълнението се надигна в него и той понечи да ѝ каже колко му беше липсвала и колко я желаше, дори и в този момент, както си стояха във фоайето, но в душата му се прокрадна смътна, глождеща мисъл и той се възпря, преди да е изрекъл и дума.

„Какви ги вършиш? — помисли си, светкавично връхлетян от паника. Само си спомни, докъде те доведе всичко това последния път. А и предпоследния. Той стисна устни и съмненията набраха още повече сили. Та тя дори не знае защо е дошла тук, натякна му остър глас в съзнанието му, просто е скочила на влака и е очаквала, че ти ще бъдеш на разположение, готов да попълниш и изгладиш пукнатините. Тя те иска само за ограничен период от време, не го ли разбираш? И

когато се почувства по-добре, по-способна отново да се изправи лице в лице със света, тя ще побърза да се върне при Джеймс и да продължи живота си. Не-е, Фрейзър, стегни се, човече! Стой надалеч, дай на жената малко свобода да си поеме дъх!“

Ливи се усмихваше и се взираше в лицето на Фрейзър, когато забеляза промяната в него. Видя ясно изразения конфликт в очите му, стана свидетел на това как смехът отмря там и бе изместен от напрегнатост. В следващия момент забеляза и студенина, която никога дотогава не се бе появявала там, студенина, която я накара да отдръпне инстинктивно ръцете си и сковано да ги притисне към тялото си.

— Фрейзър?

Той отново я погледна и тя проумя, че Фрейзър напълно се беше затворил в себе си.

— Слушай, Ливи, извинявай — подхвана той припряно, — но в момента съм адски ангажиран. След няколко минути имам съвещание.

— О-о — тя кимна, а в гърдите ѝ се надигна бурен гняв. Беше изминала пет хиляди мили и да я посрещне така! А тя искаше да почувства неговата привързаност, нуждаеше се от топлина и уверения, пък той бил много ангажиран — имал заседание! — Ами мислиш ли в такъв случай, че би могъл да ми препоръчаш някой хотел? — попита тя с леден тон. — Имам нужда от вана, пътувах цяла нощ!

— О, Боже, да, естествено! — той тръсна глава. — Искях да кажа не! Можеш да останеш у нас, трябва да останеш у дома, няма да те пусна да ходиш на хотел.

Ливи остана скована на мястото си, докато той отиде до рецепцията и помоли да се обадят горе на Керъл да донесе куфарчето му. Загледана в гърба му, Ливи си помисли колко добре стоеше сакото на мускулестите му рамене и как тъмносиният цвят му придаваше резервиран и отдалечен вид. Усети как дъхът ѝ се стегна в гърлото и се разгневи сама на себе си. Нямахте място за такива чувства, каза си яростно, той ѝ го беше показал болезнено ясно.

След няколко минути едно момиче надникна през двойната врата и подаде на Фрейзър куфарче. Той ѝ благодари, взе го и го отвори, подпирайки го на плота на рецепцията. Извади ключовете от къщата си и отново щракна закопчалките.

— Рона, би ли се обадила за такси, в посока „Рубислоу Теръс“, номер 54?

— Да, разбира се.

— Благодаря — той се обърна и пак се приближи към Ливи. — Ето ключовете от нас — подаде ѝ малката връзка и Ливи мълчаливо я взе. — Отоплението е пуснато, има колкото искаш топла вода, разполагай се, както искаш — Фрейзър направи кратка пауза, изчерви се леко, след което добави. — За момента можеш да спиш в моята спалня, стаята за гости не е приготвена.

— О!

Той припряно занарежда нататък:

— Госпожа Ейвъри ще дойде днес следобед да чисти къщата, ще ѝ се обадя, за да ѝ кажа да приготви другото легло. Това е само временно, ако искаш да си починеш сега...

Ливи насила изобрази усмивка. Съзнаваше, че момичетата от рецепцията я наблюдават с нескрито любопитство и изпитваше едва ли не неустойимо желание да се обърне към тях и да изкрещи: „Всичко е наред! Между нас няма нищо!“ Ала само измърмори нещо като благодарност и извърна очи.

Фрейзър се взря през прозореца, като търсеше с очи таксито и отчаяно желаше да се върне час по-скоро между сигурните стени на своя кабинет. Толкова много му се искаше да я докосне, че ако се забавеше и миг дори, щеше да я поведе навън от сградата към усамотената тъмна алея и буквално да ѝ налети.

Ливи забеляза напрежението му и го изтълкува погрешно.

— Сигурна съм, че таксито ще дойде всеки момент. Не искам да те бавя.

Той се поколеба.

— Убедена ли си, че няма да имаш нищо против?

— Естествено, че няма! — сопна се тя.

— Добре. Чудесно! — сопна се и той. О, Господи, нещата тръгнаха съвсем на зле. — Слушай, ще ти се обадя по обед, може и да се прибера за час-два, за да се уверя, че всичко е наред — уговорката му за обяд с Бет напълно му бе изхвърчала от ума.

Ливи поомекна.

— Добре — отвърна му. — Благодаря ти — изведнъж се почувства като истинска глупачка. Трябваше да ѝ е ясно от самото начало, че той си имаше работа, не можеше просто така да зареже всичко заради нея.



Ливи втренчи поглед в стената.

— Вестникът ти е много по-голям, отколкото си мислех.

— Да — Фрейзър се усмихна. — Ние сме едно от най-големите независими регионални печатни издания в страната. Продаваме почти по сто и петдесет хиляди броя ежедневно, което никак не е зле, като имам предвид, че започнахме от дъното преди десет години. Всъщност направо е страхотно, но изобщо не ни беше лесно... — той ненадейно спря. — Но аз те отегчавам.

Ливи се усмихна.

— Напротив, много се радвам за теб — тя видя как той се вгледа с гордост в една от заглавните страници в рамка на стената и осъзна, че изобщо не познаваше този мъж. Беше работил усилено, за да изгради своя вестник цели десет години, а почти не й беше споменавал за това. Може би всъщност тя никога не го беше питала, каза си Ливи, и се запита колко ли още неща не бе забелязала у него, обсебена от мисли за самата себе си. Извърна поглед от лицето му и каза:

— Най-добре ще е да се качваш горе за съвещанието си — тази мисъл ненадейно я беше натъжила и тя се бе почувствала изтощена от умора.

— Да, май се налага — той вдигна рамене и отстъпи крачка назад. Не искаше да я целува, всъщност напротив, много му се искаше, но не вежливо, според етикета, а определено нямаше да си позволи да направи тази грешка. — Ще се видим по-късно. Доскоро.

— Добре.

Фрейзър се обърна и тръгна към двойната врата, като пътъом взе и куфарчето си от рецепцията. Махна й с ръка и изчезна в работните помещения на сградата. Ливи се втренчи след него, докато двойните врати не спряха да се люшкат напред-назад. След известно време откъсна очи оттам и забеляза, че Рона и приятелката й отново я оглеждаха. Взе сака и раницата си, като определено се чувстваше изключително неудобно, след което се отправи към изхода.

— Мисля да изчакам таксито отвън — изрече. Беше убедена, че двете момичета я бяха познали, и стомахът й се бе свил болезнено. — Малко чист въздух ще ми дойде добре.

Без да се обръща повече към тях, забързано излезе навън, спусна се по стълбите пред сградата и излезе на улицата, където тежко падаха гъсти струи дъжд.

— Само това ми липсваше — измърмори под нос и пусна сака в една локва, за да може да вдигне раницата над главата си и да се предпази малко от дъжда, докато пристигне таксито.

— Добре. Да обобщим — Фрейзър се подпря на ръба на бюрото си и плъзна поглед по лицата на присъстващите. Гордън вече бе споменал повечето от нещата, но едно от задълженията му като шеф на вестника беше именно той да приключва ежедневните им заседания. Така и трябваше според Гордън. — Значи пускаме статията за намушкването на трета страница. Пета и седма ще поемат водещите местни събития, а в карето в дясната страна на трета ще бъдат заглавията от броя.

Отговорният секретар на вестника отбеляза казаното в бележника си, защото разполагането и вметването на материалите, както и странирането на компютъра влизаше в неговите задължения.

— За днес приключихме. Благодаря на всички — Фрейзър се усмихна и членовете на екипа започнаха да се изправят, протягат и да се отправят към вратата. Макетът трябваше да е готов в един, за да може да бъде пуснат под печат за първото тиражиране в един и половина. Фрейзър ги проследи с поглед как се разотиват с Гордън начело и забеляза Анди, един от репортерите в рубриката „Бизнес“, който се спря, за да го изчака. Махна му с ръка да дойде при него и помоли последният да затвори вратата.

— Добре, Анди, какво мога да направя за теб? — попита Фрейзър, щом стаята се опразни.

— Снощи говорих с Гордън за уводната статия на една поредица, която имам за „ИМАКО“ — отвърна Анди. — Той ми каза да го обсъдя с теб, преди да продължа нататък.

— И каква е темата?

— Ами сведението ни идва от поверителен източник и в момента не разполагам с всички подробности, но историята е свързана с един от торовете, които произвеждат — бензотитрин. Смятам, че при неговото производство има известни проблеми.

— Проблеми?

— Да. Комисията по качеството към Министерството на хранително-вкусовата промишленост и селското стопанство го

изследва в момента, очевидно става дума за обичайното провеждане на тестове, обаче според мен в този повишен интерес се крие нещо повече — Анди говореше припряно и развълнувано. Той беше млад и сравнително нов член на екипа на вестника и вероятно си мислеше, че това, ако го различише както трябва, би могло да бъде неговият пробив в медиите.

— Разбирам — Фрейзър беше напълно наясно с изследванията на МХВПСС, обаче разполагаше със свой човек в „ИМАКО“, който работеше по случая, и за момента не бе получил никакъв сигнал, който да подсказва, че има нещо нередно. Точно в момента не желаше намесата на външни лица и не можеше да си позволи никакви рискове и усложнения. Последното, което му трябваше, беше някой новак да се намеси непохватно в ситуацията.

Замисли се за миг, след което каза:

— Виж, Анди, това, което ще ти кажа, вероятно ще бъде трудно за теб да го разбереш, особено като се има предвид, че си подхванал интересна история за статия, но... — той се взря в упор в очите на младия репортер. — ... бих предпочел да не задълбаваш в тази история за момента.

Забеляза ясно изразеното разочарование по лицето на Анди, обаче твърдо беше решил да не издава никакви подробности.

— В момента не съм в състояние да ти кажа нищо повече за причините на решението ми, обаче мога да споделя, че лично съм заинтересован от тази афера. Информацията, която ми каза току-що, е много важна, но не бих искал да пускам статия за нея точно сега. Съжалявам.

— Значи не искаш да я разследвам по-подробно? — Анди очевидно беше разстроен.

— Не, не искам сам да действаш по въпроса.

— Мислиш, че няма да се справя, защото нямам достатъчно опит, така ли?

Фрейзър се поколеба за момент, като се чудеше каква част от истината да сподели. Анди беше добър репортер, една от изгряващите звезди на вестника, и той не искаше да рискува да го загуби. Затова смекчи малко тона:

— Изобщо не става дума за това, Анди. Единственото, което бих искал да направим, е да отложим тази статия с една, две седмици, не

повече, за да мога да преценя в коя посока е най-добре да поемем. Щом изясня нещата за самия себе си, бих искал именно ти да продължиш с тази история и да работиш с мен. Така справедливо ли ти се струва?

— Ами ако същата история попадне в друг вестник, в някой от националните? Така ще изтървем страхотна възможност!

Фрейзър кимна.

— Ако преценя, че може да я изгубим, ще я пуснем веднага, но...  
— направи подчертана пауза — ... зад всичко това може да се крие нещо много по-сериозно. Да изчакаме и да видим.

Анди сви рамене. Мисълта да забрави за статията за известно време никак не му допаднаше, но Фрейзър бе шефът, а и Анди, дори за краткото време, прекарано във вестника, бе разбрал, че този човек не изпуска никоя гореща новина. Реши да приеме становището му, макар дълбоко в себе си да реши, че той сам ще си направи свое проучване.

Фрейзър се изправи.

— И един съвет от мен, Анди. Не се опитвай да си организираш собствено разследване, поне все още не, става ли?

Анди рязко вдигна глава и се изчерви. Освен всичко друго шефът даже умееше да чете мисли! Той отново сви рамене.

— Добре — измърмори намусено.

Фрейзър се усмихна.

— Благодаря. Оценявам това, Анди.

— Да, бе!

Щом Анди излезе от кабинета му, Фрейзър махна с ръка на секретарката си да влезе при него.

— Керъл, би ли поела обажданията за мен за около час-два? Тази сутрин искам да отхвърля малко работа и имам нужда от спокойствие.

Тя кимна.

— О, да, и не пускай никого при мен, освен ако не носи някоя световна новина специално за „Ангъс Прес“, разбрахме ли се? — той се засмя и Керъл отвърна на усмивката му.

Тя вдигна два пръста към слепоочието си в шеговито отдаване на чест и излезе от кабинета, като затвори вратата плътно след себе си. Фрейзър я загледа как се връща на своето бюро, натиска няколко бутона, за да прехвърли обажданията за него на своя вътрешен номер, след което се настанява зад екрана на компютъра си. Той също седна,

включи Пи-Си-то си и отвори средното чекмедже на бюрото си, за да извади кутията си с дискети.

Това беше нещо, с което трябваше да се заеме още преди дни, когато бе получил съобщение от своя човек в „ИМАКО“. Проклетата Ливи просто му беше взела акъла! Той натисна клавиша „ентър“ и на екрана се появи файлът с данни по първия случай, който с негова помощ бе стигнал до съда по дребни жалби преди пет години и бе образувал дело срещу „ИМАКО“. Пръстът му държеше натиснат клавиша на курсора, който се движеше надолу, за да може да прегледа съдържанието на документа. Преди да получи доклада за забранените от МХВПСС химикали, трябваше да е сигурен във фактите. Щеше да си спести дяволски много време за в бъдеще, ако се окажеше още от самото начало, че би могла да съществува някаква връзка. Взирайки се по отблизо в екрана, Фрейзър продължи надолу по списъка, отбелязвайки страниците, на които трябваше да обърне специално внимание, и накрая се върна на първата. След минути беше изцяло погълнат от задачата.

Наближаваше един, когато Керъл най-после го прекъсна с извънпяване по вътрешната линия. Той се сепна, вдигна слушалката и за първи път от два часа насам отмести поглед от екрана на компютъра.

— Да, Фрейзър Стюарт на телефона.

— Фрейзър, Керъл е. Извинявай, че те прекъсвам, но в бележника ти е записан с молив обяд за един часа в „Скийн Ду Хотел“. Не знаех дали си го отменил или си забравил...

— О, по дяволите!

— Забравил си.

— Аха. Би ли ми намерила номера на хирургите „Грийн Оук“, ако обичаш? Ще трябва да се обадя и да отменя ангажимента — погледна часовника си и видя, че вече беше почти един. — Не, недей. Обади се в ресторанта вместо мен и ги уведоми, че ще закъснея, на път съм за срещата.

— Дадено.

Фрейзър затвори и отново се обърна към екрана. Запамети файла, изключи машината и заключи дискетите в чекмеджето. Грабна сакото си от облегалката на стола, изправи се, извади портфейла си от служебното куфарче и тръгна.

— Благодаря ти, Керъл — подхвърли, упътвайки се към стълбите. — Задължен съм ти.

Бет вече чакаше на масата, когато Фрейзър се появи в ресторанта на хотела. Четеше менюто и понеже беше една от трите жени, и то сама, в това място, където се хранеха предимно бизнесмени, привличаше погледи от всички краища на помещението, Фрейзър припряно се запъти към нея, помисли си колко различна бе тя на външен вид в сравнение с Ливи и в следващия миг се закова на място, затвори очи и измърмори:

— По дяволите! — току-що беше осъзнал, че бе забравил за обещанието си пред Ливи да се отбие през дома си.

Изобщо не изпитваше съмнения относно това къде би предпочел да бъде всъщност, но знаеше, че така не би било справедливо. Тъкмо бе на път да се извърне и да тръгне към телефоните, когато Бет остави менюто настрана и вдигна поглед. Моментално го забеляза и го извика.

— Фрейзър, насам! — той се усмихна, продължи към нея и се наведе да я целуне по бузата.

— Здравей, Бет.

— Само толкова ли заслужавам?

Фрейзър избухна в смях.

— Бет Бродън, та аз едва те познавам!

— Не бери грижа, бързо ще наваксаме — отвърна му тя безгрижно. — Хайде, сядай. Вися тук от векове, умирам от глад!

— Знам, извинявай, Бет — Фрейзър сконфузено запристъпва от крак на крак и накрая добави: — Виж, знам, че ужасно закъснях, но би ли ме извинила за още пет минути? Трябва да се обадя по телефона.

Тя сви рамене.

— Разбира се, няма проблеми. Не е нещо сериозно, надявам се?

Той поклати глава.

— Не, нищо сериозно. Няма да се бавя. Били ми поръчала джинс с тоник, ако обичаш.

— Дадено.

Тя проследи с очи отдалечаващата му се фигура и поръча голям „Гордънс“ и малък тоник за него. След снощното обаждане на Дорси, беше проумяла, че трябва вече да пораздвижи нещата с Фрейзър, а

двойният джин сам по себе си бе добро начало. Не че искаше да го напие, разбира се. Не, Бет си падаше по плътските удоволствия и прекрасно знаеше, че прекаляването с пиенето може единствено да съсипе преживяването. Нека бъде просто предразположен, не пиан, каза си тя, отпуснат и предразположен, това ще свърши работа като начало. След което се облегна назад, отпи от чашата си с „Перие“ и се взря в листата на вината, която сервитьорът току-що беше оставил пред нея, размишлявайки над това какво вино да избере за обяда.

Ливи седеше в просторната, разхвърляна кухня на Фрейзър, изкъпана и преоблечена, и го чакаше да се прибере, както ѝ беше обещал. Яд я беше на самата себе си за ненужната раздражителност, която беше показала, и въпреки че си я обясняваше с умората, отчаяно ѝ се искаше да го компенсира, да се престори, че току-що е пристигнала и да направи така, че нещата да тръгнат както трябва помежду им. Чувстваше се нещастна и самотна в голямата стара къща. Прекалено много ѝ напомняше семеен дом — вероятно бе принадлежала на майката на Фрейзър, освен това ѝ напомняше и „Старото паство“ с помръкналата с годините величественост и изтънченост. От тази мисъл се почувства още по-злочеста, тя я накара да закопнее за Фрейзър, за топлината и уюта, които той ѝ предоставяше.

Хвърли поглед към часовника над печката и видя, че приближава един и половина. Загложди я безпокойство. Ами ако той не искаше да дойде, а го беше казал просто, за да я зарадва? Ами ако бе направила ужасна грешка с това свое идване в Шотландия? Изправи се и закричи из кухнята. Приглушен звън ненадейно прекъсна трескаво повтарящите се мисли в съзнанието ѝ. Ливи изтича в коридора, като се чудеше откъде идва този звън, и припряно заразтваря врата след врата, преди да успее да открие кабинета на Фрейзър. Стрелна се към телефона и задъхано изрече:

— Да, моля? — после се отпусна на един стол.

— Привет, Ливи. Фрейзър е.

— Оо! — телефонното обаждане можеше да означава единствено, че няма да има посещение. Опита се да потисне

съкрушителното разочарование, което се надигна в гърдите ѝ, и попита с най-ведрия глас, на който бе способна в момента:

— Всичко наред ли е?

— Да. Само дето забравих за един делови обяд, който имах за днес. Даже щях да забравя да се появя за уговорката, ако Керъл не ми беше напомнила — той направи пауза. — Извинявай, наистина съжалявам. Ти добре ли си там? Намери ли всичко необходимо?

Ливи се почувства леко ободрена от тона му. Той действително звучеше загрижен и явно съжаляваше.

— Да, всичко е наред — отвърна му. — Не се безпокой.

Фрейзър задиша по-леко. Тъкмо щеше да каже, че ще се постарее да се прибере по-рано вечерта, когато усети леко потупване по рамото. Обърна се, забравяйки да закрие мембраната с длан, и възкликна:

— О! Бет?

— Привет — тя се приведе напред и за негова най-голяма изненада залепи целувка на устните му. — Реших да ти донеса питието — изрече нежно, подавайки му чашата. — На път към тоалетната.

— О, хъм, мерси — Фрейзър се подразни и сконфузи от тона ѝ. Беше прекалено интимен за етапа, в който беше познанството им. Изчака Бет да се отдалечи, след което припряно изрече в слушалката:

— Ливи? Там ли си още?

Обаче гласът насреща беше леденостуден. Тя беше чула всичко, даже и това, което бе прозвучало като целувка, и беше изпълнена с пламтяща ярост.

— Да — тросна му се, — наслаждавай се на деловия си обяд — и готова всеки миг да избухне в сълзи, затръшна телефона.

Фрейзър остана безпомощно втренчен в слушалката, като се чувстваше не по-малко разгневен. Защо тя си въобразяваше, че светът трябва да се върти около нея, по дяволите? А като не станеше на нейната, веднага тръгваше с рогата напред. Остави слушалката върху вилката и постоя за момент, като се чудеше дали да не се обади отново, просто за да ѝ обясни. Обаче въздъхна и се отказа, като видя Бет да приближава към него. Би било проява на грубост да я кара да чака повече.

— Добре ли си?

Тя кимна.



— Извинявай, че ти прекъснах телефонния разговор — отвърна с усмивка. — Стори ми се толкова сериозен, че не можах да устоя на изкушението.

Фрейзър повдигна рамене.

— Е, няма проблеми — излъга и Бет го хвана под ръка.

— Хайде, че иначе ще откажат да ни сервират.

След което двамата заедно се върнаха в ресторанта.

Ливи седеше в кабинета и се взираше в телефона. Гневът ѝ почти мигновено се бе сменил с тъга и в момента бавно набираше сили в душата ѝ като тегнещо самосъжаление. Скри лице в шепи, затвори очи и се остави на горчивината да я погълне.

След известно време, когато следобедът вече беше започнал да преваля и стаята бе потънала в полумрак, Ливи вдигна глава и реши, че има нужда от пиене. Отиде до преддверието, намери раницата си и извади оттам бутилката водка, която си беше купила на гара Юстън. Занесе я в кухнята, извади си чаша, откри половин кутия портокалов сок и лед във фризера и реши, че би могла да изпие един валиум заедно с водката и сока, за да се успокои, преди да застане лице в лице с Фрейзър вечерта. Отиде пак до раницата за шишенцето с хапчета, извади две за по-сигурно и ги пъкна в устата си, като ги прокара с юнашка глътка „Смирноф“, която светкавично стопли стомаха ѝ.

Като продължаваше да стиска в ръце водката, кутията сок и чашата, изкачи стълбите до стаята на Фрейзър, затвори вратата след себе си и седна на леглото. Така, спасена от появата на госпожа Ейвъри, Ливи се пъкна под завивките, напълни чашата си догоре и пусна радиото. Лежа сама в полумрака, напредвайки с водката и слушайки шумовете на следобедната радиопиеса, докато хапчетата не оказаха своето влияние и не я потопиха в забрава.

Фрейзър крадешком погледна часовника си, докато стоеше на паркинга на „Скийн Ду“ заедно с Бет, и видя, че вече минаваше три. Обедът се беше проточил по-дълго от очакванията му и той бе изпил повече, отколкото бе имал намерение, но за него бе голямо облекчение да открие най-сетне човек, с когото да поговори за Ливи и за проблемите, които вървяха с нея. И Бет бе проявила разбиране, беше се опитала да го вразуми, да му обясни, че старанията му да

покровителства Ливи можеха единствено да ѝ навредят. Ливи трябвало сама да стъпи здраво на двата си крака, беше казала Бет, по този начин щяла да си изгради съпротивителните сили, които биха били от полза за в бъдеще, Фрейзър не би могъл да прекара остатъка от живота си като нейна бавачка, колкото и да му се искало. Ливи никога не би го уважавала, ако се опиташе да го направи.

Той вдигна очи от часовника и се взря в лицето на Бет, забелязвайки как студеният вятър вече бе зачервил страните ѝ и беше разбъркал къдравата ѝ кестенява коса, която тя придържаше с ръка, за да ѝ попречи да падне над очите ѝ. Изглеждаше едновременно необузdana и уязвима и Фрейзър се усмихна насреща ѝ, като си представи как се съчетават двете представи за дамата срещу него — старши съдружник в хирургията „Грийн Оук“ и забавна жена с изключителен сексапил.

Бет забеляза погледа, както и усмивката, и разбра, че с този обяд бе отбелязала съществен напредък. Беше доволна от себе си.

— Кое е толкова забавно? — попита.

Той сви рамене.

— Нищо.

— Е, радвам се да те видя усмихнат след буреносните облаци, които бяха в началото.

Фрейзър направи физиономия.

— Знам, съжалявам. Благодаря ти за всички съвети.

Тя поклати глава.

— Само ако не отидат на вятъра. Не забравяй какво ти казах за самостоятелните решения, за това, че трябва да я оставиш да се справи със собствени сили, да ѝ дадеш пространство.

— Да, докторе.

Бет се разсмя, ала зад смеха ѝ се криеше непоклатима решимост да наблегне именно на своите съвети. През следващия месец трябваше да разполага с нераздвоеното внимание на Фрейзър, защото задачата ѝ да го разсейва никак нямаше да е лека, ако той постоянно бе обсебен от терзанията на голямата си любов. Тя се приближи по-плътено към него и сложи ръце на раменете му, като се хвана за кадифените му ревери.

— Нали знаеш какво предписват докторите за случаи на най-тежка злочестина?

Той се усмихна.

— Кажи ми.

Придърпвайки го към себе си, тя задържа устните си на милиметри от неговите, едва докосвайки ги, и изрече:

— Лековити целувки — след което разтвори устни и го целуна.

Фрейзър остана напълно неподвижен, опитвайки се да определи чувствата си. Целувката бе приятна — почувства топлината на езика ѝ и ѝ отвърна с небрежна, спокойно целувка — обаче в нея нямаше никакъв плам. Нямаше го и пулсиращия спазъм в слабините, който изпитваше всеки път, щом само погледнеше Ливи.

След миг Бет се отдръпна и се взря в него. Тя нямаше представа за невероятната страст, на която бе способен с Ливи, затова бе доволна от отклика му. Докосна с длан страната му и каза:

— Наистина трябва да тръгвам, имам операция — той кимна. — Продължение ще следва ли?

Фрейзър се приведе напред и докосна връхчето на носа ѝ с устните си.

— Май да — отвърна.

После я хвана за ръка и я поведе към колата ѝ. Бет отвори вратата, хвърли чантата си на седалката до шофьорската и се настани зад волана, разкривайки пред погледа му обширна гледка на бедрото си, докато седаше. Закопча колана и вдигна поглед към него.

— Ако искаш да си поговорим, обади се, по всяко време.

— Да, благодаря, Бет, наистина съм ти задълж...

Тя долепи длан до устните му и го накара да замълчи.

— По всяко време — повтори отново и запали колата.

Фрейзър затвори вратата със замах и се загледа след отдалечаващата се към изхода кола. Обърна се, пъкна ръце в джобовете си и се устреми срещу поривите на вятъра към собствения си автомобил, като си подсвиркваше и се чувстваше по-добре, отколкото се бе чувствал от седмица насам.

Наближаваше седем, когато Фрейзър най-сетне се прибра в дома си. Леденият следобеден вятър бе донесъл нова буря от лапавица и той прогизна до кости, докато измине пътя от колата си до къщата на „Рубислоу Теръс“. Ключът се изплъзваше от замръзналите му пръсти и

Фрейзър натисна звънеца на няколко пъти с надеждата Ливи да дойде и да отвори вратата. Обаче не последва никакъв отговор и след малко суетене около замръзналата ключалка с изтръпнали пръсти Фрейзър най-после отвори тежката входна врата и пристъпи в топлата вътрешност на къщата. Извиси глас, за да повика Ливи.

Влезе в кухнята, забеляза, че госпожа Ейвъри беше идвала, светнала лампите за завръщането му и оставила нещо за вечеря. Благослови я мислено, както правеше почти всяка вечер, и отвори хладилника, за да си извади бира. Отпи направо от кутията и отиде в дневната, търсейки Ливи, след което отново излезе в коридора. Забеляза раницата ѝ, отворена в подножието на стълбите, и я вдигна, за да я закопчее. При това движение от нея изпадна шишенцето с валиум, чиято капачка не беше завъртяна добре и няколко таблетки се пръснаха по килима.

— Твоята кожа! — измърмори Фрейзър под нос, наведе се, за да ги вдигне и хвърли поглед на етикета върху шишенцето. Намръщи се, като видя, че са успокоителни. Понесе раницата нагоре, провери първо в стаята за гости, видя, че тя бе празна, и тръгна към своята спалня, ободрен от звука на пуснатото радио, който се носеше от нея. Отвори вратата и промуши глава вътре.

— Ливи? Ехо! Будна ли си?

Стаята бе потънала в мрак и изглеждаше, че Ливи бе заспала. Крадешком влезе вътре, изключи радиото и дръпна пердетата. Светлината от стълбищната площадка му помагаше да различава предметите. Обърна се, хвърли поглед към леглото, забеляза, че Ливи спи, свита под завивките, и диша дълбоко. Прииска му се да я докосне, затова се приближи към леглото, клекна, изравни лицето си с нейното и махна кичур коса, паднал над очите ѝ. Тя се раздвижи, отвори за миг очи и изрече с немощен глас:

— Фрейзър, ти ли си?

Мощният дъх на почти половин литър водка го удари с пълна сила в лицето.

Отдръпвайки се светкавично и с отвращение от миризмата, Фрейзър вдигна очи към нощното шкафче и съзря празната бутилка. Ливи беше затворила очи и отново бе потънала в забрава. Той се изправи, взе шишето и чашата и излезе от стаята, затваряйки вратата след себе си. Все още държеше шишенцето с валиума в ръка.

Седна на най-горното стъпало, погледна отново етикета, видя датата на рецептата и броя на хапчетата в шишенцето. Внимателно изпразни остатъка на дланта си и изброи таблетките. Бяха останали четири. Като изчисли от колко дни ѝ бяха изписани, Фрейзър установи, че Ливи взимаше по три до четири хапчета дневно, което, съчетано с половин литър водка, бе дяволски як коктейл! Седеше, впил очи в малките бели опиати, след което ненадейно обзет от ярост, скочи на крака, отиде в банята и ги пусна в тоалетната чиния. Натисна сифона, увери се, че са отпътували по канализацията и дълбоко въздъхна от облекчение.

Ако действително имаше намерение да помогне на Ливи, трябваше да я накара да приеме трезво случилото ѝ се, да се изправи лице в лице с него и да продължи живота си нататък. Звучало жестоко, беше казала Бет, но това бил единственият начин. Все още не знаеше дали Бет имаше право, но това, което знаеше със сигурност, бе, че хапчетата и алкохолът не са отговорът — нещо, което знаеше от свой горчив опит.

## ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Будилникът на Фрейзър извънтя в обичайното време — шест и тридесет. Той се пресегна, сложи длан върху копчето и спря острото пронизително писукане. Така или иначе вече беше буден, буден от много време и слушаше шумовете от движението на Ливи на долния етаж.

Отметна тежките вълнени одеяла на леглото в стаята за гости, изправи се, протегна се бавно, преди да намери хавлиения си халат, уви се с него и завърза колана му на път към площадката на стълбището. Къщата беше студена, отоплението тъкмо се беше включило и босите му крака замръзваха. Слезе по стълбите и следвайки звука на включеното радио, отиде в кухнята, като отметна падналата пред очите си коса и потърка сънено с длан лицето си. Отвори тихичко вратата и видя Ливи, свита в старото кресло в стил от времето на кралица Виктория пред печката, завита с одеяло и втренчила поглед през прозореца. Влезе в стаята, затвори вратата след себе си и зачака тя да се обърне към него.

— О, Фрейзър? — тя затъкна зад ухото си падналия дълъг светлорус кичур и му се усмихна слабо, без топлота. Изглеждаше уморена и лицето ѝ бе пепеляво и подпухнало от водката.

— Студено е — добави тя, — не можах да спя.

Фрейзър пристъпи към мивката и напълни чайника с вода. Ако това се беше случило преди две седмици, каза си той нещастно, щях да се приближа към нея, да я вдигна на ръце и да я отнеса в леглото, да я стопля и приспя. Обаче сега не каза нищо. Запази мълчание и постави чайника върху печката, след което я погледна и я попита дали иска чай. Тя кимна.

— Фрейзър, знам, че това ще прозвучи странно — подхвана тя, извъръщайки поглед, — но тук имах едни хапчета вчера, а сега не мога да ги намеря — Ливи притеснено сви ръце в скута си, зачовърка изранения край на нокътя си и чак тогава се осмели да го погледне. — Те са ми предписани от лекар. Да си ги виждал случайно?

Той остави двете чаши, които държеше в ръце, на масата.

— Да — отвърна ѝ спокойно, — хвърлих ги в тоалетната.

Ливи не беше съвсем сигурна, че го беше чула правилно.

— Моля? — попита. — Какво каза?

— Казах, че ги хвърлих в тоалетната, Ливи — забеляза израза на пълно смайване по лицето ѝ, който скоро се преобрази в отчетлив гняв. — Нямах нужда от тях — добави. — Повярвай ми, наистина нямах нужда от тях.

— Нямам нужда ли?! — по бледото ѝ лице ненадейно бе избила червенина и очите ѝ святаха застрашително. — В момента преживявам един от най-ужасните периоди в живота си, грозят ме петнадесет години затвор в Холоуей за престъпление, което не съм извършила, а ти ми казваш: „Ограничи валиума, Ливи, имаш нужда само от малко чист въздух, за да се ободриш!“ — тя скочи на крака. — Майната ти! Повръща ми се от теб, Фрейзър! Какво, по дяволите, знаеш ти за това?

Фрейзър преглътна с мъка. Никога преди не я беше виждал разярена, нито пък я беше чувал да ругае. В съзнанието му настъпи истински хаос от бурния напор на чувствата.

— Нямах нужда от тях — натърти той отново, като се стараеше да говори спокойно. — Успокоителните и пиячката няма да ти помогнат кой знае колко, Ливи.

— О, нима? И откога си се извъдил такъв специалист по емоционалните проблеми? — изкрещя тя. — Как смееш да ми четеш конско!

Уравновесеността на Фрейзър бе пометена с един замах.

— О, смея, и още как! — извика и той в отговор. — Намираш се в моя дом и аз... — той рязко спря. Беше на път да каже, че я обича, че не желае да става свидетел на това как тя се съсипва, както беше станало с баща му, но просто не можа да се накара да го признае. Думите замряха на устните му.

Ливи забеляза бурната смяна на чувства по лицето му и извърна поглед. Ненадейно ѝ се прииска да се отпусне и да зариде с глас. Прехапа устни и старата рана отново се отвори. Вкусът на кръвта възпря изблика ѝ и ѝ напомни за силата на духа, която притежаваше.

— Ти какво? — попита го.

Фрейзър пое дълбоко дъх.

— Аз мисля, че трябва най-сетне да се изправиш лице в лице с действителността — изрече. — Знам, че звучи жестоко и е трудно, но е единственият начин да надмогнеш това изпитание.

Тя се взря в него и поклати глава.

— Трудно ли? Невъзможно е — като седна отново, продължи. — И откъде предлагаш да започна, Фрейзър? — той нямаше представа за това, което я беше сполетяло, и тя успя да прикрие саркастичната нотка в гласа си. — Кажи ми, изгарям от любопитство да го чуя.

Той пристъпи към нея.

— Ами на първо време си пусната под гаранция и въпреки че трябва да се върнеш за първото гледане на делото, имаш още шест месеца до процеса — вече бе започнал да се съвзема и гласът му бе натезжал от напрежение и твърдост. — Не ти си извършила това престъпление, Ливи, но все пак някой го е направил. Та ти си първокласен репортер, разрови се в нещата, намери някаква нишка, действай. Правила си го и преди заради написването на статии, и то не от най-лесните. Можеш да си намериш работа, нещо по-незначително и... — Фрейзър спря.

Ливи беше вдигнала ръце пред лицето си и се смееше, не весело, а със злоба и почти истерично.

— Кое ти е чак толкова смешно, по дяволите? — попита я с леден глас.

— Ти! — изквича тя. — Ти си най-голямата смешка!

Той отстъпи назад, сякаш току-що го беше зашлевила през лицето.

— Много ти благодаря! — вече и той беше вбесен. — Не виждам нищо смешно в това, което ти казах.

— Не виждаш ли? Нима? — смехът на Ливи замря толкова рязко, колкото беше избухнал. — Е, а как, по дяволите, си мислиш, че ще подхване нещата този страхотен репортер, според теб? Откъде ще започна? А? Кой ще ме наеме на работа, а, Фрейзър? Мен, бившата изтъкната говорителка на Сити, от която компанията се отърва като от чумава заради висящата над главата ми присъда! Няма къде да живея, пресата ме преследва и унижава... И вече нищо не ми остана — тя изведнъж закрепця: — Нищичко! Разбираш ли? А ти очакваш да махна с ръка и да продължа нататък, като водеща рубриката за готварски



рецепти може би?! — тя спря, съзнавайки, че ако продължи, ще избухне в сълзи.

Обърна му гръб и тръгна към вратата.

— Ти ме покани да дойда тук — добави с пресекващ глас. — Или си забравил? А сега, като съм тук, не ме искаш — тя изрече последното с така натежал от болка глас, че Фрейзър потръпна, почувствал я с всяка фибра на тялото си. Понечи да тръгне към нея, но тя вдигна ръце, за да го спре.

— Не! Недей! — извика. — Недей да ме объркваш повече!

И отваряйки със замах вратата, Ливи избяга от стаята.

Фрейзър чу забързаните ѝ стъпки по коридора, после нагоре по стълбите. За миг остана като закован на мястото си, като не знаеше как да постъпи. В следващата секунда подскочи от оглушителния и ненадеен звън на телефона.

Докато успее да приключи разговора, тя вече си беше отишла. Отпусна се зад бюрото с тягостно, болезнено чувство в стомаха си и скри лице в шепите си. Разговорът бе неотложен, беше му се наложило да оправи възникнал проблем с предпечатната подготовка и да намери телефона на компанията, която бе инсталирала печатарската машина, за да може те да я поправят до час-два. Господи, защо всичко това трябваше да се струпа точно в този момент? Освен това знаеше, че трябва да бъде на лице поне през следващия половин час, за да се увери, че човекът от фирмата е изпратен, за да се заеме с нещата. Стана и излезе в празното преддверие. Изведнъж къщата му се стори далеч не така приветлива и уютна както предишната вечер.

Та това е нелепо, каза си Фрейзър, тръгвайки към горния етаж, за да се облече. Как може само за дванадесет часа да настъпи такава промяна? Нали се чувстваше щастлив преди това?!

Обаче като влезе в банята, видя на ръба на ваната някои от козметичните принадлежности на Ливи, които тя явно бе забравила да вземе в бързината, и разбра, че всъщност изобщо не беше нелепо. След като Ливи беше поживяла в дома му, макар и за толкова кратко време, той беше осъзнал колко самотен бе и колко много време бе посвещавал на вестника в уцърб на личния си живот. Взе малката купчина неща и ги отнесе в спалнята. Остави ги на скрина и седна на леглото, за да се обади по телефона. Щеше да я последва, твърдо беше убеден в това, и

като набра номера на гарата, отправи мислена молба към Господ да не е изпуснал вече първия влак от Абърдийн.

Ливи седеше на твърдата дървена пейка на гарата в Абърдийн, подвила колене под себе си и увила около тях ръце, прибрани в топлите ръкави на дебелото яке, но все пак измръзнала до кости. Спомни си с тъга кавгата си с Фрейзър — така ѝ се искаше това въобще да не се беше случвало. Все още изпитваше гняв заради неговото пренебрежително отношение към тежкото ѝ положение, но ето че пак беше стигнала до изходната точка, пак бягаше, с тази разлика, че този път нямаше представа къде би могла да отиде. Втренчи очи в плаката отсреща, реклама на „Абърдийн Ангъс Прес“, и си зададе въпроса какво всъщност бе на път да извърши? В Лондон вече нямаше нищо за нея; нищо, към което би могла да се завърне.

Отпусна глава на коленете си и продължи да се взира в обявата — добре оформената първа страница на вестника с цветни снимки и хващащи окото заглавия, и си помисли за Фрейзър, за вестника, който той беше създал от неугледното местно издание с двадесет страници, което ѝ беше показал в колежа преди толкова години. Може би именно той все пак имаше право да говори за кураж и за отстояване на позиции, каза си тя намусено. В крайна сметка той го беше направил, беше създал нещо от нищото. Но какво всъщност очакваше той от нея? Все пак ѝ се струваше много малко вероятно някой някъде да я наеме на работа.

Може би ще си седя тук завинаги, размишляваше тя, премръзнала, с натезала от махмурлук глава, объркана, докато не ме открият превърната в леден блок, с отпечатани по задника ми линии от дъските на пейката. Последната мисъл я накара да се усмихне, като си представи как би следвало да я погребат след настъпването на мъртвешкото вкочаняване, в изправено положение, вероятно без да могат да махнат и пейката от нея. Започна да се киска, картината в съзнанието ѝ придобиваше все по-нелепи и по-нелепи очертания, докато накрая вече избухна в искрен и невъздържан смях, за първи път от седмици насам. Удоволствието от самия звук я стопли чак до сърцето.

Поизправи се и избърса сълзите от очите си, като продължаваше да гледа право в обявата за вестника на Фрейзър. Чувстваше се освежена от смеха, беше се заредила наново с енергия и си каза, че може би, но само може би, Фрейзър все пак имаше известно право. Със сигурност знаеше, че не желае да се връща у дома — колкото по-далеч беше от онази бъркотия, толкова по-добре. Пък и за какво да се прибира у дома? Нямаше жилище, нямаше работа, не желаше да вижда Джеймс, поне не докато не мине известно време, за да размислят и двамата. Какво обаче можеше да направи, ако останеше тук? Да си намери работа? Как? Нямаше представа откъде да започне. На нея всъщност така и не ѝ се беше налагало действително да си търси работа — в Би Би Си я бяха взели направо от Оксфорд, вероятно заради репутацията на баща ѝ, бяха я обучили, а останалото буквално ѝ бе поднесено на тепсия. Та тя дори не помнеше някога да си е писала автобиография!

Ливи се изправи, заподскача, за да се постопли, и се замисли сериозно какво да предприеме нататък, като в ума ѝ проблясваха и отминаваха хиляди идеи. Хвърли последен поглед на плаката на „Ангъс Прес“, преди да се насочи към кафенето, за да изпие още едно кафе. Ненадейно я осени идея. „Та ти си първокласен репортер — чу отчетливо в съзнанието си думите, изречени с настойчивия глас на Фрейзър, — разрови се в нещата, намери някаква щипка, действай...“ Думите закънтяха отново и отново в главата ѝ, докато се взираше в обявата, и първите зрънца на надеждата покълнаха в душата ѝ.

„Да, помисли си, действително бях добра в работата си.“ Беше се занимавала с журналистически разследвания на парливи теми за „Би Би Си“, знаеше как да ги представя на хартия, беше писала сценарии, репортажи — значи можеше да работи във вестник, знаеше, че може. Можеше да работи в „Ангъс Прес“! Мехурчетата на оптимизма я понесоха в облаците за момент, след което изведнъж се спускаха. „Не бъди глупачка, каза си Ливи гневно, та това е вестникът на Фрейзър. Затънала си до уши, животът ти е напълно съсипан, а си мислиш, че можеш да получиш работа просто така, щрак и готово! О, порасни най-сетне, Ливи Дейвис!“

За пореден път потънала в блатото на самосъжалението, Ливи пристъпи към билборда с размери два на два метра и започна да изучава внимателно оформлението на „Ангъс Прес“ и тона на

вестника. Беше виждала същото и преди естествено. Беше го видяла преди няколко години в телевизията, когато се беше заговорило трескаво за маркетинг и консумативност и всичко се беше свеждало до размахване на цифри за рейтинг и приказки за по-приятелски подход към консуматорите на продукта, какъвто и да е той. Нали и нейната работа се беше заключавала именно в това — изкуство, свободно време, развлечения. Много добре разбираше накъде бе повел вестника си Фрейзър и с усмивка отбеляза наличието на остър нюх у него. Вгледа се отблизо в заглавките на първа страница, които рекламираха това, което се съдържаше във вестника нататък, и си помисли, че той се бе справил добре, но все пак не го беше изпитал съвсем в ориентацията на изданието към консуматора, където би могъл да добави повече лустро. Малки цветни снимки, странни, хващащи окото кратки заглавия, нещо такова, нещо, което да накара хората да разгърнат вестника с любопитство, а не просто да се информират за новостите на деня.

Консуматорите, размишляваше тя, всичко, свързано с консуматорското ни общество, това беше посоката, в която бяха поели всички звена на масмедииите. Може би това все още не се беше отразило с пълна сила в Абърдийн? Но когато мигът настъпеше... Потокът на мислите ѝ спря, щом ненадейно я осени една идея. Може би, може би именно по този параграф, именно тя би била способна да им предложи нещо. Запрехвърля идеята в главата си, погълната от задачата. „Абърдийн Ангъс Прес“ вече беше поел по този път — защо да не им предложи начин да го завършат? Определено си струваше да опита, каза си тя, и част от оптимизма ѝ се възвърна. Поне нямаше да ѝ навреди, ако сподели с тях идеята си, нали?

Извърна поглед към часовника на гарата и видя, че вече приближаваше седем и половина. Ако все още желаше да напусне Шотландия, трябваше да изчака още двадесет минути до първия влак. Пъхна ръка в джоба на якето си, напипа билета си, извади го, хвърли му един поглед, след което припряно го прибра обратно. Взе решение, без повече да се замисля, защото знаеше, че ако остане така още минута-две, ще изгуби кураж и ще размисли. Не, реши тя, няма да си тръгна, не още, не и докато не опитам това, което Фрейзър подметна, не и докато не направя опит да погледна действителността в очите.

Ливи пристъпи към пейката, наведе се, хвана дръжките на раницата си, праметна я през рамо, след което взе и сака си. Първото, което трябваше да направи, бе да си намери хотел, да вземе душ, да се преоблече и да се обади във вестника. Нито за миг не си помисли да се свърже с Фрейзър — това напълно ѝ беше изхвърчало от ума. Мислеше единствено за работата, цялото ѝ внимание бе насочено към задачата. Приливът ѝ на увереност бе така крехък, че това бе единственото, с което можеше да се справи пълноценно в момента.

Съзря служител на охраната в далечния край на перона, запъти се към него, за да го попита къде би могла да отседне, и беше упътена към хотел „Виктория“ на Маркет Стрийт. Напусна пределите на гарата със забързана крачка. Повика такси, скочи в колата и доволно се отпусна назад в седалката, защото най-сетне беше направила нещо в разумна, положителна посока, в мига, в който голямата стрелка на часовника докосна шестицата на циферблата.

Фрейзър удари спирачки пред сградата на гарата точно в седем и половина. Знаеше, че първият влак от Абърдийн за лондонската „Кингс Крос“ тръгва в осем без пет и беше бързал като луд, за да пристигне навреме. Заклучи колата и хукна към чакалнята, като хвърли поглед към таблото и забеляза, че влакът бе композиран на трети коловоз. Претича през моста, след което позабави крачка, за да може да наднича във всеки прозорец на купетата от единия край на влака до другия в търсене на Ливи. Не можа да я открие.

Повтори същата процедура и в обратна посока, провери всеки вагон и накрая отстъпи назад, като се чудеше дали тя все още не седи в някое кафене и затова да не се е качила. Започна да нервничи, отчаяно желаше да не я изпусне. Изтича до кафенето на главния перон и влезе вътре. Припряно обходи с поглед празните масички и кимна на момичето зад щанда. Ливи я нямаше и там. Излезе от кафенето, застана под часовника и реши, че единственото, което му оставаше, бе да чака, докато тя се появи. Ако не дойдеше до потеглянето на първия влак, значи навярно се беше върнала на „Рубислоу Теръс“.

А ако не беше отишла там, тогава един Господ знаеше къде би могла да изчезне.

Ливи стоеше в хотелската стая и внимателно се взираше в отражението си в огледалото. Облечена и почти напълно готова за тръгване, тя се вглеждаше в лицето си и си мислеше колко уморен вид имаше, питайки се дали тази пепелява бледност някога щеше да изчезне от кожата ѝ. Пристъпи напред, извади тоалетната си чантичка от раницата и затърси всички необходими за основен ремонт на лицето инструменти и мазила. Трябваше да направи някакъв опит да се превърне отново в зашеметяващата водеща от „Сити Телевижън“ от преди един месец, колкото и да ѝ беше неприятна тази мисъл. След краткия телефонен разговор с Гордън Файф съзнаваше, че именно това и очакваше от нея главният редактор на „Ангъс Прес“.

Петнадесет минути по-късно бе готова. Грабна сакото си от облегалката на стола. Не беше точно „Армани“, обичайният ѝ стил, но бе най-доброто, които бе успяла да подбере от оскъдния асортимент дрехи, които бе взела със себе си, затова нямаше друг избор. Гордън Файф ѝ беше споменал, че шефът му няма да бъде в офиса през цялата сутрин, а тя определено искаше да иде дотам и да приключи с интервюто, преди той да се е появил.

Беше готова да се обзаложи, че Гордън Файф бе приел да се срещнат само от любопитство. След като му се беше представила, той ѝ бе прозвучал буквално втрещен от това, че разговаря с нея. Обаче Ливи вече имаше точно определена представа за това какво ще се опита да му продаде и как точно ще го направи. Нека любопитства колкото си ще, само да ми даде тази работа, каза си тя, напъхвайки старите броеве на „Ангъс Прес“, които беше взела от рецепцията в раницата си, след което затвори вратата на хотелската стая зад себе си. Слезе долу във фойето и тръгна към таксито, което я чакаше отвън.

Фрейзър пак пристигна на гарата, за втори път тази сутрин, след като си беше ходил до вкъщи, после до летището, пак до дома си и накрая обратно до мястото, откъдето бе започнал, в случай че тя беше изпуснала първия влак и се опиташе да хване втория. Огледа внимателно пътниците из гарата, разпита хората на гишето за билети дали не си я спомнят и накрая, вече на ръба на отчаянието, реши да пробва последната възможност и се запъти към будката на охраната.

Помещението на охраната бе забутано в дъното на втори перон, означено със съвсем малка табелка и без никакви прозорци или някакъв наглед директен достъп. Поредното недоглеждане от страна на управлението на Британските железници, безкрайна неотзивчивост към евентуалните нужди на пътуващите, отбеляза той мрачно наум, когато най-после успя да открие вратата и оглушително почука на нея. Някой извика и той завъртя дръжката, с мъка отвори тежката врата и най-сетне след неимоверни усилия прекрачи прага на малкото помещение.

— Прощавайте — изрече той леко запъхтян, щом тримата пазачи обърнаха глави към него. — Бих искал да ви попитам дали някой от вас не си спомня една жена, лондончанка, да е идвала тук тази сутрин, рано, някъде около седем? — Фрейзър плъзна с надежда поглед по лицата им. — Висока, хубава блондинка?

— Хъм, тая сутрин имаше едно девойче, дето се обърна към мен, момче — провлачено подхвана единият от мъжете. — Напътих я към хотел „Виктория“. Не знам дали е същата, дето питаш, ама...

Той така и не довърши изречението си. Фрейзър му беше благодарил и беше излязъл от стаичката, преди да има възможност да го стори. Носейки се тичешком към колата си, той се чувстваше така, сякаш от плещите му се беше вдигнал огромен товар. Естествено, че е била Ливи, никой не би могъл да я сбърка с някой друг, стига веднъж да говори с нея. Трябва да е била Ливи! Излезе със свистящи гуми от оградения паркинг и се устреми в посока към хотела.

Гордън Файф се взря в Ливи Дейвис и си помисли: „Тази дамичка има акъл в главата си, а и я бива да го облича с думи, да-а, бива я.“ Беше се заслушал в думите ѝ, уверени, ала без да бъдат нахални или натруфени, сякаш нито за миг не ѝ хрумваше, че той би могъл и да не хареса идеята ѝ, сякаш безрезервно вярваше в успеха си. Тя притежаваше рядко срещаната лекота и красноречие на добър професионалист и той нямаше как да не ѝ се възхити. Освен това се беше подготвила добре. Идеята ѝ за притурка „Тук и там“, в която да се обръща внимание на изкуството, забавленията, местните светски събития и телевизията, беше точно като за вестника, съвършено доловена. Единственото нещо, което го човъркаше обаче, беше

причината. Защо? Защо тук? Ставаше дума за „Абърдийн Ангъс Прес“ все пак, не за „Скотсман“ или за „Грампиън Телевижън“. Вестникът беше внушителен като за регионално издание, вярно, но все пак би бил незначителна придобивка за някой от нейния ранг. Пък и от къде на къде си беше въобразила, че той ще си затвори очите за скандала, в който бе замесена, след като големите явно не го бяха направили? Той се настрои обратно на вълната на заключителните й думи по представянето на идеята и забеляза, че тя го изучава внимателно, докато говори.

Ливи приключи с изложението си, отмести настрани листовете с нахвърлените предварително бележки и каза:

— Може би желаете да ми зададете някои въпроси? Да ме попитате за причините, които са ме довели тук?

Файф повдигна едната си вежда. Едно от нещата, които наистина ценеше у хората, беше откровеността и той беше доволен, че тя му бе спестила недомлъвките и заобикалките. Обичаше нещата да се поставят точно и ясно, затова кимна утвърдително и добави, че действително би искал да зададе няколко въпроса.

— Защо не се опитате да ме убедите защо да трябва да ви наема на работа, когато над главата ви виси евентуална присъда за контрабанда на наркотици? — изрече Файф. — Като начало, да речем.

Ливи го погледна спокойно в очите.

— Очаквам първото разглеждане на делото в Лондон, което е назначено за след четири седмици — започна тя. — Делото ще бъде отнесено в кралския съд, което вероятно ще отнеме още шест месеца, може и повече, а може и по-малко. За това време, Гордън, бих могла да успея да задвижа нещата напълно, да съм оформила три, или може би даже четири издания на притурката за вас. Не си търся служба, която да ме изкара до пенсиониране, а само работа за следващите няколко месеца — тя направи пауза и срещна стоманения, пронизващ взор на Файф, задържа го за момент, след което продължи нататък.

— Не бих могла да гарантирам, че част от времето ми няма да отиде в доуточняване на нещата около делото, това е очевидно, но то в никакъв случай няма да се отрази на работата ми. Една от причините да кандидатствам за това място е, че съм убедена, че мога да се справя с работата, всъщност бих могла да я свърша дяволски добре и все пак



да ми остане време за... — Ливи помълча за миг — ... да се оправя с личните си проблеми.

Файф не отвърна нищо, но все пак кимна, жест, който повдигна малко духа на Ливи. Нещо, от което самочувствието ѝ имаше крещяща нужда. Той остана мълчалив за известно време, като обмисляше казаното от нея. Тя, изглежда, беше предугадила втория му въпрос, защо точно „Ангъс Прес“, и беше отговорила в известна степен и на него, но той все още недоумяваше каква бе връзката ѝ с Шотландия. Затова подхвърли небрежно:

— А защо точно Шотландия? — и забеляза моментното напрежение, което се появи в очите ѝ.

— Защото е достатъчно далеч — отвърна му тя. Нямаше никакво намерение да му казва за Фрейзър. — Медите не ме оставят на мира — добави Ливи, — затова имам нужда от това отдалечаване от нещата. Тук не съм чак толкова известна и така е по-лесно за мен — пронизващият взор продължи да я приковава. — Освен това съществува и лична причина — завърши тя, — но не бих искала да я споделям, ако не възразявате.

Файф кимна повторно и Ливи въздъхна с облекчение. Зачака го да заговори, но той отново остана мълчалив за няколко минути. След което се изправи и посегна към листа с бележките, които беше нахвърлила в таксито на път към редакцията.

— Ливи — каза, поглеждайки написаното, — що се отнася до мен, не виждам причина да не задвижим нещата с вас — беше впечатлен — това съвсем точно отговаряше на посоката, в която бяха поели мислите му през последните няколко месеца. Вярно, тя нямаше никакъв опит във вестникарството, но той можеше да ѝ предостави екип от добри професионалисти, с които да работи, а Ливи притежаваше другата важна съставка — идеите. Освен това в нея се долавяше и свежестта, и ентузиазмът на новака, което бе изключително предимство, когато човек искаше да развие нова идея в този бранш. — Естествено ще трябва да обсъдя всичко това и с шефа. Не искам да се нагърбвам с решение без негово знание, но не виждам какъв проблем би могло да има с това.

— Естествено — Фрейзър щеше да побеснее, когато разбере какво бе направила! Реши за момента да го изтика назад в съзнанието си и си каза: „Е добре, ако притежава поне малко здрав разум, ще

остави нещата между нас точно такива каквито са — неща само между нас двамата!“

Файф продължи мисълта си:

— Готова ли сте да работите на изпитателен срок? Да видим дали цялата тази работа ще потръгне?

— Да, няма проблеми.

— А заплатата? Не се и съмнявам, че ще ви дойде малко изненадващо след годините в телевизията.

Ливи сви рамене. Нямаше смисъл да обсъждат това на този етап, особено ако Фрейзър действително вдигнеше скандал.

— Защо първо не обсъдите това с господин Стюарт? А после ще поговорим и за парите.

— Добре — Файф се изправи. Не разполагаше с много време, а и сега, когато го нямаше шефа му, задълженията му бяха даже повече от обичайното. Събеседването беше приключило, не беше в негов стил да си губи времето напразно.

— Значи ще се видим утре сутрин, нали? Тук се захващаме за работа около осем, осем и половина — той й протегна ръка и Ливи я стисна.

— Благодаря ви, Гордън — отвърна. — За мен ще бъде удоволствие да работя с вас.

Той кимна за последен път.

— Да, добре — измърмори и задържа вратата отворена пред нея. — Значи до утре.

Тя се усмихна.

— Да, до утре — след което тръгна през просторното помещение към изхода, осъзнавайки, че за първи път от седмици насам беше свършила нещо полезно и хубаво за себе си, от което се чувстваше изключително доволна.

Мич Макдоналд вдигна поглед от мястото, където стоеше, надвесен над бюрото на Керъл, и подсвирна тихичко, като видя как Ливи напуска офиса.

— Божичко, Керъл! Коя е тази?

Керъл зацъка с език и насочи вниманието си обратно към снимките пред себе си.

— Нямам представа — отвърна намусено, — но ако все още желаш да получиш мнението ми за това кои от тези снимки да покажеш на Гордън, по-добре действай и ми ги показвай. Нямам цял ден за губене, я.

Той се прокашля.

— О, извинявай, Керъл — после разгърна папката с черно-бели снимки пред нея и крадешком хвърли последен поглед към вратата, докато тя ги разглеждаше. Блондинката си беше отишла. Която и да е била, помисли си Мич, извърщайки очи към стъклената стена на кабинета на редактора, той определено не беше единственият поразен тук! При тази мисъл Мич се усмихна на Гордън Файф, най-суровия член на вестникарската гилдия, който стоеше като истукан до бюрото си, загледан в момичето с прилепнал черен клин, което отдавна беше изчезнало от полезрението им.

Фрейзър се намираше във фойето на хотел „Виктория“ и се питаше за хиляден път дали да продължи да чака, или да си тръгва. Беше прекарал там цялата сутрин, беше изгълтал малка закуска вместо обяд в барчето на хотела и отново се бе настанил в приемната за по-голямата част от следобеда. Беше отегчен и объркан, но също така и се ужасяваше от мисълта, че тя би могла да се появи, след като той си тръгне, да си събере нещата и да напусне Абърдийн, без да му се удаде възможност да я види отново.

Беше се обаждал в офиса три пъти и Гордън го бе уведомил, че всичко там се движело нормално. Денят бил, общо взето, спокоен, без много новини и печатарката била готова още от сутринта за пускането на обедното издание. Освен това имало нещо, за което Гордън искал да получи одобрението на шефа, така му беше казал той, но не било спешно и можело да изчака до сутринта. Фрейзър му бе отвърнал сам да се заеме с нещата, както правел обикновено, и Гордън му бе съобщил, че всъщност горе-долу така и е направил.

Като се изключеха телефонните разговори и доставката до хотела на първото издание на вестника, Фрейзър не беше правил нищо друго, освен да чака Ливи през целия ден. Погледна часовника си, видя, че вече минава три, и реши да ѝ даде още пет минути, след което, ако тя не се появи, вече да си тръгне. Освен отегчението и схващането, което

усещаше в мускулите си от седенето, се опасяваше да не го приберат по подозрение за шляене с нечисти намерения, понеже момичето зад гишето на рецепцията вече го беше изгледало неколkokратно с открита неприязън. Обърна глава към главния вход на хотела за последен път точно в момента, в който Ливи прекрачваше прага му, понесла две огромни чанти с покупки и със зачервени страни. За първи път от седмици насам изглеждаше така добре.

— Ливи! — Фрейзър се изправи и забърза към нея. Краката му бяха сковани и изтръпнали и тя се усмихна, като видя тромавата му походка. — Радвам се, че те виждам усмихната — добави. — Добре ли си?

— Да, Фрейзър, добре съм — тя пусна чантите на земята. — Отдавна ли си тук?

— Не, не — отвърна той прекалено бързо. — От около половин час, или малко повече.

Тя кимна и го изгледа внимателно.

— Искаш ли нещо? — попита предпазливо и зачака избухването му по повод срещата ѝ с Гордън.

Но той само сви рамене.

— Не, всъщност нищо... — отвърна ѝ — само... — направи пауза. — Слушай, Ливи, защо не дойдеш с мен у нас и поне да поговорим за това, което казах тази сутрин.

Ливи моментално се наежи.

— Мисля, че достатъчно ясно се изрази тази сутрин, Фрейзър — последното, което искаше, бе пак да се върнат в изходното положение. Той ѝ беше казал да погледне действителността в очите и тя беше направила точно това, край, точка. Почувства как я прониза остър пристъп на гняв, като се наведе да вдигне чантите си. Нямаше нужда от него, нито от съжалението му. Беше се опитала да намери любов и привързаност, а единственото, което бе получила, бе голяма доза конско. Понечи да го заобиколи и да си тръгне, но той я спря, като я хвана за ръката.

— Ливи, мислех си... — подхвана Фрейзър припряно. — Хъм, да ти намерим работа във вестника, за да можеш да посъбереш мислите си. Няма да бъде кой знае какво, но...

Ливи отмести ръката му.

— Вече си имам работа, благодаря, само шефът трябва да си каже последната дума. Днес се видях с управителя и той ми предложи мястото с тази уговорка.

— Така ли? Къде?

— Не мисля, че това те засяга — той тръгна по петите ѝ, когато тя се запъти към рецепцията, за да вземе ключа за стаята си. Момичето зад плота наблюдаваше сцената с нескрит интерес.

— Ливи, моля те, престани — Фрейзър бе повишил глас, когато тя му обърна гръб. Държането ѝ го беше ядосало. — Не се дръж като дете! Тази сутрин... аз просто се опитвах... беше за твое добро...

— Вече каза каквото имаше за казване, Фрейзър — сопна му се Ливи. — Каза ми да погледна действителността в очите и точно това имам намерение да направя. Така че, ако обичаш, ме остави на мира.

Двамата се взряха един в друг за доста дълго време, след което Фрейзър се извъртя на пета и с бясна скорост напусна фоайето на хотела. Ливи се обърна към момичето, което буквално беше зяпнало, и го изгледа изпепеляващо. Младата служителка се изчерви, припряно стисна челюсти и се втрени в книжата на плота, а Ливи тръгна към асансьорите, за да се прибере горе в стаята си.

Фрейзър спря на червената светлина на светофара преди „Юниън Стрийт“ и втрени невиждащ поглед в колата, която се беше изравнила с неговата. Продължаваше да кипи вътрешно, гневът вилнееше в него и му беше изключително трудно да се съсредоточи в шофирането. Забеляза познат профил, след което жената в колата също се обърна и се взря в него. Бет Бродън. Размениха си изненадани погледи, после усмивки и Бет се наведе настрани, за да свали стъклото откъм неговата страна.

— Здравей, Фрейзър!

— Абърдийн е малък град, Бет — отвърна ѝ той през смях. — Къде си тръгнала?

— Прибирам се у дома. Всъщност днес е свободният ми следобед. А ти?

— Обратно към службата. За съжаление — Фрейзър направи физиономия.

— Не ти ли се ще да се чупиш до края на деня? — тя погледна часовника си. — Така или иначе остава само половин час до края на работния ден!

— Много, но днес изобщо не съм се вестявал там, Бет.

— Е, добре — светофарът се смени, тя му прати въздушна целувка, включи на скорост и потегли. Вдигна ръка, за да му махне за последно и Фрейзър изведнъж си каза, по дяволите, а защо не? В службата нямаше нищо спешно, а и малко компания щеше да му дойде добре. Спря след нея, присветна с фаровете, натисна клаксона и ѝ махна с ръка през страничния прозорец. При първата възможност Бет отби встрани и спря.

Фрейзър спря зад нея, излезе и пристъпи към отворения ѝ прозорец.

— Може ли да променя решението си? — попита я.

Тя се засмя.

— Разбира се, че можеш!

— Чудесно. Какво ще правим?

— Какво ще кажеш да идем до нас, да пием чай, а после ще му мислим.

— Звучи чудесно!

— Добре. Карай след мен.

Бет се включи в колоната на движещите се автомобили, изчака Фрейзър да я настигне и пое към своя дом, чувствайки се безкрайно доволна от себе си и съвсем мъничко самодоволна.

## ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато Ливи се събуди на следващата сутрин, самочувствието ѝ от предния ден се беше стопило напълно. Влезе в банята и спря, погледна се в огледалото и се взря втренчено в косата си, в по момчешки късата прическа, от която овалът на лицето ѝ изпъкваше още повече, подчертавайки изключително високите ѝ скули и облата линия на брадичката. Подръпна нервно краищата ѝ и въздъхна. Отиваше ѝ безспорно, обаче новата подстрижка я подмладяваше поне със седем години и ѝ придаваше закачлив вид. За кой ли път се запита каква муха ѝ беше влязла в главата вчера, за да я накара да го направи.

Беше изброила причините сама пред себе си, когато бе изхвърчала от хотела веднага след срещата с Фрейзър право към фризьорския салон, който беше забелязала на „Юниън Стрийт“, където беше поискала да свалят няколко инча от дължината на косата ѝ. Тогаваше ядосана, беше ѝ се искало да му покаже, че сама ръководи живота си, че може да взема самостоятелни решения и че действително желае промяна. Щом се налагаше да погледне действителността в очите, нека бъдеше и нов човек, с повече сила и кураж да постигне това, което трябва да направи. Дългата коса принадлежеше на старата Ливи, късата — на новата.

Обаче сега, в студената светлина на деня, видът ѝ се струваше толкова различен и непривичен, че дори и отражението ѝ в огледалото я караше да нервничи. Не беше сигурна, че познава личността, която виждаше отразена насреща си, а също така не знаеше на какво тази личност беше способна. Посегна към гребена, прокара го през късата си коса, пръсна в шепата си малко пяна и я нанесе по главата си, оформяйки с пръсти прическата, така както ѝ беше показала фризьорката предишния ден. После обърна гръб на огледалото, надявайки се да не изглежда толкова ужасена, колкото всъщност се чувстваше, и отиде в спалнята, за да се облече.

Фрейзър се успа.

В редакцията вече кипеше трескав труд, когато се появи там малко преди девет. Повечето от служителите вече бяха на линия — някои, работещи по новините за обедното издание от часове насам — и откритото, просторно помещение беше претъпкано, шумно и изпълнено с аромата на прясно сварено кафе. Запъти се към своя кабинет, ограден със стъклени стени ъгъл от помещението, като поздравяваше колегите си и се спираше тук-там, за да размени по няколко думи с репортерите.

— Хммммм, много хубаво ухаеш тази сутрин! — Керъл беше влязла в офиса след него и му подаваше купа с днешната поща. — Ново гадже?

Той я зяпна поразен.

— Нищо подобно! — отвърна ѝ остро. Беше уморен и в ужасно настроение. Беше останал повече, отколкото бе имал намерение у Бет, а оттам насетне изобщо не беше мигнал от мисли за Ливи. Какво я беше прихванало Керъл тази сутрин? Не миришеше по-различно от друг път — просто се беше изкъпал, избръснал, облякъл и бе дошъл на работа. В този миг проумя. Ливи беше забравила гела си за душ, а той го беше използвал. По дяволите! Когато не мислеше за жената, ухаеше като нея! Втренчи очи в листовете пред себе си и се озъби.

Керъл веднага долови, че го беше разстроила.

— Добре ли си, Фрейзър? — попита го нервно.

Той вдигна очи и съзря израза на лицето ѝ.

— О, да, извинявай, нищо ми няма. Не се безпокой — усмихна се, за да я ободри. — Някакви съобщения?

— Само едно — от Гордън.

— Да?

— Той е долу в печатницата с новото момиче, което нае на работа. Каза, ако можеш, веднага щом се появиш, да отидеш при тях, за да ви запознае.

Фрейзър се озадачи.

— Ново момиче ли?

— Да, тя дойде вчера.

— О, да! — спомни си, че Гордън бе искал да получи мнението му за едно решение вчера, сигурно е ставало дума точно за това. Той се изправи нетърпелив да разбере какво се беше получило. — Веднага ще отида. Да има нещо спешно от вчера?



— Няма — Керъл се усмихна, Фрейзър го очакваше истински шок долу — новото момиче беше зашеметяващо.

— Какво смешно има? — попита я той, като заобиколи бюрото от нейната страна.

— О, нищо — тя сви рамене.

— Сигурна ли си? — Фрейзър я изгледа подозрително.

— Да, сигурна съм — нямаше да обели и дума повече, но така ѝ се искаше да си намери някакво извинение да слезе и тя долу, за да види реакцията му с очите си. Обърна се и излезе първа от кабинета, седна пред екрана на компютъра си, а Фрейзър продължи нататък към стълбите. Ако поне малко приличаше на Мич и Гордън, той сигурно щеше да се търкулне по гръб и да размаха лапи като пале при вида ѝ, помисли си Керъл и се взря в писмото, което трябваше да напечата. В следващия миг се засмя с глас, съвсем развеселена, макар и изпитваща леки тръпки на ревност.

Фрейзър зърна Гордън в далечния край на печатницата, наполовина скрит зад огромните машини. Той говореше с висока, млада жена, която засега Фрейзър виждаше само в гръб. Забеляза фигурата ѝ, издължена, слаба и елегантна, в плътен черен чорапогащник, яркозелен минижуп, черно прилепнало поло и оранжево сако, възкъсо и вталено. Очите му се плъзнаха нагоре към главата ѝ, към късата руса коса и огромните сребърни обеци и сепнато осъзна, че тя му напомняше за Ливи, само да не беше късата прическа, макар и представа да нямаше как изглежда лицето ѝ. Господи, каза си, тръгвайки към тях, дали някога ще успея да си я избия от главата?

Гордън махна с ръка и погледна над рамото на момичето.

— А, Фрейзър — извика над шума на машините, — ела да те запозная с новия член на екипа ни, Ливи Дейвис.

Фрейзър все още бе на няколко крачки от тях, но се закова на място, когато Ливи се обърна. Стомахът му се преобърна и той се взря в пронизващия поглед на наситеносините очи, които изглеждаха по-огромни от всякога заради късата, момчешка подстрижка. С мъка успя да преглътне и усети как в гърдите му се надигна яростна вълна. Ноздрите му потръпнаха, погледът му доби стоманена твърдост, но все пак остана мълчалив. Просто я загледа с леден, гневен взор.

— Здравей, Ливи — изрече най-сетне.

Тя се усмихна, ала очите ѝ го гледаха нервно. Поне е достатъчно възпитана, за да изпитва неудобство, помисли си Фрейзър, макар това изобщо да не уталожил гнева му.

— Фрейзър — отвърна тя. — Как си?

Гордън наблюдаваше сцената с нескрито любопитство. Беше проникателен човек и буквално подушваше витаещото във въздуха напрежение, атмосферата изпускаше искри като наелектризирано пространство.

— Значи двамата се познавате? — изрече полуутвърдително.

Ливи проговори първа.

— Бяхме заедно в колежа — отвърна, гледайки Фрейзър право в очите, сякаш го предизвикваше да оспори това, което щеше да изрече. — В Оксфорд — спря, изчака Фрейзър да каже нещо, след което продължи сама, защото той не промълви и дума. — Доста години минаха. Радвам се да те видя.

Тя пристъпи към него, протегна му ръка и Фрейзър се взря надолу в нея за миг, втрещен и напълно вбесен. Малко остана да се въртне и да изхвърчи от помещението, когато Ливи добави:

— Фрейзър? — с мек, умолителен глас.

Той най-после я погледна в очите и забеляза, че тя беше изплашена и че самочувствието ѝ бе толкова крехко, че всеки момент можеше да експлодира. Пое протегнатата ръка.

— Да, така е — съгласи се студено. — Значи си си намерила работа в моя вестник. Каква изненада.

Гордън припряно застана до тях.

— Аз поех нещата в свои ръце, Ливи, но все пак ти споменах, че думата на шефа ще е решаваща — тя кимна. — Може би все пак трябва да разменим две думи насаме, Фрейзър?

Фрейзър изведнъж осъзна, че двамата души пред него бяха поставени в изключително неудобно положение от реакцията му, и се възпря навреме.

— Няма да е необходимо, Гордън — отвърна. — Твоето решение напълно ме устройва — обърна се към Ливи. — Добре дошла на борда на „Ангъс Прес“, надявам се, че работата тук ще ти хареса.

Облекчението, което се изписа по лицето ѝ бе красноречиво.

— Благодаря ти — промълви тихо, — убедена съм, че ще е така.

В този момент гласът на Керъл се извиси над тракането на машините и тримата видяха как маха с ръка на Гордън, придържайки вратата на печатницата отворена.

— Пег е на телефона, Гордън! Обажда се от регионалния офис. Получил е статията, която си искал — направи малка пауза, за да си поеме дъх, след което продължи да крещи: — Праща я по факса, но все пак иска да се чуе с теб!

Гордън махна с ръка, за да й покаже, че е разбрал съобщението и тя изчезна зад вратата. Извини се припряно и помоли Фрейзър да завърши обиколката с Ливи, за да я запознае с редакцията. Щял да ги изчака в кабинета си, когато привършат. Забърза след Керъл, като ги остави двамата насаме, доволен, че напуска огневата линия, питайки се какви ли бяха личните причини, довели Ливи Дейвис в Шотландия.

В мига, в който Гордън си тръгна, Фрейзър стисна ръката на Ливи над лакътя и я поведе насила навън от печатницата и извън полезрението на техниците в относителното спокойствие на коридора. Спря, огледа се, за да се увери, че са сами, и просъска:

— По дяволите! Какви игрички играеш, Ливи? — продължаваше да стиска болезнено лакътя ѝ.

Тя се отскубна от хватката му и разтърка изтръпналото място.

— Намерих си работа, точно както ме посъветва. Не помниш ли? — тросна му се ядно.

Той поклати глава.

— Но защо в моя вестник? И защо, по дяволите, го направи зад гърба ми? — въобще не я разбираше. — Аз самият щях да ти дам работа. Просто трябваше да ми кажеш.

Ливи се взря в лицето му. Изражението му показваше взривоопасна смесица от смайване, накърнена гордост и гняв и в него изобщо не се долавяше разбиране или съчувствие.

— Точно в това е въпросът — отвърна му натъртено, — не го ли проумяваш?

Фрейзър очевидно не го проумяваше.

— Трябваше да го направя сама. Със собствени сили! Не съм дошла тук, за да ти направя напук, или нещо такова! Дойдох, защото си мислех... Признавам, че решението ми беше взето малко прибързано, но си мислех, че имам някакъв шанс да получа работа тук — тя продължи да го приковава с поглед, като се стараеше да му

внуши поне частично разбиране. — Открих начин да предложи на вестника нещо, което вие още нямате, идея за малко по-консуматорски ориентирана рубрика или притурка и успях да убедя Гордън Файф, че тази идея си струва — Ливи докосна умолително ръката на Фрейзър. — Той ми предложи да ме наеме за пробен период, защото сметна, че ме бива като професионалист, а не от съжаление. Трябва да разбереш колко важно беше това за мен! — тя спря. Искаше ѝ се да добави, че е имала нужда от това, че след неговия ужасен изблик на съжаление е искала да му покаже, че е способна да го направи, ала реши, че вече бе изрекла достатъчно. Виждаше, че Фрейзър въобще не я разбираше, може би никога нямаше да я разбере.

— Виж — подхвана тя отново, — ако действително приемаш нещата толкова зле, ще напусна още сега, ще забравим цялата история. Наистина не мислех за теб, когато дойдох тук, единственото, за което мислех, беше работата — тя отпусна ръката си и се обърна към стълбите. — Ще ида да си взема нещата от кабинета на Гордън.

Фрейзър кимна и тя пое нагоре по стълбите.

— Ливи! Чакай малко! — действително не знаеше как да постъпи. Бореше се и със собствените си чувства и със съзнанието, че Гордън никога не бе грешал в преценките си. — Каква по-точно консуматорска рубрика сте обсъждали с Гордън? Можеш ли да ми обясниш накратко?

Ливи се вкопчи в перилата, като почувства как от облекчение краката ѝ омекват! Отпусна се да седне на стъпалата, опитвайки се да прикрие факта, че ако не го беше направила, навярно щеше да се строполи. Беше глупаво, знаеше, че е така, да възлага всичките си надежди на едно нещо, на работата в „Ангъс Прес“, обаче това все пак беше начало! Струваше ѝ се, че това би могло да ѝ подсказва някакъв път за измъкване от нищото и депресията.

За момент остана мълчалива, после силата, която я бе крепила на повърхността през последните няколко седмици, все пак взе надмощие и Ливи започна да обяснява:

— Притурка за нашия живот, Фрейзър, „Тук и там“. Отделно приложение, което да излиза веднъж седмично и да покрива най-различни неща, които не е обезателно да са новини — гласът ѝ постепенно набра сила. — Неща като мода, телевизия, текущи културни новини, малко клюки за известни личности, рецензии на

книги. Някаква цветна притурка, която все пак да има изключително местен уклон.

Той кимна.

— Знам, че не откривам Америка. Така е. И други вестници са го правили... като „Ивнинг Кроникъл“ в Нюкасъл и „Ивнинг Стандард“ в Лондон... Но е ново за вашата област тук и мисля, че действително ще има успех.

Фрейзър запази част от скептицизма си, но идеята бе вълнуваща, нямаше как да не го признае.

— И какво ти предложи Гордън? — попита я.

— Изпитателен срок — отвърна му тя. — Да сглобя сигнален брой, да видим как изглежда, как се продава, а оттам насетне, както се получи.

— И това те задоволява?

— Все пак е начало — отвърна му Ливи откровено. — Пък и в моето положение не бих могла да искам повече, нали?

— Май си права — Фрейзър запази мълчание за няколко минути и Ливи не смееше да го погледне. Беше впила очи в стиснатите в скута си ръце и трескаво се молеше той да каже нещо. Каквото и да е! Накрая събра достатъчно смелост, за да вдигне очи, и забеляза, че той я гледаше.

— Според мен — подхвана Фрейзър — ще е най-добре да ви оставя двамата с Гордън да опитате. От доста време обсъждаме с него нещо подобно и щом той е толкова убеден, че с теб ще потръгне, мисля да се доверя на преценката му.

Ливи не можа да сдържи широката си усмивка и Фрейзър ѝ отвърна със същото. За първи път, откакто бе пристигнала в Абърдийн, почувства как старата топлина помежду им се появява пак и най-последно се отпусна.

Фрейзър пристъпи към стълбите.

— Да вървим — протегна ѝ ръка и ѝ помогна да стане. — След няколко минути започва редакционната оперативка. Ще те представя и на останалите от екипа.

Ливи стана с негова помощ и той задържа ръката ѝ в своята малко повече от необходимото. Сякаш целият гняв и неразбирателство помежду им се бяха изпарили и Фрейзър отново изпита онзи мощен физически отклик, който винаги се бе събуждал в нейно присъствие.

Тя почувства същото. Очите им се срещнаха за миг, след което Ливи леко издърпа ръката си от неговата и извърна лице поруменяла. Фрейзър се поколеба за момент, след което тръгна пръв нагоре по стълбите.

— А, забравих да ти кажа — извика през рамо, — косата ти е страхотна! С тази прическа изглеждаш съвсем различно.

— Наистина съм различна — отвърна тя с усмивка и го последва. — И не е само от прическата!

Редакционната оперативка се проточи повече от обичайното, защото статията, която Гордън беше получил от районния клон, бе за първа страница и останалите новини трябваше някак си да бъдат сместени по нов начин около нея. Отговорният секретар простена шумно, когато Мич Макдоналд се появи със снимките с доста голямо закъснение и се запита дали след целия този хаос на премакетирание и престраниране ще му остане време да иде до тоалетната през следващите няколко часа!

Към края на събранието Фрейзър представи Ливи и тя се изправи, за да изясни накратко идеята си за вестника. Гордън изброи имената на тримата души, които да се заемат със задачата за цветното приложение, и Фрейзър видя как Мич безуспешно се опитва да прикрие доволното си ухилване, когато името му бе споменато в това число. Беше зяпнал Ливи от мига, в който бе прекрачил прага на заседателната зала, и то не прикрито или дискретно, а съвсем откровено и похотливо, и това вече беше започнало да лази по нервите на Фрейзър. Когато Ливи приключи с изложението си и Гордън стана, за да закрие съвещанието, той забеляза как Мич смигна на Ливи, а тя заемайки мястото си, му се усмихна развеселено. „Ще ти дам аз едно намигване, помисли си Фрейзър, проклет многознайко!“ Пристъпи напред, за да размени няколко думи с Ливи, помоли я да остане за малко след срещата и изгледа изпепеляващо Мич, когато той напускаше залата. Ливи се обърна към него с усмивка, а Фрейзър изрече кисело:

— Внимавай с Мичъл Макдоналд, той е непоправим женкар.

Ливи вдигна вежди.

— Така ли?

— Да, така! — сопна ѝ се Фрейзър и тя едва сподави кикота си. — Не бих казал, че одобрявам избора на Гордън, но той е дяволски добър фотограф, трябва да му отдам дължимото. Просто внимавай и не се увли... — той спря и се обърна, прекъснат от лекото почукване по стъклото, след което по лицето му изби гъста червенина, като забеляза Бет, наблюдавана с огромен интерес от всички в офиса, да му маха отвън. Отиде до вратата.

— Бет! Хъм, ъ-ъ... Заповядай — запелтечи сконфузено, като усещаше стоманения взор на Ливи зад гърба си. — Ливи Дейвис, Бет Бродън — за човек, който буквално не бе имал никакъв личен живот, откакто бе дошъл в „Ангъс Прес“ преди десет години, появяването на две привлекателни жени на сцената по едно и също време вече бе малко прекалено. Чувстваше се като пълен глупак, а забеляза, че Керъл и, както изглежда, целият екип на вестника следяха напрегнато разигралата се ситуация през стъклените стени на кабинета.

Бет се приближи към Ливи и ѝ протегна ръка. Предимството беше на нейна страна — тя знаеше всичко за Ливи Дейвис, докато Ливи не знаеше нищо за нея.

— Какъв късмет, че те заварвам тук — изрече тя, — защото всъщност дойдох да питам Фрейзър за адреса на хотела, в който си отседнала.

— Така ли? — Фрейзър и Ливи изрекоха въпроса едновременно, спогледаха се и веднага припряно се извърнаха встрани.

— Да, действително! Двамата с Фрейзър цяла вечер си говорихме за теб, Ливи, и оттогава не ми излизаш от ума.

— О, значи сте говорили? — Ливи стрелна Фрейзър с очи, но той пренебрегна погледа ѝ. Нещата изобщо не стояха така, както ги представяше Бет, обаче едва ли би могъл да го опровергае точно сега, нали?

— Да. Виждаш ли, една от пациентките ми ми каза миналата седмица, че в къщата си има тавански апартамент, който би искала да даде под наем. Обърна се към мен за съвет, защото не искала да пуска обява за него, за да не дойдат случайни хора. Попита ме дали не познавам някого, който би се заинтересувал — гласът на Бет бе измамен — мек, с очарователен шотландски акцент и не даваше и намек за твърдата и егоистична природа, чиито мисли обличаше в думи. — Чак след като Фрейзър си тръгна, в малките часове, се сетих

за това. Той сподели, че си си намерила работа и че навярно ще си търсиш жилище тук.

— Е, всъщност не беше съвсем така — прекъсна я Фрейзър. Всъщност беше казал, че ще се опита да убеди Ливи отново да се премести в неговия дом, а и не беше стоял до малките часове, беше се прибрал малко преди полунощ! Понечи да обясни този факт, но Бет успя да го изпревари.

— Както и да е — изрече тя припряно, — мислех да ти звънна и да те питам дали не би се заинтересувала от това жилище. Малко е, но е много симпатично и определено ще е по-уютно и удобно от хотела — тя се усмихна окуражително на Ливи. — Бих могла лично да те заведа и да ти го покажа, какво ще кажеш?

Ливи бе мълчала през цялото време, докато Бет говореше. Бавното стопляне в отношенията ѝ с Фрейзър, което бе започнало преди десет минути, бе доведено до рязък срив. Погледна към него, забеляза сконфузването му и в миг проумя на каква глупачка се беше направила пред него. Кръвта се втурна към лицето ѝ и гневът заклокочи в гърдите ѝ, като почти моментално бе изместен от изгарящ срам и чувство на унижение. Защо не го беше проумяла по-рано? Как така не се беше досетила? Та той ѝ го беше намекнал нееднократно, за Бога! Той си имаше някоя друга и това обясняваше всичко. Тя се стовари рязко върху един стол, като се чувстваше така, сякаш някой току-що я беше зашлевил през лицето или ѝ беше изкарал целия въздух.

— Ливи? — Фрейзър направи крачка към нея, но тя го възпря с леден поглед, а Бет ги гледаше, като си мислеше, че все пак задачата ѝ се бе оказала по-лека, отколкото бе смятала. Тя продължи, сякаш нищо не се беше случило.

— Убедена съм, че Фрейзър не би имал нищо против да те заведа още сега да го огледаш, нали, Фрейзър? На мен и без това ми е на път, защото отивам на домашно посещение при пациентката си.

Фрейзър поклати глава.

— Разбира се, че нямам нищо против, ако Ливи се интересува...

— О, да, много! — прекъсна го Ливи остро, защото само от звука на гласа му ѝ се повдигаше. — Но ще трябва да се обадя на Гордън. Да го питам дали мога да отсъствам час-два.

— Гордън? — Бет се усмихна сладко-сладко.



— Да, Ливи вече работи за нашия вестник — отвърна Фрейзър.

— О, колко мило — подхвана Бет, осъзнавайки, че беше пристигнала в най-подходящия момент. — Ти си толкова внимателен, Фрейзър, мислиш за всички...

— Това няма нищо общо с Фрейзър — рязко я прекъсна Ливи. — Той научи за това чак тази сутрин. Гордън Файф, главният редактор, ме назначи.

— О! Е, моите поздравления.

Ливи се усмихна саркастично и атмосферата съвсем се нажежи. Фрейзър побърза да се намеси.

— Виж, Ливи, наистина, защо не отидеш с Бет да огледаш мястото? — каза го просто за да запълни вакуума, а не защото действително го желаше. Тя го изгледа смразяващо и той припряно продължи, опитвайки се да поправи нещата по някакъв начин. — Ако решиш, че ти допада, можеш да отсъстваш до края на деня, за да имаш време да се настаниш. А ще започнеш работа от утре вместо от днес.

Ливи въздъхна тежко. Сега вече той беше поставил нещата така, че беше невъзможно да откаже, без да излезе, че таи лоши чувства. Затова се изправи, озари Бет с най-блестящата си театрална усмивка и напълно игнорира Фрейзър.

— Само ще се обадя на Гордън — каза на Бет. — Сигурна съм, че той няма да има нищо против. Ще си взема палтото и ще се видим долу на рецепцията. Така става, нали?

Бет кимна. Може би все пак нямаше да е чак толкова лесно, колкото си беше помислила в началото.

— Е, Фрейзър — изрече, когато Ливи излезе от кабинета, — май ще трябва да тръгвам. Надявам се, че нямаш нищо против, задето се намесих така и се опитах да помогна?

Заради начина, по който формулира нещата, на Фрейзър му беше трудно да изрече каквото и да било, което щеше да мине като неблагодарност. Затова само кимна.

— Благодаря ти, Бет. Сигурен съм, че Ливи ще се радва да има свое собствено място за живеене.

Бет кимна.

— В края на краищата — продължи той, опитвайки се в колкото се може по-учтива форма да се изясни по въпроса, — тя вероятно ще остане да живее в Абърдийн за доста дълго време.

Бет си сложи кожените ръкавици и се обърна към вратата.

— Колко чудесно за теб! — отвърна и извъръщайки се през рамо му, се усмихна с най-бляскавата си усмивка.

„Обаче не и ако мога да го осуемя“, каза си, поемайки надолу по стълбите.

## ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Две седмици по-късно Бет Бродън седеше в малкия си личен кабинет в хирургите. Беше си дала петминутна почивка, за да си поеме дъх преди следващия пациент. Жената, която току-що си беше тръгнала, я беше подразнила. Абсолютно мрънкало според Бет, както не се беше посвенила и да ѝ каже, отпращайки я. Бет си имаше политика, напълно лична, която ѝ даваше насоките за действие. Не понасяше мрънкалата: хората, които имаха други проблеми, освен медицинските, просто ѝ губеха времето. Депресия, стрес! Все синоними на мрънкане и хленчене. Що се отнасяше до нея, човек или идваше при доктор Бродън със сериозни медицински оплаквания, или по-добре изобщо да не стъпва в кабинета ѝ. А след последните двадесет минути второто бе наистина за предпочитане.

В тези няколко минути спокойствие си мислеше за Фрейзър, както правеше често в моменти на раздразнение. Мислеше си за всички напразни телефонни обаждания, за количеството безполезни усилия от нейна страна, които не бяха довели до нищо друго, освен до обикновено приятелство, малко разговори, някое и друго питие и ясна и отчетлива граница и дистанция, която непрекъснато бе спазвана. Не обичаше да бъде пренебрегвана: Бет Бродън не беше свикнала нещата да не се развиват точно така, както ги искаше тя самата. И все пак, размишляваше тя с малко по-ведър дух, ѝ оставаше тази вечер.

Бръкна в чантата си и извади малкия си кожен бележник, като го отвори на страницата със списъка за пазаруване. Плъзна очи по него, за да се увери, че не е забравила нищо, добави сметана и накрая със ситен почерк написа в долния ъгъл последното нещо — презервативи. Тази вечер беше твърдо решила да постави приятелството им в по-интимни води и за целта се налагаше да бъде подготвена.

Внимателно затвори ципа на чантата, след като прибра бележника, наведе се напред и натисна бутона на интеркома, за да повика следващия пациент. Момичето от приемната веднага се свърза с нея по телефона.

— Бет, на телефона те чака някой си господин Дерек Дорси. Вече двадесет минути. Всъщност по-скоро секретарката му чака.

— О! — Дорси я търсеше вече за трети път през изтеклата седмица и досега тя беше успявала да избегне обажданията му. Нищо чудно, че нервничеше по въпроса за Фрейзър, та Дорси непрекъснато ѝ даваше зор. — Няма ли начин да го отпратиш? — попита.

— Не, страхувам се, че няма да мога. Каза, че ще чака на линията, докато се освободиш.

— О, Боже — Бет въздъхна тежко. — Добре, Маги, свържи ме. Благодаря ти — изчака Дорси да се обади.

— Здравей, Бет — гласът бе безупречно чаровен, плътен и гладък, с добре окръглена дикция. Бет си спомни какво ѝ причиняваше този глас навремето, пък и сега, стига да се оставеше на влиянието му.

— Здравей, Дерек. Извинявай, но тези дни нямах възможност да се свържа с теб.

— Няма нищо, Бет, не се безпокой. Знаем колко са заети участъковите лекари в днешно време! — тя ясно долови усмивката по тона му. Всичко можеше да долови по гласа му, даже и кога получава ерекция. — Обаждах се, за да проверя дали вече имаш нещо да ми кажеш за Фрейзър Стюарт, нашия местен вестникарски магнат?

Бет се поколеба. Като оставеше настрана неохотата на Фрейзър да бъде въввлечен във връзка, възникваше и проблемът Ливи Дейвис, който, противно на очакванията ѝ, се беше оказал доста мъчен за разрешаване. Вероятно би могла да се справи с Фрейзър, но виж Ливи Дейвис бе нещо съвсем различно. Не беше убедена, че трябва да споделя всичко това с Дерек, затова просто отвърна:

— Работа по въпроса — като се надяваше това да го удовлетвори за момента.

Последва кратка пауза.

— И какво би следвало да означава това, Бет? — попита той най-сетне с леден глас. — Не ме разигравай, не съм в настроение за шегички.

Долови предупредителните нотки в тона му. Въпреки жизнерадостния поздрав в началото това не беше приятелско обаждане и Бет го знаеше.

— Приятели сме — изрече. — Всъщност тази вечер ще вечеряме заедно.

— Чукаш ли се с него?

— Не мисля, че това е...

— Хайде, стига, Бет! — гласът на Дорси изведнъж бе добил неочаквана острота. — Не ми се прави на вода ненапита. Казах ти, че искам пълна информация за действията на Стюарт и ти много добре знаеш какво означава това. Открихме, че някъде от системата изтича информация, и искам да знам колко от тази информация е стигнала до него. Ако тя попадне в неподходящи ръце, може да причини доста неприятности, както ти прекрасно знаеш, нали, Бет?

— А трябва ли? — Бет нямаше да се остави да я въвлекат в това. Тя беше невинна страна, не беше замесена.

— Надявам се — отвърна ѝ Дорси язвително. — Ако забранят този тор, тогава голяма част от медицинските сведения за него ще бъде преразгледана.

— Е, и? Написала съм това, в което съм вярвала.

Дорси се разсмя, но в този смях безпогрешно се долавяше злоба.

— Написала си това, за което съм ти платил, Бет, скъпа, и няма смисъл да твърдиш каквото и да било друго. Водя си счетоводството изключително прецизно и името на доктор Бродън се споменава в графата за консултации на хонорар.

Бет почувства как в гърдите ѝ се надига яростна вълна, но бе достатъчно разумна, за да не я излее върху Дорси. Съзнаваше докъде се простираше властта му и беше изплашена. Всъщност точно така и беше започнало всичко — бе открила, че този страх е източник на еротична възбуда за нея.

— И какво искаш от Фрейзър Стюарт?

— Искам да разбереш какво и колко вече му е известно.

— И как според теб да го постигна?

— О, скъпа Бет — подхвана Дорси саркастично, — наистина ли трябва да ти казвам? Винаги съм те смятал за експерт в тази област.

Бет преглътна гневната забележка.

— Добре. Ще са ми необходими няколко дни.

— Но нека действително са само няколко. Звънни ми в събота у нас.

— Добре — тя понечи да затвори.

— О, и, Бет?

— Да.

— „ИМАКО“ няма да е единственото нещо, което ще потъне, ако всичко това се изплъзне от контрол. Разбираш ме, нали?

Бет си пое дъх, за да отвърне подобаващо, но връзката бе прекъсната.

— Копеле! — просъска и натисна копчето, за да повика следващия пациент. Чак когато отпусна кръстосаните си крака, усети влагата между тях. Копелето все още упражняваше невероятна власт върху нея.

Ливи седеше до Мич Макдоналд на една маса близо до тъмната стаичка на фотографите и пред тях бяха пръснати купчина снимки заедно с първите три макетни страници на притурката „Тук и там“, които покриваха цялото работно пространство. В момента подбираха снимките, които да подходат за статиите на първото издание.

За Ливи последните две седмици бяха минали под знака на трескава и усилна работа. Бяха се оказали много по-трудни, отколкото си бе представяла, и далеч по-забавни, отколкото бе очаквала. Мич ѝ допадала. Той беше забавен, малко луд и напълно отдаден на работата си. Оспорваше всяко взето от нея решение за изданието, предизвикваше я, караше я да мисли и, противно на първоначалните ѝ предположения, това ѝ беше харесало, беше ѝ допаднало да се бори за всеки сантиметър, да се опитва да убеждава не само него, но и останалите членове на екипа, че върши това, което е правилно. Ужасно дълго време бе водила изключително лек живот. Тя беше известна в Лондон и с това идваше и, така да се каже, снизходителното приемане на всяко нейно решение, неохотата да ѝ се противоречи и тя чак сега осъзнаваше, че може би не всякога бе имала право. Освен това бе проумяла и колко повече отплата има в нещата, когато са постигнати след битка — така те придобиваха по-голяма стойност за самата нея.

В „Ангъс Прес“ Ливи не беше телевизионна знаменитост, не беше и дъщеря на телевизионна знаменитост, а просто член на отбора и това чувство действително бе прекрасно, много по-хубаво, отколкото беше мислила, че ще бъде.

— О, не знам защо си губим времето със снимките на тези безмозъчни манекенки — подхвана Мич с отегчен глас, прелиствайки лъскавите модни фотографии, които накрая захвърли отчаяно на

масата. — Да вземем да те облечем теб в това, ще бъде далеч по-интересно.

Ливи се усмихна. Мич си беше такъв. Обичаше да флиртува непрекъснато — това придаваше по-вълнуващ вид на дните му.

— А защо не облечем теб в някои от тези? — отвърна му Ливи, като му подаде еротичната снимка на една манекенка в черен дантелен корсет, чорапи и жартиери. — Ето това вече действително ще е интересно!

Двамата избухнаха в смях и Мич я ощипа.

— Ау! — тя не му остана дължна и помежду им се разрази обичайният шеговит двубой на пощипване и гъделичкане, от който се закикотиха неистово и разпиляха всички снимки.

— Ах ти, гадина такава! — изквича Ливи и рязко плъзна стола си назад, за да избегне устремилите се към нея пръсти като клещи. — Ха-ха! Не успя! — извика и скочи на крака, надавайки още един писък, когато той се стрелна повторно към нея. В резултат на това буквално връхлетя върху човека зад гърба си. — Ох! Божичко! Извинявай! — извъртя се рязко, готова да се извини повторно, и се оказа лице в лице с Фрейзър.

— О! Фрейзър! — изчерви се, допря длан до пламналите си страни и се опита да се усмихне. — Хъм, извинявай, надявам се... ъ-ъ...

Почувства се като пълен идиот. Мич беше престанал да се смее и се бе заел да събира пръснатите по земята фотографии, като се преструваше на невидим.

— Извинявай — измърмори Ливи отново и втренчи поглед в пода. Фрейзър почувства изблик на неистова ревност, но в следващия момент се постара да запази самообладание и се въздържа от напирещата на устата му саркастична забележка по адрес на Мич.

— Мислех да хвърля един поглед на това, което сте свършили тази седмица — изрече сковано. — Гордън, изглежда, е много доволен.

Ливи кимна и отново вдигна очи.

— Да, мисля, че наистина е доволен — посегна към макетните страници и бележките си, като ги подреди така, че да се виждат добре. Жестовете ѝ бяха сковани и припрени. Беше се държала съвсем студено с него от момента, в който бе започнала работа тук, доволна, че го вижда много рядко, но все пак озадачена от факта, че за разлика

от останалите мъже, които познаваше, той продължаваше да нахлува в мислите ѝ даже когато не го беше зървала дни наред. Фрейзър се вгледа внимателно в работата ѝ и закима одобрително, когато тя му разясняваше идеите си.

— Кога ще сте готови да го изпратите на рекламодателите ни? — веднага бе съзрял потенциала в това издание — всяка статия бе организирана така, че да отвори път за рекламиране в същата област, освен това бе оставено и място отстрани, което да използват като каре. Рубриката за модно бельо вече беше привлякла двама крупни представители на този бизнес, както бе научил от Гордън, а при цена от три хиляди и петстотин за четвърт страница Фрейзър естествено не би могъл да има нищо против.

— До края на седмицата, надявам се — отвърна Ливи. Фрейзър се усмихна. — Няма да е в съвсем завършен вид, разбира се — продължи тя, окуражена от усмивката, — само един лъскав макет, но все пак ще им даде представа за това, което смятаме да пуснем на пазара, а ще я допълним по-късно, преди самото отпечатване.

— Добре — той вдигна поглед от работата ѝ и го прикова в очите ѝ.

Изглежда уморен, помисли си Ливи, като ненадейно изпита желание да докосне лицето му. Беше импулс, нещо като физически инстинкт и тя умишлено стисна ръцете си една в друга, за да се възпре, поразена от силата на подтика. Останаха загледани един в друг за момент, след което Фрейзър отмести поглед, когато Керъл го извика през залата.

— Чакат ме на телефона — изрече той, без да помръдне. „Тя се разбира чудесно с Мич, тъжно добави наум, всички го забелязват.“

— Да — отвърна му тя. „Не трепвай, заповяда си мислено, дръж се естествено.“

Двамата продължиха да се гледат.

Мич се изкашля звучно и Фрейзър и Ливи се обърнаха.

— Ами-и хъм... да-а... — Фрейзър хвърли поглед към Мич, след което пак за миг се взря в Ливи. Долавяше чувствата на Мич, само глупак не би ги усетил. — С нетърпение очаквам да видя завършеното нещо — добави сковано и се отдалечи, за да отговори на обаждането.

Ливи се обърна отново към Мич и коленичи, за да събере останалите снимки. Имаше нужда от малко време, за да възвърне



душевното си равновесие. От гняв е, каза си, все още му беше ядосана и това ѝ оказваше влияние. Подаде купчината на Мич и попита:

— И къде се губеше шефът през последните няколко дни? Почти не го виждах в редакцията — вдигна очи към лицето му, очаквайки да срещне изпитателния му взор, но инцидентът явно напълно бе изхвъркнал от главата му.

— Не знам със сигурност — отвърна ѝ Мич. — Обаче Анди Робъртс се изпусна миналата седмица, че пак става дума за „ИМАКО“.

— „ИМАКО“? — това име бе прекалено познато за Ливи и дори само от споменаването му ѝ се зави свят. Умишлено впи очи в пода, за да не може Мич да види израза на лицето ѝ. „ИМАКО“, Хю, Бразилия, цялата афера с наркотиците и съдът се върнаха само в един миг в съзнанието ѝ и я сковаха с толкова силен страх, че ръцете ѝ затрепераха. Стисна длани в юмруци и се постара да изтика картината обратно на мястото ѝ, там, където я беше държала заключена през последните две седмици, отчаяно желаеща да не мисли за тези неща, да ги държи настрана от себе си, докато не бъде подготвена да се изправи лице в лице с тях. — Какво общо има Фрейзър с „ИМАКО“? — попита припряно, като в гласа ѝ ясно се долавяше паника. — И какво искаш да кажеш с това „пак“? И преди ли се е занимавал с „ИМАКО“?

— Охо! — Мич вдигна ръце. — Предавам се! Всичко ще си кажа!

Ливи се усмихна.

— Извинявай.

Мич ѝ помогна да се изправи и двамата отново заеха предишните си места около масата.

— Добре, това, което знам, откакто работя във вестника — подхвана Мич, — е, че за Фрейзър това е нещо като хоби, не знам дали това е най-подходящата дума, но може и така да се каже. В града той има репутация на човек, който помага на хората в искове им срещу „ИМАКО“ за по-незначителни неща, като неправомерно отстраняване от работа, искове за обезщетение при трудови злополуки и така нататък, нали разбираш. Но очевидно извършва и доста сериозни правни консултации за тези, които не разполагат с достатъчно средства, за да си наемат професионален адвокат. Дава и пари за покриването на разходите им по адвокати. А когато случаите са по-

незначителни, сам се занимава със защитата им. Разбрах, че в Оксфорд е завършил право. И то е бил доста добър, направо блестящ... Искал да стане адвокат, така ми каза Керъл, обаче се върнал тук, за да поеме вестника след смъртта на баща си. Гордън Файф движел нещата по време на следването му с уговорката, че той ще се върне, когато завърши.

— О-о — Ливи моментално попи цялата информация. Част от нея ѝ беше известна, знаеше, че му се е наложило да се откаже от правото още от Оксфорд. Обаче не знаеше нищо за това „хоби“, както Мич го беше нарекъл, и доста се развълнува от наученото. Започваше да ѝ се струва, че всъщност изобщо не познава човека, когото бе смятала, че познава интимно на два пъти в живота си. Тази мисъл я въодушеви и ужаси едновременно. За миг се зае с разместването на снимките по масата, защото не ѝ се искаше да разкрива колко заинтригувана бе в действителност, и накрая попита:

— А защо именно „ИМАКО“?

Мич сложи длан върху ръцете ѝ и спря припряното им движение.

— А защо е този интерес? — отвърна на въпроса с въпрос.

Ливи повдигна рамене.

— Любопитство.

— То убило котката.<sup>[1]</sup>

Ливи се приведе към Мич и прошепна в ухото му:

— Но аз не съм котка — след което изведнъж избухна в толкова оглушителен смях, че той отскочи сепнато назад и притисна с длани ушите си.

— Господи, Ливи!

— Аз съм лъв — добави тя и отново се разсмя.

— Много смешно, няма що! — Мич беше особено чувствителен в областта около ушите — те попадаха в първата десетка на най-силните му ерогенни зони. Изгледа я яростно и тя спря да се кикоти.

— Извинявай.

— Извинението се приема — напълно беше изгубил чувството си за хумор, но след миг все пак се усмихна накриво. — Нямам представа защо е „ИМАКО“, а не „Елф Ойл“ например или някоя друга компания, но мисля, че е нещо, свързано с вестника отпреди много години, с вестника и с бащата на Фрейзър — той сви рамене. — Сега доволна ли си?

— Да, благодаря ти много — Ливи се наведе напред и го целуна по ухото, онова, в което преди малко бе извикала. — А ти?

— Да, много ти благодаря — той се усмихна.

— А сега снимките — изрече ведро Ливи, като не желаше да губят повече време в приказки. — Нека подберем петте най-добри.

— Дадено — той вдигна първата. — И все пак си мисля, че ако сложим теб...

Тя го тупна с една от папките по главата, за да замълчи, след което двамата най-сетне сериозно се заеха със задачата.

Същата вечер Мич си тръгна от редакцията около седем. След като в продължение на цели тридесет минути напразно се бе опитвал да придума Ливи да вечеря с него, най-накрая се беше отказал от идеята и бе тръгнал към дома си сам. Тя бе настояла да остане, за да редактира една малка статия, която Джена ѝ беше дала късно следобед, и въпреки че закачливият маниер на Мич я изкушаваше, беше решила да не приема поканата, защото беше започнало да ѝ се струва, че във флиртуването му може да се крие и нещо повече. Мич беше привлекателен мъж, пет години по-млад от нея, висок, слаб с късо подстригана руса коса, която на вид винаги се нуждаеше от гребен, коса, в която наистина лесно можеше да си представи как прокарва пръсти. Обаче в момента не можеше да си усложнява живота с любовни връзки, определено не и с фотографа си.

Вдигайки глава, когато Керъл ѝ викна за довиждане, Ливи махна с ръка и забеляза, че редакцията най-сетне беше опустяла. Явно е била така погълната от работата си, че не беше обърнала внимание на стихващата глъчка след тръгването на хората. Освен това видя, че лампите в кабинета на Фрейзър светеха и подчинявайки се на моментен порив, стана, протегна се уморено, прекоси залата и застана на прага на стаята му, загледана в празното бюро. Облегна се на рамката на вратата и се сети за това, което Мич ѝ беше казал по-рано същия ден, за онзи Фрейзър, който тя не бе имала представа, че съществува, и се запита колко ли други неща още бе приела по същия начин за даденост. Върна се назад в спомените си към пристигането си в Абърдийн, към срещата с Бет и си спомни с болезнена тръпка на желание за онези няколко дни в Девън. Всичко беше толкова

объркващо. Може би го беше преценила погрешно? Не знаеше, действително не знаеше.

— Ливи?

Тя сепнато се извърна, рязко изтръгната от размислите си.

— О, Фрейзър!

Той ѝ се усмихна.

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак! — беше само по риза, държеше чашка с кафе в ръка и чакаше да му направи път, за да влезе в кабинета си. — Може ли? — показа ѝ с жест, че иска да мине и тя припряно се отмести смутена.

— Искаш ли нещо за пиене? Да ти донеса кафе?

— Не. Хъм, благодаря.

Той седна зад бюрото си и вдигна поглед към нея. Не можеше да се начуди как така всеки път, щом я погледнеше, се чувстваше така, сякаш я виждаше за първи път, и винаги умишлено си налагаше да отлепя очите си от лицето ѝ. Сведе лице към книгата пред себе си.

— Всъщност, аз, хъм, питах се дали не би искал... хъм... — Ливи изведнъж млъкна и си каза: „Божичко! Какви ги плещя?“

— Дали не бих искал? — той отново се усмихна и ситната мрежа от бръчки около очите му стана по-отчетлива. Затропа нервно с писалката си по бюрото.

— Дали не би искал да дойдеш у нас да пийнем по нещо? — изстреля Ливи на един дъх. — Сега... хъм, ако нямаш нищо против...

Фрейзър трябваше да положи неимоверни усилия, за да не скочи начаса, да грабне палтото си и веднага да изхвърчи от офиса, преди тя още да е променила решението си. Но се престори, че се замисля, за да не изглежда твърде нетърпелив, и в следващия миг се сети, че вече бе поел ангажимент за тази вечер. По дяволите, каза си, Бет! И изведнъж му се прииска да строши на две химикала, с които потропваше.

— Много бих искал, Ливи, наистина — изрече, — но не мога — Бет щеше да идва у тях, за да му готви нещо за вечеря. Тази идея ѝ беше хрумнала преди няколко дни и тя веднага го беше хванала на тясно. Тогава не бе имал възможност да ѝ откаже, а сега бе немислимо да се измъкне. Освен това не можеше да го каже и на Ливи, тя и без това вече си беше създала погрешно впечатление за него и Бет, а на него не му стигаше смелост да я разубеди, като ѝ обясни чувствата си.

— Съжалявам — добави, — наистина. Може би някой друг път?

Ливи сви рамене. Изглеждаше така, сякаш действително съжаляваше, пък и отказът ѝ беше донесъл облекчение в известна степен.

— Да, някой друг път — Ливи се накани да тръгва към своето бюро. — До утре в такъв случай. И не се преуморявай.

Фрейзър гузно се сви — самият той щеше да я последва след няколко минути.

— Няма — отвърна ѝ. — Лека нощ, Ливи.

Тя се усмихна.

— Лека нощ.

И изгубила всякакво желание да продължава с работата си, Ливи отиде до мястото си, взе си чантата и палтото и мълчаливо напусна редакцията.

Таванското жилище на Ливи беше истински рай на удобствата след дългия работен ден в редакцията и тя влезе в топлата къща и тръгна нагоре по стълбите към четирите стаи, които обитаваше на последния етаж, като си мислеше за продължителна вана, чаша вино и удобния, поизтърган диван на госпожа П. Къщата, в която се беше настанила, беше подобаващо стара, с древни кресла натъпкани с конски косми и покрити с карирани одеяла, блажено уютни, с високо старинно легло с месингови табли, кранове, на които им трябваше цяла вечност, за да напълнят огромната вана от времето на кралица Виктория с гореща вода, и малка съвременна кухня, обзаведена и обновена от зетя на госпожа П. преди няколко месеца. Разполагаше с всичко, което ѝ беше необходимо. Не беше елегантно или изтънчено обзаведено жилище, но беше топло, уютно и си беше нейно.

Изкачи се до последната стълба, три етажа по-горе, и спря, за да си поеме дъх, като зарови в чантата си за ключа. Откри го, пъхна го в ключалката и чу как вратата на приземния етаж се отвори, след което изшумоляха провлачените стъпки на госпожа П. Въздъхна, мислейки си, че само това ѝ липсваше, но не ѝ даде сърце да пренебрегне старата дама, затова се надвеси през перилата и извика:

— Добър вечер, госпожо П.! Как сте?

— О, добре съм, Ливи, скъпа! — дребничката, увита във вълнен шал фигурка на старата дама застана в леденото преддверие долу и се

взря в нея през дебелите половин сантиметър стъкла на очилата в телени рамки. — Дойдох да ти кажа, че хората от пощата минаха днес. Включиха ти телефона!

— О, чудесно! — Ливи озари с усмивката си госпожата долу. — Прекрасна новина! Благодаря, че сте ги пуснали.

— О, няма за какво, миличка — госпожа П. се наведе, за да вдигне котката Тили, която се отъркваше в краката ѝ. — Е, оставям те да си починеш — тя не помръдна от мястото си и зачака Ливи да я покани да се качи за чаша чай.

— Не искате ли да се качите? — извика Ливи, запозната с този ритуал, но все още напълно озадачена от него.

— О, много ти благодаря, миличка, но не мога. Имам работа за вършене.

След тези думи тя пак зашумоля с чехлите си по пода и се оттегли в дневната си, затваряйки плътно вратата след себе си. Ливи се усмихна и си помисли, както всяка вечер, колко странна особа беше тази госпожа П., след което най-сетне отключи вратата на жилището си и си влезе вътре.

Първото нещо, което направи, когато се прибра, бе да отиде до новия си телефон, да вдигне слушалката и да се вслуша в сигнала му. Усмихна се, върна слушалката на мястото ѝ и отиде да си вземе бележника с телефонни номера. Трябваше да се обади на някого само за да го провери. Седна на дивана, взе апарата и го сложи в скута си, опъвайки жицата му. Отвори тефтерчето на името на Мич. Та това е нелепо, каза си весело, да се радваш толкова на някакъв си телефон! Плъзна поглед из стаята, докато набираше, и изведнъж пред очите ѝ изникна представата за старото ѝ жилище на „Кадоган Скуеър“. Чакайки Мич да вдигне, проумя, че въпреки цялата любов и старание, които бе вложила в него навремето, то никак не ѝ липсваше.

— На драго сърце ти го давам, бабо — изрече на глас, — неблагодарна, дърта мърморана!

— Ало? Кой се обажда?

Ливи сепнато запуши устата си с длан.

— Опа! Извинявай, Мич. Аз съм, Ливи. Говорех на себе си.

Мич, вбесен от факта, че обаждането го беше измъкнало от ваната, почувства как гневът му моментално се уталожил.

— Един момент, Ливи — каза. — Ще прехвърля разговора на безжичния — затвори телефона в спалнята си, изтича гол и мокър до кухнята, сграбчи слушалката от кухнята и се върна на бегом в банята. Потопи се в горещата вода, включи апарата и каза:

— Уха! Така е далеч по-добре.

— Как?

— Във ваната съм.

— Мич! Ах, ти, извратен тип такъв! — подкачи го Ливи. — Не си гол, надявам се.

— Разбира се, че не съм гол, Ливи. Лежа си тук в най-официалния си костюм!

Тя се разсмя.

— Инсталираха ми телефон — изрече. — Ти си първият, на когото се обаждам.

— Без майтап? Ливи, трогнат съм.

— Е, всъщност първият от тези, на които звънях, който си беше вкъщи.

— Ето на! Знаех си! — на Мич му допаднаше и бързината на ума й. Да лежи във вана с топла вода, близо до пълната възбуда и да разговаря по телефона с Ливи Дейвис, бе едва ли не представата му за рая небесен. Но картината щеше да придобие реален смисъл, ако тя беше с него във ваната. — Ливи, новите телефони често създават трудности, нали знаеш? Да намина ли, за да ти покажа как се борави с апарата? Може би да ти помогна да разчетеш упътването?

— А ще се облечеш ли преди това?

— Ако настояваш.

Тя отново се разсмя.

— Много мило от твоя страна, Мич — отвърна. — Наистина оценявам предложението ти, обаче сега трябва да се обадя на майка си, а после ще изпия чаша вино, ще си взема вана и се мушкам в леглото.

— Самичка?

— Да, сама.

По линията се чу тежката му въздишка.

— Ти си от най-трудните обекти, Ливи Дейвис.

— Е, все някой трябва и да ти се опъне — тя се усмихна, като чу звука от пускането на крановете. — Ще те оставя насаме с възделенията ти в такъв случай. До утре, Мич.

— О, Ливи, не затваряй!

Обаче беше твърде късно. Тя беше затворила, преди да успее да я попита за номера ѝ.

— По дяволите! — измърмори Мич, като завъртя крана с пръстите на краката си и отново се потопи във водата. И все пак представата за нея съвсем сама в дома ѝ беше възобновила енергийните му запаси и той реши, насапунисвайки се обилно, да довърши банята си, да купи бутилка шампанско и да се устреми към тях, за да отпразнуват заедно инсталирането на телефона ѝ. Определено щеше да е трудно да се устои на един изкъпан, приятно ухаещ Мич Макдоналд, помисли си той, особено ако бъде и с бутилка „Въов Клико“ в ръка.

Ливи остави слушалката след разговора с Мич и веднага я вдигна повторно, за да набере номера на майка си. Беше се обаждала на Мойра няколко пъти през последните две седмици, но винаги под пара и от службата. Ако трябваше да бъде честна пред самата себе си, липсата на време бе удобно извинение за кратките разговори, когато все още не беше напълно готова да побъбри откровено с нея. Обаче сега, кой знае защо, вече се чувстваше готова. Искаше да чуе гласа на майка си и за първи път през живота си желаше да се допита до нея за съвет.

Не ѝ се наложи да чака дълго, за да чуе как слушалката се вдигна и в мембраната прозвуча плътното „Ало?“ на Мойра на фона на шума от машината за миене на чинии в кухнята.

— Здравсти, мамо — изрече Ливи. — Аз съм.

— Ливи! Скъпа! Как си? — Мойра звучеше радостно, но в следващия момент гласът ѝ изведнъж се промени. — Да не би все още да си в редакцията? Минава осем! — тя непрестанно се тревожеше да не би дъщеря ѝ да се претоварва с работа.

Ливи се разсмя.

— Не, не, обаждам се от вкъщи, току-що ми свързаха телефона.

— О, чудесно. Сега поне ще можем да те откриваме по някакъв начин. Дай да го запиша още сега, иначе ще се заприказваме и ще забравя — Мойра хвана химикала в ръка. — А, между другото Питър се премести на ново място и сега има малко повече време да се занимае с твоите неща. Той е...



— Имаш ли химикал под ръка, мамо? — прекъсна я Ливи припряно.

Мойра мълчаливо въздъхна от другия край. Искаше да каже на дъщеря си за това как върви делото ѝ, за новата информация, която бе събрал Питър, както и за усилията, които полага за нея. Неотложно трябваше да го обсъдят, но всеки път щом тя споменеше името на Питър, Ливи начаса се затваряше в себе си. Реши да отмени този факт за пореден път, Ливи очевидно не бе готова да се изправи лице в лице с тези неща, поне още не и тя реши да не я насилва за момента.

— Да, готова съм да записвам. Казвай.

Ливи издиктува номера, който телефонната компания беше оставила, записан на картонче до апарата, и Мойра го записа набързо в тефтера.

— Добре — подхвана след това, — а сега ми кажи как си и как вървят нещата в империята на Фрейзър Стюарт.

Ливи се разсмя.

— Ами, аз съм добре — отвърна, — работя толкова трескаво над проекта си за притурката, че буквално не ми остава време да мисля. А що се отнася до империята на Фрейзър, е... ами-и... — Ливи замълча, чудејки се какво да каже.

— Ами какво? — меко настоя Мойра. Усети, че на Ливи ѝ се иска да поговорят за това, и се зарадва. — Как е той? Виждате ли се често?

— Не — отвърна Ливи. — Изобщо не се виждаме — след което си пое дълбоко дъх и реши да излее душата си. — Всъщност, мамо, направо не знам какво да мисля... — и сподели с майка си цялата история, така както не беше правила от годините, когато бе малко момиче.

Бет сгъна на четири кърпата, която Фрейзър използваше вместо ръкохватка, и я постави встрани от печката, където печеше ястието. Посегна към бутилката вино. Лу стъпките на Фрейзър надолу по стълбите, затова наля две чаши и отиде с тях в преддверието.

— Заповядай — подаде му едната. — Ще седнем ли?

— Да, разбира се — той я последва в дневната и двамата се настаниха на дивана. Бет се вгледа в него, докато той отместваше куп стари вестници от табуретката, за да си качи краката върху нея.

Беше се качил горе, за да си вземе душ — добър знак, каза си тя, след което приготви такова ястие, което можеше да си къкри във фурната часове наред, без да му стане нищо. От личен опит знаеше, че когато един мъж се нахрани, той почти не става за нещо друго. Сексът преди вечеря винаги бе за предпочитане. Тя се отпусна назад на дивана, отпи от виното и зачака Фрейзър да я погледне.

Бет беше положила изключителни грижи за външния си вид тази вечер. Беше си сложила стегнат черен сутиен от дантела, който повдигаше още повече и без това добре закръглените ѝ гърди, така че я правеше едва ли не момиче на месеца за „Плейбой“, както и съответните дантелени жартieri и черните чорапи-убиец с дантелен ръб. Не че Фрейзър можеше да види това, поне засега. Отгоре си беше облякла черна кашмирена жилетка, разкопчана, за да се види подобаваща част от деколтето, класическа вълнена черна пола до коляното и черни обувки на висок ток.

— Тази вечер изглеждаш различно — отбеляза Фрейзър, след като най-сетне се обърна към нея. — Не мога да определя точно защо и с какво, но наистина различно!

Тя ведро се засмя.

— Вероятно защото за пръв път ме виждаш без обичайната „униформа“ на доктор Бродън — отвърна му. — Надявам се това да не те шокира! — тя се наведе, за да остави чашата си с вино на пода, и Фрейзър зърна част от черната дантела на сутиена под жилетката.

— Не, напротив — отвърна и светкавично отмести очи, усещайки зачатъците на възбуда.

Бет моментално забеляза този факт и се приближи към него.

— Фрейзър — измърка с приглушен глас, — мислиш ли, че съм привлекателна?

Той кимна, като отпи голяма глътка от виното.

— Ти си много привлекателна жена, Бет.

— Наистина ли?

Тя посегна към неговата чаша, взе я от ръцете му и я постави на пода до своята.

— Ами, знаеш ли, никога не бих се досетила, че го мислиш, ако не го беше казал.

Фрейзър осъзна, че близостта ѝ действително го вълнуваше, но възбудата не беше от неустоимите. Не можеше да сбърка посланията,

които изпращаше тялото ѝ към него, но всъщност не беше съвсем сигурен какво да прави с тях.

Бет плъзна пръст нагоре по ръката към лицето му. Докосна устните му.

— Фрейзър, според мен двамата с теб вече се познаваме достатъчно добре — подхвана. — Ти как мислиш?

— Достатъчно добре за какво? — вече определено започваше да се чувства напрегнат, като заклещен в капан.

— За това — прошепна тя и се наведе към лицето му, впи устни в неговите, след което плъзна длан в скута му и леко го притисна с пръсти. В изненадата си Фрейзър рязко свали крака си от табуретката и събори двете чаши с вино, заливайки крака на Бет с течността.

— Господи! — той отскочи назад, наведе се, за да вдигне чашите и докосна крака на Бет, за да провери колко я беше намокрил.

— Ммм — тя раздвижи крака си под ръката му. — Много приятно. Защо не провериш дали не е мокро и по-нагоре?

Ръката на Фрейзър замръзна.

— Да, хъм... — той се изправи. — Ще ида да сипя още вино и за двамата — добави припряно.

Бет направи физиономия и се отпусна назад на дивана.

— Налага ли се? — изрече с изтънял глас като на нацупено дете.

— Няма да се бавя — измърмори Фрейзър. Господи, имаше нужда от малко въздух! — Обещавам — добави бързо и сковано тръгна през стаята.

— Гледай да е така — закачливо изрече тя и разкопча още едно копче на жилетката си. — Нали не бихме искали да пропилеем това напразно.

— Кое?

Бет се усмихна с очи, приковани в издутите му отпред панталони, и той сведе поглед натам. По дяволите! Това нямаше нищо общо с чувствата му, просто ставаше, независимо дали го искаше или не. А определено не го желаше сега, точно тази вечер. Излезе от стаята, държейки в потните си ръце двете чаши, и се спаси в кухнята, като изпита някаква странна смесица от облекчение, и неистово желание да се изхили истерично.

Бет се заслуша в тишината на голямата стара къща за миг, после стана, изгаси лампата и се взря в отражението си в огледалото над

камината. Господи, налагаше се да окуражава Фрейзър непрекъснато, беше все едно да се опитваш да накараш камък да пусне вода! Разкопча още едно копче на жилетката си, откри още по-голяма панорама към гърдите си и в следващия миг си каза: „О, по дяволите, какво толкова, защо не го направя съвсем очевидно!?“ Свали жилетката през глава и разкопча сутиена. От опит знаеше, че видът на номер 80-D сработваше безотказно. Разкопча ципа на полата и я смъкна надолу, след което стегна корема си и го глътна малко навътре. Върна се на мястото си на дивана, зае полулегнало положение, изкусно кръстоса крака и с щръкнали, розови зърна зачака появата на Фрейзър. Ето на това вече той няма да може да устои, помисли си с непоклатима увереност.

Ливи наведе надолу чадъра си, докато изкачваше стъпалата пред входната врата на Фрейзър, застана на осветената веранда и прокара пръсти през мократа си коса, надявайки се, обзета от ненадеен пристъп на нервност, майка ѝ да се окаже права. След като бе приключила разговора с Мойра, изобщо не се беше замислила. Просто бе грабнала палтото и чадъра си, беше пъкнала ключовете в чантата и бе изхвърчала от жилището, окуражена от думите на майка си, като си мислеше, че поне можеше да се опита да възстанови приятелството между нея и Фрейзър, пък после да види дали ще се получи и нещо повече.

— Съвсем ясно си спомням израза на лицето му — беше ѝ казала Мойра — и според мен ти грешиш. Моля те, Ливи, постарай се да се помирите, не се оставяй на гнева и болката, не е здравословно.

И така, без да си направи труда да позвъни предварително по телефона, Ливи бе хукнала в нощта, уведомявайки пътьом госпожа П., че няма да се бави, и бе забързала към дома на Фрейзър. Слава Богу, поне си е вкъщи, каза си, най-сетне събрала смелост да почука. В кухнята светеше.

Фрейзър излезе от кухнята, понесъл две пълни чаши с вино, като си мислеше, че ще трябва да се изяснят с Бет, преди нещата да излязат от контрол и някой да се почувства засегнат. Не че не я намираше за привлекателна или секси, тя определено беше доказала тези си качества, просто желаше някой друг и докато не изгубеше всякаква

надежда за успех там, нямаше да се заинтригува от друго. Чувствайки се повече или по-малко като господар на положението, защото вече бе измислил какво да каже, той се запъти към дневната и изведнъж забеляза тъмния силует на входната врата.

Остави чашите на масичката в преддверието, пристъпи към вратата и се взря през шарките на стъклото, опитвайки се да види човека отвън. Позна Ливи, мокра до кости, която му махна с ръка, и стомахът му се преобърна. Забравяйки всичко друго при вида ѝ, отвори със замах вратата и възкликна:

— Ливи! Какво правиш тук? — ухили се до уши, истински зарадван от появата ѝ, и припряно я дръпна навътре в топлото преддверие. Чак тогава се сети за Бет.

На Бет ѝ беше леко студено, както лежеше полугола и сама на дивана, затова реши да отиде да потърси Фрейзър. Той доста се беше забавил в кухнята, но тя нямаше нищо против да го изненада там. Сексът на необичайни места също ѝ допаднаше, всъщност едно от най-силните ѝ преживявания в този смисъл бе, когато Дерек я бе изненадал в гръб пред мивката минути преди да се появят гостите ѝ за вечеря. Прокара пръсти през косата си, за да бухне, погледна се в огледалото, мислейки си колко зловещи бяха тези стари къщи, в които човек не можеше да чуе какво става в другата стая, и бавно отвори тежката дъбова врата към преддверието.

— Фрейзър — извика, — къде...

И Фрейзър и Ливи се извърнаха едновременно, но той бе този, който нададе най-силното възкликание на смайване.

— Господи! — Фрейзър отскочи назад и безпомощно се взря в бюста номер 80-D, а Ливи извика, зашлеви го през лицето, врътна се панически и хукна надолу по стълбите към улицата. Фрейзър се устреми след нея.

— Ливи! Моля те, почакай! Ливи, върни се — завика след отдалечаващия се крехък и висок силует, който стремглаво се носеше в проливния дъжд, съзнавайки, че няма надежда да я настигне.

— О, върви по дяволите, Ливи Дейвис! — изкрещя за последно в празната уличка, след което се обърна към къщата и за втори път тази вечер се сети за Бет.

Ливи измина тичешком целия път от „Рубислоу Теръс“ до „Холбъри Роуд“ и своята къща, със стичащи се по лицето ѝ сълзи на гняв и объркване, и пристигна, останала без дъх, с пламнали страни и съвършено подгизнала от дъжда. Отвори входната врата, едва не се строполи вътре, затръшна я и се облегна на стената, като се разрида, без да се сдържа и без да я е грижа дали госпожа П. ще я чуе. Секунди по-късно вратата към жилището на старата дама се отвори и Мич разтревожено нахлу в коридора.

— Господи! Ливи! Какво, за Бога, се е случило? — той я хвана с две ръце и я притисна към себе си. — Шшшш, успокой се. Моля те, престани да плачеш. Шшшшш — Мич се обърна към госпожа П. над рамото си и двамата си размениха озадачени, безпомощни погледи, но той продължи да прегръща Ливи, докато тя най-после се поуспокои след няколко минути. Потупваше я по главата, без да е наясно какво точно да направи, и ѝ нашепваше успокоителни според представите му думи.

Изведнъж Ливи се отдръпна от него.

— О, замълчи, моля те! — в следващия момент се разсмя. — Явно гледаш много стари филми! — той се взря в нея за момент, след което също избухна в смях.

— Съжалявам — отвърна ѝ, — но просто не съм свикнал жени да плачат на рамото ми.

— И слава Богу — отбеляза Ливи, бършейки лице в ръкава си, — иначе нямаше да ме развеселиш така успешно! — тя стисна ръката му. — Благодаря ти.

Той повдигна рамене.

— А какво всъщност търсиш тук? — Ливи хвърли поглед към госпожа П., която наблюдаваше сцената с неприкрит интерес.

— Мислех, че поводът с телефона си заслужава да се отбележи, но ти беше излязла и госпожа П. ме покани на чай, докато се върнеш. Тя ми каза, че няма да се бавиш.

Ливи шеговито вдигна очи към тавана, познавайки отлично чара и способностите му да убеждава, и Мич се ухили.

— Нали нямате нищо против да си взема бутилката от хладилника, госпожо?

— О, не, разбира се. Толкова се радвам, че изчакахте, видяхте ли, казах ви, че няма да се забави.

Тя задържа вратата отворена пред него и той изчезна в жилището ѝ, като се върна след малко с бутилката шампанско в ръка.

— Уха, страхотно — възкликна Ливи, — точно от това имах нужда — „майната му на Фрейзър Стюарт, каза си мислено, това беше последният му шанс!“ — Хайде да се качваме горе и да я отворим, преди да се е стоплила.

Мич я последва към стълбището.

— Вие ще се качите ли горе с нас, госпожо П.? — попита я Ливи.

— Не, благодаря за поканата, миличка, но ще ви оставя двамата насаме — и за огромна изненада на Мич, старата дама му намигна, преди да е успял да последва Ливи нагоре по стълбите.

Като влязоха в жилището, Ливи включи газовата камина и потрепери, осъзнавайки чак сега, че беше премръзнала.

— Трябва да се измъкна от тези дрехи — каза на Мич, докато той отваряше шампанското. — Мокра съм до кости.

Той се обърна и я погледна. Даже и вир-вода Ливи Дейвис пак беше изключително секси, помисли си. Взря се в нея за миг, след което тя припряно се отмести, за да избегне погледа му.

— Чашите са в шкафа над мивката — извика през рамо, влизайки в спалнята.

— Да ти донеса ли твоята? — тапата изхвъркна и заглуши отговора ѝ, а Мич сипа шампанското в две тумбести чаши за уиски. Реши все пак да ѝ занесе нейната, затова взе и двете в ръце и тръгна към спалнята. На прага се закова на място.

Ливи беше съблякла мокрите дрехи и стоеше само по бельо, облечена в бяло, памучно боди, изрязано високо около бедрата и с дантела на бюста. То прилепваше, леко навлажнено от дъжда, към тялото ѝ и когато тя се наведе, за да извади сухи дрехи от долното чекмедже на скрина, без да забелязва присъствието на Мич, памучната материя се вдигна още по-нагоре и разкри заоблените ѝ форми. Мич моментално се възбуди, остави чашите на масичката до вратата и неспособен да се спре, пристъпи към нея.

— Ливи — нежно докосна с ръка бедрата ѝ и тя потрепна. Плъзна длани надолу по дължината им и се наведе, за да я целуне отзад по шията. Тя се изправи, но не се обърна. Той вдигна ръце нагоре към гърдите ѝ, пръстите му погалиха зърната им и тя въздъхна тихо, почти беззвучно. Мич нежно ухапа ухото ѝ.

„Не знам защо го правя, помисли си Ливи, а и всъщност не ме е грижа.“ Усещането бе приятно, ласкаво и леко възбуждащо. Отпусна рамене и посегна назад, за да погали Мич. Испита задоволство; като го чу да простенва при допира ѝ.

Изведнъж по вратата се чу оглушително думкане и двамата подскочиха стреснато.

— Ливи! — чукането се засили още повече. — Ливи, знам, че си вътре! — извика Фрейзър. — Отвори, за Бога! Трябва да поговоря с теб.

Входната врата на къщата бе отворена и той бе изтичал направо на горния етаж, без да спира нито за миг. Сега гръдният му кош се повдигаше трескаво, докато се опитваше да възстанови нормалното си дишане.

— Ливи! Моля те, изобщо не беше това, което си мислиш! Моля те, просто отвори вратата и ме изслушай!

До този момент Ливи и Мич бяха стояли, без да помръднат, но от виковете на Фрейзър гневът ѝ отново се надигна и тя се отскубна от Мич и се устреми към вратата, както беше по белъо.

— Махай се! — извика през дървената преграда. — Не ме интересува какво е било. Просто се върни при Бет и ме остави на мира — пак почувства как очите ѝ се насълзяват и това я вбеси още повече. — Махай се — изкрещя, — махай се, за Бога!

Обаче този път Фрейзър беше решил да упорства докрай.

— Не! — извика и той в отговор. — Няма да си тръгна, докато не ме изслушаш.

Ливи ненадейно отвори вратата със замах и застана пред него полугола с пламнало от гняв лице.

— Нямам никакво намерение да те слушам, Фрейзър — изкрещя срещу него. — Самата аз в момента съм започнала нещо! — тя се взря в него с яростно святкащи очи. — А сега се махай!

Фрейзър поклати глава невярващо.

— Не ти вярвам — изрече по-спокойно.

— О? Така ли? — тя разтвори вратата по-широко и му посочи бутилката шампанско и якето на Мич, американско бейзболно яке, модел от петдесетте години. Фрейзър се втренчи и в двете за миг, след което отново погледна Ливи. Лицето му се промени.

— Страхотно! — тросна ѝ се. — Трябваше да се сетя, че ти...



— Че аз какво? — гласът на Ливи ненадейно ѝ изневери, понеже в гърлото ѝ се надигна ридание. Тя бързо извърна очи.

— Че... О, по дяволите! — Фрейзър яростно срита парапета в объркването си. След което пъхна ръце в джобовете на палтото си и без да поглежда повече към Ливи, се устреми надолу по стълбите полутичешком, взимайки ги по две наведнъж, отчаяно желаещ колкото може по-бързо да избяга от нея. Ливи се вкопчи във вратата, за да не падне, чу как той прескочи последното стъпало и накрая затръшна входната врата зад гърба си. Тя заплака беззвучно, влезе вътре в жилището си и тихо затвори вратата.

— За какво беше всичко това? — Мич стоеше на прага на спалнята и я гледаше в упор. — Защо не ми каза, че между вас с шефа има нещо? — беше ядосан, беше се почувствал като пълен глупак, скрит в спалнята, като слушаше бурната сцена, която се беше разиграла на площадката, без да има възможност да направи каквото и да било.

— Защото няма — отвърна му Ливи. Беше спряла да плаче и бършеше очите си със суха хавлиена кърпа. — А и е прекалено сложно за обясняване — добави немощно. Отиде до дивана, отпусна се върху него и придърпа вълненото одеяло на раменете си. Мич нямаше представа какво да направи оттук насетне.

— Да си тръгвам ли? — попита тихо.

Ливи кимна. Той взе якето си, пристъпи към дивана и клекна пред нея.

— Сигурна ли си, че между теб и Фрейзър няма нищо? — хвана двете ѝ ръце в своите и се вгледа в лицето ѝ.

— Да, сигурна съм — отвърна му тя.

Той целуна дланите ѝ.

— Значи няма да имаш нищо против, ако не се откажа?

— Да не се откажеш от какво?

Мич се усмихна.

— От похода за вкарване на Ливи Дейвис в леглото си!

Тя отвърна на усмивката му.

— Не, няма да имам нищо против. Това ли е то — поход?

— О, да — отвърна Мич, изправяйки се на крака, и подръпна джинсите си, за да покаже въздействието, което тя имаше върху него.

— От памтивека е известно, че походите са все за нещо, което знаеш, че не можеш да имаш!

Прати ѝ въздушна целувка и тръгна към вратата.

— Обади ми се, ако искаш — каза, поглеждайки я през рамо, и тя кимна. — Лека нощ, Ливи.

— Лека нощ, Мич — отвърна му меко и след миг остана сама.

---

[1] Игра на думи, „Кюриосити кийлд дъ кет“ (любопитството убило котката) — име на брит. поп група. — Б.пр. ↑

## ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Пол Робсън седеше на една пейка във „Финсбъри Съркъс“ и наблюдаваше играчите на боулинг. Беше първият слънчев ден на март, пролетта витаеше във въздуха и едно момиче по рокля и жилетка играеше с приятеля си на съвършената гладка зелена настилка. Нея никак не я биваше в играта, обаче приятелят ѝ явно нямаше нищо против. Всеки път, щом тя стрешеше, той имаше възможност да мине зад нея и да ѝ покаже за пореден път как да се цели с топката на боулинга, като плавно повдигаше ръката ѝ и трябваше да придържа ханша ѝ с длан, за да не загуби равновесие. Тя му се усмихваше толкова безгрижно и обичливо, че Робсън си каза мислено: „Пустия му късметлия!“

Отмести очи, осъзнал, че ги беше зяпнал втренчено, и погледна надолу към недоядения сандвич в ръцете си. Пусна го в хартиения му плик и го остави на земята в краката си. Всъщност не беше гладен. Чудеше се защо си правеше труда да се преструва всеки ден, като си купува нещо за обяд, когато прекрасно знаеше, че няма да го изяде. Почти нищо не ядеше от седмици насам. Приведе се напред на пейката и се взря между коленете си в земята, опитвайки се да я задържи в равновесно положение. Чувството, че му се повдига и киселините в стомаха му се поуталожиха. Робсън си пое дълбок дъх. Какви ги вършеше? Беше на тридесет и две, а се страхуваше всеки ден и във всеки един момент от деня. Беше изплашен до смърт.

Щеше му се никога да не беше виждал онази дискета. Щеше му се, както си го беше пожелавал стотици пъти през последните две седмици, да можеше да го забрави, да можеше да го отдалечи от себе си, но напразно. Просто не беше такъв тип. Не можеше да изключи от работата, от задълженията си, затова и винаги беше толкова добър в професията.

„Хауърд Ъндъррайтинг“ бе основана като компания за пране на мръсни пари от наркотрафик и това беше неоспорим факт, от който не можеше да избяга. Главните имена в синдиката, всичките, които знаеше, бяха заподозрени във връзки с наркокартела, престъпници,

според документите от разследването на Ломан. Бяха бразилци, колумбийци, съвсем законни бизнесмени в регистрите на „Лойдс“, всичките с напълно стабилно финансово покритие, преференциални постъпления и редовни документи, които да отговарят на изискванията. Как, за Бога, беше станало всичко? Как Хю беше успял да го организира?

Робсън отново си пое дълбоко дъх и вдигна очи към парка. Това беше другото нещо, към което бе привикнал — винаги да поглежда през рамо, за да провери дали някой не го следи. А в едно с него и навикът да си ляга много късно, да изчаква Ани да заспи, за да не се налага да я люби, за да не забележи тя колко дълго лежи буден, втренчил широко отворени очи в мрака, опитвайки се да осмисли нещата.

Разбира се знаеше по какъв начин Хю бе успял да организира цялата схема, а до известна степен можеше да разбере и причините му. Логиката бе очевидна. Да направи състояние, след което се оттегли, да речем, на тридесет и пет, на някое топло място с толкова нули в банковата сметка, че да му стигнат до края на дните. Оперирането с Южна Америка бе изкусителен, огромен и корумпиран бизнес, а Хю бе умен, прекалено умен и амбициозен може би, за да чака да се изкачи на върха по трудния начин. Робсън не го винеше за това — може би и той самият би направил същото, ако му се бе открила подобна възможност — обаче го мразеше, и то силно. Хауърд беше копеле и той не можеше да се отърси от чувството, че навярно имаше още много, което не знаеше, затова сигурно и бе толкова изплашен? Бизнесът с наркотици беше опасна територия, в това отношение не хранеше никакви илюзии. Изключително опасна, както Ломан вече бе открил за себе си.

Като вдигна очи, Робсън видя, че момичето и приятелят ѝ си бяха отишли, а слънцето се бе скрило зад голям, сив облак. Навярно бе седял така доста дълго, напълно бе изгубил представа за времето. Изправи се, вдигна плика с отхвърления си обяд, пусна го в кофа за боклук на излизане от парка, още една похарчена напразно петарка. После пъхна ръце в джобовете си, озърна се за пореден път и се отпрати обратно към офисите на „Лойдс“.

Минаваше два, когато Робсън прекрачи прага на офиса. По това време трябваше да е във фирмената ложка в „Лойдс“, но като се бе отбил там, му бяха казали, че Хю го чака във фирмата и иска да го

види насаме по неотложен въпрос. Начаса. Беше се потил обилно по целия път от „Сейнт Мери Акс“.

— Хю? — той застана на прага на личния кабинет на Хауърд. — Искал си да ме видиш?

Хю вдигна глава.

— Да, влез и седни, Пол.

Робсън направи каквото му казаха.

— Говорих с Дерек Дорси по телефона. Той иска да му се обадиш.

Робсън почувства как напрежението в гърдите му се поуталожих. Пое си дълбоко дъх. Никакъв Ломан, никаква дискета, никакви въпроси, на които да не може да даде отговор. Облекчението се разля по него като топла вълна.

— Ще го направя веднага — отвърна и понечи да се изправи.

— Само един момент. Не съм свършил — Хю се стараше да запази безизразен вид, но всъщност бе напрегнат. — За какво всъщност става дума? — попита. — Защо Дорси е толкова припрян?

Робсън отново седна. Нямаше никакво намерение да отговаря напълно откровено на този въпрос. „ИМАКО“ бяха подложени на рутинно разследване, но беше малко вероятно нещо нередно да излезе от него. Те бяха дарили предостатъчно средства на консервативната партия, за да предотвратят всякакви изненади, и държаха в джоба си по-голямата част от членовете на парламента. „Хауърд Ъндъррайтинг“ бяха направили добра печалба от тази сделка, всъщност фантастична печалба. След първоначалните тревоги преди няколко месеца Робсън се бе позанимал с нещата, след което ги беше оставил на естествения им ход. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, в действителност не бе намерил време да мисли повече по този въпрос, но смяташе, че така или иначе нещата бяха под контрол. Освен това Хю имаше доста добро ниво на презастраховка. Вярно, бяха поели огромен пакет от бизнеса им, но нали имаха отлично покритие, самият Хю се беше погрижил за това.

— Министерството на хранително-вкусовата промишленост и селското стопанство изследва един от торовете на „ИМАКО“ — отвърна Робсън. — Съществуват известни опасения за един-два от химикалите, използвани там, но само толкова — „известни опасения“. Има много малка вероятност нещата да отидат по-нататък от

рутинното разследване. Както аз виждам положението, това просто е обичайната проверка на здравния отдел.

— Тогава защо все пак Дорси е толкова припрян?

Робсън сви рамене.

— Доколкото ми е известно, не би следвало да бъде. Следя тази сделка от самото начало и всичко ми се струва съвсем спокойно и нормално.

Хю почука с писалката си по предните си зъби и звукът от удара на метал върху емайл опъна нервите на Робсън.

— На каква стойност е застраховката им? — попита той.

Робсън се смая. Хю прекрасно го знаеше, нали сам я бе разхвърлял за презастраховане.

— Петнадесет милиона — отвърна напрегнато, — но нали ти...

— Да, знам, просто бях забравил — сопна му се Хю. Та това се беше случило преди доста седмици, и то наред с делката му с Мануело, а Хю вече никак не бе убеден, че бе взел правилното решение. Със сигурност знаеше, че не беше презастраховал покритието, но нямаше нужда да споделя това с Робсън. Щом нещата бяха под контрол, „Хауърд Ъндъррайтинг“ нямаше за какво да се тревожи, нито какво да губи. Биха могли да извършат презастраховането и с по-късна дата. — Не мога да помня всяка проклета цифра във фирмата, я! — възкликна нападателно. Озадаченият поглед на Робсън, впит в него, го раздразни.

Това едва ли можеше да се нарече една от „всички проклети цифри“, каза си Робсън, нали беше най-крупната им застраховка в историята на фирмата, но реши да премълчи. В дъното на съзнанието му тихичко, но пронизително зазвъня алармен сигнал.

— Има ли и нещо друго, Хю? — попита.

— Не. Само ме дръж в течение на нещата, ако обичаш. От този момент нататък искам да имам информация за всяка стъпка на „ИМАКО“. Ясно?

Робсън отново сви рамене. Това едва ли беше необходимо, но щом Хю го желаше... Аларменият сигнал вече бе започнал да звучи по-силно, когато се изправи и издърпа стола си назад.

— Ще ти звънна по-късно, Хю. Сега се връщам на пазара.

— Хубаво — Хю кимна и Робсън се извърна да си върви. — И ще ме уведомиш за какво те е търсил Дорси — извика Хю след него —

веднага щом говориш с него.

— Да, разбира се — ненадейно възникналият интерес на Хю към „ИМАКО“ го раздразни — все едно че без това си нямаше достатъчно тревоги!

Робсън пое по коридора към приемната, като си мислеше, че обаждането на Дерек Дорси можеше и да почака. Вече закъсняваше за уговорена среща с брокер на борсата, а и за нищо на света нямаше да подскача като послушно пале, щом Хю му подсвирне.

Фрейзър си записа нещо, подчерта го, след което превключи екрана на компютъра на следващата страница от документа, вглеждайки се в информацията пред очите си. Беше късно, работеше над това, откакто беше приключил работният ден в редакцията, и очите го боляха от синкавия отблясък на екрана. Отмести поглед за момент, свали си очилата и уморено прокара длани по лицето си, преди отново да ги сложи и да поднови работата си. Трябваше да открие някаква връзка, убеден беше, че такава съществуваше. Шестото чувство му подсказваше, че „ИМАКО“ започваха да се паникьосват и затова би следвало да има сериозна причина. Записа името Маккрийди най-горе на страницата в бележника си и се зачете в документите по делото, като си водеше изчерпателни бележки и се опитваше да съзре някаква връзка между него и останалите съдебни иски срещу „ИМАКО“, за които бе помагал. Безуспешно.

Във всичките съдебни жалби, които бяха повдигани срещу компанията през годините, Фрейзър не бе успявал да аргументира отчетлива причина, която да ги свързва и която да може да бъде проследена до този тор, макар да беше убеден, че именно той бе виновен за тях. Кожни оплаквания и остри дихателни проблеми, дори смърт — всички те биха могли да бъдат причинени от един и същи токсин, но нямаше начин да ги свърже. Всички тъжители произхождаха от различна среда. Вярно, всички имаха някаква връзка с „ИМАКО“ — бяха или работници в завода или членове на семействата им — обаче не се бяха занимавали с този тор, с изключение на Маккрийди с неговата емфизема. Той бе работил в отдела за химически отпадъци, но освен това пушеше и по четири

кутии дневно и от медицинска гледна точка нямаха никакви реални основания за иска.

Фрейзър записа с равния си почерк последната точка в бележките си и тегли чертата — беше приключил за този ден. Изправи се, протегна ръце зад гърба си и отпусна напред глава, за да изпъне схванатите мускули на врата си. Приведе се към компютъра, запамети документа и изключи машината, след което извади дискетата и я прибра в найлоновия ѝ плик. Отдавна минаваше девет и се чувстваше смазан от умора. Останалото щеше да довърши сутринта. Посегна да подреди книжата по бюрото и в следващия момент чу как порталът към главната зала се затръшва. Вдигна очи и съзря Бет, застанала до самия праг в полуосветеното помещение.

Стегна се, защото не знаеше каква реакция да очаква от нея след предишната вечер, когато я беше изпроводил, облечена набързо, след вяли извинения, нетърпелив да се отърве от нея, за да хукне след Ливи. Помисли си, че му предстои бурна сцена, която напълно беше заслужил с държането си. Пристъпи към вратата на кабинета си, отвори я и я повика:

— Бет? Заповядай, влез — тя кимна и се запъти към него.

Бет беше размишлявала дълго и усилено как точно да подхване нещата. При обичайни обстоятелства, без заплахите на Дорси, щеше да изхвърли случката от главата си и просто да заличи Фрейзър от паметта си. Пфют! Без повече да се сети за него. Това ѝ се удаваше, никога не се окайваше за грешките си, станалото станало, просто ги изтриваше и започваше отново на чисто. Обаче Дорси я беше изплашил. Той действително разполагаше с компрометиращи сведения за нея и тя знаеше, че с него шега не бива. Ако тръгнеше да затъва, определено щеше да завлече и нея със себе си, затова Бет нямаше да позволи да се случи подобно нещо, при никакви обстоятелства. Ето защо беше дошла тук, за да спаси каквото може от останките, въпреки че никога не би го пожелала доброволно. Този път се беше появила с твърдото намерение да получи това, което искаше.

Бет влезе в кабинета, позволи на Фрейзър да я целуне по бузата и се настани на неговия стол зад бюрото. Вдигна очи към него и се усмихна.

— Слушай, Бет — Фрейзър изпитваше крайно неудобство и не можеше да я погледне в очите. — Хъм... Просто искам да ти се извиня



за...

— Да го забравим — изрече тя припряно, за да го прекъсне. — Нека кажем, че се получи крещящо недоразумение — тя изчака той най-сетне да я погледне в очите. — Съгласен?

Фрейзър почервения, като се сети за снощната гледка, която му беше предоставила.

— Съгласен — отвърна, недотам убедено, — ще те разбере, ако кажеш, че не желаяш повече да ме видиш.

Бет се засмя ведро и размаха ръка, сякаш забележката бе съвсем излишна.

— О, Фрейзър, не драматизирай нещата излишно! Просто се разминахме в тълкуването на сигналите. Нищо чак толкова ужасно не е станало, няма обидени, няма наранени, поне аз не съм — тя свали с плавен жест палтото от раменете си. — Виж, за това, че разстроих Ливи, искрено съжалявам — Бет повдигна вежди многозначително. — Тя явно го прие доста тежко.

Фрейзър се наежи при споменаването на името на Ливи. Поведението ѝ го беше влудило и помежду им бе царяло арктическо мълчание през целия ден.

— Не се тревожи за Ливи — вметна студено, — тя вече е голямо момиче и може да се оправя и сама.

Бет повдигна рамене и се взря в книжата, пръснати по бюрото.

— И върху какво работиш чак до толкова късно в офиса? — попита, плъзгайки пръст по бележника му. — „ИМАКО“? Господи, Фрейзър! — вдигна поглед към него. — Защо, за Бога, ти е притрябвало да се занимаваш със старите съдебни случаи на „ИМАКО“?

Фрейзър направи крачка напред, за да си вземе бележника, но в следващия момент размисли, понеже реши, че така пак щеше да изглежда напрегнат и груб.

— Разчиствам нещата — отвърна. — Гледам кое да изтрия и записвам само най-необходимото.

Бет го изгледа въпросително, след което отново се взря в страницата.

— Маккрийди. Ха, това е един от случаите, с които и аз се занимавах. Помня го много добре. За какво става дума, Фрейзър? Не бих ли могла да ти помогна с нещо?

Фрейзър въздъхна и пристъпи напред, за да се облегне на ръба на бюрото. Нямаше нищо лошо, ако кажеше на Бет, действително имаше нужда да поговори с някого по въпроса.

— Честно казано, Бет, и аз самият не знам за какво точно става дума — той взе бележника и се загледа в страницата. — Едно птиче ми подшушна, че торът, произвеждан от „ИМАКО“, се изследва от здравната комисия. Отдавна имах подозрения, че нещо с него не е наред, но никога не съм успявал да го докажа. Затова преглеждам всички стари дела, за да видя не съм ли пропуснал нещо, каквото и да е, някаква връзка, макар и смътна, която да може да обедини всички искове срещу тях и в крайна сметка да отведе и до химикалите, използвани за производството на тора — той сви рамене. — Опасявам се, че ударих на камък. Нищо не можах да открия, пак съм като в мъгла.

— Но въпреки връзката в сходните симптоми, доколкото си спомням, нито един от болелите не е имал еднакъв контакт с химикалите — възпротиви се Бет. — Някои от тях даже не са работили в близост до химическия цех на завода. Има ли някаква друга причина, която да те е подтикнала към този извод?

Фрейзър поклати глава.

— Всъщност нищо определено. Като оставим настрана факта, че комисията ги разследва, нямам нищо друго налице. Просто инстинктивно чувство, нищо повече — усмихна ѝ се. — Аз съм като шотландски териер — вкопча ли зъби в нещо, няма пускане!

Бет се разсмя.

— Прекрасно си те представям като западно шотландска бяла — отвърна, — с малко карирано палто! — двамата се засмяха. — Както и да е, „ИМАКО“ не уредиха ли всички тези случаи, без да стигат до съдебната зала?

— Да. Но това, само по себе си, е подозрително, не смяташ ли? Ако няма какво да крият, защо ще си правят този труд?

— За да държат глутницата напористи журналисти настрана, ако питаш мен — отвърна Бет. — Добри намерения, нежелание да настройват местната преса срещу себе си, чувство на отговорност и загриженост за добруването на служителите си. Може да има хиляди причини, Фрейзър.

— Ти на чия страна си? — той се усмихна.

— На ничия. Правех медицински прегледи на пациентите и предоставях сведения от медицинска гледна точка. Тогава не открих нищо нередно, а и сега, честно казано, не виждам.

Фрейзър се вгледа в нея. Тя беше добър специалист, уважаван, с отлична репутация, а беше и трезвомислеща жена, преценяваше нещата от всички ъгли. Може би той бе прекалено ангажиран емоционално, може би търсеше нещо, което изобщо не съществуваше, само защото му се искаше да е там.

— Да, може би прекалявам — изрече. — Както и да е, вече приключих за днес. Може ли да те черпя едно питие, Бет?

Тя се взря в него за момент, сякаш обмисляше предложението му, след което поклати глава. Беше получила това, за което бе дошла, нямаше смисъл да си губи повече времето тази вечер.

— Благодаря за поканата, Фрейзър, но няма да мога. Утре денят ми започва много рано, пък и наминах просто, за да се изясним.

Той се изправи.

— Благодаря ти, Бет, за добрата воля... — направи пауза — ... и още веднъж извинявай.

Бет си облече палтото, заобиколи бюрото откъм неговата страна и се повдигна на пръсти, за да го целуне по бузата.

— Няма проблеми — промълви.

Той сложи ръка на тила ѝ, задържа я за момент, след което се наведе и я целуна дълго и настойчиво по устните.

— Бет?

— Хъммм — тя отвори очи.

— Ще има ли и друга?...

Бет постави длан на устните му и плавно се отдели от него.

— Да — отвърна му, — убедена съм, че ще има — и като се обърна, се усмихна през рамо към него и излезе от кабинета. Дерек щеше да бъде доволен, щеше да му се обади веднага.

## ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ливи стоеше на тротоара пред номер 22 на „Холбъри Роуд“ и за пореден път обърна глава към госпожа П., която неотлъчно я наблюдаваше от прозореца. Старата дама леко почука с пръст по стъклото и ѝ махна, Ливи също ѝ махна в отговор. Мич закъсняваше и тази процедура се повтаряше на всеки няколко минути вече двадесет пъти поред, а Ливи беше започнала да се пита докога госпожа П. щеше да продължи с ритуала. Не трябваше ли да храни Тили или нещо подобно? Обърна се и пак се взря надолу по улицата, пъкна ръце в джобовете и за кой ли път мислено изруга Мич.

Беше свършено кристален слънчев ден за края на март, обаче беше и смразяващо студено. Ливи беше облякла новото палто, което си бе купила, за да се бори успешно с шотландския климат, подплатено с кожа, от дебел вълнен плат на карета, с джобове, които сякаш нямаха край. Беше си нахлупила и вълнена барета чак до ушите, сложила два чорапогащника, долнището на грейка и обувките „Тимбърленд“ с чифт дебели три-четвърти чорапи, като за арктическа експедиция, навити над тях. И все пак беше премръзнала до кости.

Потропвайки с крака по земята, тя най-последно видя черния джип на Мич да се задава, стремително по улицата, съпроводен с оглушителния шум на радиото, надутото до дупка, като огласяше улицата през отворения люк на покрива, и въздъхна с облекчение. Обърна се, за да махне с ръка на госпожа П. за последно, след което пристъпи към колата, която спря с изскърцване на спирачките.

— Господи, Оливия! Действително ли е необходимо да носиш цялата тази екипировка?! — възкликна Мич, скачайки от джипа. — Отиваме на разходка с хеликоптер, а не на арктическа експедиция!

— Студено ми е — отвърна тя. — Пък и в един момент ще се наложи да слезем от хеликоптера, нали? В дивата пустош на Абърдийншир сигурно цари адски студ!

Мич се разсмя.

— Ах, ти, кекава южнячка такава! — отвори вратата пред нея и ѝ помогна да се качи вътре, като пусна сака ѝ отзад, след което добави:

— Чакай малко.

Изтича до къщата, където старата дама продължаваше да стои на поста си, и почука по стъклото. Госпожа П. успя да отвори прозореца след известни усилия.

— О, Мич! Как си?

— Добре, страхотно — той се наведе през прозореца и целуна мъхестата ѝ буза. — А сега даже още по-добре, госпожо, след като ви видях! — и с леко галантно махване Мич прескочи атлетично малкия храст в градината, закачи си крака за клоните му, едва не се строполи по лице на тротоара и вече по-трезво се качи в джипа. Когато поеха към летището на Абърдийн, Ливи все още беше превита на две от смях.

Мич беше планирал тази екскурзия с хеликоптер за Ливи през последните няколко дни. Убеден беше, че това щеше да е нещото, с което ще я впечатли. След катастрофата преди няколко вечери, наполовина в леглото и възпрепятствани в последния момент, той беше погълнат от сексуално объркване и очакване, отчаяно желаещ да довършат започнатото. Не ставаше дума за това, че Ливи Дейвис беше единствената жена за него — не, Мич Макдоналд не вярваше в любовта, като се изключи любовта, която хранеше към майка си и своя „Хаселблад“. По-скоро сякаш бе пожелал да хапне пудинг, после, виждайки асортимента, бе решил да е торта с ягодова сметана, а му бяха казали, че това е последното парче и се пази за някого друго. Той просто си искаше пудинга и не можеше да мисли за друго!

Докато пристигнат на летището, Ливи вече бе спряла да се смее и преглеждаше списъка с панорамни снимки от въздуха, които щяха да са им необходими за първото издание на рубриката им. Беше решила уводната статия на първата им притурка да бъде посветена на туризма в Абърдийншир, което бе дало възможност на Мич да ѝ предложи разходката с хеликоптер. Това щеше да е един вид възхвала на богатството и разнообразието на местността, възпяване на града и принадлежащата му околност, бреговата линия, низините, планинската верига на Грампиън Маунтинс и долината Спей Вали с нейната история за производство на най-старото малцово уиски. Искаше ѝ се тази притурка да се получи такава, че хората да запазват броевете по домовете си, да изглежда толкова добре, че рекламодателите сами да се избиват да получат каре в нея. Ставаше дума за първите страници на

едно ново начинание и според Ливи бе наложително още от първите редове и снимки да стане ясно колко добро ще бъде това начинание занапред.

Мич пхна джипа в празната клетка на паркинга на летището, изключи двигателя и погледна обнадеждено към Ливи.

— Вълнуваш ли се? — попита я.

Ливи вдигна глава от бележника, в който се беше задълбочила.

— Ммм?

— Вълнуваш ли се? — той изтрополи с пръсти някакъв ритъм по волана. — Задето ще летиш с хеликоптер?

Ливи повдигна рамене. За малко да му отвърне: „Едва ли, след като прекарах цяла седмица на един, правейки предаване за въздушните десантници!“ Обаче нещо в изражението на Мич, момчешкото му трескаво очакване, я възпря.

— О, да — отвърна му, — определено!

— Чудесно. Мисля, че ще ти хареса!

Тя се усмихна и го загледа как изскача от колата и започва да поставя подвижния покрив отгоре. Мич закопча всички свръзки, а Ливи взе двата му фотоапарата, раницата си, чантата му с филми и допълнителни обективи, сандвичите и термоса от задната седалка и ги натрупа на земята отвън. След минути бяха готови.

— Хайде, Ливи Дейвис, да потегляме напред и да направим малко снимки! — Мич едва сдържаше ентусиазма си, когато вдигна чантите и се запъти към главния терминал. — Ето това наистина ще те впечатли! — подвижна ѝ ведро през рамо.

— Изгарям от нетърпение! — отвърна му Ливи в същия дух и едвам потисна кикота си.

Притисната с колана към седалката, Ливи се отпусна назад и зачака пилотът да си нагласи шлема и да запали двигателите. Тази процедура ѝ беше така позната, че затвори спокойно очи и се отпусна, очаквайки спиращото дъха устремяване нагоре, когато хеликоптерът потеглеше. Изключи съзнанието си за разговора между Мич и пилота, който му беше приятел и работеше за някоя от петролните компании, и се замисли какви точно снимки ѝ трябваха за изданието. След няколко мига почувства окуражително потупване по бедрото си.

— Няма за какво да се притесняваш — тихичко ѝ прошепна Мич. — Тези машинарии са съвсем безопасни.

От покровителственото съчувствие в тона му започна да ѝ се гади. Ливи отвори очи и направи гримаса. Той лазеше вече по нервите ѝ и тя едва не му се сопна. Вместо това само се усмихна и отмести ръката му.

— Не се притеснявам — отвърна му студено. — Наистина, Мич.

Той кимна, но погледът му красноречиво показваше, че тя няма нужда да се преструва, не и пред него. Ливи си пое дъх, готова да направи остра забележка, но беше спасена секунда по-късно от оглушителния рев на двигателите, когато се устремиха нагоре. След няколко минути вече бяха набрали височина и извиваха, отдалечавайки се от летището и бреговата линия, на път към сърцето на Абърдийншир.

Ливи бе очарована от красотата на пейзажа. Бяха прелетели над Абърдийн, за да може Мич да направи едрозърнести черно-бели снимки на Гранитния град, с неговите стоманеносиви сгради, които се очертаваха сурово и студено на фона на мрачното Северно море, независимо от ясносиньото небе и бледото мартенско слънце. След това бяха извили на запад, към вътрешността на сушата и планинските вериги.

Хеликоптерът ги поведе по поречието на Ривър Дий, високо над ширналата се красота на долината, покрай селището Абойн и към грубоватите назъбени подстъпи на Шотландското плато. Гледката спираше дъха. Малко по-късно бяха прелетели над Грампиън Маунтинс към Спей, над повече замъци, запазени и разрушени, отколкото Ливи беше виж дала през целия си живот, над сърцето на Абърдийншир и град Хънтли. Ливи се взираше надолу и си водеше бележки за панорамите, докато Мич щракаше в творческа треска, карайки пилота да кръжи с хеликоптера над местата, където трябваше да смени обектива, или искаше да хване друг ъгъл, надвесвайки се наляво или надясно, за да улови същината на омагьосващите гледки на фона на ясносиньото небе и искрящата светлина на пролетното слънце.

Накрая се устремиха към Корийн Хилс, за да кацнат за обяд и да направят снимки и от земята, като се поразходят малко наоколо. Това беше един прекрасен природен кът — любимо място на туристите — изпъстрен с кристалночисти ледени, ромолящи поточета, които изникваха от земята, игриво клокочеха между камъните за известно

време, след което отново изчезваха от погледа в земните недра сред скалите.

Мич вече се беше разбрал с пилота къде да се срещнат след около два часа, защото приятелят му през това време трябваше да отлети до Дон Вали, за да вземе един бизнесмен, когото трябваше да превози до Абърдийн. Именно тази поръчка им беше дала възможност да ползват този ден хеликоптера, затова и Мич нямаше какво да възрази, макар че перспективата за два часа, прекарани в трамбоване по Корийн Хилс, не отговаряше напълно на представите му за приятно прекарване на времето. Ливи имаше прекалено много дрехи върху себе си, за да е възможна някоя страстна сцена на открито, а и земята бе студена и влажна. И все пак, помисли си той, когато се приготвиха да кацнат, човек никога не знае кога пред погледа му може да се появи някоя уютна, топла и подходяща плевня.

Вече бяха повървели доста, когато най-сетне откриха достатъчно закътано място, за да могат да седнат и да обядват. Мич пусна чантите на земята и се настани на голям, покрит с мъх камък, от който се виждаше потокът. Потърси сандвичите и кафето сред багажа, откри ги, подаде ги на Ливи, после взе фотоапарата и ѝ направи няколко снимки, както беше седнала с вдигната нагоре яка и нахлупена шапка над очите. Тя изглеждаше на не повече от седемнадесет, напълно погълната от идеята за хапването, и Мич, неспособен да се сдържи, се наведе напред и я целуна.

— О! За какво беше това?

— Не знам. Просто изглеждаше така, сякаш имаше нужда от нещо такова.

Тя се усмихна.

— От това имам повече нужда. Ето, вземи го, не мога да отворя тази проклетия!

Мич взе пакета със сандвича от ръцете ѝ, пхна края му в устата си и със зъби разкъса опаковката. После махна найлона, смачка го на топка и бе на път да го запрати в потока, когато съзря смаяния взор на Ливи, втренчен в него. Припряно напъха опаковката в джоба си.

— Няма да си първият, мисля — изрече Ливи, като се изправи и се вгледа във водата. Мина покрай Мич и се наведе, за да вдигне някакъв отдавна захвърлен пакет от чипс близо до брега. — Виждаш ли! — тя се приближи още повече към водата и се взря в поточето.



— Хей, Мич. Ела за малко насам, ако обичаш!

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Нали няма да ме хвърлиш вътре?

— Стига си се занасял! — Ливи остана на мястото си, без да отмества очи от водата. — Честно, ела да видиш. Искам да ти покажа нещо.

Мич се изправи. Последното, което му трябваше сега, бе някоя проклета тирада за опазването на околната среда. Той застана зад Ливи и проследи посоката на погледа ѝ.

— Какво? Какво има?

— Виж там!

— Къде?

Тя се обърна и го изгледа възмутено.

— За Бога, Мич! Виждал ли си някога ручей с яркожълто корито?

Той се приведе към водата.

— Това не е жълто — възпротиви се. После легна по корем, нави ръкава си до лакътя, бръкна в ледената вода и извади малко камъче от дъното. Вдигна го пред очите си и двамата се възряха в него. — Ха, проклет да съм! — възкликна. — Наистина е жълто! — доближи лице до водата и задуши шумно. — Обаче мирише на хубава, нормална и чиста водичка — добави, след което взе малко в шепите си и я изпи на един дъх.

— Мич, недей!

Той отпусна рязко ръце и се озърна към нея.

— Ливи, прекаляваш — изрече с укор и избърса ръцете си в якето. Стана прав. — Не мисля, че има нещо нередно — добави. — Тук, под тази скала, вероятно има стотици минерални отлагания. Кой ги знае какъв цвят имат в крайна сметка! — прицели се с камъчето във водата и го хвърли. Двамата проследиха дъгата, която описа и плавното му спускане на дъното.

— Хайде, Ливи, да ядем най-сетне. Ако искаш, след като се наобядваме, ще тръгнем по потока да видим дали няма да открием и други цветове!

Ливи го сръга в ребрата.

— Добре де, ще се оставя на твоята преценка, така или иначе познаваш района по-добре от мен. Обаче този цвят никак не изглежда

естествен, със или без минерални залежи — тя се наведе и взе сандвичите. — И тъй със сирене, или със сирене да бъде?

— Ами-и-и, нека бъде със сирене, моля.

Двамата избухнаха в смях и тя му подаде сандвича. Настаниха се отново на покритата с мъх скала и мълчаливо се заеха с яденето.

След обяда извървяха няколко мили, но в крайна сметка изгубиха поточето и Ливи, омаяна от пейзажа наоколо, напълно забрави за жълтите камъни.

— Направо ви завиждам на вас тук, да имате цялата тази дива красота само на един хвърлей разстояние — подхвърли на Мич. Стоеше, загледана в пейзажа, без всъщност да е погълната напълно от него, и си мислеше за Фрейзър. През последните няколко дни почти не беше мислила за нищо друго. — Не съм изненадана, че Фрейзър се е върнал обратно в Шотландия — добави, изразявайки на глас мислите си. — И аз самата не бих могла да си представя, че ще зарежа всичко това, за да се установя в Лондон.

— А-а, всъщност не това е била причината за връщането му тук — каза Мич. — Преди няколко дни говорих с Керъл за това, след онзи разговор, който имахме с теб за него.

— Така ли? — Ливи инстинктивно се беше стегнала. Не искаше да чува това, което Мич имаше да ѝ казва за Фрейзър. Вече съжаляваше, че изобщо беше споменала името му. Каква глупачка — да мисли за него през цялото време! Нямаше и право да го върши, след като над главата ѝ тегнеше ужасната перспектива за съдебен процес. Как изобщо би могла да се залъгва с надежди за Фрейзър? Какво място би могъл да има той в живота ѝ, след като самата тя може би нямаше да разполага с него след няколко месеца?

— Според Керъл баща му не е починал от естествена смърт, така да се каже, но тя не знаеше подробностите — продължи Мич, без да забелязва потиснатото настроение на Ливи. — Семейството на Фрейзър, фамилия Стюарт де, притежавало огромни парцели земя в Абърдийншир, докато не започнал упадъкът на петролната промишленост в началото на осемдесетте. Очевидно британското правителство, предугаждайки срива, се опитало да открие нови производства в района, за да предотврати предстоящата катастрофа със заетостта на населението и безработицата.

Ливи ненадейно се заинтригува и въпреки настроението си се заслуша внимателно в казаното от Мич.

— Химическата промишленост е била една от тези възможности и „ИМАКО“ са имали намерение да разработят тук нов завод за производство на петролни продукти, само че не са разполагали с необходимата земя. Били са в процес на преговори с Роби Стюарт, когато правителството се намесило, за да нареди задължителна продажба на земята, която е била необходима. Несъмнено става дума за подкуп — „ИМАКО“ са били сложили в джоба си няколко от членовете на кабинета; обаче в крайна сметка Роби Стюарт е бил потърпевшият. Той изгубил собствеността върху по-голямата част от земите си буквално за грошове и в резултат на това повел яростна кампания срещу завода от страниците на вестника си. Следващата част всъщност в по-голяма степен се основава на предположенията на Керъл, отколкото на факти, обаче тя смята, че компанията отвърнала на нападите със заплахи, не знам какви точно, но Стюарт, „с напълно разбито сърце“, цитирам Керъл, започнал да пие — алкохол, опиати и така нататък. След по-малко от година починал.

Ливи се закова на място. Извърна се и погледна Мич в упор.

— Смяташ ли, че всичко това е вярно?

Той сви рамене. Със закъснение осъзна, че току-що неволно беше насочил цялото й внимание от себе си към Фрейзър, и горещо съжали за това, че беше подхванал тази тема.

— Честно казано, не знам — отвърна намусено, — но това би могло да обясни нездравия интерес на шефа към „ИМАКО“, нали?

Ливи извърна очи. Би могло да обясни адски много неща в действителност: хвърлянето на хапчетата й в канализацията, настояването да се изправи лице в лице с действителността и най-после да продължи живота си... Очевидно много от преживяното той криеше по-дълбоко, отколкото си беше представяла. Помълча известно време, размишлявайки. Може би тя не беше единствената, която носеше тежък товар?

Мич я хвана за ръката.

— За какво мислиш? — попита я.

Тя сви рамене.

— Може би за това колко ужасно е да ти се случи подобно нещо.

Мич направи гримаса.

— Да-а, така е — отвърна и пусна ръката ѝ. Ето това е, напълно я беше откъснал от себе си. Погледна часовника си и добави: — Мисля, че вече трябва да тръгваме към мястото на срещата.

— Добре — Ливи му се усмихна. — Благодаря ти за това, което ми каза — то действително беше от голямо значение за нея.

А на него му се искаше въобще да не беше подхващал темата, но щеше да прозвучи изключително детински, ако го признаеше.

— За нищо — отвърна и след малка пауза добави. — Ако е вярно, разбира се.

Ливи се усмихна, щом поеха към площадката, на която щеше да кацне хеликоптерът. Усилията на Мич да прикрие раздражението си бяха съвсем безполезни.

— Да — отвърна му, — ако е вярно.

Вече във въздуха — четиридесет минути по-късно — Мич беше забравил всичко друго, освен настоящата си работа: да оглежда местността долу за подходящи кадри. Държеше фотоапарата пред очите си и работеше мълчаливо, напълно погълнат от задачата, а Ливи остави пейзажа, разгръщаш се под тях, на неговата преценка и професионален нюх. Прелитаха над мястото, където бяха спрели за обяд, и Ливи извади бинокъла от чантата си и се взря в пътеката, по която се бяха разхождали. Видя скалата, на която бяха седели, и потока, увеличи изображението със завъртане на лещите и изведнъж каза:

— Мич? Снимай мястото, където обядвахме, моля те.

Той свали фотоапарата за миг и я погледна.

— Сантиментални спомени, а?

Тя пренебрегна тона му и продължи да държи очите си, приковани в терена.

— Глупости — отвърна и отново се зае да фокусира. — Би ли хванал и онзи поток в кадър?

Мич остави фотоапарата в скута си, потупа пилота по рамото — знак за задържане над мястото, след което чевръсто смени обектива и завъртя пръстените за максимално увеличение, фокусира, после за втори път свали апарата от очите си.

— Убеден съм, че това са просто минерални отлагания или залежи, Ливи — тя го изгледа с повдигнати вежди. — Обаче цветът е

особен — добави той и започна да щрака, — за това, признавам, имаш право.

След няколко минути беше завършил с този обект и отново потупа пилота, за да продължат нататък.

— Мисля, че трябва да минем над Дон Вали — извика на Ливи. — И може би да щракнем няколко пъти заводите на „ИМАКО“?

— Да, добре — тя беше напълно съсредоточена, оглеждайки с бинокъл терена под тях. Потокът, който се бяха опитали да проследят следобед, изчезваше под земята няколко мили по-нагоре и тя отбеляза на картата това място, както и скалата, където бяха яли. Нито за миг не бе повярвала на теорията на Мич за минералните залежи, обаче не видя нищо по протежение на потока, което би могло да бъде източник на замърсяването. Остави бинокъла в скута си и се взря към Дон Вали и заводите на „ИМАКО“, щом закръжиха над тях.

— Какъв е онзи огромен парцел земя отзад? — попита пилота, когато се устремиха към Инвърюри.

— Гариокс — отвърна той. — Собственост е на „ИМАКО“. Имаха намерение да разработят парцела, но се сблъскаха със съпротивата на местното население и се наложи да се откажат. Не знам за какво го използват сега, но е забранено да се влиза там.

— Мич, би ли направил няколко кадъра и тук?

— Къде? Над Гариокс ли?

— Да, моля те.

Той щракна с фотоапарата и хеликоптерът най-сетне стигна над „ИМАКО“, огромни химически заводи с много корпуси, на около двадесет мили от града. Покръжиха над тях известно време, за да може Мич да снима от най-добрите ъгли, след което се устремиха обратно към Абърдийн, прелетяха над Кинтор и се насочиха към летището.

— Какъв прекрасен ден! — възкликна Ливи, когато Мич започна да прибира апаратите си. — Благодаря ти, мисля, че действително получихме някои страхотни идеи.

Мич закопча ципа на отделението за телеобективите и се взря в нея. Въпреки лошото настроение, в което бе изпаднал след споменаването на Фрейзър Стюарт, й се усмихна по-весело.

— Наистина ли?

— Да. Благодарение на теб!

Мич изпъна рамене.

— И аз си мислех, че ще ти допадне — отвърна самодоволно и хеликоптерът го приземи в същото ведро настроение, в което бе отлетял сутринта.

Ливи бе успяла да отклони поканата на Мич за вечеря. Изпитваше угризения за това цялата вечер, докато той работеше трескаво, за да направи веднага снимките за нея, а тя усилено твореше статията за вестника. Или поне докато Керъл не му извика през залата, че ще излиза с приятелки и го покани да отиде с тях. Мич беше готов за тръгване преди още Ливи да е вдигнала глава.

— В никакъв случай не мога да откажа на едно хубаво момиче — изрече той, надвесвайки се над бюрото на Ливи, която го сръга през смях.

— Хайде, изчезвай! Вятърничав тип такъв!

Мич тръгна с Керъл, вдъхновен от екскурзията с хеликоптера, като упражняваше красноречието си върху нея, за да види какво ще ѝ се стори забавно от случките през деня и да го подготви в подходяща форма за сериозната задача да впечатли приятелките ѝ.

След тръгването му в редакцията останаха само Ливи и Гордън, и двамата мълчаливо погълнати от работата си, трескаво творящи в двата противоположни края на залата. Ливи напълно загуби представа за времето, докато обмисляше последните подробности за рубриката „Тук и там“, чийто сигнален брой трябваше да бъде на бюрото на Гордън до края на седмицата. Освен това чакаше плаките да изсъхнат в лабораторията, нетърпелива да види с очите си работата, която бяха отхвърлили през деня, и да добие най-обща представа за резултата, преди да се прибере у дома.

Вдигна глава, като чу, че Гордън се стяга да си тръгва, и му махна с ръка.

— Не се преуморявай, Ливи! — извика ѝ той.

— Няма — обаче и двамата прекрасно знаеха, че това не беше вярно. Работата ѝ за вестника бе единственият начин да избяга, да забрави своето положение, затова и всичките ѝ усилия и способности бяха насочени към нея. — Обещавам!

Гордън се усмихна с присъщия си малко мрачен израз и обличайки палтото си в движение излезе от редакцията, без да добави

нищо повече. Ливи се загледа в затварящите се зад гърба му врати и се вслуша в заглъхващите стъпки по стълбището. След минута вече беше напълно сама.

Работи още около час, след което умората ненадейно я връхлетя. Облегна се назад в стола си, разтърка гърба си, който се беше схванал болезнено от седенето в едно и също положение, и накрая се протегна. Минаваше десет и половина и Ливи реши, че вече беше крайно време да се прибира вкъщи.

Прибра нещата си в чантата, посегна към якето си и в следващия миг се сети за снимките. Остави всичко на бюрото си, отиде в малката лаборатория и светна лампата. Плаките съхнеха, закрепени на екрана, затова ги свали от щипките, събра ги на купчина и се върна на работното си място. Въпреки умората не можа да устои на изкушението да им хвърли един бегъл поглед. Намери лупата на Мич, седна зад бюрото и плъзна поглед по плаките с по тридесет малки кадъра върху всяка. Бяха много добри. Всъщност, като стигна до последната, разбра, че бяха направо съвършени!

В следващия миг закова поглед. Взря се по-отблизо в малкия кадър от скалата, където бяха обяждали, и присви очи. Да, виждаше го съвсем ясно. Коритото на потока беше в отчетливо и странно жълто, сякаш някой беше оцветил филма на ръка. Отнесе плаката в лабораторията, включи силната лампа на монтажната маса и се взря в кадъра за пореден път. Нямаше грешка — цветът определено бе жълт.

Плъзна поглед по останалите снимки на лентата и се съсредоточи върху трите кадъра от Гариокс — терена за отпадъци на „ИМАКО“, като се взря внимателно във всеки един от тях. Нямаше представа какво точно търсеше, обаче имаше някакво смътно усещане, любопитството ѝ беше възбудено. В последния миг, преди хеликоптерът да свие надясно и да тръгне към Абърдийн, Мич бе хванал нещо, което приличаше на камион на „ИМАКО“, наред пустия терен — камион, който определено изглеждаше не на място там. Какво би могъл да търси един камион на „ИМАКО“ толкова далеч от главния път?

Ливи отново взе лупата и се опита да увеличи видимостта на кадъра, но очертанията му бяха прекалено неясни, защото камионът беше много далеч. Отказа се след няколко минути напрегнато виждане и изключи екрана. Взе плаката и лентата с негативи, затвори

лабораторията и се върна при бюрото си, за да ги прибере в чантата си. Поради някакъв необясним, но ясно изразен инстинкт не желаше никой друг да знае за това. Всички неща, които беше научила като репортер навремето, за свързването и на видимо най-отдалечени факти, за постепенното изграждане на цялостна картина, мигновено бяха изплували в съзнанието ѝ. Като се вземеха предвид определеният интерес на Фрейзър към „ИМАКО“ и личната му история, ако беше вярна естествено, би могло да съществува някаква връзка и Ливи не можеше да остави нещата просто така, макар здравият ѝ разум да ѝ нашепваше да не се замесва в това. Независимо от всичко друго, което ѝ се беше струпало, тя просто не можеше да отмени тези открития току-тъй.

Ливи постоя на мястото си за момент, после погледна през залата към малкия кабинет на Фрейзър, ограден със стъклени прегради, и забеляза, че той беше оставил светната настолната си лампа. Светлината сякаш я привлече към себе си. Взимайки чантата си, след като набързо бе подредила работното си място, Ливи се запъти нататък, отвори вратата и влезе вътре, като си мислеше, че би трябвало да изгаси лампата, преди да си тръгне към къщи. Обаче, поглеждайки надолу към бюрото, съзря малката кутия с дискетите, върху които той беше работил през последните няколко дни, с изписаното върху етикета име на „ИМАКО“. Бавно посегна към кутията, отмести капака ѝ и извади първата дискета. Сега вече нямаше връщане назад.

Припряно се настани зад екрана на компютъра му, включи го и пхна дискетата във флопито. Извади бележника и химикала си, отвори файла и чевръсто, с бързината и експедитивността на изпечен крадец, започна да записва всичко, което според нея щеше да ѝ е необходимо, преглеждайки дискета след дискета, за да добие ясна представа за това, което той бе подхванал.

Минаваше полунощ, когато Ливи най-сетне си тръгна от редакцията. Пожела лека нощ на човека от охраната на рецепцията долу, сложи ръкавиците си и се запъти към „Норт Андерсън Драйв“, за да хване такси. Вече не чувстваше никаква умора, а гореше от професионално настървение. Скочи в първата кола на стоянката, даде на шофьора адреса на Мич и се отпусна на седалката, докато таксито се носеше по осветените улици на Абърдийн към неговото жилище. Слезе от колата на „Бон Акорд Стрийт“, заплати се с шофьора и



застана под светлината на входната врата, за да натисне бутона на звънеца. Мина доста време, преди съненият глас на Мич най-сетне да прозвучи по домофона.

— Мич? Ливи е.

— Ливи! Господи! Какво търсиш тук?

— Искам да те помоля за една услуга. Може ли да вляза?

Последва мълчание и Мич сякаш изчезна. Ливи скръсти ръце пред гърдите си, за да се предпази от нощния студ.

— Слушай, Ливи — прозвуча гласът му след няколко минути, — ъ-ъ... хъм, в момента е, ъ-ъ... малко неудобно... хъм...

Ливи се усмихна.

— Няма проблеми, Мич. Не искам да ти провалям репутацията. Виж какво, бих искала да взема колата ти назаем за утре, става ли?

— Колата ми ли? — той прозвуча напълно озадачен. — Хъм, да, няма проблеми. За какво ти е?

— Искам да се срещна с един човек, а не мога да стигна дотам с автобус.

— Добре. Би ли изчакала за момент?

Домофонът отново замлъкна и Ливи плъзна поглед нагоре по фасадата на сградата с надеждата да види някъде светлина. Всичко тънеше в пълен мрак.

— Ливи? Ще отворя вратата долу и ще ти хвърля ключовете през парапета на стълбището.

Ливи започна да се смее.

— Е, не може да е чак толкова грозна, Мич!

— Много смешно, няма що!

Вратата зажука и Ливи я бутна, за да отвори. Влезе в преддверието и светна лампата.

— Ето.

Вдигна очи към стълбищната площадка и съзря един сънен и рошав Мич, полугол, с увито около кръста одеяло. Той й хвърли връзката с ключове.

— Хващай!

— Опа! Чудесно! Благодаря ти, Мич, много съм ти зад...

Обаче той беше изчезнал, преди още да успее да довърши изречението си.

— Уф! На това му се вика припряност — измърмори Ливи под нос, запътвайки се към вратата тъкмо когато светлината угасна автоматично. Обаче държането на Мич никак не я разтревожи и не наруши вътрешното ѝ спокойствие. Като излезе на улицата, установи, че именно този факт я беше изненадал повече от всичко останало.

## ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ливи стана много рано на следващата сутрин и първото нещо, което направи, бе да се обади на Джена, своята лична помощничка за притурката към вестника, в дома ѝ и да ѝ каже, че тази сутрин ще закъснее, и то доста. Следващата ѝ стъпка бе да изтича до гаража, за да си купи пътна карта на местността. Върна се е нея в жилището си, разгърна я на малката масичка и започна да очертава най-удобния за покриване на всички адреси от снощните файлове маршрут с флуоресцентния си флумастер, докато ядеше овесени ядки направо от кутията. Малко преди осем и половина беше готова за тръгване.

След като сложи всичко необходимо в раницата си, Ливи си облече якето и вдигна ципа му догоре. Взе ключовете за джипа, изгаси лампите и излезе от жилището си, като заключи вратата след себе си. Слезе на пръсти до долу, като внимаваше да не я чуе госпожа П., отвори тихичко входната врата, излезе навън и предпазливо я затвори след себе си. Забърза надолу по улицата към мястото, където бе паркирала колата, отключи я, хвърли раницата си на седалката отпред и седна зад волана. Първата ѝ цел беше едно малко селце, встрани от шосе 977, в посока към Кинтор, еднофамилна къща с името Гутри и една млада жена на име Майра Хадън.

Четиридесет минути по-късно Ливи спря колата пред зелената площ, встрани от дългата каменна постройка, хвърли поглед към табелката, за да се увери, че е на нужното място, и слезе от джипа. Беше започнало да вали с тежки ледени капки и пронизващият североизточен вятър се носеше над полето от задната страна на къщата. Тя потрепери, взе чантата си от седалката и тръгна към входната врата.

Беше нервна. Ливи беше добре запозната с историята на този случай и се надяваше, че постъпва правилно. Никога досега не се беше замисляла кой знае колко за хората, с които правеше интервюта — те просто бяха част от задачата и толкова. Но сега, застанала в мрачния влажен ден, изпитваше силно притеснение. Почука, изчака малко и се

постара да се стегне, като видя една висока, тънка фигура да приближава зад стъклото на вратата.

— Здравейте — извика. — Бих ли могла да говоря с Майра Хадън, моля? — вратата бавно се отвори и една млада жена надникна навън.

— Да? Коя сте вие?

— Майра? Казвам се Ливи Дейвис и работя за „Ангъс Прес“ — вратата започна да се затваря. — Чакайте! Майра! Бихте ли ми отделили само няколко минути, моля ви? Няма да ви отнемам много от времето, а и не става дума за някаква новинарска статия, честна дума — Ливи видя как младата жена се поколеба, след което вратата отново се отвори широко и Майра Хадън се втренчи изпитателно в нея.

— Какво искате? — попита я студено.

Ливи си пое дълбоко дъх.

— Става дума за делото срещу „ИМАКО“ от миналата година. Мисля, че открих някои неща, които имат връзка с него, и бих искала да ви задам няколко въпроса... — Ливи спря. Забеляза как кръвта се отдръпна от лицето на жената и в очите ѝ се появи болезнено изражение.

— Няма какво повече да кажа по въпроса! — възкликна троснато Майра Хадън.

— Да, разбирам ви напълно — отвърна Ливи, — но, моля ви, нека ви задам един-два въпроса? Важно е наистина.

Най-сетне, след както ѝ се стори цяла вечност стоене под ледените, шибаци пориви на вятъра, Майра Хадън размисли и разтвори вратата докрай.

— Най-добре влезте — каза ѝ и Ливи кимна.

— Много ви благодаря — тя прекрачи прага на топлата къща и в следващия момент забеляза, че Майра беше бременна.

Жената пристъпи към креслото си пред газовата камина и седна в него. Беше съвсем наедряла, вероятно бе около седмия месец или малко повече, и изглеждаше уморена, пренапрегната от усилията да носи бебето. Скръсти ръце върху корема си и се вгледа в Ливи, очаквайки я да заговори. Обаче увереността на Ливи я беше напуснала — върху телевизора в дъното на стаята беше забелязала голяма снимка в рамка на малко бебе. Майра проследи посоката на погледа ѝ и каза:

— Все още ми липсва. Всяка минута от деня.

Ливи прехапа устни.

— Сигурно е така — отвърна тихо.

— Ще имам друго, по-скоро заради мъжа ми, а не защото аз го искам. Няма да бъде същото, разбирате ли, винаги ще се страхувам.

Ливи пристъпи към стола срещу Майра и седна.

— Съжалявам — изрече, — сигурно е ужасно.

Майра се взря в нея за момент, обзета от съмнения, но видя единствено съчувствие и искрена загриженост в лицето на русата жена срещу себе си.

— Да — отвърна простичко, — така е.

Помълчаха известно време, преди Ливи да изрече:

— Майра, знам, че ви е много трудно да говорите за това, но бихте ли ми казали какво се случи тогава? В деня, когато почина Алистър.

Майра не отговори.

— Моля ви?

Майра поклати глава и промълви:

— Вече десетки пъти говорихме за това, честно казано, не разбирам защо трябва да се връщаме към него отново и отново! — гласът ѝ беше натезжал от сълзи.

Ливи извърна очи.

— Съжалявам, разбирам ви напълно — тя се изправи да си върви. Ако се беше случило преди няколко месеца, нямаше да може да се откаже току-така, но сега мисълта, че ще причини ненужна болка на някого, ѝ беше непоносима. Обърна се към вратата.

— Майра — изрече, извъръщайки се през рамо, — може ли да ви попитам само едно нещо, преди да си тръгна?

Младата жена повдигна рамене.

— Някога качвате ли се горе, по хълмовете на Корийн Хилс на излети или разходки?

Майра затвори очи.

— Не съм ходила там от деня, в който почина Али — отвърна ѝ тя. — Просто не мога. Това беше последното място, на което го заведохме. В деня преди смъртта му.

Ливи усети как по гръбнака ѝ пробягнаха тръпки. За втори път отчаяно ѝ се прииска да зададе още един въпрос, обаче разбираше, че

Майра не би могла да го понесе. Пристъпи към вратата, отвори я и каза:

— Много щастие и късмет с новото бебе, Майра.

Младата жена отвори очи и се усмихна. За първи път, откакто Ливи бе дошла на лицето ѝ се изписа плах проблясък на надежда.

— Благодаря — отвърна ѝ.

Ливи мълчаливо излезе от къщата и се запъти към колата.

Поемайки към Кинтор, Ливи бе решила да завие по главния път към Гариокс. Маккрийди живееше в едно малко селище близо до това място. Ръменето се беше обърнало в ледена лапавица и капките се стичаха по предното стъкло, докато караше, а чистачките трескаво се стрелкаха в двете посоки, за да поддържат видимостта ѝ. Джипът се носеше доста стабилно по пътя, но тя въпреки всичко беше напрегната. Пътищата бяха високи и запустели и Ливи не можеше да се отърси от мисълта, че ако се случеше някакво произшествие, щяха да минат часове, преди някой да ѝ се притече на помощ. Беше вдъхновена от това, с което се беше заела, но беше и изплашена, много добре съзнавате на каква опасност се излагаше. Това, което беше започнало да се оформя в съзнанието ѝ, представляваше една доста ужасяваща картина, сензация, но и нещо много повече — то можеше да промени съдбите на много хора и тя съвсем основателно подозираше, че на някои в „ИМАКО“ никак нямаше да им хареса намесата ѝ, ама никак.

Къщата на Маккрийди се намиреше извън селото и се издигаше самотна до път, който водеше към земята, собственост на „ИМАКО“. Беше мрачна на вид каменна постройка, олющена от дъждовете и ветровете, които я връхлитаха от стръмните зъбери над нея. Нямаше градина, само ръждиви останки от кола в задния двор и няколко колиби, които приютяваха кучетата на Маккрийди.

Ливи спря джипа на пътя и излезе от колата тъкмо когато един мощен порив на вятъра се завихри над откритото пространство и едва не я повали на земята. Тя се вкопчи във вратата, за да се задържи на крака. Взе чантата си, затръшва вратата със замах и се отправя към къщата, а леденият вятър болезнено шибаше лицето ѝ и караше кожата ѝ да изтръпва. Ливи съзря единствената светлина в къщата, която идваше от стаята на долния етаж, и пристъпи към страничната врата, почука и зачака да ѝ отворят.

Маккрийди не се забави много. Той отвори вратата, все още извърнал лице някъде назад, и каза:

— Крайно време беше, мътните те взели! Звънях преди цял час! — той се обърна напред и лицето му потъмня, щом съзря Ливи. Беше дребен и кльошав човек, превалил шейсетте, съсухрен от времето, типичен планинец, злобен и коварен на вид. — Коя пък си ти? — изръмжа, притваряйки леко вратата. — Ти не си моя кучкар!

— Не, не съм. Може ли да вляза?

Той изсумтя и като хвърли отново поглед през рамо, отвори вратата, за да може Ливи да влезе.

— Сигурно доктор Бродън ти е казала?

Ливи кимна. В стаята се носеше тежък дъх на камфоров и ментолов спирт. Помещението беше неугледно и мрачно, но топло. Пред бумтящия огън в камината в една кошница лежеше коли, треперещо и задъхващо се.

— Какво се е случило? — Ливи се приближи към кучето.

— Вчера беше на хълмовете. Кат се върна, нищо й нямаше, ама миналата нощ започна всичко т'ва. Кат че ли не може да диша — самият Маккрийди, изглежда, също с мъка си поемаше дъх. — Аз съм си виновен, не биваше да я пускам, не и там — той поклати глава и се взря в Ливи. — Къде ти е чантата?

Ливи свали раницата от рамото си, за да му я покаже, но Маккрийди подозрително присви ечи.

— Тя на Корийн Хилс ли беше? — попита го Ливи бързо.

— Тъхъ, точно там.

Тя се наведе над кучето.

— Няма нищо — подхвана, но в този момент на вратата рязко се почука. Ливи припряно се изправи и тръгна към изхода. — Аз ще отворя — добави.

Отвори вратата, кимна на мъжа на прага, който вероятно беше ветеринарят, пусна го да влезе и се стрелна покрай него навън.

Маккрийди веднага се устреми след нея и й извика:

— Коя, по дяволите, си ти? — лицето му беше почервеняло от ярост и той размаха гневно бастуна си във въздуха. — Да се намърдаш така в къщата ми! Щъ съ обадя в полицията!

Ливи се спря до колата си.

— Аз съм от вестника — извика му в отговор. — Извинявайте, не исках да се натрапвам.

После припряно отключи вратата, скочи в джипа и запали двигателя. Включи на скорост, потегли напред и сви към пътя. Не смееше да погледне назад — Маккрийди я ужасяваше.

Час по-късно Ливи беше в Абърдийн. Беше си отбелязала още няколко човека, с които би искала да се срещне, обаче времето беше напреднало, а тя желаше да стигне в редакцията, преди там да започнат да питат за нея. Останалите разговори можеха и да почакаат. Остави багажа си в апартамента, паркира джипа на Мич пред сградата и отиде до вестника с автобуса. Вече беше станало време за обяд и тя смяташе, че ще успее да се появи там незабелязано. Влизането и излизането на репортери и ходенето им напред-назад по задачи не беше нещо необичайно, но укриването на информация не беше редно, а тя искаше да запази заниманията си в тайна.

Поздрави момичетата на рецепцията и ги попита дали Мич е в редакцията. Отвърнаха ѝ, че той изобщо не се беше появявал до момента. Ливи въздъхна с облекчение и измина тичешком стълбите до втория етаж на офисите. Влезе в залата, хвърли чантата си на бюрото, съблече якето си и се огледа. Веднага видя Керъл, която с удължена физиономия и мрачен вид се беше запътила към нея.

— Добро утро, Керъл — усмихна ѝ се. — Добре ли си?

— Фрейзър иска да те види — отвърна ѝ тя. — Буквално се е запенил за нещо си и мисля, че то е свързано с теб — Керъл направи гримаса. — Внимавай — посъветва я, когато Ливи посегна да вземе чантата си, — той е в заседателната зала на долния етаж.

Това беше лош знак, всички го знаеха. Когато личният кабинет на Фрейзър му се виждаше прекалено открит за чужди погледи, той слизаше на долния етаж, за да обсъжда там по-щекотливите въпроси.

Ливи се опита да изобрази усмивка, но не сполучи.

— Благодаря — измънка, праметна чантата си през рамо, взе якето си за всеки случай и се отправи към стълбите.

Заседателната зала се намиреше непосредствено до приемната. Ливи допря ухо до вратата, за да провери дали вътре се чува някакъв шум, след което се изпъна и почука нервно.

— Влез, Ливи!



Отвори вратата и прекрачи прага с боязън. Фрейзър седеше на ръба на дългата маса, четеше някакви документи и очевидно чакаше само нея.

— Здравей! — подхвърли му тя ведро.

Фрейзър хвърли папката на масата и я изгледа яростно.

— Предполагам, че вече си наясно със съдържанието на папката, която чета в момента — изръмжа. — Интересна ли ти се стори?

Ливи зяпна.

— Преди около четиридесет минути ми се обади Бет Бродън — продължи той. — Беше бясна. Очевидно една дама с английски акцент е ходила до село Билдеър тази сутрин, за да се срещне с един от пациентите й, някой си господин Маккрийди. Името да ти говори нещо? Той й се обадил, за да се оплаче, казал, че жената нахлула в дома му под фалшив предлог и душила наоколо...

— Изобщо не съм душила!

— Обаче си била там?

Ливи кимна и забеляза как очите на Фрейзър добиха по-твърд израз.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш? Явно си чела моите записки, прав ли съм?

Тя отново кимна и заби поглед в пода.

— По дяволите, Ливи! — тя подскочи от силата на вика му. — Това е строго поверителна информация! Какво ти дава право да?...

Ливи изведнъж със сепване осмисли значението на казаното току-що от него.

— Бет Бродън ли? — прекъсна го тя.

Фрейзър млъкна.

— Моля? — сопна й се ядно.

— Бет Бродън. — Ливи пристъпи навътре в помещението. — Тя ли ти се обади?

Ноздрите му потрепнаха от усилията, които полагаше, за да обуздае гнева си.

— Не виждам какво общо...

— Обаче именно Бет е давала медицинските консултации при тези случаи, нали?

Той седеше мълчаливо с каменно лице.

— Маккрийди ме попита дали ме изпраща доктор Бродън, мислеше, че аз съм ветеринарят. И, изглежда, знаеше какво му има на кучето, каза, че обвинява себе си, че не бивало да го пуска да ходи нагоре по Корийн Хилс. Господи, Фрейзър! — Ливи трескаво беше започнала да кръстосва из стаята, без изобщо да съзнава, че го прави. В следващия миг се закова на място и се втренчи в него. — Защо не се сетих още тогава?

— За какво да се сетиш? — изкрещя отново Фрейзър и тя пак подскочи. — Какво става тук, по дяволите?

— Че Бет е замесена по някакъв начин! — тя отново беше започнала да кръстосва напред-назад и Фрейзър ненадейно скочи от масата и я хвана за ръце, за да я спре на място.

— А сега най-добре ми обясни за какво става дума, Ливи, преди търпението ми да се изчерпа съвсем! — извика й. Тя го изгледа гневно и той отпусна ръце, за да я освободи от хватката си. — Съвсем сериозно ти говоря — натърти предупредително.

Ливи си пое дълбоко дъх, като всъщност все още не бе съвсем убедена в логиката на събитията, след което започна да обяснява.

— Мисля, че горе на Корийн Хилс има замърсени водоизточници и според мен причината е в „ИМАКО“. Не съм съвсем наясно как, но според мен това има връзка с някои от случаите, с които ти си се занимавал през последните години. Според мен това замърсяване причинява проблеми на дихателните пътища — тя спря и зачака реакцията на Фрейзър, вглеждайки се в лицето му. Той помълча доста дълго, след което я погледна. Напълно беше забравил гнева си, казаното от нея го беше заинтригувало прекалено много, за да остави чувствата си да му попречат.

— Факти? — попита отсечено.

Тя поклати глава.

— Не разполагам с такива, поне все още не.

— А как тогава?...

Ливи го прекъсна.

— Двамата с Мич вчера бяхме на Корийн Хилс — изрече припряно. — Обядвахме край едно от малките поточета там и забелязах, че коритото му има странен цвят — беше яркожълто. Мич също го видя. После, като летяхме над местността, той го снима и късно снощи, когато разглеждах кадрите, пак го видях. Освен това

видях и още едно странно нещо. Онзи участък, нали се сещаш, над Дон Вали, където живее Маккрийди? Ами той принадлежи на „ИМАКО“ и достъпът до района е ограничен, обаче в един от кадрите, които е хванал Мич, има камион, който се движи там. Камион! С каква цел? Нали уж не използват тази територия?!

Ливи направи пауза, защото се беше задъхала от бързината, с която бе изрекла всичко дотук, след което преглътна мъчително.

— Фрейзър — подхвана отново, този път по-кратко, — Майра Хадън е водила бебето си на Корийн Хилс в деня преди то да умре от задушаване. Маккрийди има емфизема и живее в онзи район, освен това като че ли знаеше нещо за замърсяването. Колито му е било там вчера и днес се задъхваше. Маккрийди каза, че смята себе си за виновен, задето го е пуснал там горе.

— Но това са само два от Бог знае колко случая, Ливи, само два! — Фрейзър вдигна ръце нагоре. — Пък и как свързваш всичките онези земи по хълмовете? Просто не разбирам.

Ливи се поколеба за миг, преди да започне да обяснява останалата част от своята хипотеза:

— Ами ако, това е само предположение — изрече тя, — „ИМАКО“ използват онзи терен, за да изхвърлят химическите си отпадъци, да ги закопават например, и някои от токсините се процеждат надолу към подземните водоизточници? Нещо като артезиански кладенци? — Ливи направи пауза. — Не разбирам много от геология, обаче Корийн Хилс са изпъстрени с поточета, които излизат изпод земята, текат по повърхността известно разстояние, половин миля, някои само няколкостотин метра, после пак изчезват под земята. Извори в скалите. Онзи, който снимахме, беше точно от този тип.

Фрейзър трескаво обмисляше чутото.

— У теб ли са снимките?

— Да, занесох ги в моето жилище. Не исках Мич да разбере какво правя.

Фрейзър повдигна едната си вежда.

— Не искам никой да разбере — бързо добави Ливи. — Имам странното чувство, че това може да се окаже и доста страшничко.

Фрейзър повдигна рамене.

— Може и да си права — пристъпи към прозореца и постоя там известно време в мълчание, след което я погледна през рамо и добави: — Мислиш ли, че ще можеш да ме заведеш до скалата, онази, която сте снимали? Бих искал да я видя с очите си.

— Да, аз...

— Чудесно! — той се обърна. — Само ще си взема палтото и ще тръгнем веднага. Колата ми е паркирана нагоре по пътя.

— Трябва да взема картата и още някои неща от апартамента си. А и един фотоапарат би бил полезен, имаш ли някой подръка?

— Не, но ще взема от фотографите — Фрейзър се върна до масата и събра папките. — Ще се срещнем при колата ми. Вземи — той бръкна в джоба си и извади ключовете. — Няма да се забавя повече от десет минути, става ли?

Ливи кимна и го последва към вратата.

— Ливи — Фрейзър ѝ хвърли поглед през рамото си. — Ако действително се окаже, че има нещо вярно в предположенията ти, ти си дотук. Разбираш ли ме? Не желая да се забъркваш в това.

— Защо? Заради Бет ли? — отвърна тя остро.

— Не, не е заради Бет — той се поколеба, но все пак добави: — Заради теб самата. Не искам да се излагаш на опасност.

Част от нея се зарадва да чуе, че него все още го беше грижа за нея дотолкова, че да изрече това, но останалата част закипя от гняв при думите му. И какво според него имаше тя за губене? След всичко, през което бе преминала през последните месеци, това беше детска игра!

— Много ти благодаря, Фрейзър — отговори му студено, — обаче и сама мога да се грижа за себе си. Нали именно ти ми го каза преди няколко седмици?

Той се втренчи в нея за миг, с накърнени от студенината ѝ чувства, после само сви рамене.

— Както искаш — измърмори. И като излезе от стаята, я остави сама, докато се качи горе, за да си вземе връхната дреха.

Пътуваха към хълмовете в мълчание. Дъждът се стелеше пред предното стъкло и пейзажът наоколо беше мъгляв и мрачен. Ливи седеше, стиснала в скута якето си, и се взираше в пътната карта, опитвайки се да следи маршрута. В чантата ѝ беше и онази панорамна

карта на местността, която беше взела за пътуването си с Мич и на която беше отбелязала мястото с потока, затова, щом приближиха района, бръкна в нея, за да я извади, и затърси пътища, които да ги отвеждат най-близо до скалата. Насочи Фрейзър към Колдуелс Крофт и му каза, че според нея би трябвало да оставят колата някъде там. Той я послуша и спря в началото на едно поле, изключи двигателя и взе картата от ръцете ѝ.

— Ето, това е мястото — каза Ливи, посочвайки с пръст отбелязаното от нея. Беше на около две мили от мястото, където бяха спрели.

— Хубаво — Фрейзър слезе от колата и заобиколи отзад при багажника. Отвори го, извади туристическите си обувки, кожух и чанта едnodневка. Седна на задната седалка, за да се приготви, обличайки дебел пуловер, вълнени чорапи, грейка без ръкави и накрая якето с кожена подплата.

— Ти в този вид ли ще ходиш?

Ливи кимна. Беше си обула обувките „Тимбърленд“, но нямаше нито шапка, нито шал, нито ръкавици.

— Взemi — Фрейзър подхвърли шапка и ръкавици на предната седалка. — Вдигни ципа на якето си догоре — добави. — При такова време вятърът е убийствено студен.

Ливи кимна и се почувства като глупачка. Дразнеше се от това, че Фрейзър винаги успяваше да я накара да се чувства така. Закопча се, нахлупи шапката на главата си, сложи си ръкавиците и излезе от колата.

Фрейзър вече беше отвън и пъхаше картата в найлонов планшет.

— Готова ли си?

— Да.

Без да ѝ каже нищо повече, той пое напред и тя го последва, като ѝ се наложи да върви доста по-бързо, отколкото беше свикнала. Устремиха се напред във вледеняващите пориви на вятъра, мълчаливи и мрачни, като и на двамата им се искаше да си поговорят, но от инат държаха устите си затворени.

Стигнаха платото двадесет минути по-късно. Ливи бе започнала да трепери въпреки темпото, с което се движеха. Якето ѝ не беше импрегнирано и вече беше мокра до кости. Като стигнаха мястото,

Фрейзър застава на същата скала, на която тя бе стояла предния ден, и се взря надолу във водата.

— Наистина е жълто — извика ѝ през рамо. — Ела да видиш — подаде ѝ ръка и я придърпа до себе си. — Водата изглежда чиста, но коритото е замърсено.

Тя кимна.

Фрейзър се приближи до водата и извади от джоба си малкото шишенце за проби, което беше взел със себе си. Наведе се, потопи го във водата и го напълни, като гледаше да не намокри много ръцете си.

— Да си забелязала дали и някои други потоци не са със същия цвят? — извика ѝ.

Ливи поклати глава.

— Ние всъщност не сме търсили специално — извика и тя в отговор, — обаче проследихме пътя на този и той започва на около половин миля по-нагоре — тя скочи при него, защото гърлото я беше заболяло от усилията да вика срещу вятъра.

— При извора нямаше нищо особено — добави, изправяйки се до него. Фрейзър прибра шишенцето.

— Добре. Хайде да вървим. Видях това, което ми трябваше — той тръгна обратно, но Ливи остана на мястото си, без да помръдва. След няколко метра той се спря и се огледа. — Ливи?

— Това ли беше? — извика му тя. — Целият този път дотук, нито едно благодаря, без да кажеш и две думи, просто си взимаш проба и марш към колата, така ли?! — в нея бушуваше гняв, той се отнасяше така, сякаш тя изобщо не съществуваше, сякаш не беше направила нищо. Та той даже нямаше и да разбере за това, ако не беше тя!

— Какво искаш, Ливи? Потупване по гърба, похвала пред строя? — той поклати глава в ненадеен изблик на раздражение. Просто не можеше да я разбере, та тя беше невъзможна! — Това е само началото — опита се да надвика бученето на вятъра. — Малко вода за проба, това е всичко.

Диви яростно се устреми към него.

— Е, може и да е всичко, ама нямаше да го имаш, ако не бях аз.

— Господи, каква самонадеяна кучка си! — изкрещя Фрейзър изведнъж. — Целият свят трябва да се върти около теб, нали? Около теб и огромното ти проклето его!

Тя му удари шамар точно там, където бузата беше най-замръзнала и болката го прорязва като нож.

— Ах, ти!...

Обаче Ливи се беше въртнала на пета и забързано се отдалечаваше от него.

— Върни се, Ливи! — той се затича след нея, хвана я и рязко я извъртя, за да се обърне с лице към него. — Защо ме удари? — извика ѝ, докато тя се бореше да се освободи.

— Махни си ръцете от мен! — изпищя тя, но той я сграбчи още по-здраво и я задържа неподвижна. Ливи понечи да го срита, но Фрейзър избягна удара и я разтърси, а очите му пламтяха от гняв. — Да не си посмял...!

В следващия миг той я беше придърпал към себе си и я целуваше, устата му плътно бе притиснала нейната, а натискът на ръцете му ѝ причиняваше болка. Именно близостта, неочакваното докосване до нея, бе причината за това — той просто не можа да се възпре. Тя му оказа съпротива, стисна здраво устни, обаче той я притисна още по-силно. Тези няколко секунди, в които тя се бореше с него, със себе си, му се сториха цяла вечност, но бяха само толкова — няколко секунди. Докато тялото ѝ не откликна по начин, който не можеше да овладее, и тя едва не го повали в притискането си към него, отчаяно желаеща да бъде прегръщана, целувана, разтваряйки устните си, приемайки езика му между тях, докато леденият дъжд се стичаше по лицето ѝ и охлаждаше пламъка, който се беше разгорял по цялото ѝ тяло.

— Господи, Ливи... — той плъзна устни по лицето ѝ, надолу към шията ѝ, а пръстите му трескаво отблъскваха настрани якето, за да оголят повече кожа. — Ливи... аз...

Тя преплете пръсти в косата му, подгизналата му мокра коса, и придърпа главата му по-близо до себе си, затваряйки очи и надавайки сподавен вик, когато устните му се впиха в шията ѝ, а изгарящата им топлина се смени с ледените струи на дъжда. Простена, забравила всичко друго на света, освен него и после... После вече нямаше нищо. Ливи отвори очи. Нищо.

— Фрейзър?

Той се беше отдръпнал от нея, само на милиметри, но беше все едно, че се бе отдалечил на светлинни години. Ливи изведнъж

почувства студа и в дъното на стомаха ѝ се надигна отчаяние.

— Фрейзър, какво?... — нямаше сили да говори, не знаеше какво да направи.

— Ливи, съжалявам, не мога, просто не знам... — Фрейзър млъкна, когато съзря изражението на лицето ѝ и му се прииска да хукне, да избяга надалеч, възможно най-далеч от нея. Беше ужасен, ужасен от факта, че всеки път, щом се окажеше близо до нея, просто не можеше да овладее чувствата си, те го поглъщаха, задушаваша го, а тя нямаше представа за това как се чувства той. А не можеше и да ѝ го обясни, обаче знаеше, че трябва да спре, да се спре още сега, преди да се окаже отново сред болезнения хаос от отломки, както се беше случвало в миналото. Пристъпи отново към нея, придърпа реверите на якето ѝ, за да покрие вече премръзналата кожа.

— Хайде, Ливи — изрече тихо, — мисля, че е крайно време да се прибираме.

Тя кимна и прехапа устни, за да възпре сълзите си. Беше прекалено горда, за да го попита какво се беше случило, не би могла да понесе мисълта, че отговорът му би могъл да бъде, че причината е в Бет. Злочесто загледа как пръстите му закопчават ципа на якето ѝ, сякаш беше малко дете, после отстъпи крачка назад и се взря в подножието на хълма, където беше колата им.

— Не мисля, че ще имам сили да се върна в редакцията — промълви с изтънял глас. — Би ли ме закарал направо у дома, ако обичаш?

— Да, разбира се — отвърна ѝ той. Искаше му се да добави и още нещо, но не знаеше как. — Както желаш — довърши. И двамата мълчаливо поеха надолу, за да изминат двете мили, делещи ги от колата.



## ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Фрейзър се облегна назад на стола си и се протегна. Навън още беше тъмно. На зимната зора ѝ беше необходимо доста време, за да разкъса нощната тъма, а на него му се искаше да види малко повече светлина, някаква, каквато и да е промяна в небето. Беше пет и половина сутринта и той бе работил почти двадесет и четири часа без прекъсване.

Затвори папката, остави химикала си върху нея, изправи се и пристъпи към прозореца, за да погледне град Абърдийн навън, града, към който не би се завърнал, ако не бяха „ИМАКО“, смъртта на баща му и вестникът. Обичаше го, не можеше да отрече този факт, обаче не можеше да не се пита какво ли би станало, ако любовта му към Ливи Дейвис не бе била така безнадеждна. Ако беше останал до нея, когато бяха напуснали Оксфорд, ако бе имал възможност да се намеси, когато тя охладнее към Джеймс, както винаги бе вярвал, че ще стане. Питаше се дали тази любов би имала шанс да укрепне, да се развие, така както знаеше, че вече не би могло да се получи. Изтощено прокара длан по лицето си. Извърна се към бюрото си и се сепна, като видя застаналата на прага на кабинета му Ливи, която го гледаше.

— Ливи!

— Извинявай, не исках да те стряскам. Алек долу ми каза, че си тук. Дойдох да свърша малко работа.

— Нима той още е буден? Обикновено има навика да задрямва към пет. На някои от репортерите им се налага да го будят, ако дойдат по-рано на работа.

Ливи се взря в сенките около очите му.

— Изглеждаш уморен — изрече.

Той срещна погледа ѝ.

— Ти също.

Двамата си размениха усмивки.

— Искаш ли кафе?

— Мммм, добре.

Тя пристъпи в кабинета му, остави чантата върху бюрото и го погледна крадешком. Искаше ѝ се да каже нещо за предишния ден, каквото и да е, само за да разведри малко атмосферата, обаче не го направи. Беше лежала будна цяла нощ, размишлявайки над случилото се, затова и беше дошла тук толкова рано, само че сега, след като го беше видяла, решимостта ѝ се беше изпарила.

Фрейзър взе папката си, отвори я и я остави пред нея.

— Работих цяла нощ — каза. — Хвърли един поглед и ми кажи какво мислиш — тръгна да излиза от офиса. — Със сметана, но без захар?

Тя кимна.

— Фрейзър? — той спря и се обърна. — Мислех, че не искаш да се забърквам в това.

— Така е — Фрейзър сви рамене. — Мислех си, че и без това си имаш достатъчно грижи и че е по-добре да направиш нещо за себе си, вместо да си губиш времето с тези неща.

— Обаче? — как би могла да му каже, че самата мисъл за процеса ѝ беше непоносима? Че отчаяно ѝ се иска да се занимава, с каквото и да е друго, само не със себе си?

— Обаче реших, че в крайна сметка, ти сама най-добре би могла да прецениш това, нали?

— Да, така е.

— Освен това ти беше права, Ливи, не бих открил нищо, ако не беше ти — докосна рамото ѝ. — Бих искал да ми помогнеш.

Ливи сведе поглед. Нямаше представа колко малко му оставаше на Фрейзър да погали с пръсти страната ѝ, да докосне устните ѝ, да очертае формата им. Нямаше представа колко малко му оставаше да забрави всичко, което си беше повтарял предишния ден. Ако беше вдигнала очи към него, той щеше да бъде загубен.

— Благодаря — прошепна тя.

Той отпусна ръката си и пристъпи към вратата.

— Няма да се бавя — изрече и изчезна, оставяйки я да чете написаното.

След час, час и нещо, главното помещение на редакцията беше започнало да се оживява. Някои от журналистите, натоварени с първото издание на вестника, вече се бяха появили, а един от фотографите вече проявяваше филми в лабораторията. Ливи беше

успяла да не обръща внимание на непрестанните влизания и излизания в офиса на Фрейзър и беше завършила четенето на даденото от него, водейки си свои бележки по съдържанието му. Тя вдигна очи към него, изчака го да довърши разговора си с Барбара, главния графичен дизайнер на вестника, след което каза:

— Мисля, че трябва да поговорим за това.

Той кимна.

— Имаш право. Да идем долу в заседателната зала, не искам повече да ни прекъсват — Фрейзър се изправи, взе бележника си, както и някои от папките, върху които работеше. — Да вървим, преди да изникне още някой.

Тя се усмихна и също стана.

— Чакай малко, забравих това — той бръкна в чекмеджето и извади прозрачна папка със снимки голям формат, които напъха между останалите документи. — Добре. Да изчезваме — задържа вратата отворена пред нея и я последва в главното помещение.

— Ако изникне нещо спешно, ще бъда в заседателната зала — подхвърли на Барбара в движение. — Обаче само ако е много спешно.

Тя махна с ръка в знак, че е разбрала посланието, но не вдигна очи — вече трескаво работеше над оформлението на сутрешното издание.

Като влязоха в заседателната зала, Фрейзър разгърна папките с информацията, с която вече разполагаха, заедно със снимките, над които Ливи моментално се надвеси.

— Значи наистина е камион на „ИМАКО“ — изрече, вдигайки очи. Той кимна утвърдително. — Кой ти ги увеличи?

— Сам го направих — отговори ѝ Фрейзър и забелязвайки изненадата ѝ, допълни. — Гордън се грижеше за обучението ми, когато поех вестника. Нали го знаеш колко е подробен? „Ха, още имаш жълто около устата си, Стюарт — изимитира го той, — обаче май шъ успеем да запълним фугите.“ — Ливи се разсмя. — Навремето можех да се оправям и с печатницата, преди всичко да се компютъризира. О, забравих, мога да работя и с телефонното табло на рецепцията! — той се наведе и взе в ръка една от снимките. — Камион на „ИМАКО“, движещ се по Гариокс с някакъв неизвестен товар. Подозрително, а?

Ливи кимна. Извърна очи за момент, след което добави:

— Освен това, според мен има и нещо друго подозрително — загледа го в упор. — Бет Бродън.

— А-а!

— А според теб?

— Осветли ме!

Ливи взе бележките си.

— Ами, като начало в повечето от случаите ищецът е имал един или друг дихателен проблем. Така ли е?

Той кимна.

— Не правиш ли връзката? Но което е по-важно, не би ли потърсил сходни симптоми и оплаквания, ако си лекар, натоварен с изучаването на тези случаи?

— Всички те са различни.

— Вярно! Но... — Ливи вдигна бележките пред очите си, за да прочете. — Болки в областта на гърдите, затруднено дишане, белодробна конжестия<sup>[1]</sup>, пронизващи болки под плешките. Тези неща току изникват в повечето случаи, независимо дали искът е за отпуск по болест, преждевременно пенсиониране или заболяване от пряк контакт с химикали.

Ливи се поколеба за миг, но после продължи:

— Взemi например мъжът на Майра Хадън, Майк — той е бил уволнен, след което е подал жалба за неправомерно отстраняване от работа, нали? Бет Бродън, наета от „ИМАКО“ е поставила диагноза тежък стрес, дължащ се на смъртта на детето му: „Неспособност да задържи ръководния си пост — цитирам. Тя изброява и симптомите... ъ-ъ... — неспособност за взимане на решения, дори и на регионално ниво. — Така-а... дрън-дрън... а, ето го къде е! — Псориазис, депресия, затруднено дишане“! — Ливи втренчи поглед във Фрейзър. — Нервен срив? Може и да е било. Или пък става дума за белодробна конжестия? Ха, „ИМАКО“ естествено уредили нещата, без да се стига до съд, при това доста чевръсто, бих казала!

Фрейзър вдигна ръка, за да я спре.

— Чакай, чакай малко! Нека си изясним нещо. За какво точно намекаваш? Че Бет Бродън не е добър специалист? Или подхвърляш далеч по-сериозно обвинение?

Ливи пусна бележките си върху масата.

— Не знам, Фрейзър — отговори му прямо. — Страшно много зависи от това дали тези седем човека, които сме записали, са имали някакъв контакт със земите около Корийн Хилс или Гариокс.

— А ако е така?

— Ако е така, то предположението ми е, че тези симптоми са били забелязани, разпознати, даже търсени, а после внимателно прикрити, пренебрегнати.

— Искаш да кажеш, че Бет лъже?

Ливи вдигна вежди.

— Не мисля, че си права — добави Фрейзър. — Тя просто не е способна на това.

Ливи помълча около минута.

— А колко добре познаваш Бет Бродън? — попита кротко.

Фрейзър се замисли за момент, разбирайки добре смисъла на въпроса ѝ.

— Почти никак, предполагам. Запознах се с нея в самолета от Лондон за Абърдийн преди няколко седмици. Обаче това не означава, че не съм успял правилно да преценя характера ѝ, Ливи.

— Вярно.

Двамата помълчаха известно време.

— И какво би получила тя, ако работи за „ИМАКО“? — ненадейно попита Фрейзър. — Нали рискува цялата си професионална кариера.

— Нямам представа. Прилична сума може би? Склонна съм да вярвам, че едно губещо предприятие, като това, което имаме тук, би коствало огромни парични загуби за някого. А вероятно и не една и две доста по-внушителни кариери. Ти как мислиш?

Фрейзър остана мълчалив. Разтърка слепоочието си с пръст за момент, после се поизпъна на стола си, пое си дълбоко дъх, издиша бавно и накрая погледна часовника си.

— Мисля, че трябва да се срещнем с някои от изброените тук хора. Всъщност най-добре с всички. Чак тогава може би ще започнем да виждаме някакъв смисъл във всичко това.

Ливи го загледа как се изправя с почти мигновено възстановена енергия. „Несъмнено е изтощен, помисли си, личи му, макар и да не го показва.“ Той ѝ се усмихна.

— Роботите нямат нужда от сън — подхвърли шеговито. Ливи също му се усмихна.

— А имат ли нужда от душ, чисти дрехи?

Фрейзър вдигна ръка и се престори, че души мишницата си.

— Ще издържи още един ден — отвърна ѝ и тя се разсмя. — Обаче бих могъл да унищожа малко закуска. Хайде, Ливи, ще те черпя яйца и бекон в „Риджън Куей“, а в добавка и огромна чаша чай.

— Добре. Убеди ме! — каза тя и се изправи, събра документите и ги напъха в чантата си за по-безопасно.

Хю беше започнал да се поти. Обилно. Сърцето му бясно препускаше в гърдите и слушалката в ръката му пареше като нажежена. Погледна часовника и продължи да чака, като агонизираше с всяка изминала секунда.

— Хайде, Мануело... — измърмори под нос. — Хайде де!...

Мануело му се беше обадил. В седем и половина сутринта един глас бе изрекъл: „Задръжте така, сеньор Мануело желае да говори с вас.“ Вече беше седем и тридесет и пет, а той продължаваше да чака.

— Хю? — гласът на Мануело прозвуча плавно с едва доловим акцент.

Той се сепна.

— Да? Сеньор Мануело? Добро утро, аз...

Мануело го прекъсна.

— Утрото изобщо не е добро, Хю. Има ли някакво развитие след последния ни разговор?

Хю преглътна мъчително.

— Не, още не... обаче работя по въпроса — Мануело му беше наредил да открие наркотиците, но Хю даже не се беше опитал. Би било прекалено рисковано.

— Разбирам — последва тишина и Хю припряно затърси в джоба си носната си кърпичка, за да си избърше ръката. — Много съм загрижен за инвестициите си на застрахователния пазар, Хю — продължи Мануело. — Вече никак не съм сигурен в стабилността на „Хауърд Ъндъррайтинг“. Нека го кажа така, не съм сигурен доколко може да ти имаме доверие.

Хю преглътна повторно, гърлото му беше започнало да се стяга болезнено.

— Но няма никакви поводи за тревога, аз... — „ИМАКО“. Господи, молеше се тревогите на Дорси да са напразни.

— Най-добре ще е да се постарая да е така — плавността беше изчезнала. — Казах, че ще ти дам месец, за да откриеш стоката ми, но ти ме разочарова, Хю. Никак не съм доволен от теб — последва още една пауза, след което се чу: — Просто се постарай това да не се повтаря никога повече.

Хю си пое дъх, за да отговори, но връзката прекъсна. Той се вслуша за миг в мъртвата тишина и накрая предпазливо остави слушалката върху вилката.

Пол Робсън беше закъснял. Имаше съвсем основателна причина за това: в тунела на метрото до Банк се беше получила авария и беше стоял в тънещия в пот, претъпкан влак на сред тъмен, горещ тунел в продължение на четиридесет минути. Но е основателна причина или не, още в мига, в който прекрачи прага на офиса, разбра, че Хю беше в ужасно настроение. Секретарката му събщи, че Хю го чакал в кабинета си.

— Добро утро, Хю.

— Пол.

Робсън влезе в кабинета и седна. Хю остави на масата пред него брошура на британските авиолинии и Робсън я взе в ръцете си.

— Абърдийн, утре сутринта — каза Хю. — Заминаваш с първия самолет и те искам обратно до края на работния ден.

— „ИМАКО“?

Хю кимна.

— Искам да разбереш какво се мъти там, да огледаш наоколо, да се ослушаш дали някой в завода не нервничи. После искам да отидеш до „Абърдийн Ангъс Прес“, местното вестниче. Един от репортерите там си е наумил, че е попаднал на някаква история с „ИМАКО“. Искам да разбереш каква.

Пол Робсън се усмихна.

— Да се правя на застрахователен детектив?

Лицето на Хю запази каменното си изражение. От тази сутрин насам беше започнал да се паникьосва. Ако „ИМАКО“ потънеше, това щеше да завлече със себе си и „Хауърд Ъндъррайтинг“, и всички други имена с него. Ако „Хауърд Ъндъррайтинг“ затънеше, според изчисленията на Хю той едва ли щеше да доживее до лятото. Успя да запази гласа си спокоен все пак.

— Може и така да се каже.

— Защо? Казах ти, че ще говоря с Дерек Дорси. Какъв е проблемът?

— Дорси отново ми се обади снощи. Ти не си говорил с него, аз говорих. Питаше за тяхната застраховка, каза, че обаждането е напълно процедурно, но все пак беше разтревожен от нещо там и аз искам да знам какво е то.

— Не трябва ли да се свържем и ние с нашите презастрахователи?

Хю сви рамене.

— По-късно, като разбере какво става — отвърна.

— Но...

— Никакво „но“! Казах вече по-късно, когато съм наясно с тази история.

Робсън се изправи. Хю действително се държеше странно през последните няколко месеца, но това вече си беше чиста глупост!

— Не може ли да иде някой друг? — попита го.

— Не, не може! — озъби му се Хю.

Робсън пристъпи към вратата. Държанието на Хю вече беше спряло да му прави впечатление. Този тип просто си беше гадняр.

— Отивам на борсата, в случай че ти потрябвам.

Обърна се, в движение метна брошурата на Британските авиолинии на бюрото си и излезе от офиса. Все още кипеше от гняв, когато пристигна в „Лойдс“ десет минути по-късно.

Бет Бродън нахлу в приемната на „Абърдийн Ангъс Прес“ и свали кожените си ръкавици, докато вървеше към гишетото.

— Добро утро, момичета! — имаше навика да се обръща покровителствено към всички видове секретарки, продавачки и други членове на обслужващия персонал, както ги наричаше мислено,



държание, което според нея всяваше респект, но всъщност раздражаваше всички, с които си имаше вземане-даване и в крайна сметка довеждаше до хапливи реплики по неин адрес зад гърба ѝ.

— Бих искала да се срещна с Фрейзър Стюарт — изрече отривисто. — Веднага, моля.

Двете момичета едновременно вдигнаха лица към нея, след което си размениха погледи. Рона, главната администраторка, вежливо се намеси.

— Опасявам се, че в момента не е на разположение — изрече. — Да му предам някакво съобщение?

— Не мисля. Бихте ли му се обадили горе, за да му кажете, че доктор Бродън го чака в приемната?

— Не, съжалявам много, но не мога да направя това. Все пак можете да му оставите съобщение.

— В такъв случай вероятно бих могла да му позвъня лично, ако просто ми дадете вътрешния му номер — Бет посегна към телефона на плота.

Рона сви рамене. От тази жена косата ѝ определено настръхваше.

— Да, бихте могли — отвърна ѝ. — Но все пак е по-добре да оставите съобщение при мен.

Пръстът на Бет се закова неподвижно над цифрите. Бавно остави слушалката.

— Господин Фрейзър не е в редакцията?

— Да, няма го.

— Разбирам. Можете ли да ми кажете кога ще се върне?

— Не, съжалявам, не мога.

Бет започваше да губи търпение.

— Разбирам. За целия ден ли ще отсъства?

— Наистина не бих могла да отговоря на въпроса ви. Той излезе с една от нашите репортерки — другото момиче зад гишето прикри с длан усмивката си, като видя как потръпнаха ноздрите на Бет, загрозявайки я.

— Да не би да става дума за Ливи Дейвис?

— Мисля, че да — отвърна Рона и Бет злобно стисна челюсти.

— Чудесно, много ви благодаря! Няма да оставям съобщение и без това бяхте достатъчно услужливи — изрече Бет със сарказъм. Удари по отворената си длан с ръкавиците и изхвъркна гневно от

приемната. Рона и другото момиче едновременно избухнаха в неудържим кикот.

— Ако сме успели да пропъдим това чудо, все едно сме го спасили от съдба, по-тежка и от смърт — изрече Рона на пресекулки и двете отново се разсмяха.

Десет минути по-късно Бет влезе в един хотел на Съмърхил Роуд, три преки по-нататък по улицата, и попита за телефон. Остави кредитната си карта на гишето и се запъти към първата от редицата кабинни срещу бара. Откри номера на Маккрийди в тефтерчето си и първо позвъни на него. Говориха само две минути, след което тя затвори и веднага се свърза с Дерек Дорси.

— Ало, Дерек?

Нямаше нито поздрав, нито топлина. Дерек бе нервен, трябваша му отговори.

— Бет. Какво имаш за мен?

— Фрейзър Стюарт няма да бъде в редакцията тази сутрин. Излязъл е с Ливи Дейвис, момичето, което вчера е ходило при Маккрийди.

— Знаеш ли къде са отишли?

— Не, съжалявам. Нямам представа.

Дорси изруга отсреща.

— Не можеш ли да следиш по-изкъсо този тип Стюарт? Само той ни липсва в момента!

— Ще се опитам. Отидох в офиса малко преди девет, той навярно е тръгнал още...

— Спести си оправданията, Бет. Стига си хленчила — Дорси въздъхна. — Маккрийди създава ли някакви проблеми?

— Не. Той няма да проговори — Бет беше изнервена — цялата тази работа вече далеч надхвърляше първоначалните ѝ представи. — Какво ще предприемеш? — попита.

Дорси се поколеба.

— За момента нищо. Ако нещата излязат от контрол, не знам точно как, но ще се справя с проблема.

Бет почувства как по гръбнака ѝ пробягнаха ледени тръпки на ужас.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще се справиш с проблема?

— Това, което казах!

— Но нали няма да...

— За Бога, Бет, затваряй си устата! — избухна Дорси. — Това да не ти е някаква шибана игра! Ако изгубим този завод, ще... — той млъкна. Няколко мига по-късно заговори отново. — Искам да знам къде са отишли, не по-късно от днес следобед — гласът му отново бе овладян и леденостуден. — Ще ти се обадя в хирургиите в шест — след тези думи затвори.

Бет се втрени в стената на кабината за момент, после разтърси глава и закачи слушалката на мястото ѝ. Трябваше да се досети накъде ще тръгнат нещата. Знаеше за тестовите, които се провеждаха в завода, наясно беше с рисковете, обаче обичаше парите, а и навремето бе завладяна от Дорси. Все още беше, ако трябваше да си го признае честно, каза си тя, връщайки се във фойето на хотела. Именно там беше проблемът — Дорси имаше право, това не беше игра. За Бет то беше нещо много, много повече. Тя не би могла да оцелее без тръпката, която ѝ даваше Дорси, а и нямаше намерение даже да се опитва.

---

[1] Изпълване на орган с кръв (мед.). — Б.пр. ↑

## ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бяха се настанили в дневната на Фрейзър на Рубислоу Теръс. Ливи седеше по турски на пода, подпряла брадичка на ръцете си, и се беше втренчила в огромното количество листове, които бяха пръснати по целия килим. Фрейзър коленичи на другия край на стаята и направи същото. Беше девет и половина сутринта и това беше втората им поред нощ с много малко сън. Почти дванадесет часа им бяха необходими, за да стигнат дотук.

Листовете, които бяха събрали накуп, бяха изрезки от вестници, всичко за „ИМАКО“, което бяха успели да намерят, някои от нещата бяха отпреди осем, даже девет години. Имаше финансови доклади, които Ливи бе помолила Люси Дийкън да изпрати по куриер от Лондон — доклади на брокери, както и годишните отчети на компанията за акционерите ѝ. Освен това там бяха и бележките на Фрейзър по делата, водени срещу „ИМАКО“, извадки за тези, в които не беше взимал участие, и накрая записи на разговорите, които бяха провели предишния ден, седем изявления от седемте човека, с които се бяха срещнали.

Стаята приличаше на щабквартирата на съюзническите сили от Втората световна война, с картата и снимките в центъра, с червените означения на местата, в които хората вероятно са осъществили контакт със замърсената вода, и цялата информация, подредена по периферията.

Фрейзър проговори пръв след едно доста продължително мълчание.

— Ливи, ами ако, това е едно голямо ако, бензотитринът всъщност е опасен и в „ИМАКО“ са съвсем наясно с опасностите? Защо продължават да го произвеждат? Защо не са направили изследвания за заместител? Именно това не разбирам: защо да поемат всичките тези рискове?

Ливи вдигна глава от ръцете си и посегна напред към малката купчинка финансови доклади. Взе горните три и ги разгърна на страниците, които беше отбелязала.

— Печалба преди удръжките 11,5 процента, брутен доход от тора бензотитрин, възлизащ на 19,2 милиона лири стерлинги — прочете от първия. — Изявление на председателя отпреди две години насред тежката рецесия, къде беше... ъ-ъ... А! Ето...

„С радост ще обявя, че годишният дивидент за акционерите през 1991 година се е покачил със седем процента към 3,5 пенса.“

А ето тук има изрезка от „Файнаншъл Таймс“, изпратена от Люси.

„Сити подкрепя «ИМАКО» за финансиране на нов завод за торове в Източна Европа.“

Тя остави докладите обратно на пода и погледна Фрейзър.

— Това е колосален бизнес, Фрейзър. Производството на бензотитрин задържа „ИМАКО“ на гребена на вълната, то струва милиарди! И продължава да нараства, простирайки се и в Източна Европа. Ами ако не могат да разработят заместител? Загубите ще са адски големи, нали?

Фрейзър въздъхна тежко.

— Добре, нека го погледнем от друг ъгъл. Ако знаят със сигурност, че отпадъчните продукти от производството на бензотитрин са токсични, ако не и самият химикал, то защо не изхвърлят отпадъците правилно, ползвайки специалисти в тази област? Съществуват стотици компании, които се занимават именно с това, нали?

Ливи повдигна рамене.

— Може би — отвърна. — Вероятно не чак толкова много, колкото си мислим, пък и едно мога да кажа със сигурност — това би било доста скъпо! Преработването и погребването на токсични отпадъци не може да стане по евтиния начин. Освен това то ще означава, че ще трябва да излязат на чисто, да признаят, че

отпадъчните продукти са токсични, и това ще доведе до най-различни усложнения. Знам, че в момента МХВПСС изследват този тор, но това си е рутинна процедура — те не търсят нещо конкретно, нали? Съществува голяма вероятност всичко да се размине без много тестове, особено ако „ИМАКО“ са действали с обичайните си похвати и са напълнили не един и два джоба по етапен ред.

Фрейзър ненадейно се усмихна.

— Винаги ли си била толкова цинична?

— Да, не — тя извъртя очи. — Уф, не знам! Вероятно.

— Ами според мен... — Фрейзър спря, прекъснат от телефона.

— Според мен ще е най-добре да вдигна — завърши и се изправи с изтръпнали от клечането крака. — Ще се върна след миг.

Ливи го загледа как прекосява стаята, като стъпва внимателно по листовете, без да разбърква купчините. Вслуша се в гласа му, когато вдигна слушалката, и от реакцията му разбра, че по всяка вероятност звъняха от вестника. После и тя самата се изправи, пристъпи към прозореца и се взря в градината навън, сред сумрачната светлина на мартенския ден, като затрепери и изведнъж осъзна умората си. Уморена, измръзнала и гладна, помисли си, и въпреки това странно доволна. Другото, което осъзна, стоейки така до прозореца, загледана в нарцисите отвън, бе, че дни наред не се беше замисляла за себе си. Нито за живота си, нито за Джеймс, нито за ужасната каша с наркотиците. Не беше мислила за нищо друго, освен за вестника, за притурката и сега за това — „ИМАКО“. Нищо друго нямаше значение, нищо друго, освен борбата срещу несправедливостта рамо до рамо с Фрейзър, борба, която трябваше да води, докато все още имаше възможност.

— Гордън беше — каза Фрейзър, връщайки се в стаята. — Явно в приемната ме чака някой, който иска да ме види, долетял е от Лондон тази сутрин — той се приближи към Ливи. — Ливи? Добре ли си? Изведнъж стана много тъжна.

Тя се обърна към него и се помъчи да се усмихне.

— Нищо ми няма — отвърна. — Просто съм уморена, това е всичко — искаше ѝ се да обясни, но не желаше да разваля момента. Беше толкова хубаво да е близо до него, да споделя всичко това, да чувства, че върши нещо наистина значимо, стойностно, нещо, което не прави единствено заради себе си.

— Кой е този човек? Гордън каза ли ти?

— Застраховател, младши съдружник на някаква фирма... „Хауърд Ъндъррайтинг“. Никога не съм чувал за тях, обаче предполагам, че няма да е учтиво, ако не отида да се видя с него.

Ливи тръсна глава.

— Естествено, че си чувал за тях! Това е фирмата на Хю Хауърд. Той движи най-големия дял от застраховката на „ИМАКО“. Именно чрез тях получих достъп до Лени Дуче... — тя рязко спря. Името ѝ напомни за цялата болка, през която беше преминала. После добави: — Той е пратил този тип, за да провери какво става, бас държа. Хю винаги е на една крачка преди събитията.

Фрейзър я погледна.

— Но как, за Бога, би могъл да разбере, че нещо става? Единствените двама души, които знаят за това, сме ние — ти и аз!

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен! — тросна се Фрейзър, подразнен от намека на Ливи. Как, по дяволите, Хю Хауърд беше разбрал за това, и то чак в Лондон? В следващия миг той се плесна сепнато по челото. — Бет Бродън — изрече, — „ИМАКО“ — затвори очи за миг и въздъхна тежко. — Бет прояви интерес към заниманията ми със старите случаи срещу „ИМАКО“ онази вечер, когато мина през редакцията, за да ме види. Именно Бет ми се обади заради посещението ти при Маккрийди, а освен това се е отбивала през редакцията и вчера, веднага след като сме излезли.

— Значи Бет държи под око цялата ситуация — Ливи обърна гръб на прозореца. — Ако е вписана във финансовите ведомости на „ИМАКО“ и ако е наясно с рисковете, свързани с бензотитрина, то тогава доктор Бродън има какво да губи, и то много — Ливи ненадейно бе осенена от една идея, която се беше опитвала да улови вече няколко часа. — Фрейзър?

Той се обърна към нея.

— Ами ако „ИМАКО“ не само са наясно с опасностите на бензотитрина? Ами ако самите те са го подлагали на тестове и така и никога не са дали публичност на резултатите? Би следвало да проведат някакви тестове, нали? И то още от самото начало, какво ще кажеш?

— Да, но... — Фрейзър млъкна за момент. — Виж какво, Ливи, много добре знам какво си мислиш и отговорът е: и дума да не става!

— Така ли? И какво си мисля според теб?

— Че ако напипаме тази информация, ще опечем работата за нула време.

— Точно така!

— Не, никакво точно така! — той поклати глава. — Няма начин да се сдобием с тази информация. Избий си го от главата! Ясно ли се изразих?

Тя повдигна рамене.

— Ще си докараш някоя язва, ако продължаваш да нервничиш така за щяло и нещяло — Ливи приседни на ръба на дивана и се взря в купищата хартии. — Фрейзър, чуй ме. Просто ще става дума за взимане на информация, която сме в правото си да получим — тя продължаваше да държи главата си наведена, защото ясно съзнаваше, че той се беше втренчил в нея. — Научаваме къде държат резултатите от лабораторните изследвания и посред бял ден, под някакъв благовиден предлог, отиваме там, взимаме нужната папка и изчезваме — Ливи се наведе напред, за да вдигне една от вестникарските изрезки за „ИМАКО“. — Без шум — добави, — лесно и чисто.

— Лесно! — възкликна той, имитирайки я. — Докато не те хванат! — Фрейзър пристъпи към нея и тя вдигна поглед. — Няма начин, Ливи, по никой начин няма да ме накараш да се забъркам в нещо подобно.

— Но ти вече си забъркан! — извика тя. — Ти си забъркан от години, Фрейзър! Защо не го довършиш сега, когато има шанс да успееш?

— Я ми кажи какво точно разбираш под „благовиден предлог“? — попита я саркастично. — Да влезем като чистачи? О, убеден съм, че няма да ни забележат, и двамата сме родени за тази работа!

Ливи не обърна внимание на подигравката му. Независимо от иронията, той вече не отхвърляше напълно идеята ѝ като абсурдна. Тя помълча за известно време, докато той се взираше през прозореца, след което реши най-сетне да рискува.

— Фрейзър? — повика го.

Той се обърна.

— Докога мислиш, че откритото от нас вчера ще остане в тайна? Ако Бет следи всяка наша стъпка, тя ще разбере с кого сме се видели, нали? Кога? До утре вечер, ако я бива в тази работа, или може би до



другиден? До два дни? Смея да твърдя, че даже и да не е Шерлок Холмс, тя ще успее да състави пълен списък на тези, с които сме разговаряли, а и не забравяй, че тя вече е наясно с нещата, ако предположенията ни са верни — тя забеляза израза на лицето му и продължи. — Щом това се разчуе, ще се пръкнат доста хора, които да искат да ни отклонят от следата, и не се съмнявам, че ще успеят. Цялата тази работа ще изчезне в небитието, преди да си успял да мигнеш — Ливи се усмихна. — А може би и ние също!

Фрейзър се озъби.

— Това не е смешно! — той стоеше и мислеше трескаво. — Нямам намерение да те излагам на опасност, Ливи, просто няма да го направя.

Тя въздъхна звучно, с раздразнение.

— Ще ме изложиш на далеч по-голяма опасност, ако не завършим разследването. Ако разполагаме с неоспорими доказателства, тогава поне ще има с какво да се пазарим.

— Господи, ама че си твърдоглава! — той изскочи от стаята и Ливи го чу как шумно търси нещо в кабинета си. Минути по-късно се върна. — Добре де! — сопна й се. — Ще ти кажа на какво съм съгласен. Ще се обадя на Пит Хайнс, лаборанта, на когото дадох пробата от водата. Казах му да побърза, за да имаме резултатите днес следобед. Ако — но, отбележи, само ако — подозренията за токсична замърсеност се потвърдят, тогава ще се замисля над предложението ти. Но чак тогава, ясно? А до това време си го избий от главата. Няма да нарушавам закона и да излагам теб, нас, на смъртна опасност само и само за да се докопаме до повече информация, която може и да не ни свърши работа. Разбрахме ли се?

На Ливи й се искаше да се усмихне, но не посмя.

— Разбрахме се — отвърна кротко, но после добави бързо, — мисля, че трябва да тръгваме към редакцията, за да се видим с онзи тип, който Хю е изпратил.

— Да се видим?

— Ти ме помоли да ти помогна, помниш ли? — Ливи клекна и започна да събира пръснатата информация.

Фрейзър клекна до нея.

— Как бих могъл да забравя? — изрече шеговито и най-последно двамата се усмихнаха.

Пол Робсън вдигна очи от броя на „Ангъс Прес“, който четеше, когато Фрейзър влезе в приемната, следван от висока блондинка, която му се стори смътно позната. Видя как момичетата на рецепцията кимнаха в негова посока и се изправи на крака.

— Фрейзър Стюарт? — изрече въпросително, подавайки ръка. — Пол Робсън, от „Хауърд Ъндъррайтинг“, Лондон — извади визитка от джоба си и му я подаде.

— Пол, това е моята сътрудничка, Ливи Дейвис — двамата се ръкуваха. — С какво бих могъл да ви бъда полезен?

— Хъм, моята компания движи застраховката на „ИМАКО“ и наскоро дочухме, че вашият вестник разследва някаква история, свързана със заводите. Дошъл съм да разбера с какво всъщност разполагате и да видя дали тази информация ще бъде от полза за нас, като техни застрахователи, и дали има причини за безпокойство.

Фрейзър повдигна вежди.

— Пропътували сте целия този път само за това? Това не е съвсем обичайно, нали? Ние сме само регионално печатно издание, не вярвам да се тревожите особено от това, което отпечатваме, не е ли така?

Робсън повдигна рамене. Все едно беше чул изречени на глас собствените си мисли.

— Честно казано, сте прави, това не е обичайна практика, но моят шеф, Хю Хауърд, смята, че в този случай това е важно. Вероятно заради проучването на МХВПСС на бензотитрина.

— А-а, разбирам — Фрейзър хвърли поглед към Ливи. — Бихте ли дошли с нас в заседателната зала, където ще се постарая да ви обясня за какво става дума.

Робсън кимна.

— Благодаря за отзивчивостта.

— Кафе?

— Да, моля. Денят ми започна доста рано.

Фрейзър извика на Рона да приготви кана с кафе и поведе Робсън към залата за съвещания.

— Бихте ли останали с Ливи? Аз ще се върна след миг, само да се обадя на главния редактор, за да проверя дали всичко е наред.

Робсън кимна. Блондинката определено му беше позната, пък и името ѝ сякаш беше чувал. Тази мисъл не му даваше мира. Сигурно щеше да се сети чак когато се качи на самолета за Лондон. Ливи задържа вратата отворена пред него и той я последва в залата. Седяха в мълчание вече няколко минути, след като Ливи учтиво го беше попитала за пътуването му и Фрейзър се присъедини към тях тъкмо когато проточилата се тишина беше започнала да става неловка.

— И така, Пол — Фрейзър постави на масата подноса с кафеника и започна да сипва кафе в чашите. — Опасявам се, че дългото ви пътуване е било напразно — подаде на Робсън едната. Ливи сама взе своята и се загледа в него, когато продължи да говори. — Един добър журналист дори и да има някоя история за „ИМАКО“, каквато, уверявам ви, аз нямам, не би ви казал и дума по въпроса — той се усмихна. — Ние сме склонни да държим всичко скрито-покрито. Свързано е с конкуренцията и отпечатването на сензации — Фрейзър седна. — Единственото нещо, което мога да споделя с вас, вие вече знаете, и то е, че МХВПСС извършва рутинно проучване на производствения цикъл на бензотитрина — той сви рамене. — Съжалявам, но това е всичко, което знаем.

Пол Робсън остави чашата си на масата.

— Ами, хъм, благодаря за прямотата ви — изрече не без чувство за хумор и Фрейзър се усмихна. — Очевидно ще трябва да отида до завода, да се видя с някои хора там, за да разбера от тях дали има основания за тревоги.

— Очевидно.

Робсън поседя в мълчание известно време, след което каза:

— Вижте, надявам се, че няма да се засегнете от думите ми, Ливи, но ми изглеждате много позната. Да не би да сме се срещали преди? Живели ли сте някога в Лондон? — за негова огромна изненада блондинката се изправи, пристъпи към прозореца, като му обърна гръб и не отговори на въпроса му. Той се изчерви. — Хъм, ъ-ъ... извинявайте, аз ъмм... не исках да ви засегна... всъщност...

— Не! — Ливи се обърна. — Не, разбира, се, няма нищо — сведе очи към земята. — Навремето работех за „Сити Телевижън“, преди да бъда арестувана по обвинение в контрабанда на наркотици. Това беше около... а-а-а... — гласът ѝ пресекна и тя се взря във Фрейзър с

надежда за подкрепа. Той съвсем остро почувства унижението и притеснението ѝ.

— Това беше преди около пет седмици — довърши вместо нея. — Вероятно сте видели събитията, отразени в пресата. Това беше, хъм, все още е изключително болезнена тема за нас.

На Робсън му се прииска да потъне в земята от срам.

— Господи — промълви, — извинявайте много, нямах представа...

Ливи се върна на масата. Присъствието ѝ вече не беше така ярко, като че ли беше изгубила почти цялата си увереност само за броени минути.

— Моля ви, не се тревожете — изрече. — Трябваше да се досетя, че ще ме разпознаете, като имам предвид и връзките ми с Хю и „ИМАКО“. Предполагам, че беше неизбежно — тя сви рамене, след което добави, повече, за да убеди себе си, отколкото някой друг в помещението: — Предполагам, че повечето хора вече напълно са забравили за случилото се...

Ливи спря, щом Пол Робсън докосна ръката ѝ. Ненадейно кръвта се беше отдръпнала от лицето му и той бе пребледнял като платно.

— Вашата връзка с Хю и „ИМАКО“? — попита. Тонът му ясно разкриваше колко бе поразен от чутото и Ливи на свой ред го изгледа с изненада.

— Да! Именно Хю ми уреди интервюто с Лени Дуче, интервюто, заради което отидох в Бразилия. Имаше установени връзки с него чрез южноамериканското подразделение на „ИМАКО“.

— Но „ИМАКО“ нямат подразделение в Южна Америка — изрече Робсън. — Нашата фирма има доста операции с Бразилия, но „ИМАКО“ няма нищо общо с тях.

Сега Ливи бе поразена. Местеше очи от Робсън към Фрейзър и пак към Робсън. Чувстваше се така, сякаш ненадейно бе изгубила твърда почва под краката си, виеше ѝ се свят, беше напълно объркана.

— Но аз говорих с някого от „ИМАКО“ там — прошепна смяяна. — По телефона, той уреди всичко... — гласът ѝ изтъня и съвсем пресекна. Тя рязко скочи на крака. — Господи! Ами аз самата трябваше да се досетя, Фрейзър — малко ѝ оставаше да се разплаче. — Нали тази сутрин четох финансовите доклади! Защо не забелязах

факта, че там не се споменаваха никакви операции на пазара в Южна Америка? — тя закри с длани очите си. — Боже Господи!

Фрейзър също се изправи и понечи да се приближи към нея, но тя свали ръцете от лицето си и го загледа право в очите.

— Какво означава всичко това? — попита безпомощно.

— Не зная, Ливи — отвърна ѝ той. — Нямам представа — Фрейзър се обърна към Робсън. — Извинявайте много, но това, което казахте току-що, порази и двама ни.

Робсън само кимна — той самият все още се опитваше да разтълкува своята реакция от наученото. Понятие си нямаше какво става. Доколкото разбираше, Ливи Дейвис по някакъв начин познаваше Хю Хауърд. И беше замесена в контрабанден внос на огромно количество наркотик в страната. Хю разполагаше с всички връзки в света на наркотиците в Бразилия и извършваше финансови операции за някои от най-крупните наркобарони там, според файловете на Ломан. Беше ли замесен Хю в този внос на наркотици?

Робсън преглътна с мъка и каза:

— Вижте, знам, че не е моя работа, но бихте ли могли да ми кажете, откъде точно познавате Хю Хауърд?

— Прав сте — тросна се Фрейзър, — не е ваша работа!

— Фрейзър! Моля те — Ливи тежко се отпусна на един от столовете. — Двамата с Хю следвахме заедно в Оксфорд — отвърна. Нямаше никаква основателна причина да споделя това с този непознат човек, но изпитваше инстинктивна необходимост да го направи. — Също и Фрейзър, но не бях се виждала с Хю от години, преди случайно да се засечем на една сватба преди няколко месеца. Навремето той и човекът, с когото живеехме заедно, Джеймс Уорд, бяха много близки и очевидно повторната среща възобнови предишната им дружба. След сватбата видях Хю само един или два пъти, но той ни дойде на гости една вечер и тогава ми спомена, че има възможност да се свърже с Лени Дуче чрез „ИМАКО“.

Тя спря и измъчено прокара длан през лицето си, преди да продължи:

— Той каза, че „ИМАКО“ били водили някакви преговори с Дуче за техни земи в басейна на Амазонка, земи, които били взели за разработване, а той искал да откупи за резерват. Каза, че може отново да открие Дуче, ако желая да направя интервю с него. В този ден, в

който беше на гости, се бях явила на събеседване за мястото на водеща на изключително престижна поредица от предавания за Сити и те искаха да получат от мен действително блестящи идеи, за да обмислят сериозно кандидатурата ми. Хю спомена името на Дуче по време на вечерята и аз се вкопчих в идеята. Дуче бе съвършеният обект — той ми осигуряваше мястото — тя поклати глава. — Страхотен напредък постигнах с това, няма що! И все пак наистина осъществих първото интервю с него от повече от десет години насам, добро постижение, да, като включим към това и перспективата за петнадесет години в Холоуей.

Фрейзър се сви при последните ѝ думи и извърна очи.

— Смятате, че са ви използвали? — на Робсън му се повдигаше. Стомахът му бълваше толкова киселини, че имаше чувството, че ще се удави в тях.

Ливи се усмихна цинично, но в изражението ѝ ясно се долавяше поражение.

— Мисля, че съм била идеалната будала — добави. — Нямах никаква представа.

— По дяволите — Робсън се взря в лицето ѝ. Още когато беше видял репортажите по телевизията преди толкова седмици, го беше обзело странно чувство. Защо му е на човек като Ливи Дейвис да поема такъв риск, при цялата ѝ популярност и нещата, които би могла да загуби? Именно това му се беше видяло нелогично. А сега просто не можеше да го повярва. Робсън сведе очи и помълча известно време. Накрая изрече:

— Смятам, че ще е най-добре да тръгвам.

— Да — отвърна Фрейзър и моментално се изправи на крака.

Робсън взе куфарчето си и палтото.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си — промълви, — извинявайте, ако съм казал нещо, което...

— Не! Не се притеснявайте — Ливи вдигна поглед към него и той за момент си помисли колко красиво бе лицето ѝ и колко болезнено тъжно. Протегна ѝ ръка и двамата се сбогуваха.

— Довиждане — изрече той — и успех. Във всичко.

Тя кимна и той се извърна, за да последва Фрейзър навън от залата. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за лицето ѝ —

нейното лице и дискетата на Ломан. Припряно се ръкува с Фрейзър, нетърпелив да си тръгне. Трябваше му време, за да размисли.

— Надявам се, че не ви обидих — каза.

Фрейзър сви рамене и разтвори двойната стъклена врата.

— Слушайте, Пол — отвърна, — може ли да ви задам един въпрос, преди да си тръгнете? Ако не желаете да ми отговаряте, недейте.

— Кажете.

— Харесвате ли шефа си?

Робсън се поколеба, преди да отговори, но само за миг.

— Не — отвърна. — Хю Хауърд е подъл тип.

— Благодаря — промълви Фрейзър.

— За моята откровеност — добави Робсън и излезе на улицата. И двамата разбираха, че за втори път тази сутрин останаха недоизречени страшно много неща.

Ливи бе застанала до прозореца, когато Фрейзър се върна в заседателната зала. Тя се извърна през рамо и го загледа как се приближава към нея.

— Ливи — подхвана Фрейзър, — искам да се качиш на следващия влак за Лондон. Трябва да изясниш тази каша. Научихме нещо, което и двамата не можем да проумеем, и ти трябва да...

— Не — прекъсна го тя, — спести си приказките, Фрейзър, защото никъде няма да ходя!

Той я докосна по рамото.

— Ливи, моля те, поне веднъж ме послушай. Трябва да се върнеш в Лондон и да се изправиш лице в лице с Хю, трябва да разбереш защо те е излъгал.

Ливи покри с длан ръката му.

— Първо ще разберем какво става в „ИМАКО“. Нека довършим започнатото.

— Не, Ливи!

— Да. Щом Хю се тревожи, значи има за какво. Дължим го на баща ти — тя говореше с нови сили и убеденост. В минутите, в които беше останала сама в стаята, бе проумяла, че за първи път от смъртта

на баща си вършеше нещо заради някой друг, а не за себе си и че именно този факт я беше съживил през последните няколко дни.

— Вероятно така и никога няма да успея да докажа нещо срещу Хю — добави, — но мисля, че действително можем да докажем това тук. Мисля, че си струва да осигурим справедливост поне за хората в Абърдийн.

Фрейзър я хвана за двете рамена и я обърна с лице към себе си. Имаше отчетливото чувство, че причините бяха по-дълбоки, че имаше и нещо, свързано с него.

— Това ли е единствената причина? — попита и затаи дъх.

Обаче Ливи избегна погледа му. Точно в този момент беше най-близко до признанието, че всъщност го правеше заради него, че тя го... Ала насила прекъсна потока на мислите си, забрани на съзнанието си да се залъгва с невъзможното и втренчи очи в пода. Чувството премина. Пък и какъв смисъл имаше?

Останаха мълчаливи доста дълго, а Фрейзър бе съкрушен от разочарование. Накрая все пак успя да се стегне. Тя имаше право, двамата трябваше да завършат започнатото, веднъж завинаги, тогава може би тя щеше да си тръгне и той отново да намери покой.

— Добре. Ще се обадим на Питър Хайнс. Трябва да сме наясно с това какво съдържа онази вода, преди да започнем да се правим на Бони и Клайд — той отпусна ръце и прекоси помещението, поставяйки помежду им колкото се може по-голямо разстояние.

— Хайде, Ливи — изрече тъжно, — да вървим.

Хю чакаше Пол Робсън. Той се беше обадил в офиса, за да съобщи, че ще се върне още в ранния следобед, защото имало малка промяна в първоначалните планове — нямало смисъл да се ходи до заводите на „ИМАКО“. Хю кипеше. На този скапаняк не можеше да му се има никакво доверие. Щом Робсън прекрачи прага, Хю пристъпи към рецепцията, за да го пресрещне.

— В моя кабинет — излая, — веднага.

Робсън запази непроницаемостта си изражение и го последва. На борда на самолета на път от Абърдийн към Лондон беше взел решение да скъса с „Хауърд Ъндъррайтинг“, но трябваше да потърси правна



консултация за тази стъпка. Беше като хванат в капан от договора си и бе поставен в изключително уязвимо положение.

Пристъпвайки към бюрото на Хю, Робсън остана прав, докато шефът му заемаше мястото си. Не се потруди да свали палтото си — нямаше намерение да остава и да слуша глупостите му.

— Какво откри във вестника? — попита Хю. — А мисля, че ти казах да посетиш и заводите.

— Нямаше смисъл. Там не става нищо особено — Робсън се втренчи изпитателно в лицето на Хю, преди да изрече следващата си реплика. — Знаеше ли, че вестникът е собственост на един твой стар приятел?

— Така ли? И кой е той?

— Фрейзър Стюарт — Робсън бе разочарован, не последва никаква реакция. Хю беше изключително школуван в изкуството на преструвките, а и наполовина бе подготвен за това — вече знаеше, че Фрейзър ръководи вестник в Абърдийн, тъй че информацията не му дойде съвсем изневиделица.

— Познавахме се в колежа — изрече Хю.

— Да, той ми каза. Освен това срещнах и друг твой приятел от Оксфорд. Ливи Дейвис? Двамата работят заедно.

Този път вече Хю реагира. В погледа му проблесна пълно смайване и стряскане и Робсън го забеляза, преди шефът му да успее да го прикрие.

— А тя какво търси там? — попита Хю. Гласът му бе напрегнат. — Тя знае ли нещо за тази работа с „ИМАКО“?

Робсън сви рамене.

— Нито един от двамата не знаеше нищо.

Хю изсумтя подигравателно.

— И ти им повярва?

— Да, защо не? — той остави куфарчето си на масата. — Защо, по дяволите, вдигаш толкова шум, Хю? Защо е тази параноя по отношение на „ИМАКО“? Никога преди не си показвал подобна загриженост, а и притежаваме добро покритие. Какъв е проблемът?

Хю изпита неопишуемо желание да скочи и да стовари един юмрук в лицето на Робсън, гневът му бе толкова бурен и стихиен, че го остави без дъх. Стисна ръце в юмруци и изви устни. Ей сегичка щеше да изтрие самодоволния израз от лицето на този дръвник!

— Нямаме покритие — отвърна Хю студено. — Въобще не съм презастраховал осигуровката ни за „ИМАКО“. Тя е преференциална и е изцяло при нас.

Робсън се вкопчи в куфарчето си. За миг си помисли, че Хю ще избухне в смях и ще му каже, че всичко това е една голяма шега. В следващия миг разбра по-ясно, отколкото бе разбирал нещо друго в живота си, че Хю беше луд. Впи очи в шефа си.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че имаме петнадесет милиона рисков капитал за „ИМАКО“ без никакво покритие?

Хю се облегна назад в стола си. Определено бе успял да изличи самодоволния израз от лицето на Робсън.

— Знаеш ли, Пол — подхвана, — все пак се оказа по-умен, отколкото някога съм си мислел.

Робсън ненадейно се стрелна напред през бюрото, събори куфарчето си и сграбчи Хю за вратовръзката. Рязко го придърпа към себе си.

— Ако има и зрънце истина в това, което се говори за шибания „ИМАКО“, то ще завлече целия „Хауърд Ъндъррайтинг“, нали?

Хю се задушаваше и отчаяно се бореше да се отскубне от хватката на Робсън.

— Така ли е? — изкрещя Робсън в лицето му. В следващия миг го пусна и Хю се стовари назад като парцалена кукла, едва поемайки си дъх.

— Ето защо си толкова изплашен, нали, Хю?

Хю успя да кимне.

— Всичките работни места... Моят дял от съдружието... — гласът на Робсън му изневери. Той се наведе и вдигна куфарчето си от пода. — Господи! — стовари го с все сила върху бюрото и Хю подскочи от трясъка. — Ах, ти, гаден кучи син! — изкрещя. — И аз също съм натопен, нали? — връхлетя го мигновена паника, сякаш сърцето му беше спряло да бие и той си помисли съвсем логично: „Ще го убия!“ Стрелна се отново през бюрото и протегна ръце към гърлото на Хю, но изведнъж се смръзна наскоро движението. Какво правя, запита се ненадейно. Как стигнах дотук? Отпусна ръце безводно, стисна ги в юмруци и се обърна.

— Прекалено голям страхопъзльо си, за да ме удариш, а, Робсън? — подигра го Хю.

Робсън се обърна към него и забеляза мигновения израз на сексуално въодушевление в очите на Хю. Повдигна му се.

— О, ще те ударя и още как, Хю — озъби му се, — само че точно този удар няма да ти достави удоволствие! — и след тези думи излезе от кабинета.

На ъгъла на Бевис Маркс, Робсън вдигна ръка, за да спре едно такси, качи се в колата и изрече:

— Към гара Юстън, друже.

Облегна се на кожената седалка и затвори очи.

Трябваше да отиде в полицията още в началото, знаеше го, трябваше да предаде всичко в ръцете им още тогава. Сега вече беше прекалено късно — той самият бе прекалено замесен и щяха да последват въпроси, на които просто не би могъл да даде отговор. Съществуваше само един изход. Те щяха да знаят какво да направят с информацията. И ако действаше бързо, щеше да успее да прати дискетата по куриер до Абърдийн още до тази вечер. Ако действаше бързо, всичко щеше да е свършило, преди да се осъзнае.

Хю допря двете си ръце до гърлото си и разтърка червената, разранена кожа, където Робсън го беше сграбчил. Преглътна няколко пъти в опит да облекчи болката в гърлото си, след което вдигна телефонната слушалка. Набра номера на Джеймс във Външно министерство и беше свързан с него начаса.

— Джеймс.

— Здравей, Хю — говореха по телефона поне два-три пъти седмично, но Джеймс все още изпитваше вълнение само от звука на гласа на Хю. — Добре ли си?

— Не, по дяволите, не съм! — тросна се Хю. Млъкна, пое си дъх и продължи. — Джеймс, Ливи се е забъркала в нещо с Фрейзър Стюарт в Абърдийн. Искам да я разкараш оттам — пак млъкна, защото му беше трудно да говори.

— Ливи? — Джеймс трепна при споменаването на името ѝ.

— Да, Ливи! Помниш ли я? Жената, с която споделяше последните... колко бяха... осем години от живота си?!

— Добре де, добре! Успокой се, Хю! — Джеймс бе поразен.

Хю вече съвсем не можеше да се владее.

— Няма да се успокоя, Джеймс, не и докато не си качиш задника на следващия самолет за Абърдийн. Тази вечер! Ясно ли се изразих?

Последва минутно мълчание.

— Съжалявам, Хю — изрече Джеймс сковано, — но не смятам, че това е уместно. Не мога просто...

— Можеш всичко, което аз ти кажа да направиш, Джеймс! — гласът на Хю предразня съвсем и той се закашля, след което продължи шепнешком. — Ливи вероятно е на път да причини на мен, а и на теб дяволски много неприятности. Не ме интересува как ще го направиш, но я искам обратно в Лондон още тази нощ! — той отново направи пауза, за да си поеме дъх. — И не се ебавай с мен, Джеймс — предупреди, — много добре знаеш какво е заложено на карта!

С тези думи, неспособен да говори повече, Хю затвори.

## ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Наближаваше три и следобедната светлина бе започнала да помръква. Докато Пол Робсън прекосяваше Лондон с едно такси, в Абърдийн Фрейзър приключваше срещата с редактора си.

— Е, това горе-долу представя нещата — изрече той и погледна часовника си. Откакто Робсън си беше заминал, чакаха резултатите от лабораторията и Фрейзър нетърпеливо искаше пак да позвъни там, за да провери дали няма нещо ново.

Гордън кимна.

— Ху-убаво — той се обърна към Ливи. — Мислиш ли, че Джени е наясно с това, дето го прави, а? — попита я, имайки предвид нейния проект за нова рубрика.

— Да, така мисля. Обсъдихме нещата по-рано днес. Тя разполага с всичко, само трябва да го подреди, пък и Мич е наясно с нещата.

— А, да, Мич — проточи Гордън неопределено. Днес беше вторият ден, в който Мич нямаше да дойде на работа. Беше позвънил, за да каже, че е болен. Никой не го беше виждал от екскурзията с хеликоптера. Гордън не беше впечатлен — според неговите стандарти човек трябваше да е на смъртно легло, за да не дойде на работа.

— Мисля, че ще е най-добре да му звънна — бързо изрече Ливи. Въобще не се беше сещала за Мич през последните двадесет и четири часа. Беше така ангажирана с аферата около „ИМАКО“, а после и с наученото от Пол Робсън, че в главата ѝ цареше истински хаос. — Ще го направя веднага — измърмори и се изправи. — Връщам се след малко.

Тя излезе от офиса и през стъклената преграда Фрейзър проследи с очи отдалечаването ѝ през откритото пространство на главната зала и настаняването ѝ зад собственото ѝ бюро.

— Надявам се, че знаеш какво вършиш, Фрейзър — каза Гордън. Не беше наясно с всички подробности, но определено имаше представа за това, което се мътеше.

Фрейзър с изненада откъсна поглед от Ливи и се обърна към него.

— „ИМАКО“ е огромна компания. Те не биха приели намеса в техните работи, без да дадат отпор. Ставал си свидетел на това и преди, помниш ли?

Лицето на Фрейзър потъмня.

— Да, помня — отвърна. Гласът му беше добил твърди нотки. — Само че този път те няма да се измъкнат безнаказано.

Гордън повдигна вежди.

— Бъди внимателен — предупреди го той. — Това е всичко. Пази си гърба.

Фрейзър ненадейно се усмихна. Разбираше, че Гордън бе много загрижен за него и му беше благодарен за това.

— Благодаря — отвърна, — ще...

Прекъсна ги рязко почукване по стъклената врата.

— Хъм, извинете ме. Фрейзър, може ли да разменим две думи? — Анди Робъртс стоеше едва прекрачил прага на кабинета. Очевидно беше нервен.

— Разбира се, Анди. Заповядай, влез.

Гордън кимна на Фрейзър и се изправи.

— Значи ще поговорим по-късно — и той излезе от офиса, изпращайки една от най-кратките си усмивки по посока към младия репортер.

Анди Робъртс влезе в кабинета и сковано се отпусна на ръба на стола пред бюрото на Фрейзър. Фрейзър го зачака да заговори.

— Фрейзър, дължа ти извинение — подхвана той. Фрейзър си премълча, доста отчетлива представа имаше за това, което щеше да последва. — Страхувам се, че интересът ми към „ИМАКО“ не отмря в деня, когато говорихме с теб — продължи Анди. — Аз... хъм... ъ-ъ... поддържах връзка с моя човек и продължих да държа положението под око — младши репортерът очевидно беше притеснен. Направи пауза, втренчи поглед в краката си и след известно време продължи. — Всъщност, хъм, смятам, че попаднах на нещо доста сериозно и имам нужда от съвет.

Фрейзър запази мълчание. Беше очаквал, че един млад репортер не би се отказал току-тъй от подхванатата история за статия, но изобщо не беше очаквал това да доведе до някакви резултати.

— Мисля или по-скоро имам причини да вярвам, че съществува някакъв проблем с производството на бензотитрина, нещо, за което

МХВПСС няма никаква представа. Подозирам, че „ИМАКО“ са подлагали на тестове този химикал от доста време и че резултатите от тези тестове старателно се прикриват.

Фрейзър сепнато се наведе напред.

— Какви тестове? — попита.

Анди сви рамене.

— Не знам точно. Даже не съм стопроцентово убеден, че това действително се случва, но ще бъда, когато моят човек ми се обади. Той... хъм... — Анди се поколеба за миг. — Той днес ще провери нещата със сигурност, затова ми трябва съвет. Ако подозренията ми се потвърдят, ще ми трябва някакво доказателство, за да изляза във вестника със статията и... ами-и реших, че ще е най-добре да се обърна към теб.

— Правилно си решил — отвърна Фрейзър. — Забъркал си се в дяволски сериозна работа.

Анди Робъртс примигна трескаво няколко пъти, но с нищо друго не издаде нервността си.

— Колко те оръси „твоят човек“ за информацията? — попита Фрейзър.

— Още не съм му платил — отвърна Анди.

— А колко иска?

— Някъде от порядъка на две хиляди лири. Ако наистина ме снабди с неоспорима информация.

Фрейзър затропа с химикала си по бюрото и присви очи.

— А мислиш ли, че е благонадежден? Да не би да ти подхвърли някоя лъжлива следа?

— Не, в никакъв случай. Може да му се има вяра.

— Добре. Ако информацията се получи, ще уредя парите да ти бъдат отпуснати, в какъвто вид ги поиска той.

Анди Робъртс бе поразен. Очакваше най-малкото да го навикат, а в най-лошия случай да го уволнят.

— Но аз си мислех, че...

— Не, всъщност ти изобщо не си мислил, Анди — прекъсна го Фрейзър. — Но както се случи, твоята информация идва в най-подходящия момент. Късметлия си — той пусна химикала на бюрото си и се наведе, за да извади няколко папки от чекмеджето. — Това не е

просто материал за статия, Анди, вече не. Сега тук е заложено адски много. Кога ще се чуеш с твоя човек?

— По някое време днес следобед.

— Хубаво. И ако тестове действително има, как си решил да получиш доказателства за това?

— Моят човек ще го уреди — Анди отново се поколеба, но все пак добави: — Измислил е някакъв план за това как да ме пусне в лабораторията и как да изляза впоследствие.

— Влизане с взлом?

— Да, ъ-ъ... предполагам, че и така може да се каже... — Анди се изчерви и извърна очи.

Фрейзър постави купчината папки от неговата страна на бюрото.

— Това тук е всичко, което сме събрали за „ИМАКО“ до момента. Искам да му хвърлиш един поглед и да си изясниш каква е нашата гледна точка за събитията. Чакам телефонно обаждане от един приятел, който работи в службата по чистотата на водоизточниците. Той изследва една проба, взета горе от Корийн Хилс. После имаме намерение да открием някакъв начин да влезем в „ИМАКО“, за да разберем какво става там.

Анди взе първата папка и я разлисти.

— Кой влиза в това множествено число?

— Ливи Дейвис и аз. Ливи сглоби доста голяма част от информацията по случая.

Анди кимна и вдигна очи.

— Всъщност не е задължително да ми казваш всичко това, нали?

— Така е — Фрейзър отново беше започнал да почуква с химикала, просто не можеше да удържи ръцете си в едно положение. — Обаче не желая да рискувам нещата да се объркат. По-добре ще е да работиш с мен, като знаеш какво става, отколкото да ми се пречкаш — той спря почукването за момент и задържа химикала във въздуха. — Когато казах, че нещата са сериозни, Анди, не драматизирах излишно положението. Трябва да си наясно, че ако всичко се потвърди, тези заводи ще трябва да бъдат затворени и химикалите им ще бъдат спрени от производство. Според мен шефовете на „ИМАКО“ изобщо няма да се потрудат да обсъждат с нас нещата по цивилизован начин.

Анди кимна и понечи да се изправи.



— И ще четеш тези документи тук — натърти Фрейзър. — Те остават само в моя кабинет или на разположение на Ливи. Ясно?

Анди отново седна.

— Ще те оставя да се запознаеш с тях на спокойствие — Фрейзър се изправи и се протегна. — Ще кажа на Ливи за новото развитие на нещата — той пристъпи към вратата. — Искам да приключа с всичко това до тази вечер. Трябва ли да се обаждаш на някого?

— Не, не мисля.

— Е, ако трябва, ти предлагам да го направиш — Фрейзър хвърли поглед към Ливи, после пак се взря в Анди. — Защото имам ужасното чувство, че ни предстои една дяволски дълга нощ.

Ливи говореше по телефона и същевременно си водеше записки, когато Фрейзър се приближи към нея и седна на края на бюрото ѝ. Тя вдигна очи към него, смръщи се разтревожено и продължи да говори. Той се наведе, за да разчете надрасканото. След малко я потупа по рамото и тя каза:

— Мич? Ще останеш ли там още няколко минути? Ще ти звънна след малко, става ли? — тя зачака отговора му. На Мич сякаш му трябваха векове, за да събере сили да отговори. — Добре — добави Ливи. — Гледай да стоиш на топло — после затвори.

— Какво е това? — Фрейзър вдигна надрасканото листче. — Температура, треска, затруднено дишане, чувства сякаш през гърдите му е стегнат ластик?... — той беше разтревожен. — Ливи? Какво става?

— Мич — отвърна му тя. — Никак не е добре. Мисля, че... — тя направи пауза и се замисли за миг. — Според мен е свързано с водата на Корийн Хилс — завърши. — Не мога да твърдя със сигурност, но той пи от тази вода, от потока, който видяхме, и е болен, откакто сме се върнали, не може да стане от леглото — гласът ѝ леко потрепери и Фрейзър постави длан върху ръката ѝ. — Чувствам се толкова виновна, Фрейзър! — възкликна тя. — Изобщо не се сетих за Мич. А през цялото това време той е бил сериозно болен — Ливи се взря в бележката. — Ще трябва да се постарая да му намеря лекар. Та той не е регистриран при никого, казва, че никога не е боледувал! — тя

тръсна глава. — Трябва да е от клиниката в неговата част на града, нали? От другаде не биха дошли.

Фрейзър не отговори, бе потънал в размисъл.

— Фрейзър? Чу ли какво казах?

Той се обърна и се взря в нея.

— Обади се на Бет — каза.

— Какво? Да не си откачил?

— Не. Обади се на Бет — той взе листчето от ръцете ѝ. — Затруднено дишане — прочете, — стегнат гръден кош... Слушай, Ливи, звънни отначало на Бет, кажи ѝ, че Мич не е записан никъде и че не си знаела към кого да се обърнеш. Нека да иде да го види, да разберем дали действително знае нещо за водата. Мич би могъл да направи запис на прегледа, тогава ще можем да...

— Това вече е прекалено! Мисля, че напълно си се побъркал! — възкликна Ливи. — Мич е сериозно болен, а ти ме караш да му пратя тази кукла, която, ако подозренията ни са верни, няма да направи нищо за него. Господи, Фрейзър! Ти вече наистина прекали! — тя понечи да стане, но той я задържа с ръка.

— Не съм! Изслушай ме, Ливи. Моля те.

Тя го изгледа яростно.

— Слушай, започни с Бет, разбери какво ще каже тя и щом си тръгне, веднага прати при него участъковия лекар. По този начин не само че Мич няма да пострада, но и ние ще имаме някакво доказателство за диагнозата, която е поставила Бет — той продължи да я държи здраво. — Моля те, Ливи. Мич няма да пострада, обещавам ти!

Тя се взря надолу в ръката му, после вдигна очи към лицето му. Имаше му доверие.

— Добре. Дай ми номера на Бет, после ще звънна на Мич, за да му кажа какво става.

Фрейзър я пусна.

— Благодаря ти — той посегна към другия апарат на бюрото ѝ. — Аз ще позвъня в районните клиники, за да разбере къде би трябвало да е записан Мич. И не забравяй да ми напомниш да ти кажа за Анди Робъртс.

— Анди Робъртс ли?

— Да, ще ти обясня по-късно — той надраска набързо номера на Бет за Ливи, след което набра номера на бюро справки, за да пита за районната поликлиника. Зачака някой да вдигне отсреща и чу как Ливи повторно се свърза с Мич. Погледна я и ѝ се усмихна. Господи, обичаше я, помисли си тъжно, но в следващия миг отсреща вдигнаха слушалката и мисълта изчезна от съзнанието му. Имаше далеч по-важни неща за вършене.

Питър стоеше в кабинета си с гръб към Мойра и се взираше през прозореца в малкия къс тревна площ между стените на Инс ъв Корт, единственият намек за природа сред студените, сиви здания наоколо. С нетърпение очакваше факса от Рио.

Докато чакаше, за сетен път прехвърли в ума си цялата история, която постепенно беше почнал да сглобява, като се започне от сутрешното обаждане от Фил, операторът на Ливи за предаването с Дуче, после срещата му със Себ Петри и сега обаждането до „Рио Палас Хотел“ и техният отговор в писмен вид. След няколко минути мълчалив размисъл се обърна към Мойра:

— Просто не знам дали трябва да ѝ казваме на този етап. Всъщност все още не разполагаме с доказателства.

— Доказателства! — Мойра отпусна стиснатите си ръце и посегна към пакета си с цигари, отдавна изоставен навик, към който се беше върнала, през последните дни. — Мисля, че това, с което разполагаме, е напълно достатъчно. А ти? — тя запали, дръпна дълбоко и го изгледа. — Хайде, Питър, стига! Не можеш сериозно да се съмняваш, след всичко, което научихме днес?!

— Естествено, че се съмнявам, Мойра! — сопна ѝ се той. — Невинен до доказване на противното, нали знаеш?

— Но, Питър, виж! — тя се приведе напред. — Ами ако Джеймс действително е опаковал багажа на Ливи? Правел го е и преди, тя ми е казвала. Тази сутрин Фил каза, че целият багаж е бил събран от стаите им и че никой не се е докосвал до чантите си, преди да стигнат „Хийтроу“. Ако Джеймс е пхнал наркотиците в чантата на Ливи, тя е нямало как да разбере за това, не би имала ни най-малка представа, освен това съществува и онзи човек, който според Ливи я следял. Себ Петри каза, че професионални наркотрафиканти не биха дръзнали да

пратят такава голяма пратка по случаен човек, без да държат операцията под око. Той каза...

— Много добре знам какво каза той, Мойра! — прекъсна я Питър. — Обаче всичко това са само предположения.

— Е, ама обажданията на Джеймс до Хю Хауърд не са, нали? Защо му е на Джеймс да се обажда на приятеля си, и то два пъти, а? Веднъж в деня, когато Ливи е трябвало да кацне в Лондон, и после отново, два дни по-късно? Аз ще ти кажа защо, Питър! Той я е натопил, ето защо! Обадил се е, за да провери дали е пристигнала благополучно с наркотиците, разбрал е, че са я хванали, и после отново е звъннал, за да провери дали е безопасно да се прибере у дома.

— Мойра, престани! Моля те. Не можем просто така...

Питър млъкна, щом факсът зазвъня. Двамата се вслушаха в изщракването, след което Мойра се изправи и пристъпи към апарата. Взря се в листа, на който бе отпечатано копие от хотелската сметка на Джеймс Уорд с два телефонни разговора, след което вдигна очи към Питър и каза:

— Трябва да разберем дали Джеймс е опаковал куфара на Ливи, Питър! Трябва! — тя сведе очи към получения факс, после отново ги вдигна към Питър. — Ливи трябва да научи всичко това. Така е честно. Трябва да ѝ дадем възможност да прецени сама дали това е от значение или не.

Питър запази мълчание.

— Тя може и да си спомни нещо, нали разбираш, нещо важно, което ние сме пропуснали — машината спря и Мойра откъсна отрязъка и го вдигна. — Трябва да открием това, Питър, и се налага да ѝ го кажем още сега, преди да е станало прекалено късно да се направи каквото и да било.

Той най-сетне кимна и вдигна телефонната слушалка.

— Добре. Но щом действително искаш да ѝ кажеш всичко това, ще трябва да ѝ го кажеш очи в очи, Мойра — Питър хвърли поглед в бележника си и натисна клавишите на апарата. — В противен случай само напразно ще си загубиш времето — зачака някой да вдигне отсреща, като изобщо не беше убеден, че двамата постъпваха по най-правилния начин. После заговори в мембраната. — Бих желал да запазя място на следващия самолет от лондонското летище „Хийтроу“ до Абърдийн, ако обичате — и се усмихна със свито сърце на жена си.

Бет Бродън натисна копчето на домофона, оповести името си в микрофона и зачака вратата да се отвори автоматично. Влезе в преддверието на жилищната сграда, в която живееше Мич, и намери ключа за лампите. Вече минаваше четири и половина следобед и улицата навън бе притъмняла, а на нея ужасно ѝ се искаше да се прибере у дома. В хирургиите бяха приключили рано, в този ден нямаше насрочени домашни визитации и цялата сутрин беше прекарала в опити да разбере с какво се беше занимавал Фрейзър през вчерашния ден. Беше уморена. Само фактът, че Ливи Дейвис беше споменала името Корийн Хилс, я беше накарал да се съгласи да прегледа този фотограф. Вероятно ставаше дума само за настилка, но Бет изпитваше необяснима нервност и нямаше намерение да поема и най-малък риск. Той не беше зачислен към никой лекар и ако тя откриеше и най-нищожна връзка между състоянието му и бензотитрина, щеше лично да се погрижи за него и да не допуска никой друг лекар да го прегледа. Играеше на сигурно, но това никак не успя да уталожить нервността ѝ.

Изкачи се нагоре по стълбите и откри, че входната врата е отворена. Немоощен глас от спалнята отвърна на повикването ѝ и тя мина направо нататък, където видя Мич проснат в леглото, покрит с куп одеяла, с пусната електрическа грейка и все пак треперещ от студ.

— Здравейте, аз съм доктор Бродън — му каза тя. Свали ръкавиците и палтото си и пристъпи към леглото. Откопча чантата си и сложи длан на челото на Мич.

— Така. Вашата колежка от вестника каза, че май сте хванали настилка онзи ден в дъжда, когато сте се разхождали по Корийн Хилс. Откога сте на легло? — докато изричаше това, извади термометър и го тръсна няколко пъти.

— Два дни — изхърка дрезгаво Мич. Чувстваше се ужасно, по-зле откогато и да било през живота си. Едва успяваше да си поеме дъх, а говоренето направо бе ад.

— Отворете си устата, моля — Бет пъкна термометъра под езика му. — Затворете. Така. Благодаря — хвърли поглед към часовника си и плъзна очи из помещението, като помълча за известно време. После извади термометъра и го погледна. — Температурата ви се е повишила

— изрече. — Тридесет и осем градуса — всъщност беше тридесет и девет и нещо, но тя не желаше да го хвърля в паника. Избърса термометъра и го прибра обратно в чантата си. Извади стетоскопа си и го помоли да се наведе напред. Мич направи, както му наредиха, и тя се вслуша в дишането му. — Дишането причинява ли ви трудности? — попита, сгъвайки стетоскопа обратно в калъфа му.

— Ужасни — изхриптя Мич.

— Някакви болки в гърдите или в гърба?

— Да, като че ли съм стегнат с ластик, става все по-стегнато и по-стегнато — той замълча задъхан.

Бет помълча за минута, две. После извади спринцовка за еднократна употреба, игла и малко шишенце с някаква течност.

— Ще ви бия доза антибиотик — изрече. — Хванали сте много лоша настинка.

Мич кимна, отпусайки се на възглавниците.

— Ами гърдите ми? — попита я.

Бет се поколеба за миг, след което каза:

— Това е нормално при остра настинка — напълни спринцовката. — Бихте ли се обърнали на една страна и свалете долнището на пижамата, ако обичате.

След доста големи усилия Мич успя да направи това, за което го бяха помолили. Потрепна, като почувства убождането на иглата, после разтърка мястото с ръка, а тя се извърна, за да изхвърли спринцовката и иглата. Мич се отпусна назад и се взря в нея.

— Бих искала да седите по-изправен — изрече Бет. — Имате ли още възглавници?

Той поклати глава.

— Може и да не са за спане, такива, декоративни...

— Да... — той ѝ посочи към дневната и Бет отиде да ги събере.

Върна се в спалнята, нареди ги зад гърба му и му помогна да застане в изправено положение.

— Искам да се опитате да останете в това положение. Спете така, ако можете, а аз ще ви се обадя пак тази вечер, за да проверя как сте.

Той кимна едва-едва и Бет затвори чантата си.

— Вероятно ще дойда пак към седем или осем. По това време трябва да навестя някого в болницата, та ще мина оттук на път към

къщи — тя му наля чаша вода от каната на пода. — Опитайте се да поспите малко, става ли?

— Да, благодаря.

Тя пристъпи към скрина, взе палтото си и го облече, като през цялото време не сваляше очи от Мич. Беше притеснена, макар и да се опитваше да не го показва.

— Ще се видим по-късно. Довиждане засега — каза му.

Той ѝ кимна и тя тихо излезе от апартамента. След минути беше на улицата. Спря се под оранжевата светлина на уличната лампа и се запита дали да не се обади на Дорси.

Тревожеше се — причината бе във водата, знаеше го. Ала поглеждайки часовника си, реши да не го тревожи за момента. Ако антибиотикът не окажеше никакво въздействие през последните няколко часа, тогава, може би щеше да звънне. Дотогава нямаше нужда от натиска на Дорси и без това вече си имаше достатъчно грижи.

Мич се надигна от леглото, уви се по-плътно с одеялото и коленичи на пода. Измъкна касетофона изпод леглото и изключи копчето за запис. После пренави касетата, извади я от машината и я постави до каната с вода. Немоощен и треперещ, се пхна обратно в леглото и затвори очи. Ще се обади на Ливи след минута, каза си, просто му трябваше миг, за да си поеме дъх. Но така и не успя да стане повторно от леглото.

Отпусна се върху възглавниците и след секунди потъна в дълбок сън.

Джеймс Уорд кацна на летище „Абърдийн“ в пет и пет. Слезе от самолета и тръгна към терминала, като носеше единствено чанта с багаж за една нощувка. Нямаше никакво намерение да остава, но я беше взел за всеки случай. Искаше Ливи да си тръгне от Абърдийн заедно с него още същата вечер, обаче не искаше да рискува. Ако не можеше да я убеди веднага, щеше да остане за през нощта и да я убеждава колкото време се наложи.

Прекося залата за пристигащи и се запъти към гишето за коли под наем, за да вземе своята. По никой начин нямаше да се остави

разписанието на полетите да определя прибирането им с Ливи у дома. Щом беше взел решението вместо нея, тя щеше да се окаже в колата по магистралата към Лондон, преди още да има време да осъзнае случилото се. Нямаше да рискува да ѝ предоставя време за размисъл.

Доктор Крис Гудол стоеше във фоайето на болницата „Елмхил“ и чакаше жената от „Ангъс Прес“. В ръката си държеше малък кафяв плик и пристъпяше от крак на крак, поглеждайки часовника си почти на всеки двадесет секунди, като се питаше къде, по дяволите, се беше запиляла тя. Беше ѝ се обадил преди двадесет минути, веднага след като бяха приели Мичел Макдоналд. Като си помислеше само, какво ли не вършеше заради пациентите си! Това понякога наистина далеч надхвърляше служебните му задължения!

Махна с ръка, щом пред очите му изникна позната фигура, и отвори вратата пред нея. Бет Бродън прекрачи прага на топлото помещение. Абърдийн беше малък град и лекарите не бяха чак толкова много, затова и всички се познаваха.

— Здравей, Бет. Пациент ли имаш тук?

— Здравей, Крис. Идвам на посещение при пациентка с операция на бедрото. Направиха ѝ я тази сутрин, затова реших да намина да я видя — Бет се ръкува с Гудол. — А ти?

— Извикаха ме по спешност тази вечер. Един от фотографите на местното ни вестниче. Белодробна недостатъчност, веднага го приехме.

Лицето на Бет не смени изражението си, но дъхът ѝ пресекна. Тя леко се прокашля.

— Той добре ли е?

— Да, получил е доза антибиотик от друг участъков лекар, не можеше да си спомни името му, но съм изненадан, че който и да е бил той, не е сметнал белодробната конжестия за сериозна! — Гудол поклати глава. — А! — погледна над рамото на Бет. — Това трябва да е моята журналистка — той пристъпи към вратата и я задържа отворена, докато Ливи стремително прекосяваше паркинга пред болницата.

— Мен ли търсите? Доктор Гудол?

— Да. Ливи Дейвис, от „Ангъс Прес“ — двамата се ръкуваха и докторът ѝ подаде плика. — Какво ли не правя за пациентите си! —



възкликна и се усмихна. — Опасявам се, че не можете да се видите с Мич, посещенията при него не са разрешени.

— Обаче е добре, нали?

Гудол кимна.

— И е в добри ръце.

— Предайте му, че му благодаря за това — Ливи пъкна плика с касетата в чантата си. — И да оздравява бързо заради мен — тя посегна да отвори вратата. — Впрочем преди миг не бяхте ли с доктор Бродън?

— Да, тя е... — Гудол се обърна, но Бет беше изчезнала. — Грешка, тя беше тук в приемната — завърши той и вдигна рамене. — Очевидно бърза.

— Очевидно — отвърна му Ливи и извъръщайки се да си върви, си каза, че със сигурност знае причината за припряността ѝ.

Бет стоеше на телефона в коридора до рецепцията и чакаше той да звънне. Беше се обадила на Дорси и той ѝ беше казал, че ще ѝ звънне в отговор. Потеше се обилно и ръцете ѝ трепереха. След миг телефонът зазвъня и тя моментално сграбчи слушалката.

— Дерек?

— Какво става, Бет? Колко пъти съм ти казвал да не ме търсиш вкъщи през седмицата! — гласът му бе леден.

Бет с мъка потисна страха и гнева си.

— Извинявай — отвърна, — но става дума за нещо важно.

— Какво има?

— Мисля, че Фрейзър Стюарт е научил нещо за водата, там горе, при Корийн Хилс.

— Какво точно е научил?

— Не знам със сигурност, но... — Бет млъкна. Изведнъж неистово ѝ се прииска да заплаче с глас и трябваше да стисне зъби, за да се овладее. — Мисля, че е тръгнал по петите ми, мисля, че знае...

— Стига си циврила, Бет! — тросна се Дорси. Замисли се за миг. — Къде държи всички документи? У тях или в редакцията?

— В редакцията — отвърна Бет. — Дерек, какво смяташ да...

— Млъкни, Бет! — на Дорси беше започнало да му втръсва от Бет. Когато напрежението нараснеше, тя ставаше направо жалка. —

Ще направя каквото е необходимо — добави. — Просто се прибери у вас и забрави цялата тази работа. Остави нещата на мен.

Бет вече плачеше, неспособна да се сдържи.

— Но какво...

— О, за Бога, Бет! Стегни се! — Дорси си пое дъх, след което продължи по-спокойно. — Нека направим, както ти казах, става ли? Прибери се у дома, сипи си едно питие и забрави цялата работа. Аз ще се оправя, разбрахме ли се? И си дръж езика зад зъбите! — погледна часовника си, нямаше никакво време за губене.

— Дочуване, Бет — добави и затвори.

Фрейзър и Анди Робъртс седяха в кабинета на Фрейзър. Наближаваше пет и половина и напрежението достигаше своя връх. Преглеждаха информацията, с която разполагаха, и чакаха. Чакаха едно телефонно обаждане, което да добави последните късове от мозайката.

През последния един час най-сетне бяха започнали да сглобяват картината, цялата история, от изхвърлянето на отпадъчния химикал чак до химическото заразяване на района.

Тестовете, които Питър Хайнс беше направил, бяха дали положителен резултат — водата бе замърсена с два токсични химикала, последствие от заравянето на химически отпадъци, които проникваха чрез подземните водоизточници и на повърхността. Колко точно бе токсичността на химикалите и на какви поражения те бяха способни, още не беше съвсем ясно, но това, което вече бяха открили, полагаше основите. Сега трябваше да докажат, че „ИМАКО“ действително са знаели за опасностите, знаели са за тях далеч преди който и да било друг. Ако това беше вярно, щяха да разполагат с материали за съдебно разследване.

— Дяволски трик на природата! — възкликна Фрейзър, вдигайки пред очите на Анди геоложка карта на местността. — Виждаш ли тук... точно както Пит Хайнс ни каза. Единственият варовиков слой е тук — той посочи мястото на картата. — А отпадъците се заравят ето тук, на Гариокс, точно до него. Така е и станало всичко. Ако не беше този подземен водоизточник, реките щяха да бъдат заразени и властите по опазването на главните водоизточници моментално щяха да го

открийт. По този начин нещата са минавали незабелязано, малки извори и поточета, които отново изчезват под земята, докато не се излеят в морето.

— Питам се от колко ли време продължава? — попита Анди.

— Имам чувството, че ако твоят човек се обади, действително ще разберем отговора на този въпрос — Фрейзър погледна часовника си. — Много ми се ще по-бързо да се появи все пак. Започвам да ставам доста нервен — той рязко се изправи и се протегна. — Ще ида да взема още едно кафе. Ти искаш ли?

Анди поклати глава, но в момента, в който Фрейзър пристъпи към вратата, телефонът зазвъня. Фрейзър припряно се върна до бюрото си и вдигна слушалката.

— Да, моля? — покри с длан мембраната. — Сигурно е Ливи — изрече с устни. — Тъкмо започвах да се чудя къде е изчезнала — после последва тишина. Той кимна и каза: — Да, разбирам — лицето му се промени и той мрачно се взря през прозореца и след миг Анди видя как чертите на лицето му се втвърдиха. — Добре, Алек, помоли го да почака там, ако обичаш? Не знам колко време ще отсъства тя, но това си е негов проблем, нали? — той затвори.

— Проблеми? — Анди се помъчи да поразведри атмосферата, но Фрейзър не отговори. Той продължаваше да се взира през прозореца. Джеймс Уорд беше в приемната долу. Съобщението му беше подействало като удар под кръста.

— Фрейзър?

Той се сепна. Пое си дъх и погледна младия репортер.

— Не, няма проблем, Анди — отвърна, — поне не е такъв, че да мога аз да направя каквото и да било.

Мойра стоеше в телефонната будка на летище „Абърдийн“ и ровеше в чантата си, търсейки бележника си с телефонни номера. Откри го, отвори на страницата с двата номера на Ливи и реши първо да позвъни в службата. Беше хванала последния полет и вече бе доста късно, но смяташе, че все пак ще хване дъщеря си в редакцията, както винаги. Приготви монетите в ръката си, набра номера и зачака да се свърже.

— Ало? Да, бихте ли ме свързали с Ливи Дейвис, ако обичате...  
— чу изщракване, след което последва свободния сигнал на друга линия. Звъненето се проточи доста и тя тъкмо реши, че Ливи все пак се е прибрала у дома си, когато някой вдигна слушалката.

— Ало?... О, Фрейзър! Мойра Маршал на телефона. Здравей, аз... О! Разбирам... Ще се върне ли в редакцията, или се е прибрала в квартирата си? О, добре. Да, ако обичаш, би ли й предал, че съм на летището?... Да, знам, съвсем спонтанно реших да дойда. Знаеш ли какво, Фрейзър, ще я чакам тук, ако мислиш, че няма да се забави много. Да, да, разбира се. Хубаво, няма да те задържам повече. Благодаря ти! — тя бързо затвори слушалката.

Фрейзър звучи странно, помисли си Мойра, доста напрегнат и рязък — чакал важен разговор, както й беше казал. Е, хубаво, във вестникарския свят навярно стават такива работи! Тя въздъхна, прибра бележника си в чантата и тръгна към бара, за да чака Ливи там.

Джеймс стоеше с гръб към вратата и гледаше старите броеве на вестника, поставени в рамки по стените, когато Ливи забързано влезе в приемната. Цяла вечност киснеше тук, повече от час и половина. Чу я, преди да я види, и зачака подходящ момент, за да се обърне. Хвърли поглед през рамо, зърна по момчешки късата й коса и продължи да стои неподвижно, упражнявайки усмивката, с която да я приветства, докато мъжът на рецепцията не я спря и не го посочи с пръст. Нейната реакция го свари напълно неподготвен.

Ливи се тревожеше за Мич, чувстваше се уморена и в резултат на това също и напълно объркана. На връщане от болницата беше минала през апартамента си, за да направи няколко копия на касетата, за всеки случай, но седенето на едно място там я беше изнервило още повече. Всичките й емоции се смесваха и рояха в душата й и през цялото време тя полагаше усилия да се съсредоточи върху „ИМАКО“, идеите и мислите й неотменно се следваха от пристъпи на паника, паника, която заплашваше да се надигне всеки момент и да я задуши.

Минавайки стремително покрай гишетото, тя поздрави в движение нощния пазач Алекс и се нареди да хукне нагоре по стълбището към редакцията. Алек я извика и й каза, че в дъното на приемната я чака един човек. Ливи се обърна, като се питаше кой ли би могъл да бъде.

Цветът ненадейно се отдръпна от лицето ѝ и усмивката ѝ угасна. Тя замръзна на място, втренчила поглед, а сърцето ѝ оглушително заби в гърдите ѝ.

— Няма ли да ми кажеш здрасти? — Джеймс пристъпи към нея, но забеляза как тя инстинктивно направи крачка назад. — Ливи?

Гласът му, усмивката, лицето, всичко ѝ се струваше толкова познато и същевременно така нереално и странно. Плъзна поглед по безупречната линия на костюма му, добре сресаната му коса с хубава подстрижка, обувките му, лъснати, без нито едно петънце по тях, и наситеността на спомена ѝ за него я стресна.

— Ливи? Добре ли си?

Тя се ощипа по ръката зад гърба си. Наистина беше Джеймс и беше тук, в Абърдийн! Почувства се напълно обърквана и ѝ трябваша още няколко мига да се съвземе, преди да му отговори.

— Да, добре съм, Джеймс — каза и пристъпи напред. — Ти как си?

— Добре.

Той се приведе, за да я прегърне и леко я разцелува. Бяха се поздравявали по този начин години наред и познатият жест разпръсна трансa, в който беше изпаднала. Тя се поотпусна.

— Какво, за Бога?...

— Правя в Абърдийн? — прекъсна я той. Лицето му отново изобрази усмивка, но този път усмивката бе тъжна и смирена. — Наистина ли трябва да ме питаш, Ливи? — той поклати глава и въздъхна. — Дойдох да те отведа у дома — добави кротко. — Липсваше ми. Не искам повече да бъда далеч от теб — Джеймс посегна да я докосне, но тя се отдръпна гневно.

— Доста време ти беше необходимо, за да стигнеш до този извод, нали? — изрече.

Джеймс хвана ръката ѝ в своята и я задържа, за да не може тя да се отдръпне отново. Ливи намусено се остави да я отведе до едно от креслата.

— Седни, Ливи. Мисля, че трябва да поговорим — усмивката му беше изчезнала и докато тя седнаше, той обхвана с пръсти китката ѝ, за да измери крехкостта ѝ. Тя отдръпна ръката си смутена и той реши да смени тактиката.

— Ливи, да не си забравила, че трябва да се явиш в съда след десет дни?

Тя втренчи очи в пода. Беше забравила, през последните две седмици беше забравила всичко, всичко!

— Осъзнаваш колко е сериозно това, нали?

Той се държеше покровителствено с нея и Ливи рязко вдигна глава.

— Естествено, че го осъзнавам! — сопна му се. — Да не ме мислиш за идиот!

Джеймс сви рамене.

— Не, не, естествено, но напоследък се държа малко глупаво, признай. Да избягаш в Шотландия, да си заровиш главата в пясъка...

— Откъде, по дяволите, знаеш какво съм правила? — отвърна тя гневно. — Та ти въобще не си се опитал да научиш, нали?

Джеймс присви устни обидено.

— Всъщност знаех всяка твоя крачка — това беше безочлива лъжа, но трябваше да я изрече.

— Така ли?

— Да! Поддържах връзка с Питър.

— О-о.

Още една лъжа, но според Джеймс бе много малко вероятно Ливи да го изобличи — тя мразеше Питър и никога не се обаждаше в дома на родителите си.

Ливи поседя в мълчание за известно време. Ненадейно се почувства изключително объркана и допря пръсти до слепоочието си в опит да облекчи надигналата се зад челото ѝ болка.

— Ливи, чуй ме — Джеймс нежно я докосна по ръката. — Все отлагах и отлагах идването си тук, но днес реших да не протакам повече. В Лондон те чака много сериозно изпитание и се налага да се върнеш и да се изправиш лице в лице с него. Трябва да се прибереш сега, Ливи! — той я хвана над лактите и я обърна с лице към себе си. — Кога за последен път си говорила с Дейвид Джейкъбс? Кога си го питала дали по делото има нещо ново?

Ливи безпомощно поклати глава.

— Не зная... — прошепна.

— Видя ли? Слушай, Ливи, имам нужда от теб и смятам, че и ти се нуждаеш от мен — Джеймс плъзна ръка надолу към пръстите ѝ и ги

обхвана в своите. — Едно знам със сигурност, Лив, и то е, че трябва да продължиш живота си — стисна пръстите ѝ. — Слушай, защо не си прибереш с мен още тази вечер? А? Улови мига!

Тя издърпа ръката си.

— Не! — изрече натъртено. — Не и тази вечер.

— Но, Ливи! — Джеймс въздъхна отегчено и се изправи. — Какво те задържа тук? Кое може да е по-важно от собствения ти живот и личната ти свобода?

Тя вдигна очи към него.

— Не бих и могла да ти обясня — отвърна, — особено пък на теб.

— Добре тогава — тросна се Джеймс, — ще ти го кажа така — изправи се с лице към нея, както си беше прав. — Не можеш да продължаваш да си затваряш очите, да се преструваш, че нищо не се е случило, и да не се бориш да го промениш, като си стоиш в Шотландия, защото в един момент всичко ще е свършило с всичките си ужасни последствия! Ще те съдят, ще те осъдят и ще трябва да идеш в затвора за колко години? Десет, петнадесет? Тогава вече няма да можеш да си затвориш очите, нали?

Той неочаквано спря, умееше свършено да преценя играта. След агресията и страха идваше ред на мекия подход. Психологическото манипулиране винаги бе една от най-добре удаващите му се тактики.

— Ливи, помисли над това, моля те — гласът му бе омекнал, измамен, убедителен. — Като се прибереш с мен сега, като си изясниш положението и вземеш дейно участие в съдбата си, винаги ще можеш да се върнеш в Абърдийн след предварителното гледане на делото — той клекна пред нея и лицата им се изравниха. Честно казано, изобщо не му пукаше какво ще прави тя, щом стигнат в Лондон. Единствената му грижа бе да я закара там възможно най-бързо. Тя мълчеше и се беше втренчила в пода — добър знак.

— Ливи, обичам те — изрече нежно поредната лъжа. — Не желая да те загубя. Може да имаш шанс, като се прибереш у дома, но ще го изпуснеш, ако останеш тук, като се надяваш, че всичко ще се размине от само себе си. Тази възможност е жизненоважна за нас.

Ливи вдигна глава. Лицето му бе открито, очите му я умоляваха. Ненадейно я изпълни копнеж по привичното му излъчване, по уютата, който ѝ предоставяше тяхната отдавнашна връзка. Адреналинът и

възбудата се уталожиха, въртележката от последните няколко дни спря. Той имаше право, тя трябваше да помисли за себе си, да спаси себе си, преди да хуква да спасява, когото и да било друг. Фрейзър нямаше нужда от нея, в действителност нямаше. Ако я обичаше, нещата можеха да бъдат и различни, но той не я обичаше, съвсем ясно ѝ го беше показал. Остана оплетена в размислите си още малко и накрая промълви:

— Веднага ли трябва да тръгна?

— Да, сега или никога, нали, Ливи?

Извърна лице за момент и в крайна сметка кимна.

— Ще ида да си взема нещата — изрече и без да забележи пробягналия по лицето на Джеймс тържествуващ израз, стана и мълчаливо излезе от приемната.

Фрейзър вдигна глава, щом Ливи влезе в офиса, но не каза нищо. При вида ѝ и мисълта, че Джеймс бе долу в приемната, бе изгубил дар слово. Двата се взряха един в друг за известно време, без да обръщат внимание на присъствието на Анди Робъртс в стаята, и накрая тя каза:

— Взех записа.

Извади касетата от чантата си заедно с другите две копия, които беше направила, и остави всичко на бюрото. Фрейзър хвана ръката ѝ, преди да я отдръпне.

Ливи извърна лице.

— Джеймс ме чака долу в приемната — каза тя. — Дошъл е да ме прибере у дома — ако не гледаше през прозореца в дъжда, леещ се над Абърдийн, щеше да види изписалите се болка и отчаяние по лицето на Фрейзър. Изразът бе краткотраен, но би могъл да я убеди да не тръгва. Никога не би и помислила да го напусне, ако го беше видяла. Но докато събере сили да се обърне към него, той някак си беше успял да замъгли очите си, да промени израза на лицето си и сега просто я гледаше втренчено, безизразно, затворен в себе си.

— Значи тръгваш?

Тя кимна.

— Налага се — отвърна. — Следващата седмица трябва да се явя в съда. Трябва да започна да различавам нещата или поне да се помъча



да го направя.

Ръката на Фрейзър все още беше върху нейната, като замръзнала. Той сведе очи към нея и я отместил насила, сякаш тя не беше част от него. Ливи пристъпи към стола си и взе чантата си. Сега, след като го беше казала, отчаяно желаше да си тръгне, да излезе от този малък офис, да се отдалечи от Фрейзър. Той гледаше в мълчание как тя взима палтото и шала си. Напълно беше забравил Мойра, която чакаше на летището.

— За колко време?...

— Не знам — отвърна тя припряно. Не можеше да събере воля да го погледне. — Довиждане, Анди — добави, — всичко хубаво.

— Да-а, хъм... Чао, Ливи — Анди Робъртс бе смутен. Не разбираше какво, по дяволите, ставаше в момента, но каквото и да бе, то определено беше дяволски мъчително.

— Довиждане, Фрейзър — прошепна Ливи, но той ѝ беше обърнал гръб. Беше втренчил очи в прозореца с притъпени сетива, без да е способен да мисли, пренебрегвайки я. Докато се обърне, тя вече си беше отишла.

След няколко минути на болезнено, сковано мълчание, Фрейзър погледна към Анди Робъртс.

— Мислиш ли, че тоя „твой човек“ ще се обади из...

Телефонният звън прекъсна изречението му. Вдигна слушалката и моментално я предаде на Анди. Вслуша се напрегнато в разговора и лека-полека болката от тръгването на Ливи заглъхна. Забрави всичко друго, освен „ИМАКО“ и значението, което имаше това разследване за него. Анди остави слушалката.

— Трябва да действаме — каза момчето. — Разполагаме точно с час и петдесет минути — погледна часовника си и се изправи. — Хайде, Фрейзър, да приключим с тази афера на „ИМАКО“ веднъж завинаги.

И грабвайки палтото си и малката чанта, която бяха приготвили предварително, Анди излезе пръв от кабинета, а Фрейзър го последва, без да се бави.

## ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Алек вдигна глава от книжката с кръстословици, когато вратата на приемната се отвори за трети път през последните десет минути. Тази вечер изобщо не успяваше да върви в крак със събитията — влизаха и излизаха във всички посоки. Един тип в униформа прекрачи прага и се приближи към него с малък кафяв пакет в ръце.

— DHL — обяви той. — Пратка за Оливия Дейвис.

— Тя току-що излезе.

— Ти не можеш ли да подпишеш вместо нея, готин?

Алек остави книжката си и извади химикала, който държеше в джоба на ризата си. Хвърли поглед навън към улицата.

— О, чакай малко! — възкликна, съзирайки Ливи, която тъкмо се качваше в една кола, спряна до отсрещния тротоар. — Мисля, че ще успея да я хвана — той скочи на крака, притича до вратата и надникна навън във влажната нощ.

— Ехо! Госпожице?! — извика, размахвайки ръце. — Ливи Дейвис! — постоя за миг, като се взираше напрегнато, но двигателят на колата се включи и автомобилът потегли. Разбра, че не го бяха чули, и се върна вътре.

— Ето — онзи тип му подаде формуляра. — Подпиши тук долу, ако обичаш — Алек се върна на мястото си. Не обичаше да се разписва при доставки за други хора, това го изнервяше. Натисна копчето на химикала и се приведе напред тъкмо когато Фрейзър и Анди Робъртс забързано нахлуха в приемната.

— А, господин Стюарт? — Алек вдигна глава, доволен от прекъсването. — Тук се получи пакет за госпожица Дейвис.

Фрейзър се обърна чак когато стигна до вратата.

— Би ли се погрижил за него, Алек? Нея няма да я има няколко дни, пък аз доста бързам — той вдигна рамене безпомощно.

— Добре, господин Стюарт.

— Би ли го оставил на бюрото ми, след като се разпишеш?

— Дадено.

— Благодаря, Алек — Фрейзър нямаше време да добави нещо повече. Той само вдигна ръка и последва Анди надолу по стълбите, като го застигна чак на улицата.

Алек подчерта мястото, където трябваше да се разпише, с малкия си пръст и надраска името си.

— И откъде е този пакет? — попита.

— Лондон — отвърна служителят от DHL, сгъна формуляра и го напъха в джоба на якето си. — Сигурно е много важно, щом е изпратено с куриер, напразна загуба на средства, след като я няма тук — той извъртя очи нагоре и вдигна ципа на якето си. — Както и да е, чао! — извика през рамо и излезе през вратата. Притича през дъжда към микробуса си и бързо се шмугна вътре.

Алек се загледа в отдалечаващата се кола в бяло и червено, след което насочи вниманието си към кръстословицата. Беше изгубил нишката заради проклетите прекъсвания! Тази вечер бе станал свидетел на повече действие, отколкото обикновено се случваше за цяла седмица. Надяваше се това да не е лош знак.

Ливи седеше и мълчаливо се взираше през страничното стъкло в минаващите пред очите ѝ светлини на Абърдийн. Движеха се по „Саут Андерсън Драйв“, на път към главно шосе А92 — крайбрежния път надолу към Пърт — и заради тежкия пороен дъжд оранжевите пътни светлини се размиваха пред погледа ѝ. Тя вдигна ръка и мълчаливо избърса влагата от страните си с опакото на дланта. Не знаеше защо плаче, обаче не можеше да се спре. Единственото, за което постоянно си мислеше, докато сълзите мълчаливо се стичаха по лицето ѝ, беше, че може би трябваше да остане, че един ден в повече в Абърдийн нямаше да е от значение за Джеймс.

Тази сутрин беше твърдо решена да направи нещо заради друг човек, нещо, което досега не беше правила, а ето че пак изоставяше Фрейзър и мислеше единствено за себе си. Беше нещастна, объркана и ѝ се искаше да бе имала повече време да обмисли нещата.

Когато колата намали пред светофарите на „Бридж ъв Дий“, тя се пресегна назад за чантата си. Беше си събрала багажа за по-малко от десет минути, Джеймс бе стоял нервно, едва прекрачил прага на таванското ѝ жилище, без да сваля палтото си, с едва прикрит израз на

отвращение на лицето си. Тя извади носна кърпичка и си издуха носа. После се вгледа в профила му и само и само за да завърже някакъв разговор, подхвана:

— Та как се сдоби с номера на Питър? Мама каза, че...

Ливи млъкна, като забеляза как в неволен спазъм потрепна мускулът на челюстта му от нейната страна, и се загледа в него за няколко секунди. Той продължи да държи погледа си прикован в пътя и не отвърна нищо, преструвайки се, че не я е чул.

— Джеймс?

— Ммм? — той свали ръка от волана и я потупа по крака. — Опитвам се да се съсредоточа, Ливи, скъпа. Не искам да свършим на доковете на Абърдийн! — той й се усмихна вяло, напрегнато и тя си помисли колко притворна бе тази усмивка. Почуди се как така не го беше забелязвала преди.

— Джеймс, попитах те как си се сдобил с номера на офиса на Питър? — повтори тя, като този път открито се взря в лицето му. В душата й се загнезди странно чувство. Цялото й същество застана нащрек. — Мама щеше да ми каже, ако си звънял у дома.

Джеймс придвижи колата напред, но светлините се смениха, преди да има възможност да мине. За втори път пренебрегна въпроса й и се съсредоточи в бавното придвижване на колата напред.

— Джеймс?

— Бюро справки — отвърна й най-сетне. — Добрите стари телефонни услуги.

Ливи забеляза как мускулът отново потръпна.

— Но как си разбрал новото име на офиса му? Той не се води под името Маршал.

Джеймс ненадейно спря колата. Безсмислените й въпроси го раздразниха.

— Ливи, какво е това? Разпит трета степен? — той й хвърли поглед, в който ясно се четяха неприязън и раздразнение. — Просто го научих, ясно? Стига вече по този въпрос!

Ливи се втренчи в него. Сякаш бе поразена от гръм — той бе толкова прозрачен, можеше да го прочете като отворена книга.

— Не — отвърна тя, поклащайки глава, — въобще не е ясно и няма да спра да говоря по въпроса! Ти изобщо не си знаел, нали,

Джеймс? — защо не ѝ беше хрумнало да го попита по-рано? — Защото ти изобщо не си говорил с Питър!

Той се обърна с лице към нея.

— За бога, Ливи! Порасни най-сетне! Какво значение има, по дяволите? — той посегна да я докосне, но тя се отдръпна.

— Ти не си знаел и ме излъга — гласът ѝ звучеше твърдо. — Това има значение!

Джеймс извърна очи и ноздрите му потръпнаха гневно. Почуди се как изобщо се беше насиллил да живее с нея и това пролича в изражението му.

— Боже Господи! — извика тя ненадейно. — Защо въобще си дошъл тук?

— Е, нямах кой знае какъв избор, по дяволите! — тросна ѝ се гневно Джеймс. Ненавиждаше нахални жени, гадни, нахални жени! Обърна се отново към нея и за миг наистина я възненавидя. В следващия момент овладя емоциите си и се успокои. — Слушай, Ливи. Какво зна...

Обаче беше прекалено късно. Ливи вече беше видяла лицето му.

— Ах, ти копеле такова! — изкрещя тя, пресегна се назад, взе чантата си и понечи да отвори вратата.

— Не си го и помисляй! — Джеймс я сграбчи за ръката и се опита да я задържи насила, докато тя се мъчеше да отвори вратата.

— Махни си гадните!...

Той я върна на мястото ѝ и натисна педала на газта, изстрелвайки колата напред и извивайки болезнено рамото ѝ. Без да мисли, Ливи се наведе и впи зъби в ръката му, а той удари рязко спирачки и се размина на косъм с колата пред тях.

— Маmicата ти! Ах, ти!... — в следващия миг Джеймс я беше ударил. Беше замахнал рязко и шамарът му запрати главата ѝ болезнено в стъклото. Ударът я остави без дъх за момент и в следващия миг тя усети вкус на кръв в устата си. Това я вбеси. Ливи яростно се противопостави на хватката му, отвори със замах вратата и изскочи навън в проливния дъжд. Коленете ѝ за миг се огънаха от скока и леденият въздух я прониза. Сграбчи чантата си, режещият дъжд се връза болезнено в изранената ѝ страна, след което хукна през шосето, стрелкайки се между колите, преди Джеймс да има възможност да осъзнае какво се беше случило.

Секунди по-късно светлините се смениха и двете коли пред него потеглиха.

— Ливи! — той изскочи от колата, остави вратата отворена и двигателя включен и претича през пътя към нея. — Ливи, върни се! — изкрещя след нея. — Глупачка такава! Какво правиш?

Извъртя се рязко назад в момента, в който един форд ескорт 3-инжекцион, ускорявайки във вътрешното платно, за да изпревари задръстването на светофара, не забеляза спрялата кола и се удари в нея с четиридесет мили в час.

Шумът бе оглушителен.

— Господи! — извика той и се обърна. Видя как Ливи припряно спира черно такси и забързано се качва в него. — Ливи! Върни се! — изврещя отново, но напразно. Колата се включи в движението и отпътува. Скри лице в шепи и затвори очи, а около мястото на произшествието започна да се събира тълпа и някой хукна да вика линейка. Чу викове в своя посока и треперейки неистово, тръгна обратно към това, което беше останало от колата му.

Алек довърши последната дума от кръстословицата и се отпусна назад в стола си, сравнително доволен от себе си. Не беше личен рекорд — беше му отнело двадесет минути повече от обикновено, но какво друго можеше да очаква с всичките прекъсвания, които бе имал. Прибра химикала си в горния джоб на ризата и качи крака на бюрото. Вече приближаваше осем и обстановката като че ли се беше поуспокоила с напредването на вечерта. Затвори очи, отпусна се за няколко минути и буквално след секунди в приемната настана пълна тишина, като се изключеше тихото му похъркване зад тезгяха.

Наемникът беше облечен с костюм, а върху него имаше черен анорак. Беше по-лесно да се работи по този начин, спестяваха се въпросите, ако човек изглеждаше като бизнесмен. Влезе тихо в приемната, следван незабелязано от колегата си зад гърба си и спря на прага от вътрешната страна. Не можа да повярва на късмета си. Нощният пазач беше потънал в дълбок сън.

Като извади малката кожена палка от джоба си, той се приближи към Алек, стъпките му беззвучно потъваха в дебелия килим, и застана точно зад гърба му, заобикаляйки плота. С точно насочено движение

стовари удара си в една точка от дясната страна на главата му и тялото на Алек тежко се свлече встрани. Той го подхвана под мишниците, издърпа го от стола му и махна с ръка на колегата си.

Двамата положиха Алек зад тезгяха, след което се върнаха до колата си, паркирана пред сградата. Трябваша им само няколко минути, за да извадят от нея и да внесат вътре четирите литрови бидона с бензин и да заключат след себе си вратите на приемната. След което се отправиха нагоре по стълбите към главните помещения на редакцията, за да си свършат работата.

Щедро разливайки бензина, покриха всички повърхности в главната зала и оставиха малка пътечка към входната врата. Действаха бързо и вещо, личеше си, че бяха опитни. Мъжът с костюма влезе в двата офиса на редакторите, но не забеляза никакви важни документи, пръснати наоколо. Инструкциите му бяха да се погрижи за главната зала.

— Да ти е останало нещо? — извика на колегата си. Другият мъж поклати глава. — Карай, и без това всичко ще пламне и ще стигне дотук — върна се обратно в просторното помещение, огледа още веднъж обстановката и взе своите две празни бидончета.

— Хайде, да изчезваме.

Изпразни хартиените отпадъци от две кошчета за боклук върху едно от бюрата и докато колегата му го чакаше, придържайки вратата на аварийния изход отворена, драсна клечка кибрит и я доближи до малката купчинка.

— Сбогом, „Абърдийн Ангъс Прес“ — изрече злорадо, докато листовете се разгаряха. После, стрелвайки се към вратата, забърза след съучастника си надолу по стълбището, отключи вратата на приемната и двамата изчезнаха в нощта.

Ливи се приведе напред и почука нетърпеливо по стъклената преграда на шофьора. Той се извърна назад и спусна преградата.

— Не можете ли да побързате малко? — попита тя.

— Движението е такова — отвърна ѝ той. — Аз к'во съм виновен, скъпа!

Тя кимна и нервно се взря през прозореца. Бяха попаднали в задръстването на околоръстния път преди „Норт Андерсън Драйв“,

малко след „Кингс Гейт“. Пътят се изкачваше по стръмнината и краят на върволицата от коли не се виждаше. Ливи отвори чантата си, извади портмонето и отново се наведе напред.

— Колко ви дължа дотук?

— Два и петдесет и пет — отвърна той, поглеждайки я в огледалото.

— Добре — тя изпразни дребните в шепата си, откри три монети по една лира и му ги подаде. — Извинявайте — добави припряно, — но ще продължа пеш. Ужасно бързам — отвори със замах вратата и изскочи навън. — Задръжте рестото — подвикна през рамо и хукна по улицата. — Наистина не мога да чакам!

Измина на бегом целия път нагоре по „Самърхил Роуд“. Сърцето ѝ заби ускорено, а дъждът шибаше с ледените си струи лицето ѝ. За секунди прогизна до кости, но това не я впечатли ни най-малко. Искаше час по-скоро да стигне до Фрейзър. Хукна надолу по „Мастрик Драйв“, сви зад ъгъла на „Уайт Майърс Авеню“ и най-сетне пред очите ѝ се изпречи сградата на „Ангъс Прес“ на около двеста метра по-нататък. През живота си не се беше чувствала така щастлива при вида на един неонов надпис. Без да спира, затича даже още по-бързо към главния вход, намали чак когато стигна там, на два скока изкачи стълбите отпред, дръпна рязко вратата и нахлу в приемната.

— Алек? — тя забързано мина покрай бюрото му. — Алек? — Ливи извърна назад глава, докато отваряше вратата за горния етаж и именно това вероятно спаси живота ѝ. На сантиметри от нея мина облак гъст черен задушлив пушек, който щеше да я повали, ако беше с лице към него.

— Господи! — тя моментално вдигна длан пред устата си и залитна назад. — Господи! Алек? — видя тялото отзад под бюрото и коленичи, за да напипа пулса му. — Алек? Алек, чуваш ли ме? — забеляза как клепачите му потрепнаха. — Алек!... Алек! Има ли още някой в сградата? Алек! — тя спря, щом очите му се отвориха за момент, и допря ухо до устните му. — Хайде, Алек... моля те... — беше започнала да трепери. — Алек... има ли още някой в сградата?

Той успя да поклати глава отрицателно.

— О, слава Богу! — въздъхна тя с облекчение, Фрейзър бе в безопасност. След секунди се задейства.



Клекна откъм страната на главата на Алек, използва цялата си тежест, за да го привдигне отдолу, хвана го под мишниците и с огромни усилия го повлече към вратата, залитайки от тежестта му. Лицето ѝ тръпнеше болезнено от качилата се в него кръв и не ѝ достигаше въздух, но все пак успя да го издърпа до стъклената врата. Изтиквайки го напред, бутна с крак двойната врата и го изнесе навън на стълбите. Пусна го на земята. Дъждът обливаше лицето му с освежаващите си струи, а Ливи вдигна ръце към главата си, замаяна и изтощена от болезнените усилия да го измъкне.

След миг инстинктите ѝ заработиха. Изтича надолу по стълбите, свали якето си и го потопа в калната локва до отточната шахта. Направи същото с шала си, после наведе лицето си към водата, наплиска главата си, джинсите с колкото вода успя да изгребе, използвайки и кърпичката си, за да я натапя и да я изстиска върху себе си. Накрая се изправи, облече си мокрото яке и стисна кърпата в ръка. Тичешком се върна в сградата, спря до телефона, набра 999, продиктува адреса, след което сложи мокрото памучно парче плат през устата и носа си и го завърза отзад на тила си. Уви с мокрия шал косата си и си сложи ръкавиците. Беше готова.

Поглъщайки огромно количество въздух в дробовете си, задържа дъха си, отвори вратата към вътрешното стълбище и хукна нагоре по него. Разполагаше с не повече от броени минути.

Димът я заслепяваше. От очите ѝ потекоха сълзи, но тя знаеше наизуст пътя нагоре и успя да стигне до втория етаж, без да има видимост. Въздухът в дробовете ѝ набъбваше с напрежение и тя едвам преодоля желанието си да го изпусне до край. Стисна здраво устни и отвори вратата към главното помещение на редакцията. Пристъпи в задушливия, мътен облак, избърса очи с длан и се опита да различи нещо от обстановката. Пламъците бяха високи и стихийни, обаче огънят все още следваше пътя на разлетия бензин и не беше обхванал цялото помещение. Разполагаше с няколко секунди.

Хуквайки покрай страничната стена, където ѝ се стори най-безопасно, Ливи се стрелна към кабинета на Фрейзър. Дробовете ѝ вече пареха болезнено, пот се стичаше надолу по лицето ѝ и отново мокреше кърпичката, която бе започнала да изгаря дъха ѝ. Сграбчи телбода от бюрото, запрати го в прозореца, разби го и се надвеси през него, за да си поеме дъх в струята свеж въздух. Леденият въздух

болезнено преряза дробовете ѝ и тя се закашля. После си пое дъх за последен път и отново се обърна с лице към вътрешността на кабинета. Вдигна кошчето за боклук, изпразни го на пода, извади от него найлоновия плик и със замах плъзна всичките хартии, касетите, пратката, всичко от бюрото към отвора на плика, като ги натъпка здраво вътре. Пъхна плика под якето си и тръгна към вратата.

Обаче въздухът, нахлуващ през разбития прозорец, беше подхранил огъня и пламъците вече се надигаха в кабинета и облизваха стените му. Вече падаха и части от тавана, като от горящите плочи на покритието му в стаята се изливаше вонящ и гъст дим. В гърлото на Ливи се надигна ужасено ридание, докато гледаше сцената за няколко секунди. Но нямаше време за размисли. Хукна навън по същия път, по който беше дошла, покрай страничната стена на офиса, а горещината няколко пъти я отхвърляше назад и я принуждаваше да променя посоката.

Стигна до вратата, обаче не забеляза една от обхванатите в пламъци плочи от тавана, която се стовари тежко надолу и закачи рамото ѝ отзад. Изпищя от болка и след броени секунди ръката ѝ вече беше в пламъци. Препъвайки се напред, Ливи се вкопчи в ръката си и надеждите ѝ да сдържи дъха си се изпариха. Проправи си път до стълбището, удари с все сила рамото си в бетонната стена с надеждата, че така ще успее да угаси ръката си, и пое в дробовете си няколко порции гъст, черен дим. Закашля се и политна надолу по стълбите. Сякаш цялото ѝ тяло беше обхванато от пламъци — дробовете, лицето, ръцете ѝ. Изгуби почва под краката си и се затъркаля надолу. Черният пушек я обгърна от всички страни и тя изгуби свят.

Фрейзър мълчеше, докато караше Анди Робъртс обратно към Абърдийн. Непрекъснато хвърляше нервни погледи към момчето, което прелистваше в скута си папките, които бяха откраднали от „ИМАКО“, папките, заради които току-що бе заложил името си на карта. Знаеше, че те съдържаха описание на неоповестени публично тестове на бензотитрина, обаче Робъртс търсеше точните резултати. Именно те им бяха необходими. Питаше се защо не се радваше особено, защо в момента като че ли напълно бе изгубил интерес към тях. Та нали това беше смисълът на целия му живот, именно това се

беше опитвал да постигне от деня на завръщането си в Абърдийн, обаче сега, след всички страхове и покачване на адреналина вътре в него нямаше нищо, никакво усещане за възстановена справедливост или възторжено тържество, а единствено грозното чувство на разочарование, загдето няма с кого да сподели успеха си.

Бяха стигнали покрайнините на Абърдийн, когато Робъртс откри това, което търсеха.

— Ето го тук, Фрейзър! Тук е! — той го погледна. — Спри и му хвърли един поглед. Мисля, че успяхме!

Фрейзър намали и включи мигача, за да покаже, че ще отбие встрани от пътя. Изключи двигателя и Робъртс му подаде папката.

— Има и още — въодушевено отбеляза той, — ето тук са резултатите от тестовете на тора... от преди пет години! — младежът припряно заразливства останалите папки. — И тук... тук също... ето, още... По дяволите, Фрейзър! В тези папки има данни от преди шест години! Изследванията на бензотитрина са започнали още през осемдесет и седма!

Фрейзър беше започнал да преглежда папката в ръцете си. Тя носеше дата от април 1991 и съдържаше десетки страници с резултати от стотици проби на водоеми. Бързо хвърли поглед по колонките с цифри, разлисти страниците и накрая затвори папката. Включи отново мотора и Робъртс вдигна лице към него.

— Искам час по-скоро да им направим копия и да ги приберем в сейфа — изрече Фрейзър. — После ще трябва да ида до летището — напълно беше забравил за Мойра в стремежа си да се докопа до „ИМАКО“. Чувстваше се виновен, трябваше да отиде там, да обясни за Ливи и да ѝ се извини. — Нали мога да разчитам на теб да го направиш?

Робъртс кимна. Затвори папката в скута си и се взря напред.

— Господи! В града май е избухнал страшен пожар.

Фрейзър проследи посоката на погледа му.

— Така изглежда. Надявам се, че имаме наш човек на мястото.

Анди се усмихна. За първи път, откакто Ливи си беше тръгнала, Фрейзър беше прозвучал нормално.

— Изглежда е някъде в нашия район — отбеляза Анди, — сигурно има някой от нашите, който да го отрази.

Продължиха напред, взирайки се в оранжевото сияние в небето и непрекъснато се приближаваха към него. Нито един от двамата не проговаряше, но колкото повече приближаваха центъра, толкова поотчетливо започваха да усещат напрежението, което пропълзя в колата.

— Фрейзър? Мислиш ли?... — Анди тревожно погледна шефа си.

— Не знам — отвърна Фрейзър бързо, — но кой знае защо, започвам да се притеснявам.

Вече се движеха по „Норт Андерсън Драйв“ и Фрейзър сви към „Мастрик“. Пое по „Ланг Страхт“, после зави по „Фърнхил Драйв“. Като приближиха „Уайт Майърс Авеню“, бяха принудени да намалят. Целият район беше отцепен. Към колата се приближи полицейски служител и Анди свали стъклото.

— Какво е станало? — попита.

— „Ангъс Прес“ — отвърна младият полицай. — Цялата сграда е в пламъци... — той млъкна, защото Фрейзър беше изскочил от колата. — Ей, ти, къде си мислиш...?

Фрейзър беше хукнал напред, пъхвайки се под лентата, надолу към сградата на своя вестник. Анди изскочи след него.

— Фрейзър! Чакай! — обърна се към полицая. — Той е собственик на вестника — обясни му, — най-добре ще е и аз... — той понечи да тръгне след шефа си.

— Хей, младежо! — извика полицаят. — Премести тази кола! — Робъртс спря и се обърна. — Веднага!!! — той се поколеба за момент, но после се върна при колата. Когато се обърна към улицата, Фрейзър вече беше изчезнал от погледа им.

Фрейзър спря зад тълпата с остри болки в гърдите от неистовото тичане и се сви на две, опитвайки се да си поеме дъх. За известно време нямаше сили да разблъсква хората пред себе си.

— Ох, горкичката! Не мога да повярвам, някои хора са толкова смели — пред него стояха две бабички, които следяха събитията и обсъждаха случилото си.

— Тя го измъкнала, тъй чух, човека от охраната, не знам отде е взела толкоз сили.

Двете зацъкаха с език и Фрейзър започна да изпитва необяснимо притеснение. Вслуша се напрегнато в думите им.

— Знаете ли коя е била?

— О, не, синко! Някаква журналистка, тъй чух. Върнала се, щото забравила нещо... Хей!... Ако обичаш, синко!... Преди теб има други хора!

Фрейзър не остана да чуе повече. С лакти си проправи път през тълпата, мърморейки извинения в движение, а в душата му набираше сили вледеняващ страх. Стигна отпред, съзря хаоса от пламъци, пожарните коли, шланговете, двете линейки и полицията, която се опитваше да сдържи напорите на любопитната навалица. Устреми се напред.

— Ей! Ти!... Не се приближавай!

Около него се надигнаха викове, някой се опита да го сграбчи отзад, но той се отскубна, без да осъзнава нищо около себе си. Продължи да тича, заслепен от паника. На тротоара от отсрещната страна на улицата забеляза Алек, който седеше на ръба, увит с червено одеяло. Нададе вик и хукна към него.

— Алек... — едва успяваше да изрече думите, дробовете му горяха. — Алек... какво... стана?

— Боже! Господин Стюарт! — Алек се тресеше целият. — Те искаха да ме качват в линейката, ама аз казах не, не още, не можех да се кача, преди да се видя с вас... — той поклати глава и скри лице в шепите си. — О, Боже... горкото момиче, Ливи... аз... — Алек всеки момент щеше да се разплаче от шока. — Слава богу, че сте тук, господин Стюарт... аз...

Обаче Фрейзър вече не го чуваше. Отново беше хукнал през улицата към редакцията, разблъсквайки яростно пожарникарите, за да се приближи до сградата, за да открие Ливи. Нямаше представа какво прави — нито виждаше, нито чуваше нещо.

Изведнъж някой се стовари върху него отзад. Той извика и се строполи по лице върху паважа, костите на рамото му изпукаха от тежестта на пожарникаря върху него. Въпреки болката оказа съпротива за момент, после притихна и остана да лежи неподвижно с лице, опряно в мократа кална земя. Съпротивителните му сили го бяха напуснали и той затвори очи.

Мъжът грубо го изправи на крака.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — той се вкопчи в раменете на Фрейзър и го разтърси яростно.

— Аз... — Фрейзър се помъчи да се върне към действителността. — Една млада жена... — изрече, — била в сградата...

Лицето на мъжа се промени.

— Познавате ли я?

Фрейзър бе разтърсен от силна конвулсия.

— Дали я познавам? Господи! — не можеше да си поеме дъх. — Къде е тя? Добре ли е? Къде?...

Пожарникарят кимна към линейката.

— Тъкмо тръгват... Най-добре... — той така и не успя да завърши изречението си.

Ливи беше завързана за носилката. Върху лицето ѝ беше поставена кислородна маска и до нея седеше лекар, който следеше показанията на пулса ѝ, докато се приготвят да потеглят. Шофьорът на линейката заобиколи отзад и тъкмо щеше да затвори вратата, когато Фрейзър стигна до тях.

— Чакайте! — извика му. — Тя е... — гласът му изневери. — Приятелката ми — изрече накрая и шофьорът разтвори вратите, Фрейзър се качи в линейката.

— Ливи? — наведе се над лицето ѝ и отново прошепна. — Ливи? Чуваш ли ме? — клепачите ѝ потрепнаха, после се отвориха. Той видя как тя се опита да се усмихне зад маската и едва успя да преглътне сълзите си.

— Не ме карай да плача — изрече и нежно докосна опърлената ѝ коса. — Момчетата не плачат — вдигна длан и избърса лицето си.

Тя леко кимна към гърдите си.

— Какво? — той се приведе по-близо. — Какво има, Ливи? — вдигна поглед към лекаря. — Какво се мъчи да ми каже?

— Под якето ѝ имаше нещо — отвърна мъжът. — Не ни позволи да ѝ го вземем. Чанта, мисля. Пълна с книжа? Папки? — медикът сви рамене. — Може би ще е най-добре да дойдете с нас в болницата, за да го вземете от нея.

Фрейзър се взря в очите ѝ с наситен син цвят и забеляза как в тях се появи облекчение.

— Да, ще дойда до болницата — отвърна. После се наведе и целуна кислородната маска. Тя отново се опита да се усмихне и клепачите ѝ плавно се затвориха.

— Няма да пусна тази жена отново да си отиде — прошепна близо до лицето ѝ. — Та аз я обичам, разбирате ли — замълча и преглътна с мъка. — Освен това гледайте в каква каша се забърква, когато не съм до нея.

*Абърдийн, октомври 1993*

Ливи седеше до масата в просторната разхвърляна кухня на Фрейзър и нанасяше корекции по статията, която беше написала за притурката „Тук и там“ същата сутрин. Всъщност трябваше да е в редакцията, но си беше взела почивка за сутринта. За първи път от години Ливи Дейвис най-сетне беше забавила темпото и работата беше престанала да бъде център на живота ѝ. Чувстваше се щастлива, както никога преди в живота си.

Хвърли поглед към часовника, забеляза, че вече беше време, изправи се и пристъпи към радиото. Включи го, за да чуе новините и се върна към работата си, подвивайки крака под себе си и опирайки брадичка на ръката си, за да ѝ е удобно да чете. След секунди в ефира прозвучаха заглавията на водещите новини и цялото ѝ тяло се смрази.

— На двамата възпитаници на Оксфорд, обвинени в контрабанден внос на пет килограма висококачествен кокаин в страната по-рано тази година, днес беше произнесена присъдата им в Кралския съд. Хю Хауърд от „Хауърд Ъндъррайтинг“ се призна за виновен по всички параграфи на обвинението и бе осъден на петнадесет години затвор. Джеймс Уорд, бивш старши секретар на Външно министерство, отрече всички обвинения, но бе признат за виновен и осъден на пет години затвор. В заключителната си реч кралският прокурор, господин Оторман, наблегна на факта, че безогледното провеждане на операцията е довело до несправедливия арест на Ливи Дейвис през февруари тази година. Госпожица Дейвис, бивша водеща за Сити Телевижън...

Когато час по-късно Фрейзър се прибра у дома, Ливи продължаваше да седи на мястото си. По радиото вече звучеше изпълнение на „Арчърс“, но тя не чуваше нищо. Беше втренчила немиждащ поглед в белите облаци, носени от вятъра по бледосиньото октомврийско небе, и не помръдваше. Лицето ѝ беше мокро, но тя не осъзнаваше, че бе плакала.

Фрейзър съблече палтото си и мина направо в кухнята. Спря се на прага и постоя така за момент, като просто я гледаше. Често го правеше, просто гледаше Ливи, неспособен да повярва, че тя беше тук, в Абърдийн, с него. Забеляза сковаността ѝ и пристъпи към нея, като се наведе, за да отметне настрани косата ѝ и да целуне бузата, която носеше грозния червен белег от изгарянето.

Тя подскочи.

— О, Фрейзър!... Аз... — обърна се към него.

— Ливи? Хей, какво има? — той бързо седна до нея.

Тя повдигна рамене.

Той хвана ръката ѝ и я целуна по отворената длан. Знаеше защо плачеше тя, затова и се беше прибрал у дома за обяд. Беше видял новините на екрана на прес асоциацията час по-рано. Продължи да държи ръката ѝ в своята и каза:

— Искаш ли да поговорим за това?

Тя отново само повдигна рамене и двамата помълчаха известно време. Накрая тя се обърна към него.

— Мислиш ли, че всичко най-сетне свърши? — попита го.

Фрейзър стисна ръката ѝ.

— Да, мисля, че свърши. Поне що се отнася до теб.

— Какво ще стане с Хю?

Той се замисли за миг.

— Всъщност не знам. Нещата около „Лойдс“ още подлежат на разследване, благодарение на Робсън, и ако подозренията им действително се потвърдят, то по петите му ще тръгнат доста влиятелни типове.

— Затова ли, мислиш, си е признал?

Фрейзър сви рамене.

— Може би. Но определено смятам, че в затвора ще е по-безопасно за него.

Тя извърна очи и потрепери. След няколко минути подхвана:

— Ами какво... — обаче Фрейзър я накара да замълчи, докосвайки с пръст устните ѝ.

— Попита ме дали е свършило и аз ти отговорих, да, свърши — нежно добави той. — Обаче ние не сме — Фрейзър се приведе напред и помежду им останаха само няколко сантиметра. — Ние тъкмо започваме — добави и като я придърпа към себе си, целуна устните ѝ.



**Издание:**

Мария Барет. Отмъстена  
ИК „Хермес“, София, 1998  
Редактор: Венера Атанасова  
Коректор: Мариана Томова  
ISBN: 954-459-453-1

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.